BESTSELLER INTERNAȚIONAL
PESTE 100 DE MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE

V.C. ANDREWS

GRĂDINA UMBRELOR

V.C. ANDREWS

GRĂDINA UMBRELOR

Traducere din limba engleză
ANA FOLTEA

Prolog

ACT ADIȚIONAL LA TESTAMENTUL OLIVIEI WINFIELD FOXWORTH. A SE CITI LA DOUĂZECI DE ANI DUPĂ MOARTEA MEA.

Am fost nevoită să las aceste pagini. Dacă alții n-ar fi decis să spună povestea mea spre folosul lor, secretele familiei Foxworth ar fi fost îngropate odată cu mine. Cruzimea ia multe forme, și ignoranța e una dintre ele. Din ignoranță m-au judecat alții. Acum am plecat la El, singurul judecător al cărui verdict contează, și am acceptat sentința Lui pentru sufletul meu. Aceia dintre voi care rămân pe pământ vor afla de aici adevărata mea poveste. Și, cunoscând adevărul, îndrăzniți a mă judeca.

Olivia Winfield Foxworth

PARTEA ÎNTÂI

Primul boboc al primăverii

Pe când eram copilă, tatăl meu mi-a cumpărat o neprețuită casă de păpuși făurită manual. Era o lume fermecată în miniatură, cu superbe păpuși de porțelan, cu mobilier, chiar și cu tablouri, candelabre și covoare făcute pe măsură. Dar căsuța era închisă într-o cutie de sticlă și nu aveam niciodată voie să ating familia din interior – ba chiar n-aveam voie să ating nici cutia de sticlă, ca să nu las urme. Lucrurile delicate fuseseră mereu în pericol în mâinile mele mari, și casa de păpuși era acolo ca s-o admir, dar fără s-o ating vreodată.

O țineam pe o masă de stejar sub ferestrele cu geamuri vitrate din dormitorul meu. Soarele care trecea prin geamurile colorate așternea mereu un cer blând, în culorile curcubeului deasupra micului univers, și chipurile familiei miniaturale erau scăldate în lumina fericirii. Chiar și servitorii din bucătărie, majordomul în livrea albă de la ușa de la intrare și doica din camera copiilor aveau un aer de mulțumire.

Era așa cum trebuia să fie, așa cum ar trebui să fie mereu – și cum mă rugam și trăgeam nădejde să fie și pentru mine într-o bună zi. Lumea miniaturală era lipsită de umbre, căci și în zilele cenușii, cu nori posomorâți, vitraliile prefăceau ca prin farmec lumina gri în curcubeie.

Lumea reală, lumea mea, părea să fie mereu cenușie, fără curcubeie. Cenușie pentru ochii mei, care întotdeauna mi se spunea că sunt prea severi, cenușie pentru speranțele mele,

pentru fata bătrână pe care n-o voia nimeni. La douăzeci și patru de ani, eram deja trecută, o fată bătrână. Părea că-i intimidez pe tinerii burlaci cu înălțimea și inteligența mea. Părea că universul viu colorat al iubirii, al căsniciei și al copiilor avea să-mi fie refuzat la fel ca acea căsuță de păpuși pe care o admiram. Doar în imaginația mea speranțele prindeau aripi.

În visele mele, eram frumoasă, veselă, fermecătoare, ca atâtea alte tinere pe care le cunoscusem, dar cu care nu mă împrietenisem. Duceam o viață solitară, populată mai mult de cărți și de vise. Și, deși nu vorbeam despre asta, mă agățam de firava speranță pe care mi-o dăduse iubita mea mamă chiar înainte să moară.

„Viața e ca o grădină, Olivia. Iar oamenii sunt ca niște semințe mici, hrănite cu iubire, prietenie și afecțiune. Dacă investești suficient timp și grijă, se transformă în flori superbe. Iar uneori chiar și o plantă bătrână și neglijată din grădină poate înflori pe neașteptate. Acelea sunt cele mai prețioase și mai îndrăgite flori. Tu vei fi acel gen de floare, Olivia. Poate că va trece ceva timp, dar și tu vei înflori."

Ce dor îmi era de mama mea cea optimistă! Aveam șaisprezece ani când a murit – exact vârsta la care aveam nevoie de acele discuții femeiești cu ea, ca să-mi spună cum să cuceresc inima unui bărbat, cum să fiu ca ea: respectabilă, pricepută, și totuși feminină din toate punctele de vedere. Mama mea era mereu implicată în câte ceva, și în toate era pricepută și deținea controlul. Desfăcea ițele oricărei probleme, iar când una trecea, îi lua întotdeauna locul alta. Tata părea mulțumit că ea e ocupată. Nu conta cu ce.

Cum spunea el adesea, faptul că femeile nu sunt implicate în lucruri serioase nu înseamnă că trebuie să stea degeaba. Au de făcut lucruri de-ale lor „femeiești".

Și, totuși, în ce mă privește pe mine, m-a încurajat să studiez la școala de afaceri. Părea corect și firesc ca eu să devin contabila lui personală, să-mi ofere un loc în biroul lui, o încăpere masculină, cu un perete acoperit cu arme de foc și altul cu fotografii din expedițiile lui la vânătoare și pescuit, o încăpere

unde mirosea mereu a trabuc și whisky, cu covorul cafeniu-închis mai roș decât oricare altul din casă. Mi-a rezervat o parte din biroul lui uriaș din stejar, pentru ca eu să lucrez meticulos la conturile lui, cheltuielile de afaceri, salariile și chiar facturile lui legate de casă. Lucrând cu tatăl meu, mă simțeam adesea mai degrabă fiul pe care și-l dorise întotdeauna – dar nu l-a avut –, decât fiica lui. O, voiam să mă fac plăcută, dar părea că nu aveam să fiu niciodată prea pe placul cuiva.

Obișnuia să spună că aveam să-i fiu de mare ajutor viitorului meu soț, și credeam că de aceea era atât de decis să studiez afacerile și să am experiență. N-a spus-o niciodată răspicat, dar eu am înțeles – o femeie de un metru optzeci avea nevoie de ceva în plus ca să atragă dragostea unui bărbat.

Într-adevăr, aveam un metru optzeci; în adolescență atinsesem, spre disperarea mea, proporții gigantice. Eram vrejul de fasole din grădina lui Jack. Eram uriașul. Nu aveam nimic delicat sau fragil.

Aveam părul castaniu al mamei mele, dar umerii prea lați și pieptul mare. Stăteam adesea în fața oglinzii și-mi doream să am brațele mai scurte. Ochii mei cenușii erau prea alungiți, ca de pisică, și nasul prea ascuțit. Aveam buze subțiri, tenul palid și cenușiu. Cenușiu, cenușiu și iar cenușiu. Cât îmi mai doream să fiu frumoasă și veselă! Dar când ședeam la măsuța mea de toaletă din marmură de culoarea vaniliei, încercând să mă îmbujorez și să flutur genele, reușeam doar să par o neghioabă. Nu voiam să par nătângă și toantă, și totuși nu mă puteam abține să nu stau în fața casei de păpuși din cutia de sticlă și să studiez delicatul și frumosul chip de porțelan al micii soții. Ce-mi mai doream să fie acela chipul meu! Poate astfel, acea lume ar fi fost a mea.

Dar nu era.

Așa că îmi lăsam speranțele închise alături de figurinele de porțelan și-mi vedeam de ale mele.

Dacă tata chiar se așteptase să mă facă mai atrăgătoare pentru bărbați oferindu-mi educație și experiență în afaceri, trebuie că a fost foarte dezamăgit de rezultat. Domnii veneau

și plecau, atrași cu toții de tertipurile lui, după cum am descoperit; și tot nu eram curtată și iubită. M-am temut mereu că banii mei, banii tatălui meu, banii pe care urma să-i moștenesc, aveau să aducă în prag un bărbat care avea să se prefacă îndrăgostit de mine. Cred că și tata se temea de același lucru, pentru că într-o zi a venit și mi-a spus:

– Am trecut în testamentul meu ca banii pe care îi vei moșteni, indiferent de sumă, să fie numai și numai ai tăi, să dispui de ei cum vrei. Nici un soț nu va putea pretinde să preia controlul averii tale prin simplul fapt de a se căsători cu tine.

A făcut acest anunț și a plecat înainte să pot răspunde. Apoi a ales candidații la inima mea cu mare grijă, prezentându-mă doar celor mai aleși domni, bărbați care aveau deja propriile averi. Încă nu întâlnisem unul pe care să nu-l domin cu înălțimea mea sau unul care să nu se încrunte la vorbele mele. Părea că aveam să mor fată bătrână.

Dar tatăl meu nu accepta asta.

– Diseară vine la cină un tânăr, a deschis el discuția într-o dimineață târzie de vineri din luna aprilie, care pot spune că e unul dintre cei mai interesanți pe care i-am cunoscut. Vreau să porți rochia albastră pe care ți-ai făcut-o Paștele trecut.

– Of, tată!

Îmi stătea pe limbă să spun „La ce bun", dar el a anticipat reacția mea.

– Nu mă contrazice și, pentru Dumnezeu, cât suntem la masă, nu începe cu acțiunea despre dreptul de vot acordat femeilor.

L-am săgetat cu privirea. Știa cât detestam să fiu strunită ca unul dintre caii lui.

– Abia dacă arată vreun bărbat ceva interes pentru tine, că-i și ataci unul din cele mai de preț privilegii masculine. Negreșit. Rochia albastră, a repetat el, întorcându-se pe călcâie și plecând, înainte să îl pot contrazice.

Părea inutil să mai parcurg toate ritualurile la măsuța de toaletă. Mi-am spălat energic părul și apoi am stat să-l perii de o sută de ori, îmblânzindu-l și strângându-l la spate ferm,

dar nu prea sever, cu pieptenii de fildeş primiţi de la tata Crăciunul trecut.

Tata nu ştia, sau nu părea să-şi dea seama, că eu comandasem „rochia albastră" fiindcă îmi dorisem o rochie care să arate precum cele ale femeilor din fotografiile de modă. Corsetul era destul de decoltat ca să expună ceva din bustul meu plin, şi, fiindcă era strânsă pe mijloc, crea senzaţia de talie de viespe. Era din mătase, materialul era extrem de moale şi avea un luciu cum n-avea nici o altă rochie a mea. Mânecile se terminau chiar deasupra cotului. Mi se părea că-mi făceau braţele să pară mai scurte.

Mi-am pus pandantivul cu safir al mamei, care parcă îmi subţia gâtul. Aveam bujori în obraji, dar nu ştiu dacă datorită sănătăţii mele zdravene sau emoţiilor. Eram emoţionată. Mai avusesem parte de destule seri de felul acesta – vedeam cum chipul bărbatului se lasă în timp ce el se ridica să mă salute, iar eu îl dominam cu înălţimea mea.

Erau simple repetiţii pentru încă un eşec.

La ora la care am coborât, oaspetele tatălui meu sosise. Erau împreună în birou. Am auzit râsul sonor al tatei, apoi vocea domnului, joasă, dar răsunătoare, vocea unui om cu oarecare încredere în sine. Mi-am lipit palmele de şolduri ca să le zvânt puţin şi am pornit spre uşa biroului.

În clipa când am apărut, Malcolm Neal Foxworth s-a ridicat, şi inima mi s-a oprit. Avea cel puţin un metru optzeci şi cinci şi era de departe cel mai chipeş bărbat care intrase vreodată în casa noastră.

– Malcolm, a spus tata, ţi-o prezint cu mândrie pe adorabila mea fiică.

– Încântat, domnişoară Winfield, spuse el, luându-mi mâna.

L-am privit drept în ochii lui albaştri precum cerul. Iar el se uita la fel de fix într-ai mei. Nu crezusem niciodată în ideile romantice de şcolăriţă, precum dragostea la prima vedere, dar am simţit cum privirea lui trece prin inima mea şi mi se opreşte în capul pieptului.

Avea părul blond ca spicul de grâu, ceva mai lung la spate decât purtau majoritatea bărbaţilor, dar şuviţele erau atent pieptănate şi păreau de un blond divin. Avea un nas roman puternic şi gura subţire şi dreaptă. Cu umeri laţi şi şolduri înguste, avea o constituţie aproape atletică. Şi mi-am dat seama, după cum mă privea, afişând un zâmbet aproape ironic, că era obişnuit ca femeilor să li se aprindă călcâiele după el. Ei bine, m-am gândit, nu trebuie să-i mai dau motive să se amuze pe seama Oliviei Winfield. Evident, un astfel de bărbat nu avea să-mi acorde mie atenţie şi trebuia să îndur încă una dintre serile de peţit sortite eşecului. I-am strâns ferm mâna, i-am întors zâmbetul şi am privit rapid în altă parte.

După ce s-au făcut prezentările, tata a explicat că Malcolm venise la New London din Yale, unde participase la o reuniune de clasă. Era interesat să investească în industria construcţiilor de nave, deoarece credea că, Marele Război odată încheiat, pieţele de export aveau să se dezvolte. Din câte am auzit despre el în acea seară, am înţeles că deţinea deja o serie de fabrici de textile, acţiuni la câteva bănci şi nişte gatere în Virginia. Făcea afaceri împreună cu tatăl său, dar acesta, deşi avea doar cincizeci şi cinci de ani, era „smintit". Abia mai târziu aveam să aflu ce înseamnă asta.

La cină, am încercat să fiu politicoasă şi tăcută, aşa cum voia tata, cum fusese mama. Margaret şi Philip, servitorii noştri, au servit o cină elegantă cu vită Wellington, meniu ales personal de tata. Aşa făcea la ocazii speciale.

– Olivia a absolvit o facultate, să ştii, a precizat tatăl meu, oarecum ostentativ după părerea mea. Are o diplomă în afaceri şi se ocupă de o mare parte din contabilitatea mea.

– Într-adevăr?

Malcolm a părut cu adevărat impresionat. Ochii lui albaştri ca cerul s-au luminat şi mai mult de interes şi mi s-a părut că mă studiază din nou, mai serios.

– Vă place munca asta, domnişoară Winfield?

Am aruncat o privire spre tatăl meu, care şedea drept în scaunul lui de arţar cu spătar înalt şi încuviinţa din cap ca şi

cum îmi încuraja răspunsurile. Voiam mult ca acest Malcolm Foxworth să mă placă, dar eram decisă să fiu eu însămi.

– E mai bine să-ți umpli timpul cu lucruri raționale și utile, am spus. Chiar dacă sunt femeie.

Zâmbetul tatei s-a șters, dar al lui Malcolm s-a lărgit.

– Sunt perfect de acord, a spus el. Nu s-a întors spre tatăl meu. În opinia mea, majoritatea așa-ziselor femei frumoase sunt insipide și cam neroade. Ca și cum frumusețea ar trebui să le fie de ajuns în viață. Prefer femeile inteligente, care gândesc cu mintea lor, femei care pot fi adevărate atuuri pentru soții lor.

Tata și-a dres vocea.

– Da, da, a spus el și a deturnat conversația spre industria navală.

Știa din surse sigure că flota marinei militare, construită pentru război, avea să fie oferită curând proprietarilor particulari. Subiectul a acaparat atenția lui Malcolm mai toată seara, dar cu toate astea simțeam privirea lui asupra mea, și uneori, când ridicam ochii spre el, îmi zâmbea.

Niciodată n-am mai stat cu un oaspete al tatei care să mă farmece așa. Niciodată nu m-am mai simțit atât de bine-venită la masă. Malcolm era politicos cu tata, dar mi-era limpede că voia să vorbească mai mult cu mine.

Cu mine!

Cel mai chipeș bărbat care ne trecuse pragul era interesat de mine? Dar putea avea o sută de fete frumoase, care să-l adore o eternitate. De ce ar fi interesat de o fată banală ca mine? O, și cât voiam să cred că nu-mi imaginam toate privirile furișe, toate dățile când îmi cerea lucruri pe care și le putea lua singur, felul cum încerca să mă atragă în conversație. Poate pentru câteva ore puteam să las bobocul fragil al speranței mele să înflorească. Doar în seara aceasta. Mâine, totul avea să fie iar cenușiu.

După cină, Malcolm și tata au mers în birou să fumeze trabucuri și să mai discute despre investițiile pe care voia Malcolm să le facă. Iar cu asta, speranțele mele, abia înflorite, s-au veștejit numaidecât. Desigur că Malcolm nu era interesat de

mine, ci de afacerile cu tatăl meu. Aveau să rămână acolo tot restul serii. Puteam foarte bine să mă retrag în camera mea și să citesc noul roman care făcea vâlvă, *Vârsta inocenței* de Edith Wharton. Dar am decis în schimb să iau cartea în salon și să citesc lângă lampa Tiffany, mulțumindu-mă să-l mai văd pe Malcolm doar ca să-mi iau rămas bun.

Era tare liniște pe strada noastră la acea oră a serii, dar am privit afară și am văzut un cuplu mergând la braț. Era felul în care ar fi mers soțul și soția din lumea păpușilor închisă în carcasa de sticlă, dacă ar fi putut evada, m-am gândit. I-am privit până au dispărut după colț. Cât îmi doream ca într-o zi să mă plimb și eu așa cu un bărbat – un bărbat ca Malcolm. Dar n-a fost să fie. Părea că Dumnezeu e surd la speranțele și rugăciunile mele de iubire. Am oftat. Când m-am întors la cartea mea, am realizat că tot ce puteam afla despre iubire și viață avea să fie din cărți.

Apoi l-am zărit pe Malcolm în cadrul ușii. Vai, dar se uita la mine! Stătea drept și calm, cu umerii trași în spate, cu capul sus. Avea o privire meditativă, ca și cum mă măsura fără să știu, dar n-am priceput.

– Ah!

Surprinderea mi-a adus roșeață în obraji. Inima a început să-mi bată atât de tare, încât am crezut că avea să audă și el din celălalt capăt al camerei.

– E o seară minunată, a spus el. Îmi îngăduiți să vă invit la o plimbare?

Pentru o clipă, am privit în gol. Voia să mă invite la o plimbare!

– Da, am spus. Am constatat că i-a plăcut felul cum am decis rapid. N-am încercat să flutur din gene sau să mă prefac nesigură, ca să-l tachinez cu răspunsul. Voiam să merg la plimbare și voiam foarte mult să merg la plimbare cu *el*. Dacă exista vreo speranță ca ceea ce părea interesul lui pentru mine să crească, aveam de gând să fiu eu însămi. Fug să-mi iau haina.

Eram bucuroasă că am un motiv să mă retrag și să-mi re-

Malcolm aştepta la uşa de la intrare când m-am întors. Philip îi adusese haina şi stătea lângă el, aşteptând să deschidă uşa. M-am întrebat unde era tata şi dacă aranjamentul acesta era mâna lui. Dar, deşi îl ştiam pe Malcolm de foarte puţin timp, mi se părea că nu e omul care să facă ceva împotriva voinţei sale.

Când Philip a deschis uşa din faţă, am surprins o privire mulţumită în ochii lui. Îi plăcea acest domn.

Malcolm mi-a luat braţul şi m-a condus pe cele şase trepte ale casei. Am coborât tăcuţi aleea până la poarta din faţă. Malcolm a deschis poarta şi s-a dat înapoi ca eu să trec prima. Era o seară răcoroasă de aprilie, când în aer plutea miros de primăvară. Copacii de la poartă încă întindeau spre cer braţe cenuşii şi goale, dar înveselite de sute de muguraşi gata să prindă viaţă. Şi, totuşi, frigul iernii nu se dădea dus nici din aer, nici din fiinţa mea. Într-o clipă de nebunie, mi-am dorit să mă întorc spre Malcolm şi să mă pierd în braţele lui, ceva ce nu făcusem cu nici un bărbat, nici măcar cu tata. Am păşit hotărâtă înainte şi am arătat spre râu.

– Dacă mergem în capătul acestei străzi, am spus eu, şi o luăm la dreapta, găsim o privelişte splendidă asupra fluviului Tamisa.

– Bine, a zis el.

Fusese mereu un vis al meu să mă plimb pe malurile fluviului, într-o seară de primăvară, cu un bărbat care să se îndrăgostească de mine. Simţeam un vârtej de emoţii – atâtea speranţe şi temeri, confuzie, senzaţii înspăimântătoare îmi străbăteau trupul, încât m-am simţit ameţită. Dar nu-l puteam lăsa pe Malcolm să-mi observe neliniştea, aşa că am mers tot înainte, cu capul sus, alături de el. Luminile navelor treceau în sus şi-n jos, cu încărcătura lor. Într-o noapte neagră ca aceasta, luminile din depărtare, de pe apă, păreau licurici prinşi în pânze de păianjen.

– Frumoasă privelişte, a spus el.

– Da.

– Cum se face, a zis el, că tatăl dumneavoastră nu v-a măritat până acum? Nu vă voi insulta inteligenţa, spunându-vă că

sunteţi frumoasă; dar sunteţi extrem de atrăgătoare şi e evident că aveţi un spirit deosebit. Cum se face că nici un bărbat nu v-a prins în mreje?

– Cum se face că dumneavoastră n-aveţi soţie? am întrebat eu.

A râs.

– Răspundeţi la o întrebare cu altă întrebare. Bine, domnişoară Winfield, a zis el, dacă vreţi să ştiţi, găsesc că femeile din ziua de azi sunt plicticoase în efortul lor de a fi seducătoare. Un bărbat care ia viaţa în serios, care e decis să clădească ceva important pentru sine şi pentru familia sa, trebuie să evite acest gen de femei, aşa consider eu.

– Acesta e singurul gen de femei pe care-l cunoaşteţi? l-am întrebat. Nu vedeam foarte clar, desigur, dar am simţit că roşeşte. N-aţi căutat şi altele?

– Nu. Am fost prea ocupat cu afacerea mea.

Ne-am oprit amândoi şi am privit navele.

– Dacă-mi daţi voie să fiu mai direct, a reluat el, simt că dumneavoastră aveţi nişte lucruri în comun cu mine. Din ce-mi spune tatăl dumneavoastră şi din ce observ eu, sunteţi o femeie serioasă, practică şi atentă. Înţelegeţi deja lumea afacerilor, aşa că aveţi un avantaj asupra majorităţii femeilor din ziua de azi din ţara asta.

– Asta, din cauza felului cum au fost tratate de majoritatea bărbaţilor, am spus eu repede.

Aproape că mi-am muşcat buza. N-aveam de gând să-mi exprim părerile controversate, dar cuvintele parcă mi-au zburat singure de pe buze.

– Nu ştiu, poate, a spus el grăbit. Adevărul ăsta e. Şi să ştiţi a continuat el, atingându-mi delicat cotul şi îndemnându-mi să ne continuăm drumul, avem şi alte lucruri în comun. Amândoi ne-am pierdut mama la o vârstă fragedă. Tatăl dumneavoastră mi-a povestit în ce circumstanţe, a adăugat el repede aşa că nădăjduiesc să nu consideraţi indiscret.

– Nu. V-aţi pierdut mama de mic?

– Aveam cinci ani.

Vocea i-a devenit sumbră și distantă.

– O, ce greu trebuie să fi fost!

– Uneori, spuse el, cu cât experiențele sunt mai grele, cu atât devenim mai buni. Sau, mai bine zis, mai duri.

Într-adevăr, a părut foarte dur când a spus asta, și atât de rece, încât m-am temut să-l întreb mai multe.

Am continuat plimbarea în seara aceea. L-am ascultat vorbind despre diversele lui afaceri. Am avut o scurtă discuție despre alegerile prezidențiale care se apropiau, și l-a surprins cât de informată eram despre candidații republicani și democrați.

Mi-a părut rău când am ajuns la casa mea prea curând, dar apoi m-am gândit că măcar m-am plimbat cu un tânăr frumos. Și am crezut că lucrurile aveau să se oprească aici.

Dar în prag a întrebat dacă mă poate vizita din nou.

– Mi se pare că am dominat conversația în seara asta, a spus el. Aș vrea ca data viitoare să ascult mai mult.

Auzeam bine? Un bărbat voia să mă audă *pe mine* vorbind, voia să afle gândurile *mele*?

– Puteți veni mâine, am zis.

Probabil am părut disperată ca o școlăriță. El n-a zâmbit.

– Bine, a spus. E un restaurant bun cu fructe de mare în zona unde stau. Am putea lua cina.

Cina? O întâlnire adevărată. Evident, am acceptat. Aș fi vrut să-l privesc cum urcă în mașină și pleacă, dar nu puteam avea un comportament atât de vădit. Când am intrat în casă, tata stătea în ușa biroului.

– Interesant bărbat, a spus el. Un geniu al afacerilor, aș zice. Și chipeș pe deasupra, nu?

– Da, tată, am zis eu.

El a chicotit.

– Vine aici mâine și ieșim la cină.

Zâmbetul i-a pierit. Pe chip i-a apărut speranța aceea serioasă pe care o văzusem și altă dată.

– Chiar așa? Ei, ca să vezi. Ca să vezi.

– Nu știu ce să-ți mai spun, tată.

Nu mă mai puteam abține. M-am scuzat și am mers la etaj. O vreme, am stat pur și simplu în camera mea, holbându-mă la mine cea din oglindă. Ce făcusem diferit? Coafura era aceeași.

Am tras de umeri în spate. Aveam tendința de a-i aduce în față pentru că erau atât de lați. Știam că am o postură urâtă, iar Malcolm avea o postură atât de bună, atât de sigură. Nu păruse să vadă complexele și defectele mele, și era atât de bine să nu privesc de sus un bărbat.

Și îmi spusese că sunt foarte atrăgătoare, sugerând că sunt dezirabilă pentru bărbați. Poate mă subestimasem în toți acei ani. Poate mă resemnasem fără motiv cu o soartă potrivnică?

Evident, am încercat să mă mustru, să mă pun în gardă. Un bărbat care a fost la cină te-a invitat în oraș. Nu înseamnă neapărat că are intenții romantice. Poate doar se simte singur în orașul ăsta.

Nu, mi-am zis, vom lua cina, vom sta de vorbă iar și va dispărea. Poate că, într-o zi îndepărtată, cu vreo ocazie, poate de Crăciun, aveam să primesc o felicitare de la el, în care să scrie „Mulțumiri întârziate pentru conversația agreabilă. Sărbători fericite! Malcolm".

Am simțit o strângere de inimă de teamă. M-am dus la casa de păpuși închisă în carcasa de sticlă și am căutat speranța pe care o lăsasem închisă acolo. Apoi am adormit visând la figurine de porțelan. Eram și eu una dintre ele. Eram soția cea fericită, iar Malcolm era soțul cel chipeș.

Ieșirea la cină a fost elegantă. Am încercat să nu mă îmbrac prea ostentativ, dar orice ținută alegeam părea banală. Era vina mea, pentru că nu acordasem suficientă atenție garderobei mele. Până la urmă, am ales rochia pe care o purtasem la o petrecere de nuntă cu un an în urmă. Poate avea să îmi poarte noroc, m-am gândit.

Malcolm mi-a spus că arăt bine, dar discuția de la cină a trecut repede la lucruri mai practice. A vrut să știe totul despre munca pe care o făceam pentru tatăl meu și mi-a cerut să dezvolt cu detalii. Mă temeam că discuția avea să se dovedească

plicticoasă, dar el s-a arătat atât de interesat, încât am vorbit întruna. Părea impresionat de cunoştinţele mele despre afacerile tatei.

– Spuneţi-mi, a întrebat când ne-am întors la casa mea, ce activităţi recreative vă plac?

În sfârşit, conversaţia căpăta o notă mai personală; în sfârşit exista interes pentru mine.

– Citesc mult. Ascult muzică. Fac plimbări. Sportul meu preferat e echitaţia.

– A, da? Eu am câţiva cai, iar conacul Foxworth, reşedinţa mea, se află pe un domeniu care l-ar fascina pe oricare iubitor de natură.

– Sună minunat, am spus eu.

M-a condus la uşă şi, din nou, am crezut că totul avea să se încheie aici. Dar el m-a surprins.

– Probabil ştiţi că voi merge cu dumneavoastră şi cu tatăl dumneavoastră la biserică mâine.

– Nu, am zis. Nu ştiam.

– Ei bine, abia aştept, a adăugat. Vreau să vă mulţumesc pentru seara aceasta atât de plăcută.

– Şi mie mi-a plăcut, am spus eu şi am aşteptat.

Era oare acesta momentul când bărbatul săruta femeia? Cât regretam acum că nu aveam o prietenă apropiată căreia să mă confesez şi cu care să discut despre relaţiile dintre bărbaţi şi femei! Dar toate fetele pe care le cunoscusem la şcoală se căsătoriseră şi plecaseră.

Trebuia să fac eu un gest prin care să-l încurajez? Să mă înclin spre el, să fac o pauză teatrală, să zâmbesc în vreun fel? M-am simţit pierdută, stând în faţa uşii, aşteptând.

– Pe mâine dimineaţă, atunci, a spus el, a atins uşor pălăria şi a coborât treptele până la maşina lui.

Am deschis uşa şi m-am năpustit în casă, simţindu-mă deopotrivă încântată şi dezamăgită. Tata era în salon, citea ziarul şi se prefăcea preocupat de altele, dar ştiam că aştepta să afle despre întâlnirea mea. M-am decis să nu-i povestesc. Mă făcea

să mă simt ca și cum susțineam o probă și nu-mi plăceau toate aceste așteptări.

Oricum, ce puteam să-i spun? Malcolm m-a scos la cină. Am discutat mult. Mai exact, eu am vorbit, și el a ascultat. Poate credea că sunt vreo vorbăreață, chiar dacă am discutat despre lucruri pentru care manifesta interes. Sunt sigură că am vorbit atât de mult pentru că eram foarte emoționată. Într-un fel, îi eram recunoscătoare pentru întrebările lui despre afaceri. Era un subiect pe marginea căruia puteam purta o conversație.

Aș fi putut vorbi despre cărți, desigur, sau despre cai, dar abia ce aflasem că îl interesează și alte lucruri în afară de a face bani.

Așadar, ce aveam să-i spun tatălui meu? Cina fusese minunată. Încercasem să nu mănânc prea mult, deși nu mă săturasem. Încercasem să par delicată și feminină, și chiar refuzasem desertul. Dar el insistase.

– Te-ai distrat? a întrebat repede tatăl meu.

A văzut că voiam să mă duc direct în camera mea.

– Da, dar de ce nu mi-ai spus că l-ai invitat să meargă cu noi la biserică?

– A, nu ți-am spus?

– Tată, în ciuda experienței tale în afaceri, nu te pricepi să minți, am spus.

A bufnit în râs. Până și eu am râs puțin în sinea mea.

Oricum, de ce m-aș supăra? m-am gândit.

– Mă duc la culcare, am spus, gândindu-mă cât de devreme aveam să mă trezesc a doua zi. Trebuia să mă străduiesc mai mult în privința înfățișării mele la biserică.

Înainte să adorm, în acea noapte, am revăzut fiecare clipă a întâlnirii mele cu Malcolm, blamându-mă pentru una, felicitându-mă pentru alta. Iar când mi-am amintit momentele de la ușă, mi-am imaginat că el chiar m-a sărutat.

N-am mai fost niciodată atât de emoționată să merg la biserică precum în dimineața aceea. N-am putut mânca nimic la micul dejun. M-am grăbit, nesigură de rochie, de coafură. Când, în sfârșit, a venit momentul să plecăm, și Malcolm sosise,

inima îmi bătea atât de tare, încât am crezut că leşin şi mă prăbuşesc pe scări.

– Bună dimineaţa, Olivia! a spus el, părând satisfăcut de felul cum arătam.

Abia când eram în maşină, deja în drum spre biserică, am realizat că îmi spusese „Olivia", şi nu „domnişoară Winfield".

Era o zi minunată, caldă de primăvară, de fapt prima duminică din an cu o astfel de vreme. Toate tinerele purtau noile lor rochii de primăvară, pălării cu voaletă şi umbreluţe. Iar familiile păreau toate foarte vioaie, cu copiii fugărindu-se prin soare, aşteptând să intre la slujbă. Când am coborât din maşină, mi s-a părut că toţi cei de faţă s-au întors să se uite la mine. Eu, Olivia Winfield, soseam la biserică într-o frumoasă dimineaţă de duminică, împreună cu tatăl meu şi cu un bărbat izbitor de chipeş. Da, îmi venea să strig, da, eu sunt! Vedeţi? Dar, desigur, nu m-aş coborî niciodată la un asemenea comportament josnic. M-am ţinut mai dreaptă, mai semeaţă, cu bărbia ridicată pe când treceam direct de la maşină în biserica întunecoasă, mirosind a mosc. Cei mai mulţi rămăseseră afară ca să se bucure de soare, aşa că ne-am putut alege locurile, iar Malcolm ne-a condus direct la cele din faţă. Ne-am aşezat în tăcere şi am aşteptat să înceapă slujba. Niciodată nu mi-a mai fost atât de greu să urmăresc o predică; niciodată nu m-am mai simţit atât de ruşinată de felul în care suna vocea mea când ne-am ridicat să cântăm imnurile. Dar Malcolm a cântat clar şi sonor, şi a rostit Tatăl nostru, la final, cu o voce profundă, puternică. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a luat braţul pentru a mă conduce spre ieşire. Cât de mândră m-am simţit, păşind printre şirurile de scaune alături de el!

Desigur, am văzut cum se uitau la noi ceilalţi membri ai congregaţiei, cum se întrebau cine e tânărul frumos care îi însoţea pe cei din familia Winfield şi care stătea lângă Olivia Winfield?

Am lăsat în urmă un şuvoi de cleveteli şi am ştiut că înfăţişarea lui Malcolm avea să fie ţinta bârfelor pentru tot restul zilei.

În după-amiaza aceea, am mers la echitaţie. Era prima oară când mergeam însoţită de un bărbat, şi găseam tovărăşia lui înviorătoare. El călărea ca un vânător britanic experimentat. Părea să-i placă faptul că reuşeam să ţin pasul cu el.

A venit la cina de duminică şi am mai făcut o plimbare pe malul fluviului. În prima parte a plimbării, mi s-a părut mai tăcut ca niciodată şi m-am pregătit pentru a primi vestea plecării lui. Poate avea să făgăduiască să-mi scrie. De fapt, nădăjduiam să facă promisiunea aceasta, chiar dacă nu şi-o respecta. Măcar aveam la ce visa. Aveam să preţuiesc fiecare din scrisorile lui, dacă aveau să fie mai mult de una.

– Uitaţi ce e, domnişoară Winfield, începu el brusc.

Nu mi-a plăcut că începuse să-mi spună iar „domnişoara Winfield". Mi s-a părut că e de rău augur. Dar nu era.

– Nu văd de ce doi oameni care au atâtea în comun, doi oameni cerebrali adică, ar amâna şi prelungi inutil o relaţie, doar ca să ajungă la deznodământul pe care-l consideră amândoi cel mai potrivit.

– Deznodământul?

– Mă refer la căsătorie, a spus el. Una dintre cele mai sacre uniuni, ceva ce nu trebuie tratat cu uşurinţă. Căsătoria e mai mult decât consecinţa firească a idilei romantice; e o uniune ce implică asumarea de obligaţii, o formă de lucru în echipă. Un bărbat trebuie să ştie că soţia lui e o persoană implicată, pe care se poate baza. Contrar părerii altor bărbaţi, printre care se numără şi tatăl meu, un bărbat trebuie să aibă alături o femeie puternică. Sunt impresionat de dumneavoastră, domnişoară Winfield. Vă rog să-mi acordaţi permisiunea de a cere de la domnul Winfield mâna dumneavoastră.

Preţ de o clipă n-am putut vorbi. Malcolm Neal Foxworth, înalt de un metru optzeci şi cinci, un bărbat mai chipeş decât oricare altul, inteligent, bogat şi arătos voia să se însoare cu mine? Ne aflam pe malul fluviului, iar stelele de deasupra erau mai sclipitoare ca oricând. Nimerisem într-unul din visele mele?

– Păi... am spus eu.

Mi-am dus mâna la gât şi l-am privit. Nu-mi găseam cuvintele. Nu ştiam cum să-mi formulez răspunsul.

– Îmi dau seama că e ceva neaşteptat, dar sunt omul momentului, capabil de a sesiza aproape imediat ce e valoros şi ce nu. Intuiţia mea s-a dovedit întotdeauna corectă. Sunt încredinţat că această propunere va fi benefică pentru noi amândoi. Dacă te poţi baza pe asta...

– Da, Malcolm, pot, am răspuns repede, poate prea repede.

– Bine. Mulţumesc, a spus el.

Am aşteptat. Negreşit, acesta era momentul sărutului. Momentul în care pecetluiam încrederea unul în celălalt sub stele. Dar poate că eram eu de un romantism infantil. Malcolm era genul de om care făcea lucrurile cum se cuvine, corect. Trebuia să mă bazez şi pe asta.

– Atunci, dacă eşti de acord, să ne întoarcem acasă la tine, ca să pot vorbi cu tatăl tău, a spus el.

Mi-a luat braţul şi m-a tras mai aproape de el. Cum ne apropiam de casa tatei, m-am gândit la cuplul pe care-l văzusem plimbându-se în prima seară când venise Malcolm la cină. Visul meu se împlinise. Pentru prima oară în viaţa mea, mă simţeam cu adevărat fericită.

Tata aştepta în biroul lui, ca şi cum anticipase vestea. Lucrurile se mişcau într-un ritm alert. Nu o dată mă apropiasem de uşile duble ce separau biroul tatei de salon şi ascultasem conversaţiile. Mă deranja că eram exclusă din acele conversaţii legate de chestiuni de familie sau de afaceri, care mă puteau afecta şi pe mine.

Nimic nu mă putea afecta mai mult decât conversaţia ce urma să aibă loc. Am stat tăcută deoparte şi am ascultat, dornică să-l aud pe Malcolm dând glas iubirii lui pentru mine.

– După cum v-am spus în prima seară, domnule Winfield, începu el, sunt cucerit de fiica dumneavoastră. Se întâmplă rar să găseşti o femeie cu prestanţa şi demnitatea ei, o femeie care poate aprecia preocuparea pentru reuşită financiară şi care poate evolua cu graţie în acord cu aceasta.

– Sunt mândru de reuşitele Oliviei, a spus tata. E mai pricepută la contabilitate şi socoteli decât oricare bărbat pe care-l cunosc, adăugă el.

Complimentele tatei reuşeau cumva întotdeauna să mă facă să mă simt mai puţin dezirabilă.

– Da. E o femeie cu o fire statornică, puternică. Mi-am dorit mereu o femeie care să mă lase să-mi duc viaţa după cum doresc, care să nu se agaţe de mine neajutorată, ca o iederă sufocantă. Vreau să ştiu că, atunci când ajung acasă, nu va fi posacă sau mofturoasă, ori ranchiunoasă ca multe alte femei frivole. Îmi place faptul că nu o preocupă lucrurile superficiale, că nu o preocupă propria coafură, că nu chicoteşte şi nu flirtează. Pe scurt, îmi place că e matură. Tot respectul pentru dumneavoastră, domnule! Aţi crescut o femeie grozavă, responsabilă.

– Păi eu...

– Şi nu găsesc modalitate mai bună de a-mi exprima laudele decât să vă cer mâna ei.

– Şi Olivia...?

– Dacă ştie că am venit aici pentru a vă face această propunere? Mi-a acordat permisiunea în acest sens. Ştiind că e o femeie cu personalitate, m-am gândit că e mai bine să o întreb mai întâi pe ea. Sper că înţelegeţi.

– A, înţeleg asta. Tata şi-a dres vocea. Ei bine, domnule Foxworth, a spus el. A găsit necesar să i se adreseze cu apelativul „domnule Foxworth" în această discuţie. Sunt sigur că şi dumneata înţelegi că fiica mea va moşteni o avere considerabilă. Vreau să ştii de pe acum că banii respectivi vor fi exclusiv ai ei. E menţionat în testamentul meu că nimeni în afară de ea nu va avea acces la acele sume.

A urmat ceea ce mi s-a părut o tăcere lungă.

– Atunci aşa va fi, a spus Malcolm în cele din urmă. Nu ştiu ce planuri aveaţi pentru nuntă, a adăugat repede, dar eu înclin spre o ceremonie restrânsă la biserică, cât mai curând posibil. Trebuie să mă întorc curând în Virginia.

– Dacă asta doreşte şi Olivia, a spus tata.

Ştia că doream asta.

– În regulă. Aşadar, am binecuvântarea dumneavoastră, domnule?

– Înţelegi ce am spus despre banii ei?

– Da, domnule, înţeleg.

– Ai binecuvântarea mea, a spus tata. Vino să-ţi strâng mâna.

Am eliberat aerul pe care-l ţinusem în piept şi m-am îndepărtat repede de uşile duble.

Un bărbat cât se poate de chipeş şi de elegant venise la noi şi îi ceruse tatei mâna mea. Auzisem totul şi se petrecuse atât de repede, încât trebuia să-mi recapăt suflul și să-mi spun întruna că nu era un vis.

Am fugit sus şi m-am aşezat în faţa casei de păpuşi. Urma să locuiesc într-o casă mare, cu servitori şi oameni care veneau şi plecau. Aveam să dăm dineuri rafinate şi aveam să fiu un atu pentru soţul meu, care era, cum spunea tata, un geniu al afacerilor. Şi aveam să fim invidiați de toată lumea.

– Aşa cum v-am invidiat eu pe voi, i-am spus familiei de porţelan de dincolo de sticlă.

M-am uitat în jur.

Adio, nopți singuratice! Adio, lume a fanteziilor şi a viselor!

Adio chipului plin de milă al tatei şi privirii mele nefericite din oglindă! Urma să cunosc un nou chip, aveam atâtea de aflat despre Malcolm Neal Foxworth, şi aveam la dispoziţie o viaţă întreagă ca să aflu. Urma să devin Olivia Foxworth, doamna Malcolm Neal Foxworth. Tot ce prezisese mama mea se adeverea.

Înfloream. Simţeam cum mă deschid în faţa lui Malcolm ca un boboc. Iar când ochii lui de un albastru intens se pierdeau în ochii mei cenuşii, ştiam că soarele răsărise şi risipise ceaţa. Viaţa mea nu avea să mai fie cenuşie. Nu, de acum încolo avea să capete culoarea azurului precum cerul inundat de soare într-o zi fără de nori. Ca ochii lui Malcolm. În iureşul iubirii, ca o şcolăriţă fără minte, am uitat tot ce ştiam despre prudenţă şi despre a privi dincolo de aparenţe pentru a găsi adevărul. Am uitat că nici măcar o dată, când Malcolm m-a cerut de soţie şi apoi mi-a cerut mâna de la tata, nu a pomenit cuvântul

„iubire". Ca o şcolăriţă prostuţă, am crezut că aveam să odihnesc sub cerul albastru al privirii lui Malcolm şi că micul meu boboc avea să se desfacă într-o floare viguroasă şi trainică. Ca orice femeie care crede proseşte în iubire, nu mi-am dat seama că cerul albastru pe care-l vedeam nu era cerul cald, plăcut, încurajator al primăverii, ci văzduhul rece, tăios, solitar al iernii.

Nunta mea

Erau atâtea planuri de făcut şi aveam atât de puţin timp la dispoziţie. Am decis să facem nunta două săptămâni mai târziu.

– Am lipsit destul de mult de acasă, a explicat Malcolm, și am multe chestiuni presante de afaceri. Nu te deranjează, nu, Olivia? La urma urmei, avem toată viața înainte să fim împreună, şi vom pleca în luna de miere mai târziu, după ce ne vom fi instalat la conacul Foxworth. Eşti de acord?

Cum să nu fiu de acord? Nunta mea restrânsă, făcută în pripă nu mi-a ştirbit câtuşi de puţin încântarea. Îmi spuneam necontenit că sunt norocoasă să am parte de aşa ceva. În plus, nu m-am simţit niciodată în largul meu să mă expun în fața multor oameni. Şi nu aveam nici o prietenă cu care să sărbătoresc. Tata i-a invitat pe sora mai mică a mamei şi pe fiul ei, John Amos, singurele noastre rude în viaţă. „Rudele sărace", le numea mereu tata. Tatăl lui John Amos decedase cu câţiva ani înainte. Mama lui era o ființă întunecată şi mohorâtă, parcă tot în doliu după atâția ani. La cei optsprezece ani ai săi, John Amos părea deja bătrân. Era un băiat aspru şi pios, care cita mereu din Biblie. Dar am fost de acord cu tata că era oportun să-i invităm. Malcolm nu a invitat pe nimeni. Tatăl lui începuse recent să călătorească; intenţiona să viziteze numeroase ţări şi să stea plecat mai mulţi ani. Malcolm nu avea fraţi, surori sau rude apropiate, pe care să vrea să le invite sau, după cum a explicat el, care să poată lua la cunoştinţă într-un răstimp aşa

scurt. Ştiam ce avea să creadă lumea despre asta – că nu voia ca familia lui să afle că se însura decât când avea să fie prea târziu. Poate l-ar fi convins să se răzgândească.

A promis să dea un bal la conacul Foxworth de îndată ce ajungeam.

– Vei cunoaşte acolo toată lumea care contează, mi-a spus.

Următoarele două săptămâni au fost pentru mine pline de aranjamente şi temeri. Am decis să port rochia de mireasă a mamei mele. La urma urmei, de ce să cheltui atâţia bani pe o rochie pe care o porţi o singură dată? Dar, desigur, rochia era mult prea scurtă pentru mine, şi domnişoara Fairchild, croitoreasa, a trebuit chemată ca s-o lungească. Era o rochie simplă din mătase sidefie, lipsită de ornamente, dantele şi zorzoane, dar aristocratică, frumoasă, elegantă, exact genul de rochie pe care Malcolm l-ar aprecia, m-am gândit eu. Croitoreasa s-a încruntat când m-am urcat pe o banchetă; rochia îmi ajungea doar până la jumătatea gambelor.

– Dragă domnişoară Olivia, a oftat ea, uitându-se în sus la mine, cum stătea în genunchi pe podea, va trebui să fiu un geniu ca să ascund tivul ăsta. Sigur nu vreţi o rochie nouă?

O, ştiam ce gândeşte. Cine se însoară cu Olivia Winfield, fata înaltă şi deşirată, şi de ce insistă ea să încapă în rochia delicatei sale mame, ca una dintre surorile vitrege ale Cenuşăresei în condurul de cleştar? Da, poate că asta făceam. Dar trebuia să mă simt aproape de mama mea în ziua nunţii, cât de aproape puteam. Şi mă simţeam protejată în rochia ei, protejată de generaţiile de femei care se căsătoriseră şi făcuseră copii înaintea mea. Pentru că ştiam şi înţelegeam atât de puţin despre toate acestea. Şi voiam să fiu frumoasă în ziua nunţii, indiferent câtă milă şi batjocură vedeam în ochii croitoresei.

– Domnişoară Fairchild, ţin să port rochia de mireasă a mamei din raţiuni sentimentale, pe care sunt convinsă că nu e necesar să vi le explic. Şi acum... puteţi lungi rochia asta, sau trebuie să apelez la altcineva?

Mi s-a simţit răceala în glas şi statutul social în atitudine, şi domnişoara Fairchild şi-a văzut lungul nasului. Şi-a îndeplinit

restul sarcinii în tăcere, în timp ce eu priveam în oglindă. Cine era femeia care mă privea de acolo – o mireasă în rochie albă. O mireasă pe care urma s-o ia un bărbat şi să fie a lui. Ce aveam să simt oare când aveam să păşesc spre altar? O, ştiam că inima mea avea să fie un galop de cai sălbatici. Aveam să încerc să zâmbesc, să am chipul la fel de adorabil ca mireasa de pe tortul de nuntă, la fel de adorabil ca feţele tinerelor soţii pe care le vedeam în rubricile mondene din ziare.

Cum puteau să arate atât de adorabile şi de nevinovate? Cu siguranţă, nu arătau aşa toată viaţa. Era o deprindere sau ceva înnăscut? Dacă era o deprindere, poate mai erau speranţe şi pentru mine. Poate că şi eu eram în stare să învăţ.

Dar, oricum, aveam să fiu la fel de sfioasă ca întotdeauna, ştiind ce gândeau oamenii – e atât de înaltă şi are braţele atât de lungi. Părul ăla frumos coafat n-are ce căuta asociat cu faţa aia searbădă. Deşi eu le zâmbeam şi ei îmi zâmbeau şi încuviinţau din cap, ştiam că se întorceau unul spre altul imediat după aceea, cu un zâmbet mut în priviri. Cât de penibil arată! Umerii ăia într-o rochie de mireasă atât de delicată. Ce picioare mari! Uite cum e mai înaltă decât toţi în afară de Malcolm.

Iar Malcolm, atât de chipeş şi impunător alături de răţuşca cea urâtă. O, oamenii aveau să se amuze pe cinste făcând glume despre prinţ şi muieruşca lui, unul magnific, superb, mândru, cealaltă insipidă, stângace, ştearsă.

Cum stăteam aşa în faţa oglinzii, şi domnişoara Fairchild îşi făcea de lucru pe lângă mine cu ace şi agrafe şi aţe de însăilat, eram mulţumită că la nuntă aveam să fim doar eu, Malcolm, mătuşa Margaret, John Amos şi tata. N-avea să fie nimeni care să-mi adeverească cele mai rele temeri, şi speram că acum, când venise şi vremea mea, cele mai colorate vise aveau să mi se împlinească.

În ziua nunţii a plouat. A trebuit să fug în biserică, îmbrăcată în rochia cea albă acoperită de o pelerină gri de ploaie. Dar oricât de dezamăgitor era, nu voiam să las vremea să-mi strice încântarea. Am avut o slujbă simplă la biserica protestantă.

Când am pornit spre altar, mi-am ascuns temerile și emoțiile sub masca solemnității. Cu acest chip, am putut să mă uit direct la Malcolm în timp ce mergeam spre altar să mă alătur lui. El aștepta acolo, cu spatele drept, cu chipul încă și mai solemn decât al meu. Asta m-a dezamăgit. Speram ca, atunci când mă vede în rochia de mireasă a mamei mele, să aibă loc ceva magic și chipul lui să se lumineze de plăcere, anticipând dragostea noastră. I-am cercetat ochii. Își ascundea adevăratele sentimente sub o mască la fel ca a mea? Când m-a privit, a părut că se uită prin mine. Poate că i se părea un păcat să-și manifeste dorința și afecțiunea în biserică.

Malcolm și-a rostit jurămintele de nuntă atât de ceremonios, încât suna mai mult a pastor. Nu-mi puteam domoli bătăile inimii. M-am temut că vocea avea să îmi tremure când rosteam jurămintele, dar nu m-a trădat când am jurat să-l iubesc, să-l cinstesc și să-l respect pe Malcolm până ce moartea ne va despărți. Când am pronunțat aceste cuvinte, am crezut în ele cu toată inima și cu tot sufletul meu. În ochii Domnului, am crezut în ele, și în ochii Domnului nu le-am încălcat toată viața mea. Pentru că orice am făcut pentru Malcolm, am făcut să-i fie pe plac Domnului.

După ce ne-am rostit jurămintele și am făcut schimb de verighete, m-am întors spre Malcolm răbdătoare. Aceasta era clipa mea. A ridicat ușor vălul de pe fața mea. Mi-am ținut respirația. În biserică, era tăcere deplină; părea că lumea s-a oprit în loc când s-a înclinat spre mine și și-a apropiat buzele de ale mele.

Dar sărutul de la altar al lui Malcolm a fost rece, de complezență. Mă așteptasem la mult mai mult. Era, totuși, primul nostru sărut. Trebuia să se întâmple ceva ce să-mi rămână în memorie pentru tot restul vieții. În schimb, abia dacă i-am simțit buzele rigide pe ale mele înainte să se îndepărteze. A fost mai mult ca o ștampilă pe un certificat.

A dat mâna cu pastorul și cu tatăl meu. Tata m-a îmbrățișat rapid. Bănuiesc că ar fi trebuit să-l sărut, dar eram foarte complexată de felul cum ne privea John Amos. Am citit asta pe

chipul lui: era la fel de dezamăgit ca şi mine de sărutul lui Malcolm.

Tata părea mulţumit, dar extrem de gânditor când am părăsit biserica împreună. Purta pe chip o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată, când l-am surprins privind spre Malcolm de câteva ori. Era ca şi cum văzuse ceva nou, ceva ce tocmai înţelesese. Pentru o clipă, doar o clipă, asta m-a speriat; dar când m-am uitat în direcţia lui, fericirea a şters negura din privirea lui şi a zâmbit blând, aşa cum zâmbea uneori când mama mea făcea ceva ce-l bucura mult sau când ea arăta deosebit de frumoasă.

Oare arătam şi eu în sfârşit frumoasă, chiar dacă doar pentru o zi? Îmi scânteiau ochii readuşi la viaţă? Speram să fie aşa. Speram că şi Malcolm simţea asta. Tata a propus să încheiem ziua la noi acasă, unde organizase o petrecere restrânsă. Sigur, cât de mare putea fi o petrecere doar cu mire şi mireasă, un tată, o mătuşă îndoliată şi un băiat de optsprezece ani? Dar era totuşi o petrecere, şi tata a scos o sticlă de şampanie veche.

– Olivia, scumpa şi unica mea fiică, şi Malcolm, distinsul meu proaspăt ginere, să aveţi pururea parte de fericire şi de armonie!

De ce i-a curs o lacrimă când a închinat paharul pentru noi?

Şi de ce Malcolm l-a privit mai degrabă pe tata decât pe mine când şi-a băut şampania? Deodată, m-am simţit pierdută, neştiind ce să fac, aşa că am ridicat paharul şi pe deasupra lui mi-am văzut vărul, pe John Amos, încruntându-se la Malcolm. Apoi a venit la mine.

– Arăţi minunat astăzi, verişoară Olivia! Vreau să ţii minte că eşti unica mea rudă şi oricând vei avea nevoie de mine, îţi voi fi alături. Dumnezeu a vrut ca familiile să fie unite şi să se ajute mereu, să păzească mereu sacra Lui credinţă de iubire.

Nu am ştiut cum să răspund. Abia îl cunoşteam pe acest tânăr. Şi ce şi-a găsit să spună în ziua nunţii mele! Ce Dumnezeu putea spera John Amos, ruda săracă, să facă pentru mine, câtă vreme urma să fac parte din nobilimea sudistă, înconjurată

de bogăţie şi ambiţie? Oare ştia el, încă de pe atunci, ceea c mie mi-a luat mult prea mult timp să aflu?

Malcolm rezervase pentru noi călătoria cu trenul care pleca la ora trei în acea zi. Mergeam direct la conacul Foxworth. A spus că nu are timp pentru o lună de miere prelungită şi nici nu-i vedea sensul. Inima mi s-a strâns de dezamăgire când mi-a spus asta, dar în acelaşi timp m-am simţit uşurată. Auzisem destule despre bărbaţi şi noaptea nunţii, despre datoria conjugală a femeii faţă de soţ, şi nu ţineam să prelungesc chinul iniţierii mele. Sinceră să fiu, eram îngrozită de ideea relaţiilor conjugale, şi cumva, gândul că aveam să călătorim toată noaptea, în siguranţă, într-un tren cu atâţia oameni în jur, mă liniştea puţin.

– Pentru tine, sosirea la conacul Foxworth va fi o adevărată aventură romantică, Olivia. Crede-mă, a spus el, de parcă chipul meu era din sticlă şi el îmi putea citi gândurile.

Nu m-am plâns. Descrierea pe care mi-o oferise despre conacul Foxworth îl făcea să pară un castel de basm, atât de impunător şi de fascinant, încât, în comparaţie cu el, visul meu de frumuseţe închis în casa păpuşilor se reducea la dimensiuni insignifiante.

Exact la ora 14.15, Malcolm a anunţat că e timpul să plecăm. A fost adusă maşina, şi cuferele mele au fost încărcate.

– Ştii, i-a spus tata lui Malcolm când ieşeam din casă, îmi va fi extrem de greu să găsesc alt contabil la fel de priceput ca Olivia.

– Pierderea dumneavoastră e câştigul meu, domnule, a răspuns Malcolm. Vă asigur, talentul ei nu se va irosi la conacul Foxworth.

Era ca şi cum discutau despre o sclavă care trecuse de la un stăpân la altul.

– Poate îmi va creşte simbria, am zis eu.

Era un spirit de glumă, dar Malcolm nu a râs.

– Desigur, a spus el.

Tata m-a sărutat pe obraz şi a părut trist când a spus:

– Să ai grijă de Malcolm de-acum, Olivia, şi să nu-i dai de furcă. Acum, vorba lui Malcolm va fi lege pentru tine.

Cumva, asta m-a înfricoşat, mai ales când John Amos a apărut, mi-a luat mâna şi a zis:

– Domnul să te binecuvânteze şi să te ţină!

Nu am ştiut ce să-i răspund, aşa că doar i-am mulţumit, mi-am tras mâna şi am urcat în maşină.

Când ne îndepărtam, am privit în urmă la casa victoriană care fusese mai mult decât un cămin pentru mine. Fusese căminul visurilor şi fanteziilor mele; fusese locul din care privisem spre lume şi mă întrebasem ce-mi rezervă viaţa. Mă simţisem în siguranţă acolo, protejată cu obiceiurile mele şi în camera mea. Părăseam casa de păpuşi închisă în sticlă, cu ferestrele ei colorate şi magia curcubeului, dar nu mai era nevoie să visez. Nu, acum trebuia să trăiesc în lumea reală, o lume cum nu-mi imaginasem că există în preţiosul univers al casei de păpuşi care plăsmuise speranţele şi visurile mele.

Am luat braţul lui Malcolm şi m-am tras mai aproape de el. M-a privit şi a zâmbit. Cu siguranţă, m-am gândit, acum că eram singuri, avea să îşi manifeste dragostea şi tandreţea.

– Mai spune-mi despre conacul Foxworth, am zis eu, de parcă îi ceream să-mi spună o poveste de adormit copii cu o lume fermecată.

Cum am pomenit de casa lui, şi-a îndreptat spatele.

– E veche de peste o sută cincizeci de ani, a început el. E impregnată de istorie. Uneori, mă simt de parcă sunt într-un muzeu. Alteori, de parcă sunt într-o catedrală. E cea mai bogată casă din zona noastră din Virginia. Dar vreau să fie cea mai bogată din ţară, poate chiar din lume. Vreau să fie cunoscută drept castelul Foxworth, a adăugat el, şi privirea i-a devenit rece şi înverşunată.

A continuat, descriind camerele şi grădinile, afacerea familiei sale şi speranţele lui în acest sens. Pe măsură ce îşi depăna povestea, eu am simţit că mă pierd tot mai mult în ambiţiile sale. Asta mă speria. Nu realizasem cât de obsesiv putea fi Malcolm.

Era trup și suflet atașat țelurilor lui, și am simțit că nimic, nici chiar căsnicia noastră, nu era mai important pentru el.

Citisem într-una din cărțile mele că unei femei îi place să simtă că nimic nu e mai important pentru soțul ei decât ea, că tot ceea ce face el face cu gândul la ea.

„Asta e adevărata iubire, asta e adevărata uniune" enunța citatul care nu-mi ieșea din minte. Oamenii căsătoriți ar trebui să simtă că se regăsesc unul în celălalt și ar trebui să fie atenți fiecare la nevoile și sentimentele celuilalt.

Când mașina a ieșit de pe strada noastră și am zărit Tamisa plină de vase care navigau în sus și-n jos, în stilul lor lent, precaut, dar hotărât, m-am întrebat dacă aveam să simt vreodată așa ceva alături de Malcolm.

Am realizat că aceasta nu era o întrebare pe care să și-o pună o femeie în ziua nunții ei.

Am luat cina în tren. Fusesem prea emoționată toată ziua ca să mănânc ceva, iar acum mă simțeam brusc lihnită.

– Mi-e tare foame, i-am spus.

– Trebuie să fii atentă ce comanzi în trenurile astea, m-a prevenit el. Au niște prețuri absurde.

– Dar sigur putem face o excepție de la economie în seara asta, am spus. Oamenii avuți ca noi...

– Tocmai de asta trebuie să fim mereu chibzuiți. Simțul afacerilor necesită pregătire, exercițiu. Asta mi-a plăcut la tatăl tău. Nu lasă niciodată banii să fie mai puternici decât simțul afacerilor. Doar așa-numiții nou-îmbogățiți aruncă cu banii. Îi recunoști oriunde. Sunt dezgustători.

Am înțeles cât de puternică îi era această convingere, așa că n-am mai insistat. L-am lăsat pe el să comande pentru amândoi, deși am fost dezamăgită de ceea ce a ales și m-am ridicat de la masă tot flămândă.

Malcolm a intrat în vorbă cu alți bărbați din tren. A urmat o discuție aprinsă despre așa-zisa Amenințare Roșie generată de procurorul general al Statelor Unite, A. Malcolm Palmer.

Cinci membri din legislativul statului New York fuseseră expulzați pentru că erau membri ai Partidului Socialist.

Îmi stătea pe limbă să spun că mi se părea o nedreptate oribilă, dar Malcolm și-a exprimat vehement aprobarea față de măsură, așa că mi-am păstrat părerile pentru mine, atitudine pe care trebuia să o adopt din ce în ce mai des, ceea ce nu-mi plăcea. Mi-am strâns buzele, de teamă ca vorbele să nu zboare precum păsările dintr-o colivie cu ușița uitată neglijent deschisă.

După o vreme, am ignorat discuțiile și am adormit la geam. Mă ajunsese epuizarea fizică și emoțională. Întunericul ne învăluise, și, cu excepția luminițelor care se vedeau răzlețe afară, mai nimic nu-mi atrăgea atenția în peisaj. M-am trezit cu Malcolm adormit lângă mine.

În somn, chipul lui părea mai tânăr, aproape copilăros. Cu pleoapele închise, intensitatea ochilor lui albaștri era nevăzută. Obrajii îi erau moi, și maxilarul relaxat își pierdea liniile severe, încordate. Credeam… sau mai degrabă nădăjduiam că acesta era chipul care avea să se întoarcă spre mine cu iubire, chipul cu care avea să mă privească atunci când avea să realizeze că sunt cu adevărat soția lui, tovarășa lui, iubita lui. Îl priveam fix, fascinată de felul cum buza de jos ieșea în afară. Mai erau atâtea mici detalii pe care să le aflăm unul despre altul, m-am gândit. Oare doi oameni află vreodată totul unul despre celălalt? Mi-ar fi plăcut s-o întreb asta pe mama mea.

M-am întors și m-am uitat la ceilalți pasageri. Întreg vagonul dormea. Oboseala pătrunsese tăcută pe culoar, îi atinsese pe toți cu degetele ei de fum și apoi se furișase pe sub ușa vagonului, să devină din nou una cu noaptea. Felul cum trenul șerpuia și cum se înclina dintr-o parte în alta mă făcea să mă simt ca în interiorul unui șarpe uriaș din metal. Mă simțeam purtată pe sus, aproape împotriva voinței mele.

Pe alocuri, trenul trecea prin vreun orășel sau vreun sat adormit. Luminile din case erau slabe și străzile, goale. Apoi, în depărtare, am zărit munții Blue Ridge profilați ca niște uriași adormiți.

M-a doborât iar somnul și m-a trezit vocea lui Malcolm.

– Ne apropiem de stație.

– Da?

Am privit afară, dar am văzut doar copaci și câmpuri pustii. Cu toate astea, trenul a încetinit și apoi s-a oprit. Malcolm m-a însoțit pe culoar până la ușă și am coborât treptele. Am pășit pe peron și am privit mica gară, care era doar un acoperiș de tablă susținut de patru stâlpi de lemn.

Aerul era răcoros și mirosea proaspăt. Cerul era senin, spuzit cu stele strălucitoare.

Atât de vast și adânc părea cerul, că m-am simțit foarte mică și neînsemnată. Era prea mare și îl simțeam prea aproape. Frumusețea lui îmi dădea un ciudat presentiment rău. Îmi doream să fi sosit dimineața și să mă fi întâmpinat în schimb căldura soarelui.

Nu mi-au plăcut tăcerea mormântală și pustietatea din jurul nostru. Cumva, din descrierea lui Malcolm pe marginea conacului Foxworth și a împrejurimilor sale, mă așteptasem la lumini și agitație. Nu era nimeni acolo să ne întâmpine, în afară de șoferul lui Malcolm, Lucas. Era un bărbat trecut de cincizeci și cinci de ani, cu păr cărunt și rar și o față îngustă. Avea o constituție zveltă și era cu cel puțin cinci centimetri mai scund decât mine. Din felul cum se mișca, am dedus că probabil dormise cât ne așteptase pe noi la gară.

Malcolm mi l-a prezentat cu pompă. Lucas a salutat din cap, și-a pus șapca și s-a grăbit să ia cuferele mele, pe când Malcolm m-a dus la mașină. L-am privit pe Lucas cum încarcă cuferele și apoi am văzut trenul pornind lent, furișându-se în noapte ca o vietate argintie sumbră ce încerca să scape nevăzută.

– E dezolant aici, am spus când Malcolm a urcat lângă mine. Cât de departe suntem de așezări omenești?

– Nu suntem departe de case. Charlottesville e la o oră distanță, și mai e un sat mic aproape.

– Sunt atât de obosită, am spus eu, vrând să-mi las capul pe umărul lui.

Dar el stătea atât de țeapăn, că am ezitat.

– Nu mai e mult.

– Bun venit la conacul Foxworth, doamnă! a spus Lucas când s-a urcat în cele din urmă la volan.

– Mulţumesc, Lucas.

– Da, doamnă.

– Porneşte, a ordonat Malcolm.

Drumul şerpuia în sus. Când ne-am apropiat de coline, am observat că arborii se perindau în sus şi-n jos pe ele, separându-le în secţiuni distincte.

– Acţionează ca parazăpezi, a explicat Malcolm, opresc rafalele de zăpadă.

În scurt timp, am văzut pâlcul de case mari cuibărite pe panta unui deal abrupt. Apoi, deodată, a apărut conacul Foxworth, ţâşnind spre cerul nopţii şi umplându-l. Nu mi-a venit să cred ce dimensiuni avea. Era sus pe deal, privind în jos la celelalte case ca un rege trufaş la supuşii lui. Aceasta avea să fie casa mea, castelul în care aveam să fiu regină. Acum înţelegeam mai bine ambiţia lui Malcolm. Nici o persoană crescută într-o casă atât de regală şi scumpă nu se putea mulţumi cu gânduri mărunte sau cu realizări banale. Şi, totuşi, cât de solitară, cât de ameninţătoare, cât de acuzatoare putea părea această casă pentru cineva timid sau mărunt. M-au trecut fiorii la acest gând.

– Ai locuit aici doar cu tatăl tău? am întrebat pe când ne apropiam. Trebuie să te fi simţit foarte singur de când el a început să călătorească.

Malcolm n-a spus nimic, ci doar a privit înainte, ca şi cum încerca să-şi vadă conacul prin ochii mei uluiţi.

– Câte camere are casa asta?

– Între treizeci şi patruzeci. Poate într-o zi, ca să-ţi umpli timpul, le vei număra.

A râs la propria lui glumă, dar eu nu-mi puteam depăşi uluirea.

– Şi servitori?

– Tata avea prea mulţi. De când el călătoreşte, am redus numărul lor. Avem bucătar, desigur, un grădinar care se plânge

continuu că are nevoie de un ajutor, o menajeră și pe Lucas, care e majordom și șofer.

– E cu putință să fie suficienți atâția?

– Cum am mai spus, acum ești și tu aici, draga mea.

– Dar eu nu vin aici ca să fiu servitoare, Malcolm, am spus eu.

Pentru câteva clipe, nu a răspuns. Lucas a oprit mașina în fața casei.

– Evident, nu folosim toate camerele, Olivia. Cândva erau zeci de rude instalate aici. Din fericire, paraziții au fost îndepărtați. Chipul i s-a îmblânzit. După ce te vei fi instalat, vei evalua necesitățile noastre legate de personal și vei face cum e mai eficient și mai avantajos financiar, sunt convins. Casa va fi răspunderea ta. Eu nu mai am timp de ea și aveam nevoie de o femeie ca tine care să se ocupe de ea cum trebuie, a spus el.

Suna de parcă fusese să-și cumpere o nevastă.

N-am mai spus nimic. De-acum, eram extrem de dornică să intru și să văd cum arăta un astfel de conac, care avea să fie căminul meu. Mă încânta și mă înspăimânta în același timp. Îmi părea rău că sosisem aici noaptea, când casa avea un aer amenințător. Parcă era însuflețită, ca și cum îi putea judeca pe cei care trăiau în ea pe când aceștia dormeau și îi putea face să sufere pe cei care nu-i erau pe plac.

De asemenea, învățasem ceva de la tatăl meu despre locurile în care trăiau oamenii. Casele le oglindeau întotdeauna firea. El însuși era o dovadă în acest sens. Casa noastră era simplă, dar elegantă. Și plină de căldură.

Ce avea să-mi spună această casă despre bărbatul cu care mă măritasem? Domina el oamenii la fel cum casa aceasta domina împrejurimile? Aveam să mă rătăcesc în interiorul vast, să mă simt singură când treceam de la o cameră la alta pe coridoarele lungi?

Lucas a dat zor să deschidă uriașele uși duble de la intrare și apoi Malcolm m-a condus în noua mea casă. Pe când mă călăuzea prin intrarea impozantă, cu mâna pe spatele meu, mi s-a strâns inima. Știam că e stupid, dar sperasem să mă poarte

în braţe peste prag în noua mea casă, noua mea viaţă. Îmi dorisem ca măcar în această zi să fiu una dintre acele femei adorabile şi delicate, pe care bărbaţii le alintă şi le răsfaţă. Dar n-a fost să fie.

O siluetă mică a apărut din tenebre, şi visul meu s-a destrămat.

– Bun venit la conacul Foxworth, doamnă Foxworth! m-a întâmpinat o voce, şi pentru o clipă nu am fost capabilă să răspund.

Era prima oară când îmi spunea cineva „doamna Foxworth". Malcolm m-a prezentat expeditiv doamnei Steiner, menajera. Era o femeie scundă, abia de un metru şaizeci, iar eu, cu mult mai înaltă decât ea, am alungat orice gând de a fi trecută pragul în braţe. Femeia aceasta, deşi avea vreo cincizeci de ani, era o candidată mai bună pentru asemenea bazaconii. Dar părea blândă şi a zâmbit în sus spre mine. Eu m-am uitat la Malcolm, dar el era preocupat să-i dea instrucţiuni lui Lucas despre cuferele mele.

– V-am pregătit patul şi am făcut focul, doamnă, a anunţat ea. E o noapte cam rece.

– Da.

Pentru o clipă m-a speriat precizarea legată de pat. Dar era aproape dimineaţă! Acum avea să înceapă noaptea nunţii mele? Cumva, nu mă simţeam pregătită încă, dar mi-am ascuns repede nedumerirea.

– Bănuiesc că vremea din Virginia e unul dintre lucrurile cu care va trebui să mă obişnuiesc.

– Durează ceva până te obişnuieşti, a spus ea. Zilele pot fi calde primăvara târziu şi vara, dar nopţile sunt reci. Veniţi, îmi făcu ea semn.

Nu mă mişcasem din antreu, dar venise clipa să înaintez şi să fac cunoştinţă cu conacul Foxworth.

Toate luminile erau slabe, lumânările abia pâlpâiau. Am păşit încet, ca un somnambul pierdut într-un vis, prin holul lung cu tavan înalt. Pereţii erau presăraţi cu portrete în ulei ale unor oameni care am presupus că erau strămoşi care se

perindaseră înaintea mea la conacul Foxworth. În timp ce înaintam de-a lungul holului, i-am privit pe rând. Bărbații păreau severi, reci, cu o atitudine superioară. Femeile la fel. Chipurile lor erau rigide și ochii adumbriți de tristeți. Am căutat în fiecare dintre portrete vreo trăsătură a lui Malcolm, vreo asemănare cu acele figuri. Unii bărbați aveau părul lui blond și nasul drept, iar unele femei, mai ales cele vârstnice, expresia lui concentrată.

La capătul foaierului din față, suficient de mare pentru a servi drept sală de bal, am găsit o pereche de scări elegante, care se răsuceau precum volanele pe mâneca unei regine. Scările în spirală se întâlneau la un balcon de la etaj și de acolo se uneau într-o singură scară care mai urca un etaj. Trei candelabre uriașe de cristal atârnau din plafonul sculptat și aurit, aflat la vreo doisprezece metri deasupra podelei, care era din mozaic elaborat lucrat. Am rămas fără suflu în fața splendorii. Cât de nepotrivită mă simțeam în sala asta elegantă.

În timp ce doamna Steiner mă conducea înainte, am admirat uluită busturile de marmură, lămpile de cristal, tapiseriile antice, pe care doar o persoană putred de bogat și le putea permite. Lucas a trecut grăbit pe lângă noi, cărând unul dintre cuferele mele. Am zăbovit la capătul scărilor, cu mintea paralizată, ca într-o transă. Aveam să fiu stăpâna acestui conac splendid! Apoi, Malcolm a apărut lângă mine, punând o mână pe umărul meu.

– Ei bine, e acceptabil? a întrebat el.

– E ca un palat, am zis eu.

– Da, a spus Malcolm. Reședința imperiului meu. Mă aștept să-l administrezi bine, a adăugat.

Și-a scos mănușile și a privit în jur.

– Acolo e biblioteca, a precizat, făcând un gest la dreapta mea.

Am privit prin ușa deschisă și am zărit pereți plini de corpuri de bibliotecă din mahon cu sculpturi bogate, ticsite cu volume legate în piele.

– Am un fel de birou acolo în spate, unde poți lucra la actele contabile. Holurile principale de la etaj, a adăugat el, atrăgându-mi atenția iar la scări, se întâlnesc în rotondă. Dormitoarele noastre sunt în aripa de sud, care e mai călduroasă. În aripa de nord sunt paisprezece camere de diferite dimensiuni – suficient spațiu pentru musafiri.

– Da. Cred.

– Dar tind să fiu de acord cu Benjamin Franklin când spunea că peștii și musafirii încep să se împută după trei zile. Te rog să nu uiți asta.

Am început să râd, dar am văzut că vorbea serios.

– Haide, ești obosită. Poți să explorezi mâine cât vrei. Bănuiesc că vei găsi vreuna dintre rudele mele bătrâne într-una din camerele din aripa de nord.

– Doar nu vorbești serios?

– Sigur că nu, dar a existat o vreme când așa ceva era posibil. Adesea, tatăl meu nu acorda atenție unor astfel de lucruri. Doamnă Steiner, a spus el, sugerând că ea avea să mă conducă mai departe la etaj.

– Pe aici, doamnă Foxworth, a spus ea, și am început să urc scara prin dreapta, trecându-mi mâna peste balustrada din lemn de trandafir.

Lucas a coborât repede pe scara din stânga pentru a lua restul bagajelor. Malcolm mergea aproape de mine, la un pas sau doi în urmă.

Am ajuns în capul scărilor și, când ne-am îndreptat spre aripa de sud, am dat de o armură pe un suport și chiar am simțit că am pătruns într-un castel.

Aripa de sud era luminată discret. Umbrele învăluiau coridorul ca niște uriașe pânze de păianjen. Prima ușă pe dreapta era închisă. Dar, după dimensiunile ei, mi-am închipuit că e o cameră mare. Malcolm a remarcat, cu siguranță, interesul meu.

– Camera trofeelor, a murmurat el; camera mea, a adăugat el, accentuând „mea", unde țin relicve pe care le-am adunat în călătoriile și vânătorile mele.

Camera aceea mi-a stârnit de îndată curiozitatea. Cu siguranță, lucrurile din ea aveau să-mi spună mai mult despre bărbatul cu care mă căsătorisem.

Am trecut de alte și alte uși, până am ajuns la niște uși duble, pe dreapta. Singurele uși întâlnite care erau vopsite în alb. M-am oprit.

– Nimeni nu intră în camera asta, a declamat Malcolm. A fost camera mamei mele.

A avut vocea atât de rece și de aspră, când a spus asta, și privirea atât de distantă, încât m-am întrebat ce anume îl deranjase atât de mult la mama lui. A rostit cuvântul „mamă" ca și cum ar fi scuipat venin. Ce fel de bărbat își urăște într-atât mama?

Evident, voiam să aflu mai multe, dar Malcolm m-a luat de braț ca să plecăm repede de acolo. Doamna Steiner s-a oprit în fața unei uși deschise și s-a dat la o parte ca să pot intra.

Dormitorul era mare. Un pat din lemn de cireș, bogat ornamentat, se afla în mijloc. Baldachinul lucrat de mână era acoperit cu țesătură albă, iar pe pat era o cuvertură din satin. Mai erau două perne mari albe în fețe de pernă croșetate.

Patul în sine se afla între două ferestre largi, care dădeau spre sud. Geamurile erau încadrate de draperii din satin străvechi cu pliuri, de un albastru-deschis. Camera avea podea din lemn masiv lustruit, dar lângă pat era un covor gros din lână gri-deschis.

Am privit spre măsuța de toaletă din stânga, cu oglinda sa în ramă ovală. Lângă ea era un scrin mare, urmat de un șifonier impresionant și de un fotoliu din catifea albastră, cu fața spre pat. Mai erau un șifonier în dreapta și alt scrin mai mic în dreapta acestuia. Șemineul, luminat de un foc vesel, era în fața patului.

Deși draperiile, așternuturile și covorul inspirau căldură și feminitate, camera părea rece. Stând acolo, am avut impresia pregnantă că dormitorul fusese încropit în grabă. Într-o casă atât de splendidă, de ce ar vrea Malcolm un astfel de dormitor?

Întrebarea mea și-a găsit repede răspuns. Acesta nu era dormitorul nostru.

Era dormitorul meu.

– Probabil vrei să te culci cât mai curând, a spus el. A fost o zi grea, cu toată călătoria noastră. Trezește-te cât de târziu dorești.

Malcolm s-a aplecat și m-a sărutat grăbit pe obraz, apoi s-a întors și a plecat înainte să pot spune ceva.

Mi-a trecut prin cap că Malcolm ar putea fi foarte timid și a spus aceste lucruri de ochii doamnei Steiner. Probabil intenționa să vină în patul meu înainte de revărsatul zorilor sau dimineața.

Doamna Steiner a mai rămas cu mine o vreme, arătându-mi baia, explicând rânduiala casei, cum se ocupa de rufărie, când curăța camerele, cum se comandau mesele.

– Evident, e atât de târziu încât nu mă pot concentra acum la toate aceste lucruri, am spus, dar de dimineață le voi relua de la capăt cu dumneavoastră și voi decide ce vom păstra și ce vom schimba.

Cred că a fost surprinsă de fermitatea mea.

– În fiecare joi, servitorii merg în oraș. Tot atunci, ne facem și cumpărăturile, a adăugat ea, îngrijorată că aș interzice acest obicei.

– Unde dorm servitorii? am întrebat.

– Camerele servitorilor sunt deasupra garajului din spate. Mâine îl veți cunoaște pe Olsen, grădinarul. Va dori să vă arate grădinile din spate. E foarte mândru de ele. Bucătăreasa e doamna Wilson. Lucrează pentru familia Foxworth de aproape treizeci de ani. Susține că are șaizeci și doi de ani, dar știu eu că bate spre șaptezeci, a adăugat menajera.

A trăncănit neîncetat cu accentul ei german pregnant, în timp ce mi-a despachetat cuferele și s-a apucat să-mi aranjeze garderoba. În cele din urmă, cuvintele ei s-au pierdut într-un murmur monoton și lung, pe care nu l-am mai putut urmări. A văzut că nu mă puteam concentra și a spus că se retrage.

– Sper să dormiți bine în prima noapte la Foxworth, a spus ea.

De fapt, era practic dimineață.

Am scos cămașa albastră de noapte, care îmi dădusem toată osteneală să fie gata pentru noaptea nunții mele. Avea un decolteu

adânc în formă de V și era cel mai decoltat articol de îmbrăcăminte pe care-l avusesem vreodată. Mi-am amintit că atunci când a apărut decolteul în V, fusese aspru criticat de Biserică ca fiind indecent. Medicii au spus că e un pericol pentru sănătate, și o bluză cu decolteu triunghiular în față era poreclită „bluza cu pneumonie". Dar femeile au continuat să-l poarte și se răspândise. Până acum, evitasem orice ținută care expunea pieptul atât de mult. Acum mă întrebam dacă s-o port.

Anticipând posibilitatea ca Malcolm să vină la mine dimineață, am decis s-o îmbrac. Cu acea cămașă pe mine, mi-am lăsat părul liber pe umeri și m-am uitat la mine însămi în oglinda toaletei. Lumina focului conferea pielii mele o nuanță ca și cum înlăuntrul meu ardea o flacără.

Cum mă priveam așa, m-am gândit la o lumânare neaprinsă încă, pentru că asta e o femeie neiubită, mi-am spus. Oricât de frumoasă ar fi, dacă nu are un bărbat care s-o iubească, nu va arde niciodată cu adevărat. Șansa mea de a aprinde lumânarea sosise. Doream să văd flacăra.

Dorința mi-a aprins ochii. Mi-am trecut vârfurile degetelor prin șuvițele părului și mi-am atins umerii. Stând acolo și gândindu-mă că Malcolm avea să vină în sfârșit în camera mea să mă ia în brațe, mi-am amintit scenele de dragoste despre care le citisem în cărți.

Avea să-și lase buzele pe umerii mei; avea să-mi ia mâna în mâinile lui și să o mângâie blând. Avea să-mi șoptească iubirea lui și să mă strângă lângă el. Silueta mea, care fusese mereu o povară, avea să-l atragă. În brațele lui aveam să fiu perfectă, la fel de grațioasă și de delicată ca orice altă femeie, pentru că în asta constă puterea iubirii: poate transforma și cea mai urâtă rățușcă într-o lebădă.

M-am simțit ca o lebădă în cămașa aceea de noapte. Devenisem în sfârșit o femeie dezirabilă. În clipa când Malcolm avea să intre pe ușă, avea să vadă asta și nu avea să se mai îndoiască de mine; îndoielile acelea aveau să se risipească precum frunzele de toamnă în vânt. Doream ca el să intre pe ușă. Eram pregătită să-l primesc.

Am stins luminile și m-am strecurat sub pătură. Umbrele focului dansau pe tavan; păreau forme ieșite din pereți. Spiritele strămoșilor lui Malcolm, adormite ani de zile, fuseseră stârnite și trezite de sosirea mea. Începuseră un ritual de trezire, incitate de perspectiva unei noi stăpâne pe care să o bântuie cu trecutul. În loc să mă sperie, ideea m-a fascinat, și nu-mi puteam lua ochii de la formele care dănțuiau și prindeau viață în lumina roșie a focului.

Undeva, departe în holul lung și gol, am auzit cum se închide o ușă. Ecoul s-a prelungit, reverberând între pereți și strecurându-se prin întuneric până la ușa mea.

A urmat o tăcere rece și adâncă, ce mi-a străpuns inima, o inimă atât de dornică să fie încălzită, iubită și prețuită. Am tras pătura până la bărbie și am inspirat mirosul lenjeriei proaspăt spălate.

Am ascultat atent ca să aud pașii lui Malcolm, dar nu i-am auzit. Focul a slăbit, formele au devenit mai mici și s-au retras la loc în pereți. Pleoapele mi-au devenit tot mai grele până ce nu am mai putut să le țin deschise. În cele din urmă, somnul m-a luat în stăpânire. Mi-am spus că atunci când mă trezeam, Malcolm avea să fie alături de mine, și noua viață, minunată, pe care o așteptam, avea să înceapă.

Rățușca cea urâtă și lebăda

Ceva luminos mi-a atins pleoapele și m-am trezit. Pe jumătate visând, am crezut că e privirea iubitoare a lui Malcolm, dar când am deschis ochii, am realizat că e doar strălucirea soarelui. Lângă mine, patul era rece și gol. Malcolm nu venise în timpul nopții. Lacrimile mi-au umplut pe neașteptate ochii. Eram o femeie căsătorită. Când aveam să cunosc lumina dragostei? Toate speranțele mele abia înmugurite se veștejiseră ca izbite de un vânt de iarnă. Cine era soțul meu? Cine eram eu acum? Am pășit spre fereastră și am tras perdelele de satin. Razele soarelui s-au revărsat în cameră.

Chiar atunci am auzit o bătaie ușoară în ușă.

– Cine e? am strigat, încercând să par veselă și binedispusă.

În zadar însă, vocea îmi tremura și s-a stins.

– Bună dimineața, doamnă Foxworth! Sper că ați dormit bine.

Era doamna Steiner. Înainte să pot spune ceva, a deschis larg ușa și a rămas acolo, studiindu-mă. Un zâmbet dezaprobator a trecut pe buzele ei.

– S-a trezit domnul Foxworth? am întrebat repede.

– Da, doamnă. De ceva vreme. A plecat deja de acasă.

Pentru o clipă, nu mi-am dezlipit ochii de la ea. A plecat de acasă? A trebuit să-mi mușc buza ca să nu plâng. Nu intenționa să petreacă cu mine prima mea zi aici? Venise în camera mea, văzuse că dorm și plecase? De ce nu mă trezise? De ce nu venise la mine?

M-am simțit ca un musafir nepoftit, nu ca o proaspătă soție. Simțeau oare și servitorii asta? De ce avea doamna Steiner privirea aceasta rece și dezaprobatoare?

– A lăsat cumva domnul Foxworth vreun mesaj pentru mine? am întrebat, dar m-a deranjat că trebuia să comunic cu soțul meu prin intermediul servitorilor.

Putea măcar să fi scris un bilet drăgăstos și să-l fi lăsat lângă mine pe pat. Asta mi-ar fi încălzit oarecum inima. Dar era numai răceală în camera asta. Focul se stinsese odată cu speranțele și visele mele. Îmi simțeam inima ca un cărbune rece. Noaptea trecută se înflăcărase de speranță. Azi, era învelită în cenușă. Dar servitorii trebuiau să vadă doar forță și competență.

Cu o reverență scurtă, doamna Steiner a răspuns:

– Nu, doamnă, n-a lăsat nici un mesaj. Vreți să vi se aducă micul dejun aici în dimineața asta?

– Nu. Mă îmbrac și cobor imediat.

– Prea bine.

Doamna Steiner s-a apucat să facă focul.

– Lasă. Nu e nevoie. Nu mă răsfăț dimineața.

– Cum doriți. Vreți ceva anume la micul dejun, doamnă Foxworth?

– Soțul meu ce a servit?

– Domnul Foxworth mănâncă foarte puțin dimineața.

– La fel și eu, am spus.

Doamna Steiner a încuviințat din cap și s-a retras în grabă.

Nu era adevărat, desigur. În unele dimineți, mă trezeam hămesită și devoram tot ce era la micul dejun. Dar în dimineața aceasta nu mi-era foame. Nu, eram distrusă și decisă să schimb lucrurile în bine, cât mai repede.

Simțeam că ceva nu e bine. Tata mă învățase că dacă ceva nu e bine, există mereu un motiv. Și motivul e întotdeauna ascuns. Iar dacă vrei să afli adevărul, trebuie să-l cauți. „Dar, Olivia", mă prevenise el, „când cauți în tenebre ca să găsești adevărul, adesea găsești lucruri oribile, mai dureroase decât ți-ai fi putut imagina."

Totuşi, eram o femeie puternică. Mă crescuse să fiu o femeie puternică. Malcolm Foxworth era soţul meu, şi aveam să aflu de ce mă neglijase în noaptea nunţii noastre. Nu puteam lăsa dezamăgirea să-mi întunece inteligenţa. Aşteptasem atât de mult sărutările matinale care visasem că mi se cuvin. Dezmierdările, şoaptele de iubire şi afecţiune. Şi eu meritam toate astea şi nu aveam să mă dau bătută aşa de uşor.

Când m-am ridicat şi m-am văzut în cămaşa de noapte care ar fi trebuit să-i ofere atâta plăcere lui Malcolm, m-am simţit extrem de jenată, deşi nu era nimeni să mă vadă. Era ca şi cum îmbrăcasem un costum pentru o piesă care nu se mai jucase, care nici nu trebuia să se joace. M-am simţit extrem de neghioabă şi furioasă. Am scos-o de pe mine şi m-am îmbrăcat repede.

Nu voi uita niciodată prima dimineaţă în care am coborât acele scări. Am rămas în capul lor, am privit uriaşul foaier şi am simţit goliciunea din el. Avea să fie o provocare să fac din această casă un cămin, o provocare căreia ştiam că îi puteam face faţă.

Şi, totuşi, în timp ce coboram treptele, m-am simţit ca o regină. Doamna Steiner îi adusese pe doamna Wilson, bucătăreasa, şi pe Olsen, grădinarul, precum şi pe Lucas, ca să mă întâmpine. Servitorii aşteptau jos, neliniştiţi şi curioşi în privinţa noii lor stăpâne. Cu siguranţă am făcut impresie în dimineaţa aceea. Îmi închipui că atât Lucas, cât şi doamna Steiner mă descriseseră celorlalţi doi. Cu toate astea, nici unul nu-şi închipuise că Malcolm avea să aducă acasă o mireasă atât de înaltă. Cu părul ridicat, cu umerii laţi şi drepţi, probabil au crezut că vreo regină a amazoanelor coboară de la etaj. În privirile lor, am desluşit atât teamă, cât şi interes.

– Bună dimineaţa! am început eu. Nu cred că mă voi mai trezi vreodată la ora asta târzie. După cum vă poate confirma doamna Steiner, am sosit în toiul nopţii. Vă rog să faceţi prezentările, doamnă Steiner, am poruncit.

Malcolm ar fi trebuit să fie aici ca să facem asta, m-am gândit. Eram sigură că toţi îmi vedeau dezamăgirea legată de absenţa lui.

– Doamna Wilson, bucătăreasa.

– Bun venit, doamnă Foxworth! a spus ea.

Spre deosebire de doamna Steiner, doamna Wilson era o femeie ciolănoasă, de cel puțin un metru și șaptezeci și cinci. Avea părul de un galben-cenușiu și ochi căprui, mari și curioși. Mi s-a părut că văd un surâs înțelegător pe chipul ei, crezând că eram așa cum se aștepta. Din câte îmi spusese doamna Steiner, doamna Wilson îl cunoscuse pe Malcolm de când era mic și putea să anticipeze ce fel de femeie avea să aducă acasă pe post de soție.

– El e Olsen, grădinarul, a continuat doamna Steiner.

Olsen a făcut un pas în față, cu pălăria în mâini. Era un bărbat îndesat, cu gâtul gros, cu o conformație ca de taur. Avea degete groase și brațe scurte, dar puternice. Mi s-a părut că disting ceva ingenuu, copilăros pe chipul lui. În ciuda trăsăturilor grosolane, avea o blândețe în privire. Părea un școlar speriat, pe punctul de a fi mustrat de învățător.

– B-b-b-b-bună dimineața, doamnă Foxworth! a spus el.

Se bâlbâia și și-a lăsat numaidecât privirea în podea.

– Bună dimineața!

M-am întors spre doamna Steiner.

– Voi lua micul dejun acum. Apoi, voi începe explorarea casei și terenurilor. Întoarceți-vă la treburile voastre, vă voi chema dacă am nevoie.

Așezată în capul mesei lungi de stejar, suficient de mare pentru a găzdui douăzeci de musafiri, m-am simțit ca o fetiță într-un scaun prea mare. Casa aceasta mă copleșea chiar și pe mine. Dacă vorbeam prea tare, vocea-mi reverbera, accentuând pustietatea. Măcar de-ar fi fost Malcolm lângă mine, să mă simt ca o soție normală, nici uriașă, nici copilă.

Doamna Steiner s-a retras imediat după ce a adus tava și a urcat să deretice dormitoarele. Nu mă deranja să mănânc singură; făcusem asta adesea, dar aceasta era a doua zi după nunta mea și, după spusele lui Malcolm, luna de miere!

Am privit prin imensa sufragerie. Deși era bine luminată, avea ceva sumbru. Poate că tapetul trebuia schimbat. Draperiile

păreau mohorâte, chiar prăfuite. Ştiam că, graţie voinţei şi efortului meu, forţei interioare şi hotărârii mele, puteam transforma casa asta rece într-un cămin.

Înainte să mă ridic de la masă, doamna Wilson a venit de la bucătărie ca să mă întrebe dacă am vreo dorinţă anume pentru cină. Pentru o clipă, am amuţit. De fapt, nici nu ştiam ce-i place lui Malcolm şi ce nu.

– Ce serviţi de obicei miercurea? am întrebat.

– Miercurea avem miel, dar domnul Foxworth a spus să planific meniul cu dumneavoastră de-acum înainte.

– Da, dar pentru moment vă rog să menţineţi meniul aşa cum e. Vom face schimbările de rigoare pe parcurs, am spus eu.

A încuviinţat din cap, afişând din nou pe chip acel zâmbet şters. Oare anticipa tot ce urma să spun? m-am întrebat. Mi-am propus să mă relaxez.

– Doamnă Wilson, voi veni mai târziu să-mi spuneţi ce aţi mai servit, care sunt mâncărurile preferate ale domnului Foxworth, ce-i place şi când anume, am adăugat.

Pe cine încercam să păcălesc? Ea ştia mai multe despre soţul meu decât mine.

– Cum doriţi, doamnă Foxworth, a spus ea.

Doamna Wilson s-a întors în bucătărie şi eu am început explorarea conacului Foxworth, simţindu-mă ca cineva pe punctul de a vizita un muzeu, singura diferenţă fiind că totul în această casă avea să-mi spună câte ceva despre bărbatul cu care mă căsătorisem. Ar fi fost mult mai plăcut să-l am pe Malcolm alături, mi-am zis eu, să-mi arate lucrurile la care ţinea, să-mi spună povestea anumitor piese de mobilier sau de artă.

Am decis să încep cu biblioteca. Era o sală imensă, lungă, întunecoasă şi cu aer închis. Poate din cauză că trei dintre cei patru pereţi erau căptuşiţi cu cărţi, era la fel de tăcută ca un cimitir.

Tavanul era la cel puţin şase metri înălţime, şi rafturile cu cărţi aproape că-l atingeau. O scară mobilă subţire, din fier forjat, glisa pe o şină curbată până la al doilea nivel al rafturilor; iar sus mai era un balcon de unde puteai ajunge la nivelul

superior. Nu mai văzusem niciodată atâtea cărţi. Fiind pasionată de lectură, m-a cucerit imediat. Desigur, trebuia să ţin cont de faptul că răspunderile mele aveau să îmi lase acum mai puţin timp pentru a citi de plăcere. Trecând rapid în revistă rafturile, am văzut tomuri de istorie, biografii şi clasici. Era evident că Malcolm nu era la curent cu autorii la modă.

În dreapta intrării era un birou uriaş. Nu mai văzusem vreunul atât de mare. În spatele lui era un fotoliu de piele rotativ şi înalt. Ce m-a surprins a fost numărul telefoanelor de pe birou: şase. De ce ar avea cineva nevoie de atât de multe? Câte conversaţii poţi purta în acelaşi timp? Mi-am închipuit că trebuia să ţină legătura cu numeroasele lui afaceri, precum fabricile de textile şi celelalte, şi să discute cu avocaţii şi agenţii de bursă, dar... şase telefoane!

În stânga biroului era un şir de ferestre înalte şi înguste, care dădeau spre o grădină intimă – o privelişte splendidă, plină de culoare şi calm. L-am văzut pe Olsen plivind. Probabil a simţit că-l privesc de la geam, fiindcă s-a întors spre mine, a salutat din cap şi şi-a văzut de treabă, dar cu mai multă râvnă.

Când m-am întors spre bibliotecă, am remarcat un fişet din mahon închis la culoare, făcut să arate ca o mobilă elegantă. Două canapele de piele cafenie era aşezate cam la un metru de pereţi, lăsând suficient spaţiu de trecere în spatele lor. Lângă şemineu erau nişte scaune, iar pe etajere, obiecte de artă.

În ciuda dimensiunilor geamurilor, în încăpere pătrundea foarte puţin soare. Probabil, nişte ghivece cu flori puteau fi puse totuşi lângă ferestre, mi-am zis eu. Sigur ar fi încălzit atmosfera.

Atunci am văzut uşa din capătul bibliotecii lungi. Aici voia Malcolm să lucrez eu, sau în camera spre care dădea acea uşă? Evident curioasă, am mers la uşă şi am deschis-o, doar ca să văd o cămăruţă cu un birou şi un scaun mult mai mici în centru. Nişte dosare erau îngrămădite pe un colţ al biroului, iar pe mijloc erau stilouri, călimări şi carnete de notiţe. Pereţii erau goi şi tapetul, cândva sidefiu, era acum un gri şters.

Aranjase acest loc rece și izolat, în care să lucrez eu? m-am întrebat. M-am înfiorat și mi-am înfășurat brațele în jurul corpului. Încăperea părea încropită ulterior, ca spațiu de depozitare, poate. Era potrivită pentru un funcționar sau un fel de secretar, nu pentru o soție care se ocupă de treburile familiei.

Evident, trebuia să țin cont că Malcolm se decisese să se însoare destul de în pripă. Totul se petrecuse atât de repede, încât probabil nu avusese timp să înveselească acea cameră. Asta rămânea în seama mea. Aveam să schimb perdelele jalnice și prăfuite, să umplu spațiul cu cât mai multe plante și flori, să pun tablouri colorate pe pereți, niște etajere și un covor vesel. Erau multe de făcut. Eram chiar încântată de această perspectivă.

Și, apoi, desigur, mă vedeam lucrând aici în timp ce Malcolm se ocupa de afacerile importante în bibliotecă. Nu aveam să fim departe unul de altul. Poate de aceea voia să stau în cămăruța aceasta dosnică. Gândul acesta m-a înveselit.

Am închis ușa și m-am întors prin bibliotecă pentru a mă îndrepta spre următoarea parte din casă pe care s-o vizitez. Curiozitatea îmi fusese stârnită cu o noapte în urmă, când am zăbovit lângă ușile albe și mari, și Malcolm a precizat că acolo fusese cândva camera mamei lui. Dornică să aflu cât mai multe despre el și trecutul lui, și cât mai repede, m-am întors sus, în aripa de sud, la „camera secretă". Când Malcolm a spus că accesul acolo este interzis tuturor, sigur nu s-a referit și la mine.

Am rămas o clipă în fața ușilor duble plasate deasupra a două trepte. Chiar când am pășit spre ele, am auzit-o pe doamna Steiner închizând o ușă mai jos pe coridor. M-a privit și, deși eram la distanță, i-am zărit o cută de îngrijorare pe frunte.

Nu-mi plăcea felul cum mă făcea să mă simt, stând acolo și privindu-mă fix. Era ca și cum fusesem prinsă cu mâța-n sac. Cum îndrăznea o servitoare să mă facă să mă simt așa?

– Ați terminat cu treburile? am întrebat aspru.

– Nu încă, doamnă Foxworth.

– Atunci vedeți-vă de ele, vă rog, am poruncit.

Am privit-o fix până s-a întors şi şi-a văzut de drum spre camera lui Malcolm. S-a întrerupt ca să se întoarcă şi să se uite la mine, dar când a văzut că încă o privesc, s-a grăbit în cameră.

M-am întins, am răsucit mânerul sferic şi am păşit în locul care fusese camera mamei lui Malcolm. În clipa aceea, am suspinat de uimire. Nu era deloc aşa cum mă aşteptam să fie o cameră în care trăise mama lui. Mama lui Malcolm dormea aici?!

În centrul camerei, pe o estradă, era... ceea ce nu poate fi descris decât ca un pat-lebădă. Avea un cap de fildeş neted, întors din profil, părând gata să şi-l ascundă sub o aripă înfoiată şi ridicată. Lebăda avea un ochi somnoros, de un roşu rubiniu. Aripile se curbau lin pentru a încadra capul pe un pat aproape oval, care evident necesita cearşafuri făcute pe comandă. Creatorul patului făcuse penele din vârful aripilor ca nişte degete care să susţină draperiile delicate şi transparente, în toate nuanţele de roz, trandafiriu, violet şi mov. La picioarele marelui pat-lebădă era un pat-lebădă pui, aşezat de-a curmezişul.

Mai erau acolo o mochetă groasă mov şi un covor mare din blană albă lângă pat. Patru lămpi mari, înalte de un metru douăzeci, din cristale faţetate, erau decorate cu aur şi argint. Două dintre ele aveau abajururi negre. Între celelalte două se afla un şezlong tapiţat cu o catifea trandafirie.

Trebuie să recunosc, fără tăgadă, că am fost şocată. Pereţii erau acoperiţi cu mătase opulentă de damasc, de un roz aprins, mai viu decât movul pal al mochetei, care avea probabil cel puţin zece centimetri grosime. M-am apropiat de pat şi am atins cuvertura moale şi pufoasă.

Ce fel de femeie fusese mama lui Malcolm? Fusese oare vreo vedetă de cinema? Cum o fi să dormi într-un astfel de pat? m-am întrebat eu. Nu puteam să nu mă întind pe el, ca să simt moliciunea senzuală şi îmbietoare a patului. Asta voia oare Malcolm? În patul acesta fusese el conceput? Poate îmi înţelesesem greşit chipeşul soţ; poate ceea ce se ascundea în tenebrele fiinţei sale era o lucire de satin, o senzualitate pe care n-aş fi putut-o ghici sau imagina.

– Cine ţi-a dat voie să intri aici?!

Am sărit în sus. Malcolm stătea în cadrul uşii. Pentru o clipă, am crezut că avea să vină la mine plin de iubire, dar apoi i-am zărit văpăile stranii din priviri, care îi deformau trăsăturile frumoase. M-a trecut un fior ca de gheaţă pe tot spatele. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am ridicat repede, ducând mâna la gât.

– Malcolm, nu te-am auzit intrând.

– Ce cauţi aici?

– Fac... fac ce mi-ai zis tu. Aflu mai multe despre casa noastră.

– Asta nu e casa noastră. Asta n-are nici o legătură cu casa noastră.

Vocea îi era atât de rece, încât parcă venea de la Polul Nord.

– Încercam doar să-ţi fac pe plac, Malcolm. Voiam să ştiu mai multe despre tine, şi am crezut că dacă aflu câte ceva despre mama ta, aflu şi despre tine.

Totul era confuz şi ireal; mă simţeam ameţită şi neliniştită, de parcă păşisem în visul cuiva despre trecut, şi nu în trecutul petrecut aievea.

– Mama mea? Dacă tu crezi că ceea ce afli despre mama mea are vreo legătură cu mine, te înşeli amarnic, Olivia. Vrei să-ţi spun despre mama mea... O să-ţi spun despre mama mea!

M-am afundat la loc în cearşafurile de satin. M-am simţit atât slabă şi derutată, dominată de silueta lui.

– Mama mea, a spus el cu amărăciune, era extrem de frumoasă. Extrem de atrăgătoare, plină de viaţă, iubitoare. Însemna totul pentru mine. Eram atât de inocent pe atunci, atât de încrezător, de neştiutor. Pe atunci, nu ştiam că încă de pe vremurile Evei femeile i-au trădat pe bărbaţi. Mai ales femeile cu chipuri frumoase şi trupuri seducătoare. O, era înşelătoare, Olivia. Pentru că dincolo de zâmbetele fermecătoare şi de iubirea zglobie avea inima unei desfrânate. A păşit spre şifonier şi a deschis brutal uşa. Uită-te la rochiile astea, a spus el, trăgând de acolo o rochie subţire, de culoare deschisă, şi aruncând-o pe jos. Da, mama mea era o femeie la modă a decadenţilor ani '20. A tras afară rochii de seară cu dantele viu colorate şi jupoane fine, un evantai uriaş din pene curbate de struţ, şi le-a

azvârlit pe jos. Da, Olivia, era frumoasa tuturor balurilor. Aici își înnobila ea farmecele. A mers până la camera de toaletă aurie, situată într-un alcov. Erau oglinzi de jur-împrejurul mesei. Ca într-o transă, a ridicat de pe masa de toaletă peria și pieptănul argintate. Camera asta a costat o avere. Tata îi făcea orice moft. Era un spirit liber, neîngrădit.

A făcut o pauză și a rostit „Corrine", ca și cum, dacă îi pronunța numele, fantoma ei ar fi prins formă din pereții adormiți. După privirea din ochii lui, am crezut că o vede iar pășind lin pe mocheta groasă, mov, cu trena cămășii de noapte în urma ei. Mi-am închipuit cât trebuie să fi fost de frumoasă.

– De ce a murit? am întrebat eu.

Nu intrase niciodată în detalii despre ea în conversațiile noastre, deși eu îi povestisem despre moartea mamei mele. Am presupus doar că moartea ei fusese atât de tragică și de tristă pentru el, că nu putea să vorbească despre asta.

– Nu a murit de nimic aici, a spus el furios. Poate doar de plictiseală. Plictiseala aia care vine atunci când primești tot ce vrei, când îți satisfaci toate plăcerile până nu mai știi de tine.

– Cum adică nu a murit aici? am întrebat.

El s-a întors dinspre oglinzi și a pornit spre ușă ca și cum avea de gând să plece.

– Malcolm, nu pot fi soția ta și să nu știu despre trecutul tău, să nu știu lucruri pe care alți oameni, alți străini, le știu.

– A fugit, a spus el, oprindu-se cu spatele la mine. Apoi s-a întors. A fugit cu un alt bărbat, pe când eu aveam doar cinci ani, a adăugat, scuipând cuvintele.

– A fugit?

Această dezvăluire m-a făcut să tremur. A venit spre mine și s-a așezat alături pe pat.

– Făcea doar ce voia ea, când voia, cum voia. Nimic nu conta când era vorba de plăcerile ei. Doamne, Olivia, doar știi genul, a spus el și și-a lăsat mâna pe umerii mei. Exact ceea ce tu nu ești – femei frivole, narcisiste, capricioase. Flirtează, nu manifestă fidelitatea față de nici un bărbat și nu te poți baza pe ele în nici o privință, a adăugat el și eu m-am înroșit imediat.

Brusc, în ochi i-a apărut o nouă expresie. A clipit ca şi cum se convinsese singur de ceva. Când m-a privit iar, expresia chipului i se schimbase. Încă ţinea mâna pe umerii mei, dar strânsoarea a devenit mai puternică, aproape dureroasă. Am început să mă trag, dar el mă ţinea şi mai strâns.

Nu mă puteam îndepărta de el. Privirea din ochii lui devenise hipnotizantă. După o clipă, a zâmbit, dar era un zâmbet de nebun, mi s-a părut mie. Degetele i s-au relaxat, dar în loc să-şi ia mâinile de pe mine, şi-a trecut degetele peste pieptul meu. Le-a apăsat brutal pe sâni.

– Da, m-a părăsit, a şoptit el. Mi-a lăsat doar amintirea atingerii ei, a sărutului ei, a mirosului dulce al trupului ei, a adăugat el şi a inspirat adânc, închizând ochii. Degetele i se mişcau febril, parcă împinse de o voinţă proprie, şi mi-au deschis nasturii de la bluză. Şi-a pus buzele pe gâtul meu şi a şoptit: M-a lăsat pentru totdeauna în camera asta, s-o văd, s-o simt...

Mi-a tras brutal bluza în spate. Eram prea îngrozită ca să pot vorbi. Nici nu îndrăzneam să respir.

– Numele ei se aude în tot conacul, a spus el. Corrine, a rostit. Corrine.

Mâinile i se mişcau pe trupul meu, trăgându-mi fusta. Am simţit cum materialul se sfâşie şi alunecă în jos. Mâinile lui păreau nişte mici vietăţi pe corpul meu, pe sub lenjeria mea şi peste ea, trăgând, sfâşiind, dezbrăcându-mă brutal.

– Corrine, a rostit el. Am urât-o, am iubit-o. Dar tu ai vrut să afli despre mama mea. Ai vrut să afli. Mama mea, a spus el dispreţuitor.

S-a ridicat şi s-a desfăcut la pantaloni. Priveam uluită cum venea spre mine, nu ca un soţ iubitor, ci ca un smintit, cineva pierdut în propriile sentimente perverse, mânat nu de afecţiune sau dorinţă, ci de ură şi înflăcărare.

Am ridicat mâinile şi el mi-a tras braţele la o parte, apăsându-le pe pat.

– Mama mea. Tu nu eşti ca mama mea. Nu vei fi niciodată ca mama mea. Nu vei părăsi niciodată copiii pe care îi vom avea împreună, nu, Olivia? Nu-i aşa?

Am clătinat din cap și apoi am simțit cum se împinge între picioarele mele, pătrunzându-mă brutal. Voiam să-l iubesc, să-l fac fericit, să-l mângâi drăgăstos, dar în starea în care era, cu chipul schimonosit, cu ochii arzând de furie, nu puteam decât să-i închid pe ai mei și să mă las pe spate.

– Te rog, Malcolm, am șoptit, nu așa. Te rog. N-o să fiu ca ea; nu sunt ca ea. Te voi iubi și îi voi iubi pe copiii noștri.

El nu mă auzea. Când am deschis ochii, l-am văzut pierdut în furia și în dorința lui. Se lăsa pe mine iar și iar, împingându-se în mine violent. Am vrut să țip, dar m-am temut de efectul asupra lui și m-am jenat că unul din servitori m-ar putea auzi. Mi-am înăbușit țipetele, mușcându-mi buza.

În cele din urmă, furia lui s-a scurs în mine. Era atât de fierbinte. A încetat să mai împingă; era satisfăcut. A gemut și apoi și-a îngropat fața în sânii mei. I-am simțit trupul cum se scutură și rămâne moale.

A mai rostit o dată „Corrine" și apoi s-a ridicat de pe mine, s-a îmbrăcat repede și a părăsit camera.

Deci, acum știam ce se ascundea în tenebrele lui Malcolm Neal Foxworth și ce îl bântuia. Acum știam de ce alesese o femeie ca mine. Eram opusul mamei lui. Ea era lebăda; eu eram rățușca cea urâtă, și el voia ca lucrurile să fie astfel. N-aveam să am niciodată parte de dragostea după care tânjisem.

Dragostea lui Malcolm fusese deja răpită și distrusă de femeia care bântuia camera aceasta. Nu mai rămăsese deloc pentru mine.

Fantomele trecutului

Am plâns singură în patul meu în noaptea aceea. Pentru că, deşi credeam că ştiu ce vrea Malcolm, confuzia din mintea mea s-a accentuat acum. Mama lui îl părăsise când el avea cinci ani. Nu murise, dimpotrivă, era mai vie ca oricând în mintea lui. Umbrele nopţii îşi râdeau de mine. Tu ai vrut să ştii, şopteau ele, acum ştii. Adevăratele revelaţii despre soţul meu acum începeau. Nu pentru blândeţea mea mă voise Malcolm; ci pentru asprimea mea. Nu după farmecul misterios, graţios şi feminin tânjise el, ci după o femeie puternică, demnă de încredere ca mine. Nu aveam să fiu niciodată o floare delicată de primăvară pentru Malcolm. Nu, aveam să fiu ca un crin viguros, rezistent în faţa îngheţului, cea mai înaltă floare din grădină, robustă, mândră şi sfidătoare chiar şi cu cel mai rece vânt de iarnă. Asta văzuse Malcolm în mine. Asta aveam să fiu. Cu această hotărâre, m-am consolat singură şi am căzut într-un somn agitat.

A doua zi, m-am trezit devreme şi am coborât lent scările. Bătăile inimii mele îmi dădeau o ameţeală aşa de puternică, încât a trebuit să mă ţin de balustradă şi să mă opresc. Am închis ochii, am inspirat adânc şi am mers în sufragerie. Malcolm era într-un capăt al mesei şi servea micul dejun, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi.

– Bună dimineaţa, Olivia! a spus el cu răceală. Au pus deja masa pentru tine.

Temerile mele se adeveriseră. Locul meu era în capătul opus al mesei lungi. Am încercat să-i surprind privirea pe când mă așezam; am încercat să deslușesc ce simțea. Dar n-am putut pătrunde dincolo de mască. Tot ce puteam spera era că Malcolm se pierduse cu firea ieri, în camera mamei sale, și că el, ca și mine, spera că puteam da uitării cele întâmplate și că ne puteam clădi viitorul împreună – un viitor care știam că avea să fie practic și plin de bogății materiale, lipsit de frivolitățile care mă șocaseră pe mine și-l răniseră pe Malcolm.

Am strâns din buze și m-am așezat.

– Olivia, a spus Malcolm, și am auzit blândețe în vocea lui. E timpul să sărbătorim nunta noastră. Mâine-seară va fi petrecerea de nuntă. Doamna Steiner a făcut toate pregătirile și i-am invitat pe cei mai de vază locuitori din zonă. Voi fi mândru de tine, soția mea, așa cum mă aștept ca și tu să mă pui în valoare.

Eram încântată. Evident, și el decisese să treacă peste incidentul de ieri și să reia căsnicia noastră de la capăt, cu o petrecere.

– Vai, Malcolm, pot să dau o mână de ajutor?

– Nu e nevoie, Olivia. Totul e deja pregătit pentru mâine-seară și, cum am spus, doamna Steiner s-a ocupat de toate. Familia mea a fost mereu faimoasă pentru cele mai rafinate și extravagante petreceri, iar de data asta intenționez să mă depășesc pe mine însumi. Căci, așa cum știi, Olivia, am planuri mari, și tu, desigur, ești inclusă în ele. Curând, voi fi cel mai bogat om din regiune, apoi cel mai bogat din stat, apoi, poate, cel mai bogat din Statele Unite. Petrecerile mele reflectă întotdeauna statului deținut în societate.

Abia dacă puteam mânca. Voiam să fac cea mai bună impresie în fața prietenilor și a colegilor lui Malcolm, dar nu mă puteam gândi decât că nu am nimic frumos de îmbrăcat. Când doamna Steiner mi-a turnat cafeaua, îmi vizualizam cu ochii minții garderoba – rochiile gri lălâi, gulerele înalte cu nasturi, bluzele comode. În clipa când farfuria mi-a fost luată din față, am fugit în camera mea și am dat iama în șifonierul aranjat atât de îngrijit de servitoare în ziua precedentă. Am dat de rochia

albastră purtată în seara când îl cunoscusem pe Malcolm. Dacă îl impresionase pe el atunci, sigur avea să impresioneze pe toată lumea acum. Eram convinsă că rochia reflecta tot ceea ce Malcolm își dorea la o soție, o femeie mândră, conservatoare, educată și, mai cu seamă, partenera lui Malcolm Foxworth.

În după-amiaza aceea, forfota pregătirilor pentru petrecere umplea casa. De vreme ce Malcolm spusese răspicat că ajutorul meu nu e necesar, am considerat că nu trebuie să stau în drum. Fusese drăguț din partea lui, de fapt, dat fiind că petrecerea era în cinstea mea, că el insistase să fiu absolut liberă în acea zi. Am ezitat să îmi continui explorarea prin conacul Foxworth, temându-mă de ceea ce aș mai putea descoperi ascuns în tenebre. Dar pornisem deja, și nu era oare mai bine să știu întreg adevărul decât doar o parte din el? Eram mai decisă decât oricând să aflu despre oamenii care trăiseră aici. Înaintând prin holul din aripa de nord, am numărat paisprezece camere. Malcolm îmi spusese că acestea erau camerele tatălui său. Aceste holuri erau chiar mai întunecoase și mai reci decât restul casei. În cele din urmă, am ajuns la o ușă întredeschisă. M-am asigurat că nu mă vede nimeni și am deschis-o spre un dormitor de dimensiuni mari, deși mie mi s-a părut ticsit de mobilă. Aflat atât de departe de inima casei, părea un loc în care oamenii se ascundeau; căci, spre deosebire de alte camere din aripa de nord, cu excepția dormitorului tatălui, acesta avea propria baie. Mi-l imaginam pe Malcolm exilându-și vreun văr nedorit în acest apartament.

Mobilierul era format din două paturi duble, un scrin înalt, o comodă mare, două fotolii foarte umflate, o masă de toaletă cu scăunel între cele două ferestre din față, care erau acoperite cu draperii grele tapisate, o masă de mahon cu patru scaune și încă o măsuță cu o lampă. M-a surprins că sub toate aceste mobile grele era un covor oriental vesel, cu franjuri aurii.

Servise această cameră drept un fel de ascunzătoare, poate ca o evadare pentru Corrine? Era foarte curios. Am înaintat și am descoperit o altă ușă, mai mică, în capătul sălii de baie.

Am deschis-o și am îndepărtat pânzele dese pe care păianjenii le țeseau nestingheriți de mult timp. După ce praful s-a așternut la loc, am dat de o scară mică care mi-am dat seama că probabil ducea în mansardă.

Am ezitat. Mansardele de genul acesta musteau de istoric. Emanau mister. Chipurile portretelor erau ușor de studiat. Nimănui nu-i păsa dacă vedeai vreo asemănare, iar când întrebam despre strămoși, mi se spuneau doar faptele, detaliile și poveștile pe care voia Malcolm să le aflu.

Dar într-o mansardă ascunsă dincolo de o ușiță dintr-o debara erau cu siguranță îngropate secrete pe care era mai bine să nu le afli. Oare chiar voiam să continui? Am ascultat o clipă casa. Din acest punct, era imposibil să aud ceva sau pe cineva de jos.

În clipa când am făcut primul pas înainte și am rupt pânza țesută de vreun păianjen de pe scară, am simțit că e prea târziu ca să mă mai întorc. O vrajă a tăcerii fusese ruptă. Mergeam sus.

Niciodată nu mai văzusem, nici nu îmi imaginasem o mansardă atât de mare ca aceasta. Prin norul de firișoare de praf care dansau în razele ce pătrundeau prin cele patru seturi de lucarne dispuse de-a lungul fațadei, am privit spre pereții cei mai îndepărtați. Erau la o distanță atât de mare, încât se vedeau nedefiniți, ca în ceață. Aerul era stătut; avea mirosul învechit al obiectelor neatinse de ani de zile, aflate deja în primele stadii de descompunere.

Scândurile late ale podelei scârțâiau ușor sub picioarele mele, în timp ce mă aventuram înainte încet, cu fiecare pas temător și grijuliu. Unele scânduri păreau jilave și eventual slăbite, într-atât încât s-ar putea rupe sub greutatea mea.

Am auzit ceva furișându-se în dreapta mea și am zărit niște șoareci, care nimeriseră într-un loc care probabil lor li se părea raiul.

Privind în jur, mi-am dat seama că erau suficiente lucruri depozitate în această mansardă cât să mobileze mai multe case. Mobilierul era întunecat, masiv, sumbru. Scaunele și mesele neacoperite păreau furioase, trădate. Aproape că le auzeam cum

întreabă: „De ce să ne lase aici sus nefolosite? Sigur există vreun loc pentru noi jos, dacă nu în casa asta, atunci în alta". De ce ţineau Malcolm şi tatăl lui toate acestea? Amândoi adunau lucruri ca nişte hârciogi? Aceste piese aveau să fie cândva nişte antichităţi de valoare?

Tot ce era de valoare fusese înfăşurat în cearşafuri pe care praful se adunase până ce pânza albă devenise de un gri ponosit. Formele de sub pânze păreau nişte fantome adormite. Mă temeam să ating sau să pipăi vreuna de teamă să nu se trezească şi să plutească spre tavanul mansardei. Chiar m-am oprit să ascult, crezând că aud şoapte în spatele meu, dar când m-am întors, nu era nimic, nici o mişcare, nici un sunet.

Pentru o clipă, mi-am dorit să fie voci, fiindcă ar fi fost vocile din trecutul lui Malcolm, şi ceea ce ar fi spus ar fi dezvăluit multe. Toate secretele de la conacul Foxworth îşi găsiseră sălaş aici. Eram sigură, şi această convingere m-a împins înainte, să mă uit la rândurile de cufere în piele, cu lacăte şi colţuri din alamă grea. Erau aliniate pe un întreg perete, şi unele încă aveau etichete din călătorii în locuri îndepărtate. Poate că unul-două dintre aceste cufere fuseseră folosite pentru a căra hainele lui Corrine şi ale lui Garland, tatăl lui Malcolm, când plecaseră în luna de miere.

În faţa celui mai îndepărtat perete se aflau dulapuri uriaşe, aliniate tăcut. Păreau nişte santinele. Am tras un sertar al unuia dintre ele şi am găsit uniforme atât unioniste, cât şi confederate. Datorită poziţiei geografice a acestei zone din Virginia, mi s-a părut logic ca unii membri ai familiei Foxworth să pornească în direcţii diferite şi chiar să ajungă să lupte unul contra altuia. Îmi imaginam băieţi Foxworth la fel de încăpăţânaţi şi decişi ca Malcolm, colerici şi furioşi, urlând sudalme unul la altul pe când se alăturau cauzei nordiste sau celei sudiste. Cu siguranţă, cei care înţelegeau valoarea şi importanţa industrializării şi a afacerilor aleseseră nordul. Malcolm ar fi ales nordul.

Am pus uniformele la loc şi m-am uitat la nişte haine vechi cum purta mama mea. O cămaşă cu volane de purtat peste pantalonaşi, cu zeci de jupoane complicate puse pe balene, toate

pline de volănașe, dantele, broderii, cu panglici de catifea și satin. De ce era ascuns și uitat ceva atât de frumos?

Am pus hainele la loc și am străbătut podeaua ca să mă uit la unele dintre cărțile vechi puse în teancuri. Erau registre negricioase cu pagini galbene, ale căror margini s-au fărâmițat când am deschis coperțile. Lângă ele erau manechine de croitorie, de toate formele și mărimile, colivii și suporturi pentru ele. Ce minunat! m-am gândit. Ar trebui să duc coliviile jos și să auzim iar trilul păsărilor. Sigur asta ar însufleți conacul Foxworth. Mi-am lovit palmele ca să scutur praful și am pornit înapoi spre scară, când o pictură lăsată pe o comodă mi-a atras privirea.

Am mers spre ea și am văzut o femeie frumoasă, de cel mult optsprezece sau nouăsprezece ani. Avea un zâmbet șters, enigmatic. Era copleșitor de frumoasă. Bustul i se ridica vizibil dintr-un corset cu volane. Eram hipnotizată de surâsul ei, un surâs care părea să promită tot mai multe chiar sub ochii mei. Deodată, mi-am dat seama cine era. În fața mea era mama lui Malcolm! Corrine Foxworth! Vedeam asemănări clare la ochi și gură.

Oare Malcolm adusese portretul ei aici sus, pentru a-l ascunde laolaltă cu trecutul lui? Dar mai era ceva încă și mai neobișnuit la această pictură: avea o strălucire care eclipsa orice altceva din cameră. Toate obiectele pe care le atinsesem aveau un strat de praf pe ele. Totul îmi lăsase urme pe degete. Dar portretul era curat, nepătat, proaspăt curățat și împrospătat. Era exact ca dormitorul ei. Părea că tot ce aparținuse lui Corrine era păstrat imaculat, sclipitor și îngrijit. Cine din casa asta o păstra pe Corrine cu atâta afecțiune? Nu putea fi tatăl lui Malcolm, el era în Europa. Servitorii? Sau... poate Malcolm?

Câte alte lucruri de aici aparținuseră cândva mamei lui Malcolm? m-am întrebat. Cu siguranță că îl chinuia. El trebuie să le fi pus aici sus ca să nu le mai vadă și să nu-i mai răscolească amintirile din copilărie, și, totuși, exact ca dormitorul lebedei, îl trăgeau la ele.

Urcasem aici cu speranța de a afla răspunsuri, dar găsisem mai multe secrete și mai mult mister. Am pus portretul la loc cu grijă și am pornit spre scara din față, când am descoperit o altă cameră, separată de mansardă, exact lângă o a doua scară. Arăta ca o sală de clasă, fiindcă avea cinci pupitre orientate spre o catedră din față. Pe trei pereți erau table, deasupra unor biblioteci scunde, pline cu volume învechite și prăfuite.

Am mers la catedră și am văzut numele și datele trecute: Jonathan, unsprezece ani, 1864, și Adelaide, nouă ani, 1879. În colțuri erau două sobe cu cărbuni sau lemne. Nu era doar o cameră de joacă; fusese cu adevărat o clasă și i se putea reda cu ușurință destinația inițială. Era oare o tradiție pentru copiii Foxworth să primească educație timpurie?

Bogați, deosebiți, având la dispoziția lor un preparator, copiii Foxworth erau școliți în mansarda conacului Foxworth, suficient de departe de adulți, ca să nu deranjeze. Chiar puteau să se joace aici în zilele ploioase, m-am gândit, zărind un mic balansoar în formă de cal. Câte ore din copilăria lui petrecuse oare Malcolm aici?

Am mers la una dintre lucarne și am privit spre ceea ce probabil văzuse și el, dar tot ce-am zărit a fost acoperișul de ardezie neagră de sub ferestre, care bloca vederea spre grădina de jos. Dincolo de acoperiș, erau vârfurile copacilor; dincolo de ele, munții din jur învăluiți în cețuri albastre. Nu era genul de priveliște care să abată atenția unor copii.

Într-un fel, m-am gândit eu, privind în urmă la mansarda uriașă, erau închiși aici. M-am cutremurat, amintindu-mi cum mama mă închisese într-o debara pentru că umplusem de noroi toată mocheta ei din dormitor. Deși nu încuiase ușa, îmi interzisese s-o deschid. Mă amenințase că dacă făceam asta, mă închidea acolo și mai mult timp, așa că, deși eram îngrozită de întunericul teribil și de spațiul mic din jurul meu, am plâns fără zgomot și mi-am ținut degetele departe de ușa debaralei.

Amintirea vie a acestei senzații dăinuia încă pe degetele mele. N-am putut scăpa de ea cât am mai rămas în mansardă.

aşa că m-am grăbit spre scara din faţă, care am remarcat că era mult mai curată decât cea din spate. Aici nu erau pânze de păianjen. Am coborât treptele şi am lăsat în urma mea sala lungă, întunecoasă şi prăfuită, cu toate secretele şi misterele ei.

Abia începeam să aflu tainele familiei Foxworth, şi acum iată că devenisem un membru al ei.

În seara aceea, când Malcolm m-a întrebat cum mi-am petrecut ziua, n-am îndrăznit să-i spun că găsisem portretul mamei lui în pod, dar i-am spus că descoperisem camera din capătul aripii de nord.

– Am avut nişte veri care au fost o ruşine pentru familia Foxworth, acum mulţi ani, a explicat el, şi au fost izolaţi acolo o vreme.

– Pare un loc unde cineva se poate ascunde de lume, am zis.

El a mormăit, nedorind să-mi povestească mai multe despre veri sau despre motivul pentru care fuseseră ţinuţi acolo. Când i-am zis că urcasem în mansardă şi găsisem coliviile, pe care doream să le aduc jos, el a părut destul de iritat.

– Mama le ţinea peste tot pe-aici, a zis. Uneori aveai impresia că eşti într-o colivie imensă. Lasă-le unde sunt. Găseşte obiecte mai sobre pentru redecorat casa.

Nu voiam să discut nici o chestiune legată de mama lui Malcolm. Am vorbit puţin despre Charlottesville, şi-a descris birourile şi de ce era atât de ocupat. A dat vina pe o serie de practici neglijente şi decizii proaste luate de tatăl lui exact înainte să înceapă să călătorească şi să se retragă temporar. Dar apoi a reluat pe un ton mai vesel.

– Am făcut o mişcare destul de bună la bursă astăzi. Am cumpărat o mie de acţiuni de douăzeci şi patru şi până după-amiază crescuseră la cincizeci. O mişcare genială, fără falsă modestie. Ştii câte ceva despre bursă, Olivia?

– Nu, nu prea, am zis eu. Am ţinut socoteala investiţiilor tatei, desigur, dar n-aş putea să-l sfătuiesc unde să investească şi unde nu.

– Tocmai de aceea ar trebui să cumpăneşti din nou ce vei face cu averea ta, Olivia. În mâinile mele ar putea fi investită, înzecită, sporită, aşa cum trebuie.

– Chiar trebuie să discutăm despre asta acum, Malcolm? Sunt multe lucruri cu care trebuie să mă obişnuiesc.

Ochii i s-au înnegurat, a ridicat apa şi a băut tot paharul.

– Sigur, draga mea. De fapt, oricum trebuie să plec acum. Am nişte treburi. Dar nu stau până târziu. Mă întorc după ce te duci la culcare. Apoi, ca să fie sigur că mesajul lui era clar, a adăugat: Olivia, nu te obosi să mă aştepţi trează.

Banchetul de nuntă

Oaspeţii la banchet au început să sosească puţin după ora unu, cu o întârziere tolerantă. Singură, având câteva minute ca să mă privesc, am stat în faţa oglinzii şi am analizat imaginea pe care o ofeream. Cu părul ridicat în stilul obişnuit, cu corsetul rochiei albastre destul de strâns, ridicându-mi şi mai mult pieptul, şi cu poalele rochiei înfoiate, mi s-a părut că arăt gigantică. Din cauza felului cum era poziţionată oglinda mare, trebuia să fac câţiva paşi în spate ca să-mi văd corpul în întregime, din cap până-n picioare.

Exista vreun model pe care să-l port ca să mă facă să arăt delicată şi adorabilă? Mi-aş fi putut desface părul, dar am fost mereu complexată din cauza asta. Mă făcea să mă simt dezbrăcată.

M-am întrebat dacă greşisem sperând că rochia aceasta, care îl cucerise pe Malcolm, era suficient de elegantă. Aveau să mă găsească impresionantă prietenii şi partenerii de afaceri ai lui Malcolm? Am închis ochii şi m-am imaginat alături de el. Sigur îşi imaginase şi el acelaşi lucru înainte să mă aleagă drept soţie. Trebuie să fi fost mulţumit de imaginea pe care şi-o crease în minte, pentru că s-a căsătorit cu mine şi voia să mă prezinte lumii bune de aici. Am încercat să mă conving că ar trebui să fiu mai sigură pe mine, dar nu puteam scăpa de micuţa pasăre care bătea speriată din aripi în pieptul meu.

Mi-am apăsat mâna pe sâni, am respirat adânc şi am pornit în jos, pe scara dublă, spre foaier. Deşi era o zi luminoasă şi pe ferestre pătrundea mai mult soare decât de obicei, Malcolm voia să aibă certitudinea că atmosfera conacului Foxworth era veselă şi agreabilă, aşa că poruncise să se pună lumânări în toate cele cinci rânduri ale celor patru candelabre de cristal şi aur şi să fie aprinse.

Camera era strălucitoare, dar nervozitatea mea făcea ca faţa să-mi ardă atât de tare, încât mă simţeam coborâtă parcă într-o groapă cu foc. Respiraţia îmi era atât de sacadată, încât trebuia să fac pauze ca să-mi reiau sufletul. Picioarele îmi tremurau, şi pentru o clipă am avut senzaţia că treptele scării spiralate nu mai erau sub tălpile mele. Am crezut că nu eram în stare să merg mai departe. Am apucat strâns balustrada. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Lumina lămpilor şi a lumânărilor s-a înceţoşat, iar sclipirile uriaşei fântâni de cristal, care împroşca lichidul chihlimbariu, şi bolul argintiu de primire din centrul foaierului păreau nişte fire care urzeau prin toată încăperea pânze de păianjen din lumină. Oglinzile reflectau lumina de la cupele de argint de pe tăvi şi o trimiteau pe cadrele lustruite ale scaunelor şi ale canapelelor aliniate de-a lungul pereţilor.

În sfârşit, mi-am revenit şi am continuat să cobor.

– E o ocazie festivă, l-am auzit pe Malcolm poruncindu-le servitorilor. Faceţi-i pe invitaţi să se simtă lejer şi relaxaţi. Fiţi cu ochii după pahare şi farfurii goale. Luaţi-le de aici cât mai repede posibil. Circulaţi încontinuu cu caviarul, cu sendvişurile, cu prăjiturelele. Oaspeţii trebuie doar să simtă o poftă şi să vă şi găsească aproape. Dar, când serviţi, zâmbiţi constant, fiţi amabili şi săritori. Şi să aveţi şervete, auziţi? Nu vreau ca oamenii să caute locuri pe care să se şteargă pe mâini.

Malcolm m-a văzut coborând scara.

– A, Olivia, ai venit, a spus.

Mi s-a părut că văd o urmă de dezamăgire trecându-i peste chip.

– Vino cu mine; vom întâmpina toţi oaspeţii la intrare imediat ce Lucas îi anunţă.

Mi-am trecut braţul pe sub al lui Malcolm, simţindu-mă emoţionată, încordată, dar străduindu-mă să nu arăt nimic din toate acestea. El părea deosebit de calm şi relaxat, de parcă făcea aşa ceva în fiecare zi. Arăta chipeş, dominator, cuceritor. Speram că, la braţul lui, voi fi şi eu la fel.

A sunat soneria. Primii oaspeţi sosiseră!

– Domnul şi doamna Patterson, a anunţat Lucas.

Domnul Patterson era un bărbat scund, rotofei, cu obraji trandafirii. Doamna Patterson, în schimb, era delicată, zveltă, plină de dantele, îmbrăcată într-o rochie care abia dacă-i acoperea genunchii! Părul îi curgea pe spate în bucle, prins doar cu o îndrăzneaţă bentiţă cu pietre. Mie nici prin cap nu-mi trecea că oamenii chiar poartă asemenea costumaţii. Le văzusem doar în revistele de modă.

– V-o prezint pe soţia mea, a spus Malcolm.

Când m-am apropiat s-o salut pe doamna Patterson, i-am surprins privirea urcând până în creştetul capului meu, apoi coborând iar până la picioarele mele, apoi urcând iar, de data asta spre Malcolm, oprindu-se în ochii lui albaştri, şi buzele sale au schiţat un zâmbet fals.

Domnul Patterson a alungat tensiunea momentului, apucându-mi mâna cu căldură şi spunând:

– Olivia, bun-venit în Virginia! Sper că Malcolm îţi arată toate virtuţile ospitalităţii noastre de aici.

Doamna Patterson, dezlipindu-şi în cele din urmă ochii de la Malcolm, abia dacă m-a privit şi a suspinat.

– Chiar aşa.

Restul oaspeţilor au urmat într-un şuvoi constant, şi curând petrecerea era în toi.

Bărbaţii erau cuviincioşi şi agreabili, dar am fost şocată de faptul că toate femeile purtau rochii în formă de sac, care se terminau imediat dedesubtul sau deasupra genunchilor şi erau fie fără talie, fie încinse cu o centură pe şolduri. Materialele subţiri şi fine erau toate deschise la culoare: crem, bej, alb, pasteluri delicate. Mi s-a părut că arată mai degrabă ca nişte fetiţe

decât ca nişte femei respectabile. Accesoriile lor supradimensionate, uriaşe flori artificiale din mătase sau din catifea şi şiraguri grele de mărgele, le puneau în evidenţă siluetele mici şi le accentuau aerul copilăresc.

Pe lângă ele, eu eram cu adevărat o gigantă, Gulliver în Lilliput, tărâmul omuleţilor. Fiecare gest, fiecare mişcare a mea păreau exagerate. Nu exista femeie la care să nu mă uit de sus, şi aproape toţi bărbaţii erau mai scunzi decât mine.

Trebuie să recunosc că adunarea era extraordinar de veselă. Orice inhibiţii ar fi avut, au fost imediat uitate când au trecut de la bolurile cu punci la tăvile cu mâncare. Zgomotul tacla-lelor şi ale râsetelor creştea cu fiecare clipă. Când Malcolm a considerat că e momentul să începem să ne plimbăm printre oaspeţi, foaierul deja bubuia de hohote şi conversaţii zgomotoase. Nu mai participasem nicicând la o asemenea adunare de oameni veseli.

Prima mea reacţie a fost să mă bucur de asta; părea că banchetul meu începuse minunat, dar când am început să circul printre invitaţi, exuberanţa mea s-a risipit, pentru că am simţit o răceală între mine şi aceşti oameni veseli, relaxaţi şi surprinzător de capricioşi.

Femeile se adunaseră în mici grupuri, unele dintre ele fumând ţigarete pe care le ţineau în portţigarete lungi din fildeş. Toate arătau, mi s-a părut, foarte sofisticate şi mondene. Dar, oricând mă alăturam vreunuia dintre grupuri, încheiau conversaţia şi mă priveau ca pe o intrusă. Mă făceau să mă simt nepoftită la propria mea petrecere.

Au întrebat dacă îmi place traiul în Virginia şi, mai ales, dacă îmi place traiul la conacul Foxworth. Am încercat să dau răspunsuri inteligente, dar cele mai multe femei păreau să-şi piardă răbdarea, ca şi cum nu le interesa cu adevărat opinia mea sau nu se aşteptau să dau răspunsuri atât de elaborate.

Aproape imediat ce terminam eu de vorbit, începeau să discute despre ultimele tendinţe în modă. Eu habar nu aveam ce erau unele din lucrurile de care pomeneau.

– Te vezi într-una din bluzele alea marinar? m-a întrebat Tamara Livingston, al cărei soț deținea și exploata cea mai mare fabrică de cherestea din Charlottesville.

– Nu... nu mi-e clar ce e, am spus eu.

Grupul s-a holbat la mine, apoi a continuat ca și cum nici nu eram acolo. Imediat ce m-am îndepărtat, s-au auzit hohote de râs.

Femeile astea sunt stupide, m-am gândit. Nu vorbeau decât despre haine la modă sau cum să-și redecoreze casele. Nici una dintre ele n-a pomenit de politică sau de afaceri și în nici una dintre conversații n-am auzit să aducă vorba de vreo carte. Cum petrecerea continua, mi s-au părut tot mai proaste, cum râdeau și chicoteau, cum flirtau cu genele lor lungi, expunându-și umerii și mâinile.

Mă așteptam ca Malcolm să devină indignat de lipsa de bună cuviință pe măsură ce trecea timpul, dar de fiecare dată când mă uitam după el, stătea în mijlocul vreunui grup de femei, râzând, permițându-le să-l atingă, să se lipească de el, să-l dezmierde extrem de sugestiv.

Am fost șocată. Acesta era genul de femei pe care-l disprețuia – superficiale, ușuratice, fără urmă de respect de sine. Și, totuși, iată-l acolo, grăbit să ducă un pahar de punci uneia sau o prăjiturică alteia, care îl lăsa să-i dea să muște din ea. Una dintre ele chiar a lins firimiturile de pe degetele lui.

Când am auzit-o pe Amanda Biddens, soția unuia dintre partenerii lui de afaceri, spunând „Trebuie neapărat să-ți văd biblioteca, Malcolm. Vreau să văd unde stai și găsești ideile alea ca să faci milioane", am fost îngrozită să văd cum el o ia de braț și o conduce prin uriașele uși duble. M-am simțit de parcă mă pălmuise în public. Simțeam ace în obraji și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am avut nevoie de toată tăria mea ca să nu mă duc după ei, ci să rămân demnă și calmă, circulând printre oaspeți, dând servitorilor porunci, eu, una, mâncând și bând foarte puțin. Nimeni nu a venit la mine pentru o conversație mai lungă. Unii bărbați mi-au pus întrebări despre

afacerile tatălui meu, dar când am început să le dau răspunsuri detaliate, s-au arătat plictisiți.

În cele din urmă, am auzit spunându-se lucruri despre mine. Cei care discutau nu realizau că îi puteam auzi sau pur și simplu nu le păsa.

O femeie a întrebat-o pe alta de ce Malcolm Neal Foxworth, un bărbat atât de chipeș și prosper, s-a potcovit cu o femeie atât de înaltă, ștearsă și sobră precum o yankee ca mine.

– La cum îl cunosc pe Malcolm, a spus alta, trebuie să fi avut de-a face cu afacerile.

Vedeam, din felul cum vorbeau unii încet și privind spre mine, pe măsură ce petrecerea continua, că devenisem subiectul batjocurii. Am auzit-o chiar pe o femeie criticându-mi rochia. Spunea că arăt de parcă fusesem scoasă dintr-un muzeu.

– Poate e o statuie care a prins viață, a răspuns prietena ei.

– Asta numești tu „a prins viață"?

Au râs fără încetare. M-am uitat plină de speranță după Malcolm. Dar nu era de găsit. Domnul Patterson a apărut de nicăieri și mi-a luat brațul.

– Hai să-l găsim pe soțul tău, ca să mă ajute s-o duc pe doamna Patterson la mașină. Mă tem că a băut un pic cam mult.

Înainte să-l pot opri, domnul Patterson a deschis larg ușile bibliotecii. Am fost șocată să-l văd pe Malcolm așezat la birou, cu Amanda Biddens lățită pe blatul de mahon. El avea un zâmbet prostesc pe chip. Părul îi era ciufulit și cravata strâmbă.

– Olivia, a spus el, vino s-o cunoști pe Amanda.

Ea și-a proptit capul pe un cot și a privit spre mine.

– Ai uitat, Malc? a gângurit ea. Mi-ai prezentat-o deja pe mireasa ta.

Pur și simplu tremuram de furie și umilință, dar domnul Patterson a intervenit din nou.

– Malcolm, bătrâne, iar am nevoie de ajutor cu nevastă-mea, a spus el critic.

Vesel, Malcolm s-a ridicat, fără să-mi arunce măcar o privire, și l-a urmat pe domnul Patterson pe ușă. Printr-una din ferestre, i-am văzut ridicând-o pe doamna Patterson în mașina

cu şofer, cu piciorul dezvelit până la jartea. Nu purta ciorapi. Malcolm i-a recuperat pantofii de pe alee şi i-a aruncat pe bancheta din spate. Amanda, apărând lângă mine, a spus malițioasă:

– Soțul tău ajută mereu domnițele la ananghie. Mă bucur că însurătoarea n-a schimbat asta.

M-am bucurat când petrecerea s-a apropiat de sfârşit. Oaspeții ne-au căutat ca să-şi ia rămas-bun şi să ne ureze toate cele bune. Malcolm a trebuit să-şi reia locul alături de mine. A redevenit el însuşi şi a părut mai demn. Ştiam că femeile care promiteau să mă viziteze nu aveau să o facă niciodată, dar nu îmi păsa.

La ora la care a plecat şi ultimul cuplu, eram extenuată, jignită, umilită, dar recunoscătoare că s-a terminat. I-am spus lui Malcolm că sunt obosită şi că mă duc în camera mea.

– A fost foarte reuşit, nu? m-a întrebat el.

– Nu mi s-a părut că e mare lucru de capul oaspeților, mai ales în ceea ce priveşte femeile, am replicat. Deşi am văzut că tu eşti de altă părere.

M-a privit cu oarece uimire pe chip când m-am întors şi am urcat scara. Mă simțeam învinsă şi dezamăgită. Malcolm n-ar fi trebuit să se ducă în bibliotecă cu femeia aceea lascivă şi să mă lase în cuibul acela de vipere. Dacă aşa era lumea bună din Virginia, mă bucuram că nu mă plăcuseră, mi-am spus eu.

Şi, totuşi, nu puteam să nu mă gândesc la felul în care se mişcau unele dintre acele femei – libertatea de care păreau să se bucure, siguranța pe care o aveau că arată bine şi că sunt dorite, şi felul cum le priveau bărbații de la petrecere. Pe mine nu mă privise nimeni în acel fel – cu ochi plini de admirație şi dorință.

Oboseala mea nu era atât fizică, cât psihică şi emoțională. Când m-am băgat sub pătură şi mi-am pus capul pe pernă, mi-a venit să plâng. Banchetul care sperasem să-mi aducă respectul după care tânjeam avusese exact efectul opus. Cum mă mai puteam arăta acum undeva, după felul cum se purtase Malcolm la propriul nostru banchet de nuntă? Am luat perna în brațe drept alinare şi am căzut într-un somn chinuit. Demoni

îmbrăcați în chip de fete îmbrăcate deocheat mi-au bântuit visele, așa că nu dormeam mai mult de câteva minute, iar lacrimile mi-au curs întruna până am început să suspin. Am suspinat până m-a cuprins somnul bine-venit.

La un moment dat, înainte de revărsarea zorilor, am auzit cum ușa se deschide cu un scârțâit și, când am deschis ochii, l-am văzut pe Malcolm Neal Foxworth, gol în lumina lunii, cu bărbăția îndreptată spre mine.

– Vreau un fiu, a spus el.

M-am cutremurat și l-am privit fix, dar nu am scos nici un cuvânt.

– Trebuie să te concentrezi la ceea ce vom face acum, Olivia, a spus el în timp ce urca în pat. Așa, avem mai mari șanse de reușită.

A tras pătura deoparte și s-a urcat pe mine. Am fost speriată de forța și hotărârea lui. Din nou, nu mi-a arătat nici un pic de tandrețe sau afecțiune.

M-am întors spre el, sperând la un sărut, tânjind după vorbe tandre, dar chipul lui era ca de piatră, cu ochii albaștri lipsiți de viață.

Ce vedea oare în timp ce făcea ce voia cu mine? Și-o închipuia pe Amanda Biddens? Pe mama lui? Pe altcineva? Făcea dragoste cu vreo femeie de vis? În mintea lui auzea oare vorbe de dragoste? Nu era drept.

M-am lăsat înapoi pe pernă și mi-am întors chipul de la el. Trupul îmi tremura. Când i-am simțit sămânța, i-am privit ochii sticloși și aproape că-l auzeam cum îi poruncește să-și găsească destinația.

După aceea, a căzut peste mine ca un maratonist extenuat, dar am fost recunoscătoare pentru felul cum s-a agățat de trupul meu. Măcar era un pic de căldură în asta.

– Bun, a murmurat, bun, și s-a îndepărtat de mine.

Și-a pus halatul și s-a privit în oglindă ca și cum imaginea sa avea să îl felicite. În propriul zâmbet satisfăcut a văzut ceva ce l-a mulțumit și mi-a zâmbit și mie.

– Sper, Olivia, a spus el, că ești fertilă, așa cum mă aștept.

– Nu poţi porunci firii, Malcolm. Nu e nici servitoarea ta, nici a mea.

– Vreau un fiu, a repetat el. M-am însurat cu tine pentru că eşti genul de femeie serioasă, care poate fi stăpâna unei mari case, dar şi pentru că ai trupul mare, care-mi poate asigura copiii pe care-i vreau, a spus el.

L-am privit fix, incapabilă să răspund ceva. Ochii îi erau reci; era un străin pentru mine.

Ştiam că tot ceea ce spusese era adevărat – o femeie trebuie să fie o soţie bună, stăpâna casei soţului ei, raţională şi demnă de încredere, cineva pe care să te poţi baza, şi, mai ales, fertilă; dar din toate acestea lipsea ceva încă şi mai important, şi anume iubirea.

Aveam să trăiesc în casa aceasta mare şi să am tot ce-şi poate dori o femeie din punct de vedere material. Oamenii care trăiau în sat, în casele acelea mici, cu bani puţini, aveau să fie invidioşi pe mine oricând aveam să cobor de pe deal, dar putea creşte ceva viguros şi frumos în conacul Foxworth fără hrana oferită de iubire şi de afecţiune? M-am gândit la toate umbrele, la toate ungherele jilave şi întunecoase, la holurile sumbre, la camerele reci, închise, la mansarda prăfuită şi învechită, mustind de trecutul celor decedaţi, şi m-am cutremurat.

– Malcolm, când m-ai văzut prima oară, când mi-ai făcut curte, trebuie să fi avut sentimente mai puternice, sentimente care...

– Te rog, a spus el, nu-mi vorbi mie de sentimente. Nu vreau să aud de clopoţei zornăind şi lumea în roz. Scrisorile mamei mele erau pline de asemenea prostii.

– Scrisorile?

– Pe care i le-a scris tatălui meu pe când el o curta.

– Unde sunt scrisorile ei?

– Le-am ars, le-am transformat iar în fumul care erau. Am o zi plină mâine, Olivia, a spus el, evident dorind să schimbe subiectul repede. Să dormi bine, mi-a zis.

Şi cu aceste cuvinte a părăsit camera mea.

În urma lui a rămas o tăcere profundă, mormântală, precum cea dinaintea unei mari furtuni. Chiar și ecoul pașilor lui de-a lungul culoarului părea la mulți kilometri distanță. Mi-am petrecut brațele în jurul corpului și m-am ridicat în pat.

Nu e de mirare că m-a lăsat cu servitorii în prima zi la conacul Foxworth. În mintea lui, eram angajată cu un scop, pentru a îndeplini un set clar de sarcini, așa cum se angajează o servitoare în casă. Nu e de mirare că atunci când vorbea despre un fiu suna ca o poruncă.

Taţi şi fii

S-a întâmplat conform dorinţei lui Malcolm. Primul nostru fiu s-a născut la nouă luni şi două săptămâni după banchetul pentru prezentarea mea în lumea bună din Virginia. L-am botezat Malcolm, după tatăl lui, dar îl strigam Mal, ca să facem diferenţa între ei. De-acum, ştiam fără urmă de îndoială că Malcolm e un om puternic, dominator, care obţinea întotdeauna ce voia. Câştiga mereu, pentru că nu pornea niciodată la luptă fără să se asigure că şansa e de partea lui. În acest mod făcea afaceri; în acest mod îşi ducea viaţa. Nu aveam dubii că avea să reuşească să fie unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume înainte să moară.

După ce s-a născut Mal, speranţele mele de dragoste au renăscut pentru scurtă vreme. Am crezut că naşterea lui Mal avea să ne apropie. De când venisem aici, fusesem tratată mai mult ca o menajeră decât ca o soţie. Malcolm lucra toată ziua, zi de zi, și se întorcea noaptea târziu, rareori luând cina cu mine. Nu ieșeam nicăieri, iar „lumea bună" căreia îi fusesem prezentată la banchet părea să fi uitat repede de existenţa mea. Acum, că fiul multdorit de Malcolm sosise, am crezut că avea să-şi dorească o viaţă de familie mai intimă şi că, de ce nu, avea să devină un soţ iubitor. Aşteptam naşterea bebeluşului ca pe un eveniment minunat în căsnicia noastră. Mal avea să fie puntea dintre tatăl lui şi mine, care să ne apropie în moduri la care nici unul din noi nu se aştepta.

Ca orice mamă, eram extaziată la fiecare gângurit, la fiecare zâmbet, la fiecare nouă izbândă a fiului meu minunat şi adorabil. Şi aşteptam zi de zi întoarcerea lui Malcolm cu veşti vesele despre progresele fiului nostru.

– Nu încape vorbă că te recunoaşte, Malcolm!

– Azi a mers de-a buşilea prima oară!

– Azi a spus primul cuvânt!

– Mal a început să meargă în picioare azi!

Fiecare veste ar fi trebuit să ne facă să ne îmbrăţişăm şi să ne sărutăm, recunoscători că avem un copil sănătos. Dar Malcolm reacţiona la tot ceea ce făcea copilul cu o indiferenţă uluitoare, ca şi cum nu se aştepta la nimic mai prejos. Lua toate acestea de bune şi nu arăta niciodată încântare şi bucurie paternă.

Ba mai mult, era nerăbdător faţă de progresele copilului. Nu avea răbdare să urmărească procesul creşterii şi nu voia să fie prin preajmă pentru a urmări progresele mici, dar constante ale copilului. Detesta când aduceam băiatul la cină şi poruncea să-l hrănesc pe Mal înainte de mesele noastre. Rareori, intra în camera copilului.

Înainte să împlinească Mal doi ani, am rămas iar însărcinată, după încă o întâlnire scurtă şi lipsită de afecţiune. Malcolm era decis să aibă mulţi copii; iar acum voia o fiică. A doua sarcină s-a dovedit a fi mai grea pentru mine, nu ştiu de ce. Mi-era rău dimineaţa. Târziu, în cursul sarcinii, medicul mi-a spus că nu e mulţumit de felul în care evoluează. Temerile lui s-au dovedit îndreptăţite, căci în luna a şaptea era să pierd copilul şi apoi, exact la începutul lunii a opta, Joel Joseph s-a născut prematur.

Încă de la început a fost un copil mic, sensibil, bolnăvicios, cu păr subţire şi bălai şi ochii albaştri ai familiei Foxworth. Malcolm era supărat că nu-i dăruisem o fiică şi furios pentru că Joel nu era un copil sănătos. Cred că dădea vina pe mine, deşi eu nu făcusem nimic ca să pun în pericol sănătatea fătului şi urmasem toate recomandările medicului privind alimentaţia.

– Se ştie că cei din familia Foxworth sunt sănătoşi şi puternici, a spus el. Să fie ţelul şi răspunderea ta ca acest copil al tău

să se schimbe şi să devină aşa cum vreau să fie fiii mei – puternic, agresiv, dominator, masculin din toate punctele de vedere.

Într-o zi, după ce medicul familiei Foxworth, doctorul Braxten, m-a consultat, Malcolm a venit în camera mea. Medicul îi spusese că probabil nu aveam să mai pot avea alţi copii.

– Imposibil, a tunat Malcolm. Încă nu am o fiică!

– Fii rezonabil, Malcolm, l-a calmat doctorul Braxten.

Oare lui Malcolm nu-i păsa deloc de sănătatea mea?

Nici medicul, nici eu nu ne aşteptam la reacţia vehementă a lui Malcolm. S-a făcut roşu ca racul la faţă şi şi-a muşcat buza, ca şi cum se împiedica să spună ceva. Apoi s-a dat înapoi, privind de la mine la doctor şi apoi iar la mine.

– Ce e asta, aţi pus voi doi ceva la cale?

– Poftim!? a spus doctorul Braxten.

Era un bărbat trecut de cincizeci şi cinci de ani, foarte respectat în profesie. Chipul i-a pălit până a căpătat nuanţa părului său cărunt. Ochii lui ca de peşte, măriţi de lentilele groase ale ochelarilor, s-au mărit şi mai mult.

– Vrei să spui că nu voi mai avea nici un copil? Nici o fiică?

– Păi, da... eu...

– Cum îndrăzneşti, domnule? Cum îţi permiţi să presupui asta?

– Nu e vorba că presupun, Malcolm. Această ultimă sarcină a fost foarte dificilă, şi...

– Să nu mai aud aşa ceva, a spus el şi s-a întors spre mine cu mai multă ură decât îi văzusem vreodată pe chip. Să nu aud aşa ceva, înţelegi?

Apoi s-a întors şi a ieşit val-vârtej din dormitorul meu. Doctorul Braxten a fost jenat pentru mine, aşa că nu l-am mai reţinut mult.

Evident, eram şocată de atitudinea lui Malcolm, dar de-acum eram călită în faţa tiradelor şi a remarcilor oribile. Nu a mai adus vorba de asta, iar eu n-am discutat cu el. Nu-mi părea rău că nu-i mai puteam oferi alţi copii. Era un bărbat care nu se bucura de copiii pe care-i avea.

Părea să-l ignore pe Mal și să-l blameze pe Joel că nu e fată, fiica pe care nu mi-am dat seama că o dorea atât. Era încă și mai neîngăduitor cu plânsetele lui Joel și adesea petrecea zile întregi fără să comunice cu copiii sau să-i vadă. Dacă fusese nerăbdător cu progresele lui Mal, era tiranic cu ale lui Joel. Ferească Dumnezeu să fi murdărit copilul scutecul în prezența lui sau să scuipe mâncarea cât Malcolm era în cameră.

Uneori mi se părea rușinat de mica lui familie, de parcă a avea doar doi copii era o pată pe bărbăția lui. Abia când Mal avea aproape trei ani, ne-a dus pentru prima oară pe toți patru undeva. Am vizitat fabricile lui de textile. În tot acest timp, când arăta spre ceva, vorbea cu Mal de parcă micuțul îl putea înțelege.

– Toate astea vor fi ale tale într-o zi, Mal, spunea el, vorbind ca și cum Joel nu avea să mai existe după moartea lui sau ca și cum Joel nu conta. Mă aștept de la tine să sporești averea, să o transformi într-un imperiu Foxworth.

Ne-am întors la conacul Foxworth într-o zi însorită de primăvară. Natura se trezea la viață în soarele vioi de aprilie. Băieții mei arătau spre păsările care mâncau râme din iarbă, țopăiau și chicoteau ca mieii veseli de primăvară. Când am intrat în conacul Foxworth, doamna Steiner s-a grăbit în întâmpinarea mea.

– Vai, doamnă Foxworth, mă bucur că v-ați întors! De dimineață a sosit o telegramă pentru dumneavoastră din Connecticut, și sunt sigură că e ceva important.

Mi-a sărit inima din piept. Ce putea să fie? Am sfâșiat plicul în timp ce doamna Steiner se uita indiscretă peste umărul meu.

OLIVIA FOXWORTH STOP
CU CELE MAI PROFUNDE CONDOLEANȚE ȘI CELE MAI MARI PĂRERI DE RĂU VĂ ADUC LA CUNOȘTINȚĂ CĂ TATĂL DUMNEAVOASTRĂ A PLECAT LA DOMNUL STOP ÎNMORMÂNTAREA VA AVEA LOC PE ȘAPTE APRILIE

Am mototolit telegrama la piept, pustiită de durere. Şapte aprilie era a doua zi! Micul Mal trăgea de fusta mea.

– Mami, mami, ce e, de ce plângi?

Malcolm a smuls telegrama mototolită din mâna mea şi a citit-o.

– Malcolm, trebuie să plec imediat, trebuie să iau primul tren!

– Ce? a zis el sever. Şi ce ai de gând să faci cu băieţii?

– Malcolm, îl las cu tine. Doamna Steiner va fi aici ca să te ajute, la fel şi doamna Stuart.

– Dar eu trebuie să mă ocup de altele. Olivia, locul femeii e cu copiii ei.

– E tatăl meu, Malcolm, singurul tată pe care-l am. Trebuie să merg la înmormântarea lui.

Eu şi Malcolm ne-am contrazis pe tema asta până s-a făcut prea târziu. Când Malcolm a consimţit să mă lase să plec, trenul de noapte plecase deja, iar trenul de dimineaţă pe care l-am luat a ajuns în New London la cinci ore după înmormântarea tatei. Am mers acasă şi i-am găsit în salon pe John Amos şi pe avocatul tatei.

Aveam ochii roşii şi umflaţi din pricina lacrimilor vărsate în lunga călătorie cu trenul – lacrimi de tristeţe pentru tatăl meu, dar ştiam bine că erau şi pentru mine. Acum eram mai singură decât fusesem vreodată.

Amândoi s-au ridicat de cum m-au văzut, iar John Amos a venit şi mi-a luat mâna. Se maturizase faţă de ultima dată când îl văzusem. Acum era un bărbat de douăzeci şi trei de ani, înalt, sobru şi amabil. Lacrimile m-au năpădit iar când a vorbit cu mine.

– Olivia, sunt tare bucuros să te văd. Am fost surprins de absenţa ta de la înmormântare, dar ştiu că ai fi fost mulţumită. Am avut grijă ca tatăl tău să plece la Domnul într-un mod cât se poate de potrivit. Acum, vino şi ia loc. Olivia, îl ţii minte pe domnul Teller, avocatul tatălui tău – se pare că tatăl tău a adăugat nişte clauze ciudate în testamentul său, pe care trebuie să le lămurim.

Domnul Teller mi-a luat și el mâna, m-a privit cu înțelegere și am luat cu toții loc în camera întunecoasă și tristă.

Mintea mi-era amorțită când mi se explicau toate detaliile. Tata îmi lăsase întreaga sa avere cu o singură condiție – să administrez singură banii. O, știam ce făcuse! Se asigurase că Malcolm Foxworth nu avea să pună niciodată mâna pe banii mei. Vai, tată, cum de ai știut tu adevărul cu atât timp înaintea mea! Și de ce m-ai lăsat să mă mărit cu acel om? Lacrimile mi-au țâșnit din ochi și mi-am ascuns capul în poală.

John Amos l-a rugat pe domnul Teller să plece, spunându-i că aveam să luăm o decizie și să îl anunțăm înainte să mă întorc eu în Virginia.

Ce alinare a fost John Amos pentru mine! În cele două zile cât am stat în New London, mi-am deschis inima în fața lui. Până am plecat, John Amos știa mai multe despre mine decât oricine altcineva de pe lume. Și știam, grație iubirii lui pentru Dumnezeu și pentru familie, că mă puteam baza întotdeauna pe el. Această convingere mi s-a întărit pe măsură ce au trecut anii, și mereu, când am trecut prin cele mai grele încercări, aveam să apelez la John Amos, scriindu-i scrisori lungi la care el îmi răspundea cu cuvinte de alinare de la el și de la Domnul – căci curând a început să studieze teologia la un seminar din New England. El era unica mea rudă, și era înțelept și sufletist, complet diferit de Malcolm. Dar m-am întors în Virginia destul de încurajată – pierdusem un tată, dar câștigasem un frate, un sfătuitor, un consilier spiritual.

– Acum, Olivia, a spus John pe când mă conducea la gară, întoarce-te la bărbatul tău și la fiii tăi, și Domnul fie cu tine. Sunt aici oricând ai nevoie de mine.

Malcolm nu a manifestat nici un regret pentru decesul tatălui meu. Chiar din ziua când m-am întors a început să întrebe iar de averea mea.

– Deci, Olivia, acum ești o femeie bogată, independentă. Cum intenționezi să-ți administrezi averea?

I-am spus că nu am planuri, că eram încă în doliu după tatăl meu și că nu mă interesa să discut despre bani deocamdată.

Săptămânile au trecut şi abia dacă ne vorbeam, cu excepţia întrebărilor aproape zilnice ale lui Malcolm despre planurile mele privind averea. Apoi, într-o zi, Malcolm a apărut în camera copiilor pentru a anunţa ceva ce avea să ne schimbe viaţa complet. Se întâmpla atât de rar să-l văd în camera copiilor, încât l-am întâmpinat cu căldură, sperând că venise dintr-un sincer interes patern pentru copiii săi. Îl învăţam pe Mal alfabetul, folosind nişte cuburi, iar Joel era în pătuţul lui cu biberonul. Camera era oarecum în dezordine, deoarece copiii, mai ales cei de trei ani, împrăştie lucruri peste tot. În general, puneam să se facă ordine şi curăţenie seara.

– Asta e cameră de copii sau cocină de porci? a întrebat Malcolm.

– Dacă ai veni aici mai des, ai înţelege, am răspuns.

A mormăit. Am simţit că nu venise să discute despre copii.

– Am ceva să-ţi spun, a zis el, dacă te poţi desprinde de cuburile alea pentru o clipă.

M-am ridicat de pe jos, mi-am aranjat rochia şi m-am dus la el.

– Ei bine?

– Tatăl meu... Garland... se întoarce. Ajunge aici într-o săptămână.

– Aha.

Nu prea ştiam ce să spun. Tot ce ştiam despre Garland se limita la portretul lui şi la informaţiile fără cap şi coadă pe care mi le dădea Malcolm uneori. Ştiam că avea cincizeci şi cinci de ani când plecase şi ştiam, din cele mai recente poze, că era un bărbat chipeş, care nu-şi trăda vârsta. Firele albe din păr, aşa puţine cum erau, aproape că nu se distingeau de cele blonde. Era aproape la fel de înalt ca Malcolm, şi în tinereţe fusese mare atlet, sportiv şi, în ciuda criticilor lui Malcolm la adresa deciziilor lui recente de afaceri, bun afacerist.

– Oricum, nu-şi va relua camera din aripa de nord. În schimb, va lua camera de lângă a ta, din aripa de sud. Trebuie să te ocupi ca apartamentul să devină locuibil, nu că tata şi-ar da seama.

– Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi. Motivul pentru care vrea o cameră mai călduroasă cu baie proprie e fiindcă îşi aduce mireasa cu el.

– Mireasa? Vrei să spui că tatăl tău s-a recăsătorit, după atâţia ani?

– Da, mireasa. Malcolm s-a întors pentru o clipă, apoi a revenit. Nu ţi-am spus, se însurase înainte să plece în Europa.

– Poftim? De ce nu mi-ai spus?

– Of, vei vedea, Olivia. Vei înţelege curând de ce, a spus el, ridicând vocea.

Joel a început să plângă. Deja, fiii noştri erau amândoi sensibili la ieşirile lui Malcolm, iar Joel, mai cu seamă, manifesta o frică exagerată faţă de tatăl său. Mal începea să fie şi el la fel.

– Îi sperii pe copii, am spus eu.

– Voi face mai mult de-atât dacă nu tace când vorbesc eu. Linişte! a cerut el.

Joel s-a răsucit şi a plâns în tăcere în pătuţul lui.

– Tu pregăteşte-te, a spus Malcolm, parcă scuipând cuvintele printre dinţi şi ieşind furtunos din camera copiilor.

Să mă pregătesc? m-am întrebat. Ce putea să însemne asta? Îşi ura tatăl chiar atât de mult? Nu voia să împartă conacul Foxworth cu nimeni?

Nu ţineam să fiu doar eu stăpâna acestei case. Avea să fie altă femeie aici, soţia unui bărbat de cincizeci şi cinci de ani. Cu siguranţă, avea să îmi devină aliată. Aveam s-o privesc, poate, ca pe mama care murise mult prea devreme pentru mine. Puteam apela la ea pentru sfaturi în legătură cu mine şi Malcolm. Cu siguranţă, era o persoană mai în vârstă şi mai înţeleaptă în materie de bărbaţi şi femei. Eram fericită la ideea că Garland şi soţia lui se întorceau.

– Malcolm, am întrebat la cină, va trebui să părăsim conacul Foxworth? Vei dori o casă numai a ta?

– Să mă mut de aici?

– Păi, am crezut...

– Eşti nebună? Unde să mergem? Să cumpărăm sau să construim o casă nouă şi să lăsăm toate astea? Eu mă voi ocupa de

tatăl meu; mireasa lui e problema și răspunderea ta. Tu să deții controlul asupra casei și să o păstrezi respectabilă și onorabilă. Nu-mi spune că ți-e teamă de ea, a spus el cu un rânjet.

– Sigur că nu. M-am gândit doar că, de vreme ce tatăl tău e mai vârstnic...

– E mai vârstnic, nu mai înțelept, a spus Malcolm. Depinde de mine mai mult ca niciodată. Cât el a cutreierat prin Europa cu noua soție, eu am extins imperiul afacerilor noastre și am preluat complet controlul. Consiliul director a uitat practic cum arată el, iar eu am adus un suflu nou cât a fost el plecat. I-ar lua un an ca să priceapă noile direcții. Nu, a adăugat el gânditor, să nu crezi că trebuie să te supui soției lui. Ține minte ce gen de femeie îl impresionează pe tata.

Cu fața trasă și tristă, Malcolm a plecat, dominat de umbra amintirii mamei lui.

N-am mai pomenit nimic despre asta. Le-am dat directive servitoarelor să aranjeze și să curețe apartamentul de lângă al meu, apoi am amânat să mă mai gândesc la sosirea tatălui și a miresei sale.

Poate n-ar fi trebuit, dar nimic din ce aș fi putut face, nimic din ce ar fi putut face Malcolm nu m-ar fi pregătit pe mine pentru șocul sosirii lor, nici pe Malcolm pentru un alt șoc încă și mai mare.

PARTEA A DOUA

Mama vitregă a lui Malcolm

Malcolm stătea cu ziarul în față, dar știam că nu citește. Îmi simțeam stomacul de parcă aș fi înghițit zeci de fluturi. Așteptam amândoi sosirea lui Garland și a Aliciei. Malcolm venise de la birou devreme ca să fie acasă pentru a-i întâmpina. A foșnit ziarul aprig și s-a uitat la ceasul cu cuc. Întârziaseră mai mult de o jumătate de oră.

– La cum îl știu pe tata, a spus el în cele din urmă, mai degrabă ar ajunge la patru dimineața decât la patru după-amiaza. Mereu a neglijat detalii importante ca acesta.

– Doar știe și el diferența dintre zi și noapte, Malcolm, am spus eu.

– A, serios? Țin minte cum mama ședea chiar în camera asta, așteptându-l s-o ia la vreo întâlnire de după-amiază, iar el nu venea pentru că-și notase greșit în agendă.

– Ții minte? Aveai doar cinci ani când ea a plecat.

– Țin minte, a insistat el. Stăteam cu ea și se plângea la mine. Îmi respecta inteligența, să știi. Nu mi-a vorbit niciodată de sus, cum vorbesc adesea mamele cu copiii lor. După o vreme, dacă el nu apărea la ora fixată, ea pleca singură. Era mereu vina lui, pricepi?

– Era prea ocupat cu afacerile, am zis eu, sperând să înțeleagă aluzia la el, dar Malcolm fie nu m-a auzit, fie n-a înțeles ce legătură avea cu el.

– Da, da, dar era adesea neglijent și cu întâlnirile de afaceri. Nu are suficientă putere de concentrare. Se plictisește prea repede. Nu-ți pot spune câte afaceri am pierdut din cauza lui și câte am salvat eu.

– Mama ta era implicată în afaceri?

– Ce? M-a privit de parcă tocmai făcusem o afirmație extrem de ridicolă. Deloc. Credea că bursa de valori înseamnă un loc unde se vând și se cumpără ciorapi[1].

– Zău așa. Exagerezi.

– Oare? Habar nu avea ce e dolarul. Păi, când mergea la cumpărături, nu întreba niciodată prețul; nu-i păsa. Cumpăra lucruri fără să știe cât a cheltuit, iar tatăl meu... tata nu a pedepsit-o niciodată pentru asta, nu i-a impus niciodată un buget. Sper, a adăugat el, că lucrurile vor sta altfel cu noua soție.

– Unde a cunoscut-o tatăl tău pe mama ta? am întrebat.

– A văzut-o traversând strada în Charlottesville, a oprit trăsura și a intrat în vorbă cu ea. Fără ca măcar să știe ceva despre familia ei! Ea l-a invitat la ea acasă în seara aia. Nu spune multe asta? Despre cât de impulsivă era? Tu ai fi făcut vreodată așa ceva? Ei bine? m-a întrebat el când eu am ezitat.

Am încercat să-mi imaginez. Părea atât de romantic – un tânăr frumos oprește trăsura ca să intre în vorbă cu o tânără, complet necunoscută, iar discuția lor e atât de plăcută, încât ea îl invită acasă.

– Nu știa nimic despre el?

– Nu. Își vizita o mătușă în Charlottesville. Nu era din partea locului și nu auzise niciodată de familia Foxworth.

– Bănuiesc că el a fost fascinant.

– Tu l-ai fi invitat la tine acasă?

– Nu, nu imediat, am spus, dar ceva din mine ar fi vrut să spună „da“, aș fi dorit ca așa ceva să mi se întâmple mie, dar

---

[1] Confuzie generată de necunoașterea sensului unor cuvinte asemănătoare în limba engleză – *stock market* („bursă de valori“) și *stockings* („ciorapi“) (n.red.)

ştiam unde bate Malcolm, şi anume la ceea ce era cuviincios şi decent.

– Vezi ce spun? El ar fi trebuit să-şi dea seama imediat ce fel de femeie era.

– Cât s-au curtat?

Malcolm a zâmbit răutăcios.

– Nu suficient de mult, a zis.

– Dar, Malcolm, probabil că tu mi-ai făcut curte o perioadă încă şi mai scurtă.

– Nu e acelaşi lucru. Eu am ştiut ce fel de femeie eşti; nu aveam nevoie de dovezi nesfârşite pentru a-mi demonstra şi susţine părerea. El a fost orbit de la bun început şi a dat zor să îi ceară mâna. Mi-a mărturisit odată bănuiala lui că mătuşa ei o adusese la Charlottesville cu unicul scop de a cunoaşte un domn de familie bună. Duplicitatea femeilor! Nu m-ar surprinde să aflu că plănuise să traverseze strada exact la ora aia, ştiind că trecea el pe acolo. Mi-a spus că a zâmbit la el atât de suav, încât pur şi simplu a trebuit să oprească trăsura.

– Nu pot să cred asta.

– Eu pot. Femeile de genul ăsta sunt mereu intrigante. Par atât de simple, de sincere, de inocente, dar complotează, crede-mă. Iar unii bărbaţi, ca tatăl meu, le cad mereu în mreje.

– Aşa e noua lui mireasă?

Nu mi-a răspuns.

– Ei bine, aşa e?

– Tot ce-i posibil, a spus el şi a împăturit zgomotos ziarul.

Voiam să îi dau replica, dar Lucas a venit să anunţe să maşina era în faţa casei.

– Du-te şi ajută cu bagajele şi cuferele, am spus eu. M-am ridicat, dar Malcolm a rămas cu privirea în gol. Ei bine?

A scuturat din cap ca pentru a alunga un gând şi m-a urmat la uşa din faţă, în timp ce Garland şi o tânără care-i putea fi fiică ieşeau din maşină. A ţinut-o în aşa fel încât mi-am dat seama brusc că această copilă era soţia lui! Am fost zguduită în întreaga mea fiinţă. De ce nu-mi spusese Malcolm? M-am întors spre el cu o privire acuzatoare, dar chipul pe care l-am văzut

era aproape de nerecunoscut, atât de schimonosit era din pricina șocului.

– Dumnezeule, a spus Malcolm, e însărcinată!

Am știut pe dată ce-l îngrijora – un nou moștenitor. S-a făcut vânăt la față și și-a strâns pumnii.

– E însărcinată, a repetat, ca pentru a-și confirma lui însuși.

Într-adevăr, era. O tânără, de altfel delicată, zveltă și cu o înfățișare inocentă, cu părul castaniu, care părea a fi în ultimele luni de sarcină. Garland ne-a văzut în ușă și a fluturat viguros mâna, luând-o pe Alicia de cot ca s-o conducă.

El nu părea să fi îmbătrânit mult de când pornise în călătorie. Aveam fotografii din care să-mi dau seama. Mai degrabă, o călătorie prelungită și căsătoria cu o tânără atât de frumoasă îl făcuseră să pară mai tânăr. Am văzut mari asemănări fizice între el și Malcolm, dar Garland avea un pas ușor și un zâmbet cald, care lui Malcolm îi lipseau.

Garland era aproape de aceeași înălțime și avea aceiași umeri lați. Părea atletic, puternic și vioi. Nu m-a surprins că o fată atât de tânără era atrasă de el. Arăta cuceritor în jacheta lui lejeră sport și în pantalonii crem.

Iar soția lui era de-a dreptul strălucitoare. A pășit ușor și grațios spre noi pentru a fi prezentată.

Avea ochi mari albaștri și un ten ca de piersică, de genul celor pe care le vezi doar în reviste. Avea buze moi și catifelate și un nas mic, delicat, puțin cârn. Am fost pe loc invidioasă pe trăsăturile ei fine și feminine. Avea mâinile foarte mici și gâtul gingaș și grațios. Din multe puncte de vedere, îmi amintea de Corrine, mama lui Malcolm, și am înțeles de ce Garland Foxworth a dorit-o și a luat-o drept a doua soție. Când a văzut-o, probabil s-a gândit la Corrine așa cum era ea când a întâlnit-o prima oară traversând acea stradă în Charlottesville.

M-am întors repede spre Malcolm pentru a-i vedea reacția la vederea ei. Ochii i se micșoraseră, privirea îi era concentrată. Deși se pregătise să fie sever și rece la sosirea lor, am văzut cum trăsăturile i s-au îmblânzit. La ce fel de femeie se așteptase?

m-am întrebat eu. Sau poate că ea îi confirma așteptările și de aceea părea atât de afectat.

– Malcolm, arăți absolut... îmbătrânit, a spus tatăl lui și a râs. Alicia, el e fiul tău vitreg. Malcolm, ea e mama ta vitregă, Alicia.

Malcolm s-a uitat la tatăl lui. Am văzut cum pe chipul lui a apărut o expresie disprețuitoare.

– Mamă? Bun-venit, mamă! a spus el și a întins mâna.

Alicia a zâmbit și i-a luat mâna, dar i-a dat drumul aproape imediat și s-a întors spre mine, ca și Garland.

– Ea, a spus Malcolm, pronunțând cuvintele apăsat și lent, e doamna Foxworth, doamna Malcolm Neal Foxworth. Olivia.

– Măi, măi! Îmi pare bine, Olivia, a spus Garland.

Un fior mi-a trecut prin inimă. Din privirea lui Garland mi-am dat seama că Malcolm nici măcar nu-i scrisese să-l anunțe că se însurase. Asta însemna că nici măcar nu știa de existența celor doi nepoți!

– De ce nu mi-ai spus? l-a întrebat Alicia pe Garland.

Avea un stil inocent și simplu. Cunoscându-și bine fiul, Garland ar fi preferat să treacă peste acest moment stânjenitor. Am simțit asta. Mai târziu, poate că va fi vorbit în particular cu fiul lui și și-ar fi exprimat nemulțumirea pentru că fusese pus în fața unei asemenea surprize.

– Garland?

– Pur și simplu pentru că n-am știut, dragostea mea, a spus el, fixându-l pe Malcolm.

Vedeam expresia de satisfacție de pe fața lui Malcolm, pe care o avea de obicei când înfrângea pe cineva.

– De cât timp sunteți căsătoriți?

– De peste trei ani, a spus Malcolm.

– Avem doi copii, am intervenit eu, nerăbdătoare pentru că Malcolm îi ținea în fața casei și le dădea veștile una câte una. Doi băieți.

– Doi băieți? Ei, ca să vezi! Alicia, ești bunică înainte să fii mamă. Băieți!

Alicia a zâmbit cu căldură, şi Garland a îmbrăţişat-o, strângând-o la piept cu atâta forţă, încât m-am temut că-i pune în pericol sarcina. Ea părea foarte fragilă.

– Ei, să ne vedem de sosirea acasă, a propus Garland, înaintând. Malcolm a păşit deoparte, şi eu i-am însoţit în casă.

– Văd că s-au făcut nişte schimbări pe-aici, a spus Garland. Se referea la unele lucruri făcute de mine pentru a înveseli foaierul – adăugarea unor peisaje mai vii şi a unor imagini cu scene bucolice, plus câteva covoare colorate. Toate foarte inspirate, a adăugat el spre lauda mea, făcând cu ochiul.

Nu puteam să nu-l plac. Era foarte agreabil şi vesel. Avea o energie pozitivă, care era contagioasă. Iar Alicia radia.

– E exact cum ai promis, a spus ea şi l-a sărutat pe obraz, dar sărutul era mult mai afectuos decât săruturile lui Malcolm pentru mine, aproape pasional, şi am fost invidioasă.

– Apartamentul vostru e în aripa de sud, lângă cel al Oliviei, a precizat Malcolm, părând mai degrabă un manager de hotel decât un fiu care-şi primeşte acasă tatăl şi soţia tatălui. E cel pe care l-ai solicitat.

– Bun. Păi să ne instalăm şi apoi vreau să-mi văd nepoţii, nu, Alicia?

– A, da, abia aştept.

– Şi cina. Suntem amândoi lihniţi. Mâncarea din trenuri lasă mult de dorit. Ai călătorit mult, Olivia? m-a întrebat el. Sau Malcolm te ţine prizonieră la conacul Foxworth?

– Ei, n-am călătorit mult, nu, dar am venit cu trenul imediat după ce ne-am căsătorit.

– E din New London, Connecticut, a spus Malcolm. Numele ei de fată era Winfield. Tatăl ei făcea afaceri cu nave, din păcate a decedat recent...

– A, o yankee, aşa deci? a spus Garland. Alicia e din Richmond, Virginia, aşa, ca să nu ne războim între state, a adăugat el şi a râs cu poftă.

Malcolm, în spatele meu, a făcut o grimasă, dar Alicia mi-a zâmbit.

– Nu vei avea de ce să te războiești cu mine, a spus ea, strângându-mi mâna.

Trebuie să recunosc că am fost cucerită de căldura și felul ei sociabil de a fi. Era la fel de lipsită de inhibiții ca un copil de patru ani. Deși îmi spuneam că e doar o dovadă de lipsă de educație, nu puteam să nu fiu fascinată de firea ei deschisă. E adevărat că avea doar nouăsprezece ani, dar călătorise prin aproape toată Europa și era cu un bărbat foarte sofisticat. Ar fi trebuit să se maturizeze rapid, cu toate astea nu părea afectată de călătorii sau de realizarea faptului că era o femeie foarte bogată și soția unui bărbat distins.

– A, doamna Wilson și doamna Steiner, a spus Garland, văzându-le stând deoparte.

Mary Stuart stătea timidă în spatele lor.

– Bun-venit acasă, domnule Foxworth! a spus călduros doamna Wilson.

– Bun-venit! a zis și doamna Steiner.

El le-a luat mâinile ambelor femei și le-a sărutat. Au fost vădit jenate de un asemenea salut.

– Am devenit tipic continental, călătorind prin Europa, a spus el. Voi două să vă feriți de mine.

Cele două femei au chicotit ca niște școlărițe. Mi s-a părut absolut nepotrivit să se poarte așa cu servitoarele, dar vedeam cum îl admiră mult mai mult decât îl admirau pe Malcolm. Garland s-a uitat la Mary Stuart, servitoarea angajată după plecarea lui.

– Bună ziua! a spus el.

Ea a salutat din cap, și el a privit în jur.

– Aceștia sunt toți servitorii?

– Olsen e în grădini, la muncă, am spus eu. Vă puteți întoarce la treburi, le-am zis eu servitoarele, și ele au plecat repede.

Garland a lăsat bărbia în piept și l-a privit fix pe Malcolm.

– Suntem nevoiți să strângem punga? a întrebat el.

– Sigur că nu, a spus Malcolm. Doar aplicăm bune practici rentabile. Ce faci acasă se resimte și în afaceri.

– Înțeleg. Ei, pentru că acum va mai veni un copil și cu noi doi cu tot, va trebui să mai angajăm servitori, nu, Alicia? a spus el.

– Cum zici tu, dragul meu.

Am văzut cum Malcolm se strâmbă ca de durere.

– Tot înainte, a declamat Garland și și-a condus mireasa pe scara dublă, arătându-i diverse lucruri, pe când ea chicotea sau exclama de admirație.

Eu și Malcolm am rămas jos, privind după ei. Mă simțeam de parcă un vânt turbat, dar călduros dăduse buzna pe ușile conacului Foxworth, stârnind ceva ce stătuse adormit două secole. Îmi tăia răsuflarea.

– Acum vezi cât de penibil este, a mormăit Malcolm. Înțelegi de ce am părerea asta despre el.

– De ce nu i-ai scris despre căsătoria noastră sau despre nașterea copiilor? am întrebat.

– Nu mi s-a părut necesar, a zis el.

– Nu ți s-a părut necesar?

– Nu. Cât despre ea... nu uita, tu ai fost prima aici și ești mai mare. Tratează-o ca pe o copilă și nu le permite servitorilor să accepte alte ordine decât ale tale, a poruncit el.

– Dar dacă Garland vrea ceva? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. A mormăit ceva de neînțeles în barbă și s-a întors în salon, poate ca să termine de citit ziarul înainte de cină.

Am urcat la băieți să-i îmbrac pentru prima lor întâlnire cu bunicul și cu bunica vitregă.

Garland nu pricepea de ce Malcolm nu le permitea băieților să stea cu noi la cină. La început, Malcolm n-a vrut să discute despre asta, dar insistențele lui Garland i-au smuls în sfârșit un răspuns.

– Fiindcă, tată, ce fac ei nu e agreabil pentru apetit.

– Asta e ridicol. Așa sunt copiii. Așa erai și tu, a spus el.

Fața lui Malcolm s-a făcut roșie, dar buzele i s-au albit atât de rău, că nu se mai deosebeau de dinți.

– Chiar așa era, i-a spus Garland Aliciei. Era suficient ca să epuizeze orice femeie. Punea la nesfârșit întrebări. Mama lui nu putea să-l pună să facă nimic fără ca el să tot întrebe de ce. Uneori, veneam acasă și o găseam absolut exasperată din cauza lui. O țin minte cum mergea prin casă cu Malcolm după ea, care voia să știe una sau alta. Fugea de el. O extenua, a repetat el.

– Și ce, am pus-o pe fugă? a întrebat Malcolm printre dinți. Aveam de două ori mai mulți servitori pe atunci, inclusiv o bonă permanentă.

– Și de toți era nevoie din cauza lui, a răspuns Garland, refuzând să se lase tras într-o ceartă.

Alicia a zâmbit blând, și chipul lui Malcolm s-a relaxat.

Garland a insistat ca farfuriile lui și ale Aliciei să fie puse una lângă alta pe partea stângă a mesei. Malcolm s-a oferit să-i cedeze lui locul din capul mesei, dar Garland nici n-a vrut să audă.

– Suntem încă în luna de miere, a zis el, și-apoi, n-am putea sta niciodată atât de departe cum stați voi doi, nu, Alicia?

– O, nu. Peste tot unde am mers în Europa, Garland insista să stăm unul lângă altul. Era complet tiranic când venea vorba de asta.

– Îmi închipui, a spus Malcolm, dar pe un ton mult mai blajin de data aceasta.

– Tatăl tău nu înceta niciodată să mă amuze, pe mine și pe oricine era cu noi. Ne alăturam adesea altor turiști americani, a explicat ea. Avea o voce blândă, melodioasă, mieroasă. Și mă jenam mereu cu el, a adăugat ea, întorcându-se spre mine.

Avea un zâmbet prietenos, sincer. Am aprobat din cap și am zâmbit. Malcolm se holba la ea de parcă era vreo specie inedită, pe când mie mi se părea că seamănă mai degrabă cu unele dintre tinerele care participaseră la banchetul meu de nuntă.

– Dar spune-le adevărul, Alicia. Ți-a plăcut fiecare clipă, a spus Garland.

– Sigur că da. Doar eram cu tine, a zis ea.

S-au sărutat pe buze, cu pasiune, chiar acolo, la masa mare, ca și cum noi nu eram prezenți, ca și cum servitorii nu veneau

şi plecau. Când m-am uitat la Malcolm, aşteptând o expresie de dispreţ, pe chipul lui am citit invidie. Mi s-a părut chiar că ochii îi zâmbesc. Această expresie i s-a şters când s-a întors spre mine.

– Va trebui să vă povestim totul, a spus Garland, mai degrabă către mine decât către Malcolm. Vă vom plictisi de moarte zi şi noapte cu nesfârşite detalii şi poze, dar aşa e când te căsătoreşti cu fiul lui Garland Foxworth, a adăugat el şi a râs.

– Nu trebuie să ascultaţi nimic dacă nu vreţi, a intervenit Alicia.

– Dar vrem să ascultăm, i-a spus Malcolm. Dacă povesteşti tu. Adică dacă tatăl meu te va lăsa să povesteşti fără să te tot întrerupă.

– Nu voi vorbi decât dacă trebuie, a spus Garland. Promit, a adăugat el, ridicând mâna dreaptă.

– Nu-l crede, a zis Alicia.

Malcolm a zâmbit. De fapt aproape a râs. Cât a durat cina, am văzut chipul lui Malcolm îmblânzindu-se tot mai mult, ajungând să converseze încontinuu cu Alicia. Discuţia nu m-a inclus şi pe mine. Era ca şi cum şedeam la o masă separată, mâncând singură. Fata era ca un ghid viu de călătorie, iar Malcolm, care călătorise şi el destul, părea vrăjit. Garland mânca lacom.

– Copiii sunt adorabili, i-a spus Alicia lui Malcolm. Văd sângele Foxworth la ei.

– Mai mult la Mal, a spus Malcolm.

– Asta doar fiindcă Joel e încă foarte mic. A, abia aştept să se nască şi copilul nostru, a spus ea, bătând din palme.

Sălta în scaun. Eram uluită de manierele ei la masă. Vorbea cu mâncarea în gură; se agita ca o pasăre în scaun şi bea vinul de la cină ca pe apă. Malcolm era extraordinar de tolerant în seara aceasta. Probabil, mi-am închipuit eu, fiindcă era prima noastră cină împreună.

– Cât de avansată e sarcina? a întrebat Malcolm.

– Am intrat în luna a opta.

– Nu e timp de pierdut, a spus Garland; nu, la vârsta mea a adăugat râzând.

– Nu prea pierzi timpul, chiar deloc, a spus Alicia.

S-au privit cu atâta pasiune, încât eu am roşit. S-au sărutat iar. De fapt, au marcat cu câte un sărut aproape fiecare propoziţie pe care şi-o adresau.

Malcolm părea să treacă de la iritare la pură plăcere. Când Alicia i-a acordat întreaga ei atenţie, a fost vrăjit. La un moment dat, ea a întins mâna peste masă şi i-a atins încheietura. L-am văzut roşind, dar nu şi-a tras mâna.

A fost ideea lui Garland să servim cafeaua pe verandă.

– *Alfresco*, a spus el cu un gest grandios.

Şi-a pus un şervet pe braţ, ca un chelner, şi s-a ridicat, întinzând celălalt braţ spre Alicia.

– Ne-am distrat tare bine în Italia, a spus Alicia.

Când Malcolm s-a ridicat, Alicia şi-a pus o mână pe braţul lui şi alta pe cel al lui Garland. Am fost uluită că Malcolm permitea asta. Cu Alicia între ei, au pornit spre verandă.

Când am ajuns şi eu afară, se amuzau toţi trei pe seama descrierii făcute de Alicia a unei plimbări cu gondola prin Veneţia. Se ridicase şi îl imita pe Garland.

– „Staţi jos, domnule, vă rog", îl implora gondolierul, povestea ea, îngroşându-şi dramatic vocea. Dar tatăl tău băuse cam mult vin şi credea că poate merge ca pe sârmă. „Nu e o problemă", făcea el, „o să fiu eu comandantul." Ceilalţi pasageri erau şocaţi. Gondolierul îl tot implora şi gondola începea să se clatine. S-a clătinat şi ea în faţă şi în spate pe tocuri. Şi apoi, ce să vezi? a zis ea. Garland... A râs, şi Garland a râs şi el amintindu-şi acest episod. Garland a căzut peste bord, a zis ea şi a căzut în faţă spre Malcolm, care a prins-o repede ca să nu-i cadă în poală.

Garland hohotea, dar Malcolm a roşit când m-a văzut în uşă.

– Cafeaua va fi servită imediat, am anunţat eu.

– Toată lumea încerca să-l pescuiască din canal, a continuat Alicia, ignorând sosirea mea. Dar el refuza orice ajutor, susţinând că e bine. A fost un haos total până l-au tras în cele din urmă în gondolă.

A încheiat, așezându-se pe genunchii lui Garland, cu brațul pe după gâtul lui. S-au sărutat iar.

– Are darul povestirii, a spus Garland. Deci, a zis el întorcându-se spre mine, va trebui să stăm de vorbă într-o zi și să-mi povestești totul despre nunta voastră, cum te-a cucerit fiul meu, cum te-a mințit pentru asta...

Toți au izbucnit iar în râs, iar Alicia a început altă istorisire despre Garland în Europa. Înainte să se încheie seara, am decis să le numesc „Povești cu Garland Foxworth, de Alicia Foxworth". Nu mai văzusem, nici nu mai citisem despre vreo femeie atât de devotată cum îi era Alicia lui Garland. Era atentă la orice gest mărunt pe care-l făcea el. Pur și simplu venera pământul de sub picioarele lui.

Seara cu ei s-a încheiat când au mărturisit că sunt obosiți după călătorie. Alicia și-a pus capul pe umărul lui Garland, și el a cuprins-o pe după mijloc. Apoi, amândoi, părând mai degrabă tineri însurăței de vreo douăzeci de ani, nu un bărbat în vârstă de cincizeci și opt de ani și o gravidă de nouăsprezece ani, au intrat în casă și au urcat scările.

Eu și Malcolm nu ne-am prea vorbit după retragerea lor. Lumina și veselia părăsiseră veranda odată cu Alicia.

– E foarte drăguță, am zis eu.

– Chiar e?

– Ca o păsărică zburdând în jurul tatălui tău, nu ți se pare?

– Sunt obosit, a spus el. Toată vorbăria asta mi-a dat o migrenă.

A plecat spre camera lui.

Eu nu m-am grăbit să urc. Când am ajuns sus, i-am verificat mai întâi pe băieți. Dormeau adânc. Bunicul lor îi amuzase, și recunosc, mi s-a părut că Mal l-a plăcut pe dată. Mi-am închipuit că Garland avea să fie un tată mult mai bun decât fusese Malcolm până acum. Cel puțin lui Garland părea să-i placă copiii.

Când am trecut pe lângă ușa lor, am auzit că erau încă treji. Vorbeau și chicoteau ca niște adolescenți. Am ezitat, simțind și eu, fără să vreau, o bucurie pe care mi-o dădea discuția lor liniștită și veselă.

Relația lor era așa cum ar fi trebuit să fie a mea cu Malcolm, m-am gândit. Era așa cum visasem eu să fie. Dincolo de acea ușă, Garland o ținea pe Alicia în brațe. O strângea la piept pe frumoasa lui mireasă și o făcea să se simtă dorită și energică. Mi-am închipuit mâna lui pe pântecul ei, ca să simtă viața care creștea acolo. Nici măcar o dată Malcolm nu se arătase dornic să facă asta. În ultimele mele luni de sarcină, când mă mișcam anevoie, mă evita.

De ce trăsăturile Aliciei nu se îngroșaseră și nu se lățiseră ca ale mele? Dacă o vedeai de la bust în sus, nici nu ghiceai că e însărcinată. Parcă nu era corect ca fetele acestea zvelte și delicate să nu-și piardă nimic din farmecul feminin.

Mi-am văzut de drum. Invidia mă făcea tristă, nu furioasă. Dormitorul meu era exact lângă al lor, iar peretele pe care era măsuța mea de toaletă era mai subțire decât ceilalți. Dacă stăteam acolo și-mi lipeam urechea de el, îi auzeam ca și cum eram în cameră cu ei.

– E exact femeia cu care mă gândeam că se va însura Malcolm, a spus Garland.

– E tare înaltă, a spus Alicia. Mi-e milă de ea că e atât de înaltă.

– Mie mi-e milă că s-a măritat cu Malcolm, a spus el.

– Vai, Garland.

– El n-a înțeles niciodată femeile. Nici măcar n-a avut vreo iubită, să știi.

– Săracul.

– Sărac? Exact asta nu e, și nici tu, draga mea, a spus el.

A urmat o tăcere care știam că e umplută cu un sărut.

– Am fost bogată din clipa când ai pășit tu în casa noastră, i-a spus ea.

Apoi s-a făcut liniște.

M-am dus în patul meu, singură, întrebându-mă cum aș putea concura cu o ființă atât de frumoasă și de inocentă. Fiecare vorbă a ei avea să scoată în evidență tăcerea mea; fiecare râs al ei avea să accentueze tristețea mea; și fiecare privire a lui Malcolm către ea avea să-mi amintească toate ocaziile când

a evitat să se uite la mine. Statura ei minionă avea să sublinieze înălțimea mea.

O uram, sau cel puțin voiam s-o urăsc.

Și, totuși, cât de greu era să-mi înfierez inima împotriva ei doar pentru că ea avea tot ceea ce-mi doream eu.

Alicia a apărut în dimineața următoare cu aceeași energie și veselie. De fapt, părea să se deschidă spre viață așa cum o gardenie superbă se deschide spre soare. Nici un mic dejun al nostru nu fusese atât de animat. Garland a spus că amândoi dormiseră ca doi prunci.

– Ceea ce dovedește cât de important e pentru un bărbat să se întoarcă acasă, a zis el. Acasă la noi, a adăugat el, uitându-se la Alicia.

Părul ei castaniu bogat era prins sus, cam ca al meu, dar al ei era lucios și îi dezvăluia urechile mici și gâtul fin și alb. Îmi dădeam seama că Malcolm e fascinat de ea. Îmi imaginam că, la fel ca mine, se așteptase de la ei să fie mai degrabă apatici, ținând cont de ora matinală și de oboseala călătoriei. Dar păreau complet revigorați. Probabil Garland avea dreptate în privința importanței întoarcerii acasă.

A insistat să-l însoțească pe Malcolm la birouri și să se pună imediat la curent cu afacerile.

– Știu că am multe de recuperat. Malcolm n-a lăsat niciodată lucrurile să stagneze, a explicat el pentru Alicia. Poate că fiul meu e în multe defecte, dar un lucru e sigur, e un geniu al finanțelor.

– A tot spus asta despre tine, Malcolm, a replicat Alicia. Când l-am întrebat cum de poate sta atât timp departe de afaceri, a spus că are toată încrederea în aptitudinile tale.

M-am așteptat la un răspuns sarcastic din partea lui Malcolm, dar el părea să fi amuțit. A ridicat din umeri cu o modestie ce nu-l caracteriza.

– Ar trebui să mergem, i-a spus el tatălui său.

Garland și-a luat la revedere de la Alicia atât de pasional, încât am fost de-a dreptul jenată. Ea nu a părut deranjată. Oricum,

a văzut expresia de pe fața mea și, imediat ce au plecat, mi-a explicat că era prima oară când se despărțeau de când plecaseră împreună în călătoria prin Europa. Malcolm își luase la revedere de la mine la fel de scurt și de rece ca întotdeauna – un mic sărut pe obraz și câteva vorbe despre servirea cinei la ora obișnuită.

– Vreau să-mi povestești cât de greu ți-a fost să fii stăpâna unei case atât de mari, m-a abordat Alicia, apoi a adăugat repede: O, nu pentru că aș vrea s-o preiau eu. Doar că mi se pare... absolut copleșitoare.

Am privit-o fix o clipă. Mi s-a părut sinceră, dar nu puteam să nu am suspiciunile lui Malcolm. Cine știe cum aveau să stea lucrurile peste o săptămână? Peste o lună?

– Am totul bine pus la punct, am zis eu. Servitorii au sarcini clar trasate și fiecare zi e riguros organizată.

– A, sunt convinsă că așa e. Nu vreau să fac nimic pentru a perturba ordinea lucrurilor. Va trebui să-mi spui ce am eu de făcut.

– Fii sigură, am zis eu foarte apăsat, dar ea fie n-a auzit, fie a ignorat orice nuanță de amenințare din răspunsul meu.

– Nu vreau să deranjez pe nimeni, a spus ea. Tot ce-mi doresc în viață e să-mi fac soțul fericit. Garland e minunat. A fost minunat cu mine și cu familia mea, nu cred că-l voi putea răsplăti vreodată.

– Ce a făcut pentru tine și familia ta? am întrebat, cu inocență.

– Garland era unul dintre cei mai buni și mai vechi prieteni ai tatei. Încă din școala generală. Tata s-a rănit la spate într-un accident de călărie pe când era tânăr, și asta l-a împiedicat să găsească genul de slujbă cu care să-și poată întreține familia. Dar Garland s-a implicat și i-a aranjat propriul lui birou de contabilitate, căci muncă de birou e tot ce poate face. Apoi, Garland a început să-i trimită clienți. Fără ajutorul lui, mă îndoiesc că ne-am fi descurcat.

Aveam propriile opinii despre altruism, convinsă că actele caritabile nu se fac fără vreun gând la profituri pe viitor. Oare

Garland Foxworth pusese ochii de la bun început pe această fată frumoasă?

– Câți ani aveai când Garland a început să vină la voi acasă?

– A, țin minte că venea când aveam cinci sau șase ani. Când am împlinit doisprezece, mi-a cumpărat brățara asta frumoasă de aur. Uite, încă o port, a zis ea, întinzând mâna.

– Doisprezece ani?

– Da. Când am împlinit paisprezece ani, făceam plimbări împreună. Eu sporovăiam, ținându-l de braț, iar el asculta, cu un zâmbet adorabil. Mă făcea să mă simt minunat. Am ajuns să aștept vizitele lui mai nerăbdătoare decât așteptam orice altceva. M-a sărutat când încă aveam paisprezece ani, a șoptit ea.

– Poftim? Aveai doar paisprezece ani?

– Da, și nu pe obraz, a adăugat ea cu ochi scânteietori.

Probabil figura mea era o carte deschisă. Mi-a remarcat uluirea vădită.

– Știam de pe-atunci, nu înțelegi?

– Nu, nu înțeleg ce să știe încă de pe atunci un bărbat de vârsta lui și o fată de paisprezece ani.

– Era dragoste, a spus ea fără ezitare. Dragoste adevărată și neîndoielnică. A început să vină la mine acasă tot mai des. Mergeam la plimbări cu trăsura prin parc, oprindu-ne ore în șir ca să ne uităm la păsări. Vorbeam încontinuu, dar n-aș putea să-ți spun despre ce... Conversația noastră era ca o melodie fără șir. Sunetele mi-au rămas în cap, nu vorbele, a spus ea, zâmbind pentru sine.

Am încercat să-mi închipui asemenea fericire, dar habar nu aveam ce putea să însemne o melodie din cuvinte.

– Adoram plimbările cu sania trasă de cai, când iernile din Virginia aduceau tone de nămeți, a continuat ea. Ne ghemuiam sub pături groase, ne țineam de mână sub ele și goneam prin vânt, cu fețele roșii de frig, dar cu inimile calde de dragoste. Nici nu-ți poți închipui ce frumos era!

– Nu, am zis cu tristă. Nu pot.

– Vara, erau concerte minunate în parc. Eu pregăteam picnicul și plecam să ascultăm muzică. După aia, mergeam cu barca

și eu îi cântam. Îi place mult să-i cânt, deși nu am voce de cântăreață.

– Dar nu te gândeai niciodată la vârsta lui?

– Nu. Mă gândeam la el ca la un bărbat mai în vârstă, dar extrem de bun. E mereu atât de plin de energie și de veselie, încât vârsta n-a contat niciodată.

– Dar cum ai avut curajul să te măriți cu un bărbat atât de vârstnic? Nu vreau să par dură, dar va muri înainte ca tu să ajungi la vârsta mijlocie. Părinții tăi nu s-au împotrivit?

– Tata a murit cu o lună înainte ca Garland să îmi ceară mâna. Mama a fost șocată la început și s-a opus. A spus același lucru ca tine, dar nu m-am lăsat descurajată, și oricum și ea îl adora pe Garland, înțelegi. Curând, a început să realizeze că îl iubesc cu adevărat și că vârsta nu contează.

– Ca să fiu sinceră, draga mea, sunt foarte surprinsă că ai decis să aveți copii, dată fiind vârsta lui Garland.

– A, Garland nici nu putea concepe altfel. A spus: „Alicia, când sunt cu tine, mă simt doar de vreo treizeci de ani" Și chiar arată de vreo treizeci de ani, nu-i așa? Nu-i așa? a repetat ea, când eu am ezitat.

– Da, pare mai tânăr decât în realitate, dar...

– Asta e tot ce contează... ce credem noi, a zis ea.

Era complet hipnotizată de idila lor. Realitatea necruțătoare nu avea voie să distrugă lumea ei colorată în roz. Ea trăia în lumea căsuței mele de păpuși închisă în sticlă. Evident, mi-a fost milă de ea, știind că realitatea avea să își simtă prezența în cele din urmă; dar, totodată, o invidiam pentru fericirea ei.

– Dă-mi voie să vin cu tine. Mi-ar plăcea să te văd cu copiii. Sunt adorabili. Și sunt convinsă că aș avea de învățat de la tine, a adăugat.

– Nu sunt nici pe departe expertă în creșterea copiilor, am zis, dar am văzut cât de dezamăgită ar fi fost dacă o refuzam, așa că am lăsat-o să mă însoțească.

Copiii chiar au plăcut-o, mai ales Joel. Îl făcea să zâmbească și el ardea de dorință să stea la ea în brațe. Într-un fel, a reușit

să se coboare la nivelul lor mult mai bine decât mine. Foarte curând, se juca cu Mal și jucăriile lui, și Joel îi privea liniștit.

– Simte-te liberă să faci orice vrei, a spus ea. Nu mă deranjează să stau cu ei.

– Trebuie să fii mai atentă în faza asta a sarcinii, i-am spus, gândindu-mă imediat că Malcolm s-ar bucura ca ea să piardă sarcina.

Gândul acesta mi-a rămas în cap, agățat în mintea mea ca un ciuline de fustă. Nu puteam scăpa de el, și, cu cât îmi închipuiam mai mult că pierdea sarcina, cu atât mă simțeam mai fericită.

Nu puteam să nu mă tem de copilul pe care urma să-l aibă, dar nu din aceleași motive ca Malcolm. Eu nu aveam lăcomia lui de avere, știind că aveam mai mult decât ne era necesar, și asta pentru totdeauna. Dar mă temeam ca nu cumva copilul ei să fie mult mai frumos decât ai mei. Până la urmă, Garland era tatăl, și era la fel de frumos, dacă nu chiar mai frumos decât Malcolm; iar ea era mult mai frumoasă decât puteam eu spera să fiu vreodată.

Așa că îmi imaginam cum coboară scările în spirală, cum se împiedică și cade pe trepte, accidentul ducând imediat la pierderea sarcinii. Ea era prea încrezătoare ca să citească toate aceste gânduri pe chipul meu ori de câte ori mă uitam la ea.

Cât era ziua de lungă, oricând mă vedea, avea o mulțime de întrebări – despre conacul Foxworth, despre copii, despre servitori, despre Malcolm.

– Cum e de fapt? voia ea să știe. Garland exagerează mereu.

– Mai bine afli singură, răspundeam eu. Nu întreba niciodată o soție cum e soțul ei – nu vei primi un răspuns sincer.

– Ah. Câtă dreptate ai! a spus ea.

Nimic din ceea ce spuneam nu părea s-o supere.

– Ești tare înțeleaptă, Olivia! Sunt foarte norocoasă că te am aici.

Mă uitam fix la ea. Vorbea serios, prostuța. Nu simțea nici urmă de suspiciune? Se mulțumea să fie tratată ca un copil în casa asta?

Mă așteptam, cu timpul, ca relația dintre ea și Garland să se răcească, ca o parte din aerul sumbru al casei Foxworth să se pogoare asupra ei, ca, pe măsură ce intra în luna a noua de sarcină, să fie greoaie și irascibilă. Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Mesele noastre erau la fel de animate ca în prima zi când sosiseră Garland și Alicia.

În fiecare seară, Alicia insista pe lângă soțul ei să-i povestească în cele mai mici detalii despre afaceri.

– Nu trebuie să te gândești că mă vei plictisi, spunea ea, fiindcă e munca ta, și orice are legătură cu tine mă preocupă.

Ce vorbe goale! mă gândeam eu. Nu va înțelege ea niciodată detaliile afacerilor.

– Păi, azi am revizuit investiția lui Malcolm în două hoteluri din Chicago. Are o idee de ofertă pentru oamenii de afaceri, cu prețuri mai atrăgătoare pentru ei.

– Cum se cheamă asta, Malcolm?

– Cum se cheamă?

– Prețurile mai atrăgătoare?

– Tarife preferențiale, a răspuns el sec.

– Da, evident. Ce întrebare stupidă am pus! Ce idee încântătoare! a conchis ea.

Încântătoare? mi-am zis eu. Mă așteptam ca Malcolm să izbucnească, dar el era mai tolerant pe zi ce trecea.

De câteva ori am fost tentată să-i împărtășesc gândurile care îmi treceau prin cap legate de pierderea sarcinii Aliciei. Voiam să văd cum ar fi privit o asemenea posibilitate, dar n-am reușit decât să-i spun că mi se pare prea activă și zvăpăiată pentru o gravidă în luna a noua.

– Fuge în sus și-n jos pe scări, ținându-și burta de parcă ar avea un balon sub rochie. Uneori e afară și vorbește cu Olsen despre flori, alteori o văd săpând cot la cot cu el. Ieri, am văzut-o ridicând o plantă mare în ghiveci. Am vrut s-o previn, dar n-am făcut-o. Insistă să-l ducă în brațe pe Joel în camera copiilor, iar dacă pomenesc de vreun obiect, se duce după el, oricât de greu sau voluminos ar fi.

– Nu e treaba ta, mi-a spus el și s-a îndepărtat înainte de a mai continua discuția.

Poate era incapabil să întrevadă riscul sau poate era atât de vrăjit de frumusețea ei ingenuă, încât nu-și mai vedea propriul interes.

Într-o zi, la jumătatea celei de-a noua luni de sarcină, Alicia m-a întrebat despre mansardă.

– E un loc foarte interesant, am zis.

Am început să-l descriu și m-am oprit.

– Dar, de fapt, merită să vezi cu ochii tăi, i-am spus.

Mi-am imaginat-o urcând treptele acelea mici și șubrede și rătăcind prin imensa mansardă, înțesată de tot felul de obiecte în care se putea împiedica și cădea.

– Am fost tentată să trec prin ușile alea duble și să urc scările.

– A, dar mai există o cale, am spus eu. O scară secretă.

– Serios? a întrebat interesată. Unde?

– Printr-o ușă din debaraua camerei din capătul aripii de nord.

– Doamne, o ușă într-o debara... Vrei să urci cu mine?

– Eu am fost deja acolo, am zis. Îți arăt unde e și te poți delecta singură cu vechiturile de acolo.

– A, mi-ar plăcea, a spus ea, așa că am condus-o în aripa de nord, la camera din capăt. A fost fascinată de cameră. E ca o ascunzătoare, a zis ea.

– Da.

– Casa asta e atât de fascinantă, de misterioasă! Trebuie să-l întreb pe Garland despre camera asta.

– Întreabă-l, am zis eu. Și să-mi spui ce-ți zice, am adăugat.

I-am arătat ușa din debara.

– Ai grijă! i-am zis când a privit în urmă spre mine. E un fir deasupra primei trepte. Trage de el, și se va aprinde lumina pe scară.

A tras, dar becul nu s-a aprins. Îl deșurubasem eu mai de vreme.

– Probabil s-a ars, am zis. Mai bine renunță.

– Nu, e în regulă. Văd bine.

– Ține minte că eu ți-am spus să nu te duci.

– Nu fi aşa o babă, Olivia! Nu e mare lucru.

– Du-te atunci, am zis. Eu mă duc să citesc în salonul din faţă.

A început să urce şi eu am închis uşa în urma ei. Am auzit-o tresărind şi apoi râzând. Inima îmi bătea cu putere. Întunericul, umbrele, scândurile şubrede din podea – toate erau un mare pericol pentru o femeie căreia i se apropia sorocul. Ce proastă naivă e! m-am gândit eu, îndepărtându-mă. Dacă păţea ceva, aveam să fiu prea departe ca s-o pot ajuta. Eu o avertizasem. Nu mă putea acuza nimeni.

Am ieşit repede din cameră şi din aripa de nord. M-am instalat în salon şi am început să citesc, aşa cum îi spusesem. Din când în când, mă uitam spre plafon şi mi-o imaginam cum se împiedică şi cade, eventual lovindu-se cu capul de unul dintre cufere sau scrinuri, zăcând apoi acolo şi pierzând sarcina.

Ulterior, când aveam să-i spun lui Malcolm ce se întâmplase, avea să îmi mulţumească. Nu direct, poate; dar tot o mulţumire avea să fie. Atunci poate ea nu avea să mai zburde prin toată casa, făcând pe toată lumea să zâmbească. Poate pierderea sarcinii avea să îi ofilească frumuseţea, şi umbrele aveau să îi acopere ochii. Disperarea avea să şteargă pentru totdeauna culorile vii de pe chipul ei. Vocea avea să i se schimbe şi să i se îngroaşe, pierzându-şi tonalităţile melodioase. Malcolm nu avea să mai fie fermecat de sporovăiala şi şarmul ei linguşitor. Când aveam să stăm la cină şi ea avea să vorbească, nu avea să mai fie auzită de careva.

Nu-mi dădusem seama cât timp trecuse, dar când Garland şi Malcolm s-au întors acasă, ea tot nu coborâse. Evident, Garland a întrebat de ea.

– Vai de mine! am făcut eu. Am fost complet acaparată de cartea asta. A urcat în mansardă acum ceva vreme.

– În mansardă? De ce?

– Să o exploreze. Se plictisea.

– În mansardă? a repetat Garland şi s-a întunecat la faţă. N-ar trebui să urce acolo.

– Eu am avertizat-o, dar a insistat. M-a făcut „babă" pentru că am prevenit-o și a ținut să urce.

S-a repezit spre scările în spirală. Malcolm a rămas în ușă, uitându-se după el, apoi s-a întors spre mine. Nu l-am mai văzut niciodată o privire atât de rece. Era o privire ciudată, o combinație între teamă și furie, mi s-a părut. Arăta de parcă tocmai descoperise despre mine ceva ce nu conștientizase până atunci.

– Poate ar trebui să te duci după el, să vezi dacă nu cumva s-a întâmplat ceva, am zis.

Un zâmbet sec i-a apărut brusc pe față și s-a întors să plece.

Nu mult după aceea, am auzit vocea lui Garland și am ieșit în foaier.

– E totul în regulă? am întrebat.

Se grăbea spre aripa de sud.

– Ce? A, da. Ce crezi? Am găsit-o în fața oglinzii prăfuite, probând rochiile vechi ale lui Corrine. Trebuie să recunosc, îi stăteau bine.

Malcolm a apărut în spatele meu, ca și cum aștepta undeva în umbră. Am văzut că fierbea de furie, și totuși... totuși... am văzut privirea aceea pierdută în ochii lui, o privire plină, dacă nu l-aș fi cunoscut mai bine, de ceea ce aș fi numit dragoste.

Aproape două săptămâni mai târziu, Alicia a născut. Doctorul Braxten a venit să asiste la naștere. Eu și Malcolm am așteptat în foaier. Garland a venit în rotondă și a strigat către noi.

– E băiat! Băiat! Și Alicia e sănătoasă! E gata să meargă la dans, nu alta.

– Minunat! am zis.

Și-a împreunat mâinile și le-a ridicat în aer înainte să se înapoieze în apartamentul lor. Malcolm n-a spus nimic, dar când m-am întors spre el, i-am văzut furia pe față.

– M-am rugat ca, dacă e să se nască vreun copil, să fie fată, a spus el.

– Ce mai contează acum? Haide să vedem copilul.

A ezitat, aşa că am pornit fără el. Nou-născutul, de cum l-am văzut prima oară în braţele mamei lui, mi-a tăiat răsuflarea. Avea părul blond şi ochii albaştri ai fiilor mei, dar acest bebeluş emana o pace şi o linişte minunate, cum nu mai văzusem la vreun alt copil. Se uita direct la toată lumea, cu ochi limpezi, lucizi – deşi ştiam că bebeluşii nu fac aşa ceva.

– Nu e frumos? a şoptit Alicia, cocoloşindu-l protector lângă ea. O să-l botez Christopher Garland, după tatăl lui.

Garland era acolo, mândru ca orice proaspăt tată. În clipa aceea, chiar mi s-a părut că arăta cu douăzeci de ani mai tânăr. Formau oare cei doi un cuplu fermecat? Puteau opri timpul în loc? Găsiseră Izvorul Tinereţii, sau acesta era efectul pe care îl avea iubirea adevărată asupra oamenilor? Niciodată n-am mai fost aşa de invidioasă şi geloasă pe cineva cum eram pe Alicia în acea clipă. Avea totul: frumuseţe, un soţ iubitor şi atent, şi acum un copilaş superb.

– Felicitări, tată! a spus Malcolm, apărând în cadrul uşii.

– Mulţumesc, Malcolm. Vino să-ţi vezi mai bine fratele vitreg.

Malcolm a venit lângă mine şi a privit în jos la Alicia şi la copil.

– Chipeş. Un adevărat Foxworth, a spus el.

– Fii sigur! a zis Garland. Vom împărţi trabucuri mâine, nu, fiule?

– Da, aşa facem, a spus el. Ai reuşit, tată.

– Ei, nu ştiu dacă a reuşit singur, a spus Alicia.

M-a făcut să râd. Malcolm s-a înroşit la faţă.

– Am vrut să zic... Eu... Desigur, felicitări, Alicia, a spus el şi a îngenuncheat ca să o sărute scurt pe obraz.

După felul cum a închis ochii, am ştiut că ar fi vrut ca sărutul să dureze mai mult.

Cât de ipocrit poate fi! m-am gândit eu. Ştiam că urăşte bebeluşul, şi totuşi putea spune şi face exact ceea ce se cuvenea.

S-a ridicat repede şi s-a îndepărtat de pat.

– Păi să te lăsăm să te odihneşti, a spus el.

Amândoi am părăsit camera. Garland angajase o doică pentru primele săptămâni, ceva ce Malcolm nu se gândise să facă pentru mine. Ne-am alăturat doctorului Braxten, care era în hol, pregătindu-se de plecare.

– Deci, Malcolm, a spus el, poţi fi mândru de tatăl tău, aşa-i?

– Da, a spus Malcolm sec.

– S-ar zice că m-am înşelat, a adăugat doctorul Braxten.

– Poftim?

– S-a mai născut un Foxworth la conacul Foxworth până la urmă, nu? a zis el.

O clipă, Malcolm n-a răspuns. Buzele i-au pălit şi a privit înspre mine.

– Da, doctore, a zis el. Te-ai înşelat.

L-a urmat pe doctor în jos pe scări. Paşii lor au sunat ca nişte tunete care vestesc apropierea furtunii.

Zile de pasiune

După naşterea lui Christopher, Garland a început să petreacă mult mai mult timp acasă. Malcolm susţinea că e mulţumit să scape de tatăl lui la birou.

– Nu înţelege detaliile finanţelor complexe, şi eu pierd prea mult timp explicându-i. Enervează pe toată lumea cu întrebările lui, a explicat Malcolm. E mai bine să se comporte ca un pensionar. Aş vrea să se pensioneze oficial.

Garland nu făcea niciodată intenţionat ceva care să mă supere, dar mă deranja că era tot timpul pe-acasă, fiindcă eram obligată să văd cât se iubeau el şi cu Alicia.

Zăbovea în preajma Aliciei, o privea cum hrăneşte copilul, apoi îi lua pe amândoi la plimbări sau în scurte călătorii. Uneori, mă invitau să-i însoţesc, dar refuzam mereu. De cele câteva ori când am surprins în oglindă imaginea mea şi a Aliciei, mi s-a părut că eu păream mai degrabă mama ei decât soţia fiului ei vitreg. Mi s-a părut ridicol să mă gândesc la ea ca la o soacră. Ştiam că ar fi prea jenant pentru mine să merg undeva cu Garland şi cu ea, dacă nu era şi Malcolm cu noi. Şi apoi, a început să se petreacă ceva mai supărător.

La nici două luni după naşterea lui Christopher, Garland şi Alicia au început să se retragă în apartamentul lor în mijlocul zilei. Iniţial, nu am înţeles dorinţa lor de a face asta. Se întorceau de la vreo plimbare, părând oarecum tulburaţi, tot timpul

lipiţi unul de altul, sărutându-se şi îmbrăţişându-se. Uneori, treceau pe lângă mine ca şi cum nici nu eram acolo.

El, cu braţul pe după umerii ei, şi ea, cu braţul după mijlocul lui, pur şi simplu alergau în sus pe scara în spirală şi dispăreau în apartamentul lor pentru tot restul după-amiezii. Menajerele şi Lucas zâmbeau cu subînţeles unii la alţii când îi vedeau ţopăind în sus pe scări. De câteva ori, i-am auzit fără să vreau vorbind despre Garland şi tânăra lui soţie. Odată, eram pe punctul de a intra în bucătărie, când m-am oprit la uşa întredeschisă, pentru că am auzit-o pe doamna Steiner vorbind cu doamna Wilson.

– E incredibil, zicea doamna Steiner, cum o fac mai tot timpul. Nici nu apuc să intru în dormitorul ăla ca să deretic!

– La început, era la fel şi cu prima doamnă Foxworth, a spus doamna Wilson.

– Ce diferenţă între domnul Foxworth cel bătrân şi soţia lui şi Malcolm Foxworth şi Olivia, a spus doamna Steiner. Nu-mi amintesc ca ei să fi manifestat vreodată făţiş afecţiune unul pentru altul.

– Afecţiune? a spus doamna Wilson.

– Olivia e atât de rece... Ochii ăia cenuşii ai ei sunt ca două bucăţi de granit. Mă bucur că băieţii au ochii lui.

– Da. Oricând e Alicia într-o cameră, e numai lumină şi veselie, chiar dacă e şi Olivia acolo. Strălucirea Aliciei e prea puternică pentru faţa mohorâtă a Oliviei, a zis doamna Wilson. Aş vrea ca ea să fie stăpână la conacul Foxworth, aşa ar trebui. E prea drăguţă ca să facă pe autoritara.

– Ar fi o diferenţă ca de la cer la pământ, nu? Una are permanent un zâmbet pe buze, cealaltă doar o încruntare, oricât m-aş strădui. Ieri, i-a spus lui Mary să şteargă praful în urma mea în foaier.

– Când o femeie e nefericită în dragoste, se răzbună pe oricine e în preajmă, a explicat doamna Wilson.

– Tocmai de aceea aş vrea ca Alicia să fie stăpână la conacul Foxworth.

M-am îndepărtat de ușă, cu inima bătându-mi atât de tare și cu o furie atât de puternică, încât mă temeam de ceea ce aș fi făcut dacă mai ascultam. Alicia uneltea oare ca să-i câștige de partea ei pe servitori? Nu-l critica niciodată pe vreunul dintre ei. Mă făcea să par un căpcăun. Iar pasiunea deșănțată a celor doi era obiectul admirației servitorilor? Unde era decența? Unde era demnitatea? Și, în orice caz, cum puteau fi atât de iubitori și de pasionali? mă întrebam. Era real sau doar o prefăcătorie?

Într-o zi, mirată de pasiunea și energia lor, i-am urmărit în sus pe scara în spirală. Am intrat în camera mea și mi-am lipit urechea de peretele de lângă măsuța mea de toaletă. Ceea ce am auzit mi-a adus tot sângele în obraji.

Sărutările lor erau una, dar gemetele lui Garland în toiul extazului pasional și micile țipete ale Aliciei erau copleșitoare. Îi auzeam în patul lor și știam exact când simțea Alicia orgasmul, sau mai bine-zis orgasmele, deoarece țipa tare de fiecare dată; și de fiecare dată Garland rostea lucruri de genul „O, iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea. E bine, nu-i așa? Nu sunt nici pe departe un om bătrân".

Uneori, se făcea liniște după aceea, și credeam că au adormit amândoi, dar curând o auzeam pe ea dorindu-și din nou, și pasiunea se aprindea din nou. Atunci, mă întindeam în patul meu și încercam să-mi imaginez cum ar fi dacă Malcolm ar face dragoste cu mine așa cum făcea tatăl lui cu soția sa. Niciodată nu simțisem nevoia să țip așa cum țipa ea și niciodată Malcolm nu-mi zicea lucrurile pe care i le zicea Garland ei când era în brațele lui.

Curând, am ajuns să aștept cu nerăbdare momentele când făceau amor, fie că era zi, fie că era noapte. Să-i ascult pe ei, să mi-i imaginez în pat împreună mi se părea mult mai excitant decât orice puteam citi în cărți.

Într-o zi, am ascultat ce vorbeau în sufragerie și mi-am dat seama că ieșeau la o plimbare cu intenția clară de a face amor pe malul lacului. Doar gândul la așa ceva mi-a făcut inima să tresară. Am roșit atât de tare încât a trebuit să-mi dau cu apă

rece pe obraji. Privind pe geam, i-am văzut pornind pe poteca spre lac. Garland îl ducea pe micul Christopher în leagănul lui. I-am văzut dispărând după un colţ, apoi am pornit după ei.

Mă simţeam vinovată, dar nu mă puteam întoarce. Una era să trag cu urechea prin perete, dar să-i văd efectiv făcând amor era o tentaţie prea mare. Erau la o distanţă prea mare înaintea mea ca să-şi dea seama că-i urmez.

Lângă docul unde ţineam o canoe era un luminiş. Până am ajuns suficient de aproape ca să-i spionez, întinseseră o pătură şi se lungiseră pe ea. Bebeluşul dormea.

Silueta Aliciei îşi revenise rapid după naştere. Era imposibil să-ţi dai seama, uitându-te la ea, că e deja mamă. Părea mai tânără şi mai plină de viaţă ca oricând. Avea pieptul ferm şi mijlocul foarte suplu. Avea o talie perfectă de viespe.

Părul îi curgea până pe umeri. Purta o bluză şi fustă şi îşi ţinea braţele în jurul genunchilor, privind spre lac. Garland şedea lângă ea, sprijinit pe spate în mâini. Au stat aşa mult timp, şi am început să mă simt stupidă şi vinovată pentru că-i spionez. Mă uitam încontinuu în spatele meu ca să mă asigur că Olsen, sau vreun alt servitor, nu e suficient de aproape ca să vadă ce fac.

Deodată, Garland s-a întors spre Alicia şi a sărutat-o pe gât. Ea şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii de parcă un singur sărut era cheia care deschidea porţile extazului. Mi-am apăsat şi eu degetele pe gât şi am privit fascinată cum Garland şi-a lipit buzele de corsetul bluzei ei, desfăcând şnurul care o ţinea strânsă.

A desprins hainele de pe ea atât de delicat şi de graţios încât acestea parcă s-ar fi topit. Când amândoi au fost dezbrăcaţi, unul în braţele celuilalt, cuvintele tandre dintre ei, rostite prea încet ca să le aud eu, păreau o litanie lină, cu cadenţă regulată şi continuă. I-am văzut trecând de la pasiune devoratoare la mângâieri tandre, de la cuvinte la hohote de râs.

După ce am văzut suficient, m-am întors ca să plec acasă, dar m-am simţit atât de lipsită de suflare şi de slăbită, încât m-am temut să şi păşesc. Am auzit plânsetul bebeluşului şi râsul lor.

și am răsuflat adânc ca să-mi recapăt controlul. În cele din urmă, am fost în stare să mă întorc la conacul Foxworth.

Am mers direct la etaj, în dormitorul meu, și am stat acolo mai mult de o oră, cu ochii în tavan, revăzând detaliat scena de amor la care tocmai asistasem. Cât de rău fusesem înșelată! Cât de mult din ceea ce merita o femeie îmi lipsea și avea să-mi lipsească intotdeauna! Mă simțeam de parcă soarta mă trăgea printr-o scorbură, târându-mă spre un destin pe care nu-l voisem niciodată.

Cândva, poate, portretul meu avea să fie pictat în tonuri întunecate și atârnat pe un perete din conacul Foxworth. Cu ochi cenușii și buze palide, strânse atât de tare încât aveau să pară cusute, aveam să privesc către urmașii mei. Strănepoții mei aveau să privească în sus spre mine și să conchidă că am fost o femeie foarte nefericită, o femeie bântuită de celelalte chipuri severe de la conacul Foxworth, o femeie chinuită de propria-i existență. Și aveau să știe.

Cât încă eram în camera mea, i-am auzit pe Garland și pe Alicia întorcându-se de la lac. Râdeau, cu voci sonore, vesele. Amândoi păreau atât de tineri, încât am simțit că eu eram mama vitregă, și Malcolm era tatăl lui Garland.

În seara aceea, după cină, Garland și Malcolm au avut o lungă întrevedere în sala trofeelor. Eu și Alicia am stat în salon, cu cei trei copii. Mal le arăta lui Joel și lui Christopher jucăriile lui, explicând despre fiecare, de parcă ei puteau înțelege. Cu siguranță, îi lega un sentiment fratern puternic, căci copilașii erau liniștiți, receptivi, atenți.

Eu și Alicia croșetam. Era mult mai pricepută decât crezusem. Se pare că învățase multe de la mama ei înainte să se mărite cu Garland. Alicia le zâmbea copiilor, și-mi zâmbea și mie.

– Va fi minunat pentru ei să crească împreună, a spus ea. Se vor căsători cu femei frumoase și minunate și-și vor crește familiile aici, la conacul Foxworth.

– Poate că soțiile lor nu se vor înțelege între ele, am zis eu.

Nu suportam visurile ei infantile. Doar pentru că viața era roz pentru ea nu însemna că așa avea să fie pentru toată lumea.

– A, ba da. Nu spun că nu vor exista mici neînţelegeri. Toată lumea le are, dar vor face parte cu toţii din familia Foxworth şi vor continua tradiţiile.

– Nu suntem de viţă regală, am spus. Nici tu şi nici eu nu suntem regine.

M-a privit o clipă, apoi a zâmbit ca şi cum trebuia să-mi facă pe plac. Nu-mi venea să cred îndrăzneala izvorâtă dintr-o minte atât de naivă. Eram pe punctul de a-i spune ce cred eu despre zâmbetele ei, când, în fine, Garland şi Malcolm au încheiat întrevederea şi au venit la noi.

Din expresia de pe chipul lui Malcolm am înţeles că discuţia fusese aprinsă şi că voia să-mi spună ceva; aşa că i-am luat pe Mal şi pe Joel, pretextând că trebuie să-i duc sus, şi am părăsit încăperea. Malcolm m-a urmat în camera copiilor, ceea ce făcea rareori. M-a privit cum îi culc pe copii.

– Ce e? am întrebat în cele din urmă.

– Am discutat despre testamentul lui. Îşi face unul nou, evident.

– Evident. Te aşteptai la asta.

– Eu voi primi casa şi afacerea la moartea sa; dar Alicia şi Christopher vor putea locui aici cât vor dori. Alicia va primi acţiuni în valoare de trei milioane de dolari din diversele noastre investiţii, iar Christopher, două milioane, într-un cont. Eu voi administra veniturile lor, investindu-le după cum socotesc mai bine. Se bazează pe mine mai mult decât credeam.

– Toate astea ar trebui să te bucure, am zis eu.

– Tatăl meu îmi recunoaşte abilităţile în afaceri, ceea ce ar trebui să iei şi tu în considerare.

L-am privit fix.

– Nici eu nu mă descurc tocmai rău cu investiţiile mele, am spus.

– Câştigi doar un procent din cât ai putea.

– Cu toate astea, câştig prin propriile puteri.

– Ce încăpăţânare stupidă! E o trăsătură tipică familiei Winfield?

– Aş fi crezut că e tipică familiei Foxworth. Tu îmi spui încontinuu cât de stupid e tatăl tău, dar cine e mai încrâncenat în ideile lui decât tine?

Malcolm s-a înroşit la faţă, dar nu s-a întors să părăsească încăperea, cum mă aşteptam.

– Am vrut să cunoşti detaliile astea, a continuat el, pentru că vreau să-mi spui dacă simţi sau afli că tatăl meu are vreo intenţie să le schimbe. Se pare că Alicia îţi spune totul. Sunt sigur că-ţi va vorbi despre asta. Bănuiesc că nu va fi deloc mulţumită de împărţeală şi că-şi va folosi farmecele pentru a-l determina să-i dea mai mult.

– Vrei să spionez pentru tine, să-i spionez pe tatăl tău şi pe soţia lui?

– Tu nu vrei? a întrebat el aspru.

M-am albit la faţă. El a arborat un zâmbet rece şi prefăcut, care mi-a îmbrăcat inima în gheaţă. N-a aşteptat răspunsul meu.

– E în interesul tău să faci ce spun, şi în interesul băieţilor, a precizat el şi a părăsit camera fără să privească spre copii.

Nici măcar o dată de când s-au născut Malcolm nu şi-a sărutat copiii la culcare.

M-am uitat la ei. Amândoi dormeau deja. Ce bine că erau încă prea mici pentru a înţelege vorbele tatălui lor! Dar ce îi aştepta când aveau să crească şi să conştientizeze dorinţele lui pentru ei şi cerinţele pe care le avea de la ei?

Am stat acolo, dorindu-mi să rămână copilaşi pentru totdeauna.

Alicia a vrut să se mute în Camera Lebedei, şi Garland a decis în acest sens. Ea fusese mereu fascinată de acea cameră, de mobila de acolo şi punea des întrebări despre ea. Am văzut cât de nervos devenea Malcolm când ea aducea vorba de cameră, dar n-aş fi crezut niciodată că avea să-şi dorească să se mute într-o cameră care aparţinuse primei soţii a lui Garland. A doua soţie n-ar trebui să-i reînvie soţului amintirile legate de prima lui soţie, dar fie Alicia era incapabilă să priceapă asta, fie nu-i păsa.

În orice caz, într-o seară, la cină, Garland a anunțat că Alicia își mută lucrurile în Camera Lebedei.

– Iar micul leagăn lebădă e perfect pentru Christopher, a precizat ea.

Malcolm s-a oprit din mâncat.

– Acea cameră a fost a mamei mele, a spus el, de parcă nimeni nu știa.

– Și încă e, a zis Garland. A noii tale mame, a adăugat el, îmbrățișând-o pe Alicia.

– Nu o pot considera „mama mea" pe o femeie cu mult mai tânără decât mine, a izbucnit Malcolm, dar nici lui Garland și nici Aliciei nu părea să le pese.

– Nu vreau să schimb absolut nimic, a intervenit ea. Totul a fost păstrat atât de curat și de îngrijit... Totul pare nou-nouț.

– Nu a dormit nimeni în camera aceea de când... de când m-a părăsit mama mea! a exclamat Malcolm.

– Ei, n-ar trebui păstrată ca un muzeu, a zis Alicia, râzând.

Nu intenționase să facă o remarcă crudă, știu asta; dar l-a atins pe Malcolm ca o lamă prin inimă. Efectiv, chipul i s-a schimonosit de durere.

– Un muzeu. Îmi place asta. Un muzeu, a repetat Garland.

A râs împreună cu ea.

După aceea, Malcolm a tunat și-a fulgerat la adresa modului dezgustător în care tatăl lui ceda tuturor capriciilor și mofturilor Aliciei.

– O răsfață exact la fel cum o răsfăța pe mama mea, mi-a spus el.

– De unde știi? l-am întrebat. Erai prea mic.

– Am fost un copil precoce; vedeam, știam. Nu exista rochie pe care s-o vadă și s-o vrea și să n-o primească. Avea suficiente bijuterii cât să-și deschidă propriul magazin. El credea că dacă îi cumpără la nesfârșit lucruri, o putea face fericită. Înțelegeam mult mai multe decât alți copii de vârsta mea.

– Te cred, am zis eu. Tatăl tău îmi tot zice cât de greu i-a fost mamei tale să te strunească. Erai prea deștept, așa spune el. Mama ta nu te putea disciplina pentru că tot timpul găseai

modalități de a evita pedepsele sau interdicțiile ei. Știai că nu are răbdare sau toleranță pentru discuții interminabile. El crede că ea a fugit de tine.

– Asta spune el? Și-a încleștat dinții. El e cel care nu o putea controla pe mama. Crezi că ea ar fi fugit cu alt bărbat dacă el ar fi fost un soț ferm, puternic, așa cum ar fi trebuit? Ea avea chiar și conturi personale, a adăugat el, și-și putea permite să-și facă bagajele și să plece oricând și oriunde voia.

A tăcut brusc și a părăsit camera, ca și cum ar fi spus prea mult.

Poate de aceea voia să dețină controlul și asupra conturilor mele, pe lângă ale lui? m-am întrebat. Avea oare aceleași temeri în legătură cu mine, că aș putea să-l părăsesc, să plec și să fac ce poftesc... ceea ce ar fi o rușine pentru el, ba mai mult decât atât, i-ar aminti cum era mama lui și ce îi făcuse ea tatălui său?

Nu conta ce gândea el despre banii mei și nici ce credea el că vrea Alicia. A doua zi, lucrurile Aliciei au fost mutate în Camera Lebedei și ușile au fost deschise. Ori de câte ori eu și cu Malcolm treceam pe lângă ele împreună, el se grăbea de parcă l-ar fi putut arde lumina ce se revărsa din cameră în hol. Refuza să privească înăuntru. Se purta de parcă nu exista. Cel puțin asta credeam, până când, într-o zi, o remarcă a lui m-a pus pe gânduri.

– E dezgustător ce se petrece acum în camera aia, a spus el, iar eu am dedus că fie trecuse pe lângă cameră când ei făceau amor, fie își pusese urechea pe perete în sala trofeelor și ascultase.

Să fi făcut el asta oare? Ar fi făcut el asta? Curiozitatea m-a dus în sala trofeelor într-o zi, când Malcolm era la lucru, și ei erau în Camera Lebedei.

De la începutul căsniciei noastre, Malcolm mi-a spus clar că sala trofeelor e refugiul lui personal, o cameră masculină din toate punctele de vedere. Indiferent dacă treceam pe lângă ea sau priveam înăuntru, duhnea a fum de țigară. De-acum, mirosul era impregnat în pereți, mi se părea mie. Într-un fel, îmi amintea de biroul tatălui meu, dar erau multe diferențe. Tata avea pe perete un singur cap de cerb, cu coarne, primit în dar

de la un client mulțumit. Sala Trofeelor a lui Garland și a lui Malcolm chiar asta era – o încăpere plină cu trofee de animale.

Erau acolo un cap de tigru și un cap de elefant cu trompa ridicată. Tatăl lui Garland îi sacrificase pe amândoi într-un safari. Garland împușcase un urs grizzly, o antilopă și o pumă în expediții de vânătoare prin vestul Americii. Malcolm abia își începuse colecția proprie. Cu doi ani în urmă, omorâse un urs brun. Acum vorbea despre o expediție într-un safari african, imediat ce afacerile îi permiteau să-și ia suficiente zile libere. Garland îl tot îndemna să plece, pentru că avea să se ocupe el de tot în absența lui; dar Malcolm nici nu voia să audă.

Pe peretele mai îndepărtat era un șemineu din piatră de cel puțin șase metri lățime. De-o parte și de alta erau ferestre cu draperii din catifea neagră. Pe polița lui tronau relicve din diverse expediții de vânătoare. Lângă un perete erau o canapea din piele maro-închis și un divan asortat. În fața lor, erau două balansoare și un fotoliu din piele neagră cu o măsuță alături. Peste tot erau scrumiere.

Am închis ușile încet în urma mea și m-am îndreptat spre peretele din stânga. De cealaltă parte a acelui perete, Garland și Alicia stăteau în patul-lebădă. Dar când mi-am pus urechea pe perete, cum făceam de-acum adesea în camera mea, abia dacă le auzeam vocile. Peretele acesta era prea gros. Dezamăgită că suspiciunile nu mi-au fost confirmate, m-am întors, când am văzut un portret al lui Garland din tinerețe, îmbrăcat în costum de safari, ținând un picior pe leșul unui tigru. Tabloul era strâmb. L-am mișcat, cu intenția de a-l îndrepta, când am descoperit gaura din perete.

Nu era foarte mare, dar evident fusese făcută cu un instrument ascuțit. Mi-am apropiat ochiul de ea și i-am văzut pe Garland și pe Alicia goi în patul-lebădă. Am tresărit și m-am tras înapoi, privind prin sala trofeelor, îngrozită că aș putea fi descoperită.

De cât timp era gaura aceea acolo? O făcuse oare Malcolm imediat ce Alicia se mutase în Camera Lebedei? Sau gaura era acolo de ani de zile, făcută poate de vreun băiat de cinci ani?

Am lăsat tabloul aşa cum îl găsisem şi m-am strecurat afară din sala trofeelor, simţindu-mă acum mai degrabă ca un hoţ care sustrăsese din cameră vreun secret preţios. N-aveam să-i dezvălui niciodată lui Malcolm ce aflasem, m-am gândit. Eram sigură că avea să nege totul; dar ce mi se părea mult mai grav era ruşinea pe care aş simţi-o dacă el ar afla că sunt mult mai interesată de viaţa sexuală a lui Garland şi a Aliciei decât era el de a noastră.

Era el atât de captivat de soţia tatălui său? Actul de a-i spiona îl excita la fel cum mă excita pe mine? Întrebările mele şi-au găsit răspuns într-o zi caldă de vară.

Eu şi Alicia terminaserăm de hrănit copiii. Era una dintre rarele zile când Garland se dusese la birou. Christopher avea acum un an şi jumătate. Joel avea doi şi jumătate, iar Mal cinci. Fusese decizia lui Malcolm ca un dascăl să vină acasă şi să asigure educaţia primară pentru Mal şi Joel. Clasa din mansardă, care fusese a lui Malcolm şi a strămoşilor lui, avea să fie acum a lor. În acest scop, a angajat un domn vârstnic, pe domnul Chillingworth, un profesor pensionat de la şcoala de duminică. Mal îl detesta, iar eu îl găseam cam rece şi mult prea sever cu un copil de cinci ani, dar lui Malcolm i s-a părut perfect.

– Disciplina e lucrul de care au nevoie la această vârstă fragedă. Acum se formează deprinderile de studiu pentru tot restul vieţii lor. Simon Chillingworth e perfect pentru asta. Mi-a fost mie profesor la şcoala de duminică, a spus Malcolm.

Cu toate astea, ori de câte ori venea domnul Chillingworth pentru lecţii, Mal se opunea, uneori agăţându-se de fusta mea şi implorându-mă să-l ţin la parter. Dar Malcolm era neînduplecat. Singurul lucru pe care-l puteam face pentru a alina teama lui Mal era să-i dau voie lui Joel să urce cu el, deşi Joel era mult prea mic pentru lecţii. Malcolm era de acord ca Joel să asiste, considerând că micuţul avea să mai înveţe câte ceva.

Domnul Chillingworth a sosit după prânz pentru lecţia de la ora trei ore şi jumătate, iar Mal şi Joel au urcat cu el. Îmi era milă de ei pentru că stăteau în mansarda încinsă în acea zi toridă de vară, aşa că i-am propus domnului Chillingworth

salonul din aripa de nord, cel mai răcoros. Dar el nici n-a vrut să audă.

– Pătrunde suficient aer prin lucarne, a protestat el, și vreau să folosesc tabla și pupitrele. Copiii trebuie oricum să învețe să suporte disconfortul. Așa devenim buni creștini.

I-am îmbrăcat pe băieți cât mai subțire cu putință și am încuviințat din cap cu milă. Alicia efectiv lăcrima pentru ei. A promis să-l mustre pe Malcolm în seara aceea, dar eu i-am interzis.

– Nu am nevoie să vorbești tu în locul meu, am zis. Și nu pot spune că nu sunt de acord cu Malcolm, am adăugat.

Era o minciună, dar mă înfuria ideea ca Alicia să-l convingă pe Malcolm să facă ceva ce aș fi vrut și eu să facă.

– Prea bine, a zis ea, dar bieții băieți...

L-a luat pe Christopher sus pentru somn și s-a întors curând, tot plângându-se de căldura și de aerul închis din casă. Eu m-am retras în salonul răcoros ca să citesc, dar ea era prea agitată din pricina căldurii ca să se destindă.

– Olivia, a întrebat ea, nu vrei niciodată să faci baie în lac?

– Baie în lac? Nu, nici măcar nu am costum de baie, am zis eu și m-am întors la cartea mea.

– Am putea merge pentru o baie răcoroasă, fără costume, a zis ea.

– Fără costume? Nicidecum, am spus, și oricum nu am nici un chef de așa ceva.

– Ah. Păcat. Ei bine, a zis ea, cred că eu asta am să fac.

– Nici nu vreau să aud, am spus. Nu e demn de o doamnă, am adăugat.

– Prostii, a zis ea. Eu și Garland am făcut des asta.

Știu că am pălit, pentru că-i spionasem într-una din acele ocazii. Nu a părut să remarce sentimentul de vinovăție care mă încerca. În schimb, a plecat să ia niște prosoape și să pornească spre lac.

Imediat ce am auzit că se închide ușa, am privit pe geam ca s-o văd grăbindu-se spre lac. Dar înainte să dispară, Malcolm a sosit cu mașina. Am fost surprinsă să-l văd acasă atât

de devreme, dar știam că avea obiceiul de a verifica lecția lui Mal. L-am văzut privind după Alicia, care se îndepărta.

Apoi, spre surprinderea mea, în loc să vină direct în casă, a pornit pe urmele ei. Briza fierbinte de vară umfla perdelele din dantelă; insectele care încercau să scape de razele soarelui își izbeau trupurile fragile de plase. Pentru o clipă, n-am putut să mă mișc.

Apoi m-am repezit afară din salon și am năvălit pe ușă. Mă mișcam rapid, dar pe furiș, ca atunci când am vrut să-i spionez pe Alicia și pe Garland. Ce avea Malcolm de gând? De ce se luase după ea? Înainte să ajung la lac, am auzit vocea ei și m-am ghemuit în spatele unui tufiș mare ca să-i văd.

Alicia era deja dezbrăcată, în apă. Malcolm stătea pe mal, fără haină și cămașă.

– Nu te apropia! l-a avertizat ea, cu brațele peste sâni și lăsându-se jos în apă. Du-te înapoi în casă, Malcolm!

El a râs.

– Poate ar trebui să-ți iau hainele, a zis el, tachinând-o cu un gest spre îmbrăcămintea ei.

– Să nu îndrăznești să pui mâna pe ceva! Pleacă!

– Zău, Alicia, doar nu-ți place să fii aici singură.

– Am venit doar pentru o baie scurtă, să mă răcoresc. Garland se întoarce acasă dintr-o clipă-n alta.

– Nu, e cu afaceri în Charlottesville. Adevărul e că nu va veni acasă prea curând.

– Pleacă, a repetat ea, dar el nici nu s-a clintit.

– Aș vrea și eu să mă răcoresc, ar fi mai plăcut să am companie.

– Du-te și adu-ți soția atunci, nu mă mai sâcâi pe mine.

– Dar nu se poate să te mulțumești cu bătrânul ăla.

– Garland nu e un bătrân, a protestat ea. În multe privințe, e cu douăzeci de ani mai tânăr decât tine. Știe să râdă și să se distreze. Tu nu știi altceva decât să faci bani. Păi, nici soția nu ți-o tratezi cum trebuie, a spus ea.

Malcolm o privea fix, dar n-a continuat să se dezbrace. Cuvintele ei îl loviseră.

– Ești doar o copilă, a spus el, din ce în ce mai furios. Te-ai măritat cu tatăl meu pentru că e bogat și te aștepți să moară cât mai curând și să-ți lase o avere – dar nu va fi așa. Te asigur.

– Pleacă de-aici! a insistat ea.

– Nu cred că vrei cu adevărat asta, a spus el, îmblânzindu-și vocea.

Și-a scos pantalonii, iar ea s-a dat și mai mult în spate.

– Pleacă!

– Ți-am spus, și eu sunt încins. Și-a scos chiloții. Gol, a pornit prin apă spre ea. Nu e cazul să țipi, a zis el. Nu e cazul să vină servitorii aici. S-ar putea ca Garland să nu înțeleagă.

– Ești un diavol, a spus ea.

Ea a înotat spre dreapta, și el s-a dus după ea.

– Ești atât de frumoasă, Alicia! a spus el. Extrem de frumoasă. Ar fi trebuit să fii soția mea, nu a lui.

Ea nu a așteptat ca Malcolm să ajungă la ea. A dat din picioare și a înotat spre mal. El a urmat-o, dar când a ajuns pe mal, s-a întors spre el.

– Lasă-mă în pace! a țipat ea.

Zgomotul l-a făcut să încremenească în apă.

– Lasă-mă în pace de acum încolo, Malcolm, sau voi fi obligată să-i spun lui Garland cum tot încerci să mă seduci.

Despre ce vorbea? Adică el nu era la prima tentativă de acest fel?

– L-am protejat, nespunându-i ce încerci să faci, doar ca să fie liniște în familie – dar ajunge! Te urăsc și te disprețuiesc, Malcolm Foxworth! Nu ești bărbat nici pe jumătate cât e tatăl tău, nici pe jumătate! a strigat ea.

A ieșit din apă și și-a ridicat hainele și prosopul, înfășurându-se repede, apoi a pornit spre tufișuri, din fericire nu prin preajma locului unde eram eu.

M-am uitat la Malcolm. A privit după ea o clipă, apoi a ieșit din apă.

– Mama mea nu era de aceeași părere, a mormăit el, destul de tare ca să aud eu. A fugit destul de repejor cu un bărbat care nu făcea nici doi bani.

S-a dus la hainele lui în loc să se ia după ea. Alicia era oricum aproape îmbrăcată şi în drum spre casă. M-am făcut nevăzută în tufişuri. Eram de neconsolat, mă simţeam singură şi trădată, iar şi iar. Încet-încet m-am lăsat pe pământ şi am început să plâng în tăcere. Unde erau siguranţa, adevărul, sinceritatea? Malcolm se folosise de mine pentru scopurile sale şi mă voise pentru banii mei, bani pe care tot încerca să-i controleze. Nu exista nici o fărâmă de iubire între noi.

După ce s-a îmbrăcat, a început să meargă prudent spre casă, fiind foarte atent la hainele lui scumpe pe când trecea printre arbuştii spinoşi. Vorbea singur când a trecut pe lângă mine.

– Va plăti pentru insultele de azi, şi va plăti scump! a mormăit el. Nu se poate ca afurisita de târfuliţă intrigantă să iubească un hodorog ca tatăl meu. Joacă un joc. De-acum încolo, voi juca şi eu mai subtil.

Din acea zi, ori de câte ori Garland nu era prezent, Malcolm o trata pe Alicia cu un dezgust, un dispreţ şi o lipsă de respect vecine cu cruzimea. Uneori, simţeam pornirea de a-i lua apărarea, de a-i arunca lui Malcolm în faţă scena la care asistasem la lac, dar nu am făcut-o niciodată.

În ciuda modului în care îl respinsese pe Malcolm, eram furioasă pe ea pentru că era atât de frumoasă şi de ispititoare. Am lăsat focul să ardă între ei – focul de pasiune şi furie al lui Malcolm, un foc ce o ardea şi o rănea.

Garland era fie orbit de iubire, fie prea sceptic faţă de orice i-ar fi spus Alicia despre Malcolm, căci, din câte ştiu eu, nu l-a înfruntat niciodată pe Malcolm. Dar, cu timpul, ceva s-a petrecut cu el, după câte mi s-a părut. El şi Alicia încă erau pasionali şi iubitori unul cu celălalt, dar Garland părea să îmbătrânească mai repede. Am remarcat că îşi făcea sieste tot mai lungi singur. Apetitul lui, de obicei nepotolit, a scăzut. În a doua lor iarnă la conacul Foxworth, a avut vreme îndelungată o răceală care a fost cât pe ce să dea în pneumonie.

În tot acest timp, Alicia a apelat la mine pentru îndrumare. Ştiam că-mi cere ajutorul, voia sprijinul meu, mai ales în relaţia ei cu Malcolm; dar am rămas distantă, rece, neinteresată.

Dorințele mele se împlineau. Veselia îi pierea din voce. Nu mai era așa de vioaie și de energică. Încetase să mai iasă cu prietenele ei tinere și petrecea mai mult timp singură, așteptând ca Garland să ajungă acasă sau să se trezească din lungul somn de după-amiază, evitându-l pe Malcolm cât putea. Își făcea de lucru cu Christopher, care acum avea doi ani și jumătate. De fapt, petrecea foarte mult timp cu copiii. Ea a început să-l învețe pe Mal să cânte la pian, spre nemulțumirea lui Malcolm. Atât Joel, cât și Mal aveau un talent muzical înnăscut, dar Malcolm era de părere că muzicienii sunt oameni slabi, efeminați, incapabili să facă bani.

Am început să mă gândesc că era modul ei de a se răzbuna pe el – să-i deprindă pe băieți cu muzica. Am lăsat de la mine, fiindcă le plăcea atât de mult băieților și-l irita atât de mult pe Malcolm.

Pentru o vreme, am fost ca un spectator care asistă la nefericire, se bucură de ea, deși asta nu alina mai deloc tristețile mele.

Nu înțelegeam că plăcerea mea egoistă făcea să apară altceva. Fără să realizez, deschisesem ușa conacului Foxworth pentru alți demoni ai inimii și ai minții. Aceștia și-au ocupat locurile în umbre și au așteptat ocazia să atace.

Nu a trecut mult până s-a ivit prilejul, și demonii au adus cu ei mai multă nefericire decât îmi imaginam că poate exista în camerele reci și goale ale conacului Foxworth.

Zile în negru

Lunile au trecut, toate la fel, pline de tensiuni pe care le puneam pe seama atitudinii lui Malcolm față de Alicia. Ostilitatea lui se simțea în comentariile lui tăioase, adesea sardonice, și în modul cum o ignora de cele mai multe ori. Era mai irascibil în privința multor lucruri, și mai ales a pasiunii lui Mal pentru muzică. Într-o după-amiază, a venit acasă devreme și l-a găsit pe Mal la pian cu Alicia, care-l învăța game. Eu tricotam un pulover pentru Joel și mă bucura felul cum Mal alegea intuitiv notele corecte. Nu încăpea îndoială că avea un talent care, dacă era corect cultivat, ar fi dat un mare muzician.

Malcolm a auzit pianul și a venit în salon, cu ochii plini de furie. Am ridicat ochii de la lucru exact când a dat buzna pe ușă. A trântit capacul clapelor cu atâta brutalitate, încât aproape a prins sub el capul bietului Mal. Cred că a vrut să facă asta ca să pună capăt definitiv cântatului la pian. Alicia s-a speriat, l-a luat pe Mal în brațe și amândoi au privit în sus la Malcolm.

– Ce am spus eu despre mofturile astea cu muzica?

– Dar, Malcolm, băiatul are talent. E genial. Uite ce poate cânta la vârsta lui. Hai să-ți arătăm, a implorat Alicia.

– Nu-mi pasă ce poate face la pian. Îl va face asta priceput la afaceri? Îl va ajuta să-mi calce pe urme? Îl transformi într-un bărbat slab și efeminat. Ia-l de pe banca pianului, a poruncit, dar Alicia nu l-a lăsat din brațe. Mal, ridică-te, i-a comandat el.

Mal s-a desprins de Alicia și s-a ridicat, cu buzele tremurânde. Se temea să plângă, știind că asta avea să îl înfurie pe Malcolm și mai rău. De obicei, plângea în tăcere, trăgând adânc aer în piept și scuturând umerii. Joel, care era pe jos și se juca cu Christopher, a privit în sus cu aceeași groază în ochi. Cei doi băieți erau la fel de terifiați de tatăl lor. De fiecare dată când el țipa la unul, celălalt reacționa de parcă țipa și la el. Christopher, pe de altă parte, doar părea interesat de agitația brusc iscată și de zgomot. Alicia s-a întors spre mine, sperând să-i sar în ajutor.

– Ce faci? am întrebat.

– Băiatul trebuie să învețe să nu-mi iasă din cuvânt. I-am spus să-și petreacă timpul liber cu lecțiile, nu cu pianul.

– Nu ți-a ieșit din cuvânt, am spus, dacă mama lui și mătușa lui îi dau voie.

– Mi-a ieșit din cuvânt! a repetat el. Știe ce am spus despre asta.

S-a întins și l-a apucat pe Mal de ceafă, aproape ridicându-l de la podea pe copilul îngrozit, și l-a târât afară din salon până în bibliotecă, pentru a-l biciui. Aproape imediat, Joel a început să plângă. Christopher părea derutat.

– Malcolm, nu! a strigat Alicia după ei.

– Vezi-ți de propria progenitură, a spus el, scuipând vorbele înspre ea, și lasă-i pe fiii mei în seama mea.

Alicia și-a lăsat fața în palme, apoi s-a uitat la mine. Joel venise în fugă la scaunul meu și mi se agățase de picior.

– Cum îi poți permite să facă așa ceva? a întrebat ea.

– Nu am cum să-i interzic să-și spună părerea despre proprii copii, mai ales în casa lui.

– Dar tu ești mama lor, ar trebui să ai un cuvânt de spus, nu?

– Încerci să provoci o ceartă între mine și soțul meu? am răspuns eu.

Știam că nu asta făcea, dar voiam să creadă că asta bănuiesc.

– Sigur că nu, Olivia. Vai de mine, a spus ea, mă simt răspunzătoare. Eu l-am încurajat, și tu i-ai dat voie, a adăugat repede, de parcă tocmai își dăduse seama. Nu trebuia să-i dai

voie, dacă știai că se va ajunge la asta. Malcolm e foarte crud. Nu te temi pentru micul Mal?

– Nu pățește nimic, i-am spus eu. Dacă își dorește ceva suficient de mult, tatăl lui nu-l va împiedica. Seamănă cu mine în privința asta. Încearcă să-l ignori pe Malcolm. Nu te apropia de el, am adăugat, dând cuvintelor un alt sens. Casa e suficient de mare.

– Mi-e milă de el, totuși.

Plângea. S-a ridicat și a ieșit din cameră.

Nu am chemat-o înapoi ca s-o calmez. Eram fericită că între ea și Malcolm erau asemenea disensiuni puternice. Atât timp cât erau astfel de probleme, nu mă temeam că ea avea să dea curs avansurilor lui amoroase.

Apoi, situația s-a schimbat din nou.

La aniversarea celor trei ani ai lui Christopher, Garland și Alicia au dat o petrecere și au invitat câteva cupluri din zonă care aveau copii de vârsta celor trei băieți ai noștri. Foaierul conacului Foxworth răsuna precum curtea unei școli. Erau copii peste tot. Alicia pregătise jocuri și atârnase fâșii de hârtii colorate și baloane. Doamna Wilson făcuse un tort uriaș, ornat cu tot felul de animăluțe colorate.

Malcolm s-a dus la birou dimineață, dar Garland a rămas acasă ca să ajute cu pregătirile pentru petrecere, ceea ce lui Malcolm i s-a părut absolut ridicol.

– E penibil când vine vorba de Christopher, mi-a spus Malcolm în dimineața aceea, după micul dejun.

Garland și Alicia plecaseră de la masă ca să se ocupe de pregătirile pentru petrecere.

– Se poartă de parcă s-a senilizat. Ai crede că e primul lui copil.

– Poate e mândru nu numai că a reușit să mai aibă un copil, ci și că are unul atât de frumos și de deștept, am spus eu.

Ochii lui Malcolm s-au îngustat, și pentru prima oară am înțeles că era gelos pe atenția pe care Garland i-o acorda lui Christopher.

– Tatăl tău nu-ți dădea și ție aceeași atenție?

– Nicidecum. Ba dimpotrivă. Trebuia să-l implor efectiv ca să mă ia în călătoriile lui de afaceri. După ce mama mea a plecat, era atât de penibil, încât a încercat să dea vina pe mine pentru plecarea ei. Nu-l voi ierta niciodată pentru asta. Mama mă iubea mai mult decât orice, şi inepţiile lui au silit-o să mă părăsească. Nu înţelegi? De câte ori vede ochii mei albaştri, o vede pe Corrine. Ştia că nu putea s-o facă să-l iubească aşa cum mă iubea pe mine. O, cât trebuie să-l fi urât... altfel, nu m-ar fi putut părăsi. Nu-l voi ierta niciodată pentru că am pierdut-o.

Pentru prima oară după atâţia ani, am simţit milă pentru soţul meu şi m-am întins să-i apuc mâna care tremura.

– Dar a petrecut mai mult timp cu tine când ai crescut, nu? am întrebat, sperând să-i calmez agitaţia.

– Abia când am crescut şi îl puteam degreva de unele răspunderi în afaceri. Am fost trimis de la o şcoală la alta până la facultate, numai ca să nu mă vadă. Cât am fost plecat de acasă, nu mi-a scris şi nu mi-a răspuns la nici o scrisoare. Într-o vacanţă de Crăciun, m-am întors acasă de la internat şi am găsit casa plină de servitori, dar tata era plecat într-un safari de-al lui. Nici nu-i trecuse prin cap să mă ia cu el. Nu aveam practic nici un prieten, aşa că mi-am petrecut toată vacanţa rătăcind prin conacul Foxworth, ascultând ecoul propriilor paşi.

– Malcolm, am zis eu, văzându-l dispus să discute despre trecutul lui, ceea ce rareori îi plăcea să facă, am tot vrut să te întreb... După ce a plecat mama ta, ţi-a scris vreodată? Ai primit veşti de la ea?

– Nici un cuvânt, nici o vedere, nimic. Când eram mic, mă gândeam că tata ascunde scrisorile ei de mine, aşa că stăteam cu orele singur în camera mea şi-i scriam scrisori interminabile, care nu erau expediate niciodată. O imploram să se întoarcă la mine. Aveam doar cinci ani! Aveam nevoie de ea! Nu puteam înţelege cum de îşi părăsise fiul iubitor. Dacă aş putea vorbi cu ea acum, asta e tot ce aş vrea să ştiu.

– La ce bun acum? am întrebat.

– N-ai cum să înțelegi, a spus el, preferând să plece decât să continue conversația.

Am fost surprinsă să-l văd întorcându-se acasă de ziua lui Christopher, la timp pentru petrecere. Ar fi fost în stare să ignore ziua specială a băiețelului, deși asta l-ar fi rănit pe tatăl lui. Ceea ce m-a surprins a fost felul cum s-a uitat la Alicia când a dat de ea în foaier, unde îi întreținea pe copiii vecinilor.

Ea purta una dintre acele rochii stil sac, care le dădea femeilor un aspect mai degrabă băiețesc, deși nu purta un corset care să-i împiedice sânii să împungă materialul subțire. Își prinsese părul sus și purta două șiraguri de perle uriașe. La o petrecere, cu oameni în jur, își recăpăta strălucirea și vitalitatea. Arăta la fel ca atunci când sosise pentru prima oară la conacul Foxworth. Chiar și Garland părea revigorat; expresia obosită și vlăguită pe care o avusese dispăruse ca o mască.

Râsul Aliciei răsuna în încăperea imensă. Copiii erau încântați de afecțiunea și veselia ei. Se țineau după ea, cerșindu-i atenția. Cei doi băieți ai noștri erau primii, cântându-i numele.

Malcolm stătea ca o statuie, cu ochii la ea. Mă așteptam să-i văd expresia batjocoritoare tipică, ura din priviri, dar, în schimb, blândețea i-a apărut pe chip, iar buzele i s-au relaxat. Arăta ca unul dintre copii, cucerit de ea.

Ceva sălbatic, înspăimântător și-a făcut loc în inima mea. Se uita la ea cu dorul acela pe care doar un bărbat îndrăgostit îl poate nutri pentru o femeie. Sentimentele lui nu pieriseră, așa cum crezusem. Rămăseseră în stare latentă. Frumusețea Aliciei era ca o primăvară. Îl atrăgea, îi trezea sentimente puternice, îl chema din nou s-o cucerească.

Am înțeles asta din felul cum i s-a adresat când au vorbit. Am văzut asta în ochii lui, care o urmăreau atent pe când ea se mișca prin foaier, ocupându-se de petrecere. S-a mulțumit să stea într-un fotoliu, bând ceai și privind-o pe Alicia toată după-amiaza.

Mult după ce petrecerea s-a terminat și invitații au plecat, Malcolm a rămas în foaier, privind-o pe Alicia cum supraveghea

curățenia. Garland, extenuat după agitația petrecerii, s-a retras în dormitor să se odihnească. Eu m-am ocupat să le fac baie copiilor și să-i pregătesc pentru culcare.

Alicia a anunțat că se retrage în Camera Lebedei pentru a se relaxa cu o carte bună.

– Nu-i așa că a fost o petrecere minunată? m-a întrebat ea.

– Copiilor le-a plăcut, am recunoscut eu. Mă întreb, totuși, cât a înțeles un copil de trei ani dintr-o serbare ca asta.

– Of, Olivia, uneori parcă ai fi Malcolm, a oftat ea.

Mi-a părut rău că el nu era destul de aproape ca să audă asta.

Am privit-o cum urcă scara în spirală, apoi m-am dus să-mi iau lucrul de mână și să-l duc sus în dormitor. Nu m-am grăbit sus. Servitorii aveau unele nelămuriri legate de vesela de sticlă, și doamna Wilson voia să discutăm meniul săptămânii următoare.

Ceea ce s-a întâmplat ulterior mi-a fost relatat de Alicia, dar era într-o stare atât de isterică deja, încât era greu să înțelegi tot ce s-a petrecut.

Eram pe la jumătatea scării, când am auzit țipetele ei. Acestea au fost urmate de o bufnitură puternică în peretele Camerei Lebedei. M-am grăbit pe trepte și m-am năpustit pe hol spre ușa ei, tocmai la timp ca să-l văd pe Garland chircindu-se pe podea și ținându-se de piept. Era în pijama; se pare că fusese trezit din somn și venise în fugă, desculț, spre Camera Lebedei.

Alicia era lățită pe pat, cu cămașa de noapte sfâșiată de la umărul drept până la talie, cu sânii dezgoliți. Malcolm stătea deasupra trupului tatălui său, cu pumnii strânși, cu fața roșie ca racul, cu ochii ieșiți din orbite. Pe partea dreaptă a feței lui, se vedea o zgârietură lungă.

– *Ce s-a întâmplat?* am țipat eu.

– Repede, cheamă doctorul, a ordonat Malcolm, recăpătându-și controlul când a dat cu ochii de mine.

M-am uitat la Alicia, care acum plângea isteric și încerca să se acopere cu bucățile sfâșiate ale cămășii de noapte. Garland nu se mișca, așa că m-am repezit la cel mai apropiat telefon, cel din sala trofeelor, și am sunat la doctorul Braxten.

Până la sosirea doctorului, Malcolm târâse corpul lui Garland înapoi în dormitorul lui și-l pusese în pat. Alicia, cu un halat peste cămașa de noapte, era la căpătâiul lui Garland, plângând și strângându-i mâna inertă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat doctorul Braxten, grăbindu-se spre pat.

Malcolm s-a uitat întâi la mine, apoi la Alicia, înainte de a răspunde.

– A avut un fel de criză și a strigat. Când am ajuns, arăta așa, a explicat el.

Doctorul a pus stetoscopul pe pieptul lui Garland și l-a ascultat. Apoi i-a verificat pupilele și pulsul.

– Probabil a suferit un infarct, a zis el încet. Îmi pare rău. Nu mai pot face nimic.

Alicia a izbucnit în hohote de plâns și s-a aruncat asupra lui Garland.

– Nu! Nu! Nu! a țipat ea. Nu se poate. Abia am sărbătorit ziua fiului nostru. Te rog, nu! Te rog! *Garland, trezește-te! Arată-le că nu ești mort! Garland! Garland!*

Hohotele ei de plâns erau atât de puternice, încât zdruncinau patul.

Malcolm s-a întors și a fugit. Nu m-a privit în timp ce ieșea.

– Voi lua legătura cu antreprenorul de pompe funebre, a spus doctorul Braxten încet. S-a uitat la Alicia. E oportun să vină cât mai repede posibil.

– Desigur, am zis eu.

– Mi-a făcut o vizită acum câteva săptămâni, a explicat doctorul Braxten, și i-am zis atunci că nu sunt mulțumit de starea inimii lui, dar m-a obligat să jur că nu voi spune nimănui, cu atât mai puțin Aliciei. Așa era el.

– Da, am zis, înțelegând motivele lui Garland.

Nu voise niciodată să-și recunoască vârsta. Făcuse tot posibilul ca viața Aliciei să fie senină.

– Eu o să-și revină? Pot să-i dau ceva care s-o ajute să doarmă, a spus el.

M-am dus la ea, ezitând să o ating. În cele din urmă, i-am pus mâna pe umăr.

– Alicia, doctorul vrea să știe dacă vrei ceva care să te ajute să dormi.

A scuturat din cap și s-a ridicat încet de pe trupul lui Garland. Avea o privire rătăcită și s-a uitat prin cameră ca și cum era într-un vis. Doctorul s-a dus la ea.

– Ar fi mai bine pentru tine dacă te întorci în patul tău, a spus el. Somnul e singurul leac pentru așa o mare suferință.

Ea a încuviințat din cap și l-a lăsat s-o ajute să se ridice. În timp ce o conducea spre ușă, s-a uitat înapoi la trupul lui Garland și a început iar să plângă isteric. I-am urmat afară și am închis ușa după mine.

Malcolm nu era de găsit. Se închisese în vreuna dintre camere, dar momentan nu mă interesa unde e. Am mers cu doctorul și cu Alicia în Camera Lebedei. Alicia l-a lăsat s-o așeze în pat, ca pe un copil.

– Ar trebui să stai aici cu ea o vreme, mi-a spus el.

– Sigur că stau, am spus.

Mă simțeam și eu bulversată de evenimente, dar nu eram genul care să-și piardă controlul și demnitatea. Mi-a plăcut că doctorul a sesizat capacitatea mea de a domina situații critice. Alicia era, la urma urmei, mai degrabă ca un copil.

– Mă duc să chem antreprenorul de pompe funebre, a șoptit el. Sună-mă, dacă ai nevoie de mine.

– Mulțumesc, doctore Braxten.

– Condoleanțe, a spus el. Era un bun... Condoleanțe, a adăugat el și a plecat.

Am privit în jos la Alicia. Își îngropase fața în pernă și plângea încet. M-am dus la ușă și am închis-o, încuind-o în spatele meu. Nu voiam să fim deranjate o vreme. Apoi, m-am întors la patul-lebădă și m-am așezat lângă ea.

– Alicia, am spus eu. Trebuie să știu ce s-a întâmplat aici înainte să văd scena aceea groaznică. Ce căuta Malcolm în dormitorul tău?

Suspinele ei s-au întețit.

– Alicia, trebuie să-mi spui. Nu mai ai pe nimeni altcineva acum, am adăugat, gândindu-mă că e un moment potrivit pentru a aduce vorba de asta.

Afirmaţia mea a avut efect asupra ei, căci hohotele de plâns s-au domolit şi ea a început să se întoarcă spre mine. Şi-a apăsat mâinile pe faţă ca pentru a opri lacrimile, apoi şi-a dus pătura la faţă.

– A fost oribil, oribil, a început ea.

– Ce anume?

– Stăteam aici întinsă şi citeam; eram atât de mulţumită de petrecere şi de cât de veselă a fost toată lumea. Garland... A început să plângă iar. Era atât de mândru, de fericit...

– Ce s-a întâmplat aici? am întrebat eu, insistent.

– Nu-mi încuiasem uşa. Uneori... uneori Garland vine la mine în toiul nopţii, a spus ea. Când am auzit că se deschide, am presupus că e Garland, dar era Malcolm, a spus ea, uitându-se repede la uşă, cu faţa schimonosită, de parcă întreaga scenă se derula iar sub ochii ei.

– Ce voia?

– Voia...

S-a oprit ca şi când ceea ce urma să-mi spună era cel mai indecent lucru posibil.

– Mă voia pe mine, a zis ea, tot mai furioasă. A venit la patul meu. I-am spus că n-are ce căuta aici. El a râs şi a zis să nu-mi fac griji, că Garland doarme. Mi-a spus cele mai groaznice lucruri. Mi-a spus că Garland e acum prea bătrân ca să mă mai satisfacă, că de-acum voi avea mai mare nevoie de el ca oricând, şi că nu e o problemă, dat fiind că el fiul lui Garland.

– Tu ce ai făcut?

– I-am cerut să iasă, sau îl strig pe Garland, dar a refuzat să plece din cameră. M-am ridicat, pregătită să ţip dacă se mai apropia. Probabil că şi-a dat seama de asta, pentru că s-a repezit spre pat şi mi-a pus mâna peste gură, apăsându-mă înapoi pe pernă şi... şi m-a pipăit brutal. Am încercat să mă lupt cu el şi mi-a sfâşiat cămaşa de noapte. În timpul luptei, am dărâmat veioza aia mică şi am reuşit să ţip. Garland a auzit şi

a apărut în uşă exact la timp ca să-l vadă pe Malcolm cum mă strivea sub el.

– Aşa am bănuit şi eu, am spus.

– Garland s-a repezit spre pat şi l-a tras pe Malcolm. Au început să se lupte, Garland l-a înjurat, iar Malcolm a spus tot felul de lucruri oribile despre prima soţie a lui Garland, despre camera asta, despre bărbăţia lui. Au căzut pe podea şi au continuat să se bată, dar nici unul nu l-a pocnit pe celălalt cu pumnul. În cele din urmă, Malcolm s-a desprins din strânsoarea lui Garland şi s-a târât spre uşă, dar Garland era atât de înfuriat, încât nu voia să-l lase să scape. L-a înşfăcat iar şi s-au luptat până ce Garland a urlat. A alunecat din mâinile lui Malcolm şi a căzut la podea, unde... O, Doamne. E adevărat? Garland a murit?

– E adevărat, am spus eu.

– Garland. Garland, Garland al meu.

A căzut iar pe pernă şi a început să plângă. Ştiam că avea să plângă până la epuizare şi apoi avea să adoarmă. Nu mai puteam face nimic pentru ea. Am lăsat-o acolo şi am plecat în căutarea lui Malcolm.

L-am găsit în sala trofeelor şi mi-am închipuit că ne privise tot timpul prin gaura din perete. Şedea în scaunul cu piele, privind fix spre scară, cu faţa albă ca ceara şi ochii măriţi şi sălbatici, ca ai unui om care-şi vede propria moarte. Mâinile lui strângeau braţele scaunului atât de tare, încât îi vedeam venele umflate la încheieturile degetelor. Părea să se agaţe de viaţă cu toată puterea.

– Ce-ai făcut? l-am întrebat.

– Lasă-mă-n pace.

– Ştii ce se va întâmpla când oamenii vor afla asta?

– Nimeni nu va afla nimic. Nu a fost vina mea. Era un om bolnav. Doctorii vor confirma disgnosticul. Acum ieşi şi lasă-mă, a spus el printre dinţii încleştaţi.

– Eşti un om plin de ură, Malcolm. Nu vei mai fi niciodată fericit după asta.

– A fost vina ei, a spus el. Nu a mea.

– Vina ei? aproape că am râs eu.

– Ieşi! a repetat el.

Am scuturat din cap.

– Mi-e milă de tine.

În clipa aceea, chiar asta simţeam. Indiferent ce mască avea să-şi pună, avea să trăiască purtând în suflet o vină ce avea să-l chinuie tot restul vieţii. Avea să-l schimbe şi în alte privinţe ulterior, dar deocamdată era tăioasă ca lama unui cuţit, sfâşiindu-i inima. Era evident că încerca să-şi aline suferinţa dând vina pe Alicia. În mintea lui bolnavă, ea era vinovată, pentru că îi rezistase şi îl chemase pe Garland în ajutor. În mintea lui bolnavă, femeia era mereu de vină, niciodată bărbatul.

Ulterior, avea să-mi spună că Alicia îl ispitise, îl chinuise. Aşa că primise exact ce meritase. Dădea vina pe faptul că Alicia era genul de femeie desfrânată. Nutrea pentru ea, ca şi pentru mama lui, aceleaşi sentimente amestecate de ură şi iubire.

L-am lăsat în camera aceea întunecată, stând în tenebre.

A fost o înmormântare de amploare, în ciuda aşteptărilor lui Malcolm. Oamenii au venit de pretutindeni, unii străbătând distanţe foarte mari: parteneri de afaceri, vechi prieteni, rude şi mulţi alţii care erau curioşi în legătură cu decesul unuia dintre cei mai bogaţi oameni din zonă.

Malcolm ar fi vrut ca trupul tatălui său să fie incinerat, iar după aceea să aibă loc o ceremonie restrânsă şi scurtă, dar Garland anticipase indiferenţa fiului său. Îi lăsase instrucţiuni clare vicarului, în scris; iar când reverendul Masterson a prezentat hârtia, Malcolm n-a avut încotro. Funeraliile cu pompă aveau să aibă loc, şi banii cheltuiţi.

Singurul lucru bun, din punctul lui de vedere, era starea Aliciei înainte, în timpul şi după încheierea înmormântării. Luase calmante puternice şi umbla ca o somnambulă într-un coşmar, cu chipul cadaveric, cu ochi goi, fără să audă nimic, fără să vadă pe nimeni, fără să spună ceva. Mama ei, o femeie

și ea de-acum bolnavă, nu putuse veni. Așa cum îi spusesem în noaptea morții lui Garland, nu avea pe nimeni în afară de mine.

Am avut grijă ca fiul Aliciei să fie îmbrăcat adecvat, să mănânce ceva și să fie bine îngrijit. Am îndrumat-o în timpul ceremoniei, am rămas lângă ea, uneori susținând-o efectiv. Am văzut privirile oamenilor, felul în care au comentat între ei despre grija mea pentru ea și cât de impresionați au fost de felul în care m-am ocupat de ea.

Doamna Whipple, o femeie de vârstă mijlocie care fusese secretara lui Garland mulți ani, mi-a spus:

– Garland v-ar fi foarte recunoscător pentru modul cum o ajutați pe Alicia. Ținea enorm la ea, enorm.

– Doar fac ce se cuvine, i-am zis eu. Nu trebuie să-mi mulțumească nimeni.

– Desigur, a spus ea.

Participanții au venit s-o consoleze pe Alicia, dar ea parcă se uita prin ei toți. Moartea lui Garland îi transformase în niște străini. Într-un fel, toți cei pe care-i cunoscuse prin intermediul lui sau grație lui muriseră odată cu el. Ea începuse deja tranziția spre o altă lume, una fără Garland, fără râsul și dragostea lui, o lume populată de ecouri și amintiri. Poate că m-am agățat de ea atât de strâns pentru că înțelegeam mai bine decât putea înțelege ea vreodată lumea spre care se îndrepta. Era aproape ca și cum o întâmpinam acolo, știind că urma să mi se alăture și că de acum încolo aveam să îndurăm amândouă aceeași singurătate.

În luna următoare, Alicia a fost practic o invalidă. Încă foarte afectată psihic și luând calmante, adesea trebuia să i se amintească să facă diverse lucruri mărunte, cum ar fi să coboare la micul dejun sau la cină. Era alegerea ei să poarte rochii mai închise la culoare și mai simple. Tenul îi rămăsese palid. Inima frântă i se citea în ochii întunecați, până ce păreau la fel de goi precum ochii lipsiți de viață ai animalelor împăiate și agățate în sala trofeelor. Singurul care-i aducea lumină pe chip era Christopher. Dacă nu era el, probabil n-ar mai fi ieșit niciodată din camera ei.

În perioada de doliu, Malcolm s-a purtat ca şi cum Alicia nu mai era aici. De câte ori o vedea, se uita prin ea, dincolo de ea. Nu îşi adresau nici un cuvânt unul altuia. Malcolm nu mă întreba nici pe mine nimic despre ea. Ştiam că e modul lui de a-şi evita propria vină. Probabil nădăjduia ca ea să se stingă şi să moară, pentru ca răspunderea lui pentru cele întâmplate să nu fie dezvăluită niciodată.

Desigur, ea făcea lucrurile mai uşoare pentru el, umblând ca o stafie, îmbrăcată în tonuri de negru, de gri-închis sau de albastru-închis, nemachiată, cu părul prins ferm la spate şi evitându-i mereu privirea.

Cinele noastre, cele la care participa şi ea, erau ca nişte ospeţe funebre. Ea mânca lent, mecanic. Malcolm privea drept înainte, îmi mai punea câte o întrebare, mai făcea câte un comentariu. Nu purtam conversaţii lungi – doar întrebări şi răspunsuri. Deşi ea mânca, degetele îi tremurau când apuca furculiţa. Îşi tăia carnea lent şi anevoie, ca şi cum cuţitul era complet bont. Alicia nici măcar nu-şi dădea seama când se încheia cina. Malcolm se ridica brusc şi pleca de la masă, iar ea ridica ochii, surprinsă. De parcă abia realiza că stătuse acolo.

Privea cu o tristeţe sfâşietoare la scaunul lui Garland. Lipsa farfuriei lui o îndurera de fiecare dată când se aşeza la masă. Eram sigură că acesta era motivul pentru care nu voia să vină.

Iar când se uita la Malcolm, avea o expresie confuză. Îmi închipui că încerca să îşi formeze o perspectivă asupra evenimentelor, să le organizeze într-un mod care s-o ajute să le depăşească. El părea la fel de calm şi de rece ca întotdeauna. Alicia nu vedea nici o schimbare la el. Poate că totul fusese un vis. Poate Garland avea să coboare la masă dintr-o clipă în alta. Odată, mi s-a părut că stă şi-l aşteaptă. A trebuit să o îndemn să înceapă să mănânce.

Malcolm nu îngăduia ca prezenţa ei stranie la masă să-l deranjeze. Apetitul lui era sănătos. Nimic nu-l afecta. Dacă era chinuit de vise, nu-mi dădeam seama. Părea mulţumit de starea lucrurilor, mai ales de relaţia lui cu Alicia.

Dar atitudinea ei mă călca pe nervi și îi nedumerea pe cei trei copii.

În cele din urmă, m-am dus să port o discuție serioasă cu ea. Mi s-a părut că era timpul. Speram că, odată ce-și revenea după decesul lui Garland, avea să se gândească să părăsească conacul Foxworth. M-am gândit că avea să dorească să o ia de la capăt într-un loc nou, după ce situația financiară se clarifica. Era suficient de tânără ca să-și găsească alt soț, mai ales unul cu genul de avere care-i plăcea. Ce bărbat n-ar vrea o femeie frumoasă și bogată, cu un copil superb?

– Nici unul dintre noi nu e fericit după cele întâmplate, am început eu, dar tu încă ai răspunderi. Încă ești doamna Garland Christopher Foxworth și, ca soție a lui, trebuie să-ți depășești durerea și să începi să-ți îngrijești fiul cum se cuvine.

A vrut să plângă, dar nu aveam de gând să permit asta, deși mi-era milă de ea, așa cum ședea acolo pe pat, fragilă ca un pui de pasăre. Disperarea ștersese orice culoare de pe chipul ei.

– Ce fel de exemplu îi dai lui Christopher? Lui Mal și lui Joel? am continuat eu. Ei văd cine ești și ce faci. Atitudinea ta transformă casa asta într-o morgă.

– Of, Olivia, nu reușesc să accept că Garland chiar nu mai e.

Și-a împreunat mâinile și a început să și le frângă ca și cum storcea niște haine ude invizibile.

– Nu mai e, și n-ar trebui să te surprindă așa de rău. Acum ceva timp am avut o discuție cu tine despre căsnicia ta și ți-am atras atenția că el va muri cu mult înaintea ta. Nu a părut să-ți pese.

– Îmi păsa. Doar că nu credeam că se va întâmpla.

– Am încercat să te previn despre lumea ta iluzorie. Acum, trăiești în lumea reală, așa cum a trebuit să trăiesc și eu din prima zi când am pășit în casa asta.

A ridicat repede privirea spre mine. Asta pricepuse.

– Tu ești mult mai puternică decât mine, Olivia. Nu te temi de nimic; nu te temi de singurătate.

– Viața te face puternic. Dacă nu o lași, te va ucide. Asta vrei? Vrei să-ți părăsești copilul?

– Nu!

– Atunci, nu-ți mai plânge atât de milă și poartă-te ca o mamă cu fiul tău.

A încuviințat încet din cap.

– Ai dreptate, știu. Îți sunt îndatorată în multe privințe. Am știut, din prima zi când am venit aici, că ești o femeie înțeleaptă și inteligentă. Malcolm nu te intimidează niciodată, indiferent ce face.

– Îmbracă-te, coboară la cină și încetează să mai jelești atât, i-am ordonat eu.

Poate ar fi trebuit s-o las pentru totdeauna îndoliată. Poate ar fi trebuit s-o încurajez în acest sens. Scurtul meu discurs a fost prea eficient. Când a coborât la cină, în seara aceea, a început să-și revină rapid. Durerea, oricum ai aborda efectele ei, găsește propriul mod de a se estompa. Alicia a venit la masă în seara aceea ca o persoană care tocmai se trezise dintr-un vis lung. Își aplicase fard în obraji, își rujase buzele, îmbrăcase o rochie albastră și își pusese unul dintre colierele cu diamante primite de la Garland. Uitasem cât de frumoasă și atrăgătoare putea fi. N-ar fi trebuit să uit asta nici o clipă. În clipa în care a pășit în sufragerie, am realizat că reînviasem mai mult decât frumusețea ei. Ochii lui Malcolm s-au mărit; expresia morbidă de pe chip i-a dispărut. Nu numai că a privit-o direct, dar înainte să încheiem cina i s-a și adresat. Și-a luat acel aer de superioritate, ca să-i explice câteva dintre detaliile testamentului lui Garland și cum plănuia să investească banii ei moșteniți de la el.

– Va mai trece ceva timp până voi pune lucrurile în ordine, a zis el, dar curând vom sta de vorbă și-ți voi explica situația ta financiară.

– Mulțumesc, a spus ea.

– De ce durează atât? am întrebat eu. Nu a durat atât de mult când a murit tatăl meu.

– Situația nu era la fel de complexă. Tatăl meu a insistat să fie incluse niște clauze complicate, pe care avocații trebuie să le lămurească. Banii noștri sunt investiți în diverse domenii.

Tatăl tău era afacerist, nu investitor. Averea lui ar fi trebuit să se dubleze până acum, a adăugat el pentru mine.

– Nu-i nimic, Olivia, a spus Alicia. Sunt sigură că nu va mai dura mult.

Malcolm a fost încântat de remarca ei. De parcă îi sărise în apărare. Dacă ține să fie prostită, m-am gândit eu, n-are decât.

Procesul ei de refacere a continuat. Avea grijă deplină de Christopher și, ca și înainte, își dedica aproape tot timpul celor trei copii. A ieșit să cumpere haine noi pentru ea și Christopher și devenea tot mai puternică, mai veselă, chiar mai frumoasă pe zi ce trecea.

Am băgat de seamă felul în care remarca Malcolm revenirea ei. Deși nu-și vorbeau decât strictul necesar, am fost surprinsă cât de politicoasă se arăta față de el. Cu siguranță îl blama pentru tot ce se întâmplase, mă gândeam eu. Cu siguranță îl disprețuia. Cum putea măcar să se uite la el? Nu simțea furie și ură? Era atât de inocentă și de pură, că răzbunarea nu își găsea loc în sufletul ei? Toleranța, blândețea, veselia care-i reveneau mă înfuriau. Sperasem chiar să o văd complotând împotriva lui Malcolm; poate chiar să mă implice și pe mine în vreun plan de a-l obliga să-i dea mai mulți bani, fiindcă acesta era singurul lucru care l-ar fi rănit pe Malcolm cel mai mult – să-i mărească moștenirea.

Dar ea era complet încrezătoare și răbdătoare. Nu înțelegea cât de periculos era să fie amabilă cu un om ca Malcolm? Când n-am mai putut suporta, am discutat cu ea și am fost uluită de modul ei de a gândi.

– Cu siguranță Malcolm suferă și el, a spus ea. Era tatăl lui. Trebuie să îndure gândul ăsta.

– Uite cât de bine îl îndură, am zis eu. A renunțat la muncă vreun pic? Își vede de afaceri cu același aplomb ca și înainte. E chiar fericit pentru că Garland nu mai e, ca să îi stea în coastă.

– Poate doar se preface.

– Se preface! Știi că nu voia să cheltuiască nici jumătate din cât s-a cheltuit cu înmormântarea lui Garland? Știi că încă se plânge de asta?

Ea a zâmbit cam ca o călugăriță care refuză să admită că există violență și cruzime în lumea creată de Dumnezeu. Totul avea un motiv, o rațiune, și avea să fie explicat în viața de apoi. Era incapabilă să accepte sau să recunoască existența răutății în sufletul oamenilor.

– Îl înțeleg. Nu putea înfrunta înmormântarea; a vrut să fie restrânsă, ca să treacă mai ușor peste asta.

– Proasto, am spus. I-a păsat doar de costuri, nu de semnificație. De ce nu-l presezi să-ți clarifice moștenirea? Cine știe ce face ca să te escrocheze?

– Nici n-aș ști de unde s-o apuc, Olivia. N-am avut niciodată minte pentru afaceri. Va respecta dorințele lui Garland, sunt convinsă, a spus ea.

– Vrei să lâncezești aici la nesfârșit, așteptând? Ești tânără, încă foarte frumoasă. Nu-ți dorești o viață nouă?

– Nu știu, a zis ea privind în jur. Nu mă văd părăsind conacul Foxworth. Spiritul lui Garland e încă aici. N-ar trebui ca fiul lui să crească aici?

M-am tras înapoi, deznădăjduită de naivitatea ei, de încrederea și convingerea ei nevinovate.

– Dar un soț nou? am întrebat. Crezi că dacă ți-ai găsi un alt soț, ar putea veni să locuiască aici cu tine? Crezi că Malcolm ar tolera asta?

– O, nu vreau să mă gândesc la un alt soț.

A zâmbit de parcă ideea asta era absurdă.

– Faci o mare greșeală, am spus. Ar trebui să-ți plănuiești viitorul, al tău și al fiului tău. Nimeni altcineva nu va face asta pentru tine, și cu siguranță nu Malcolm. Uită trecutul.

– Va veni și timpul acela. Nu cred că ar fi cineva așa de grăbit.

– Eu aș fi.

– Ba n-ai fi.

– Te asigur, am spus eu roșind de furie, că eu aș fi. Și, într-o zi, îți vei dori să mă fi ascultat.

Acea zi a venit chiar mai repede decât mă așteptam.

Malcolm obține ce a dorit

Alicia nu a uitat niciodată avertismentul meu, deși pretindea că nu a auzit cuvintele mele. Continua să umble prin casă ca un copil mare, inocența și veselia ei alungând umbrele din conacul Foxworth. Oricând Malcolm i se adresa sau ea era obligată să-i vorbească, părea o fetiță care și-a făcut curaj să înfrunte dentistul. Asculta tot ce trebuia să asculte; spunea ce avea de spus, apoi se îndepărta; zâmbetul și vocea zglobie îi reveniseră, așa cum i se întâmplă cuiva trecut prin cele mai grele încercări, care acum își vedea de viață.

Serile erau totuși diferite. După ce Christopher mânca, și ea termina cina, după ce culca băiețelul de trei ani în camera copiilor, evita orice contact cu Malcolm, iar, după o vreme, chiar și cu mine. Dacă nu pleca de acasă dintr-un motiv sau altul, se retrăgea în Camera Lebedei, chipurile să citească și să se odihnească.

Adesea, când îmi lipeam urechea de peretele din camera mea, o auzeam suspinând și vorbind ca și cum Garland era acolo, lângă ea, pe pat. Mai că îmi venea a crede că o iubire atât de pasională ca a lor avea să îi ajute să se atingă peste genunea dintre viață și moarte, pentru câteva clipe prețioase, în fiecare seară.

– O, Garland, Garland, mi-e atât de dor de tine! plângea ea. Cât de greu e fără tine și cât de dor îi e de tine micului Christopher! Garland, iubitul meu...

Chiar mi-era milă de ea, pentru că înţelegeam de ce e atât de puţin dornică să plece şi de ce nu-l presa pe Malcolm să clarifice moştenirea şi să-i grăbească plecarea. Atât timp cât era aici, atât timp cât dormea în Camera Lebedei, îl avea pe Garland viu în mintea ei. Odată ce părăsea conacul Foxworth, Garland era cu adevărat în mormânt.

Într-o noapte neagră din toiul iernii, am fost trezită de ţipetele ei, dar nu erau ţipete de suferinţă; erau ţipete de frică. Nedumerită, m-am dat jos din pat şi mi-am lipit urechea de perete. Ţipetele au devenit tot mai slabe, aproape imperceptibile. Mi-am pus halatul şi m-am dus la uşa Camerei Lebedei. Am ascultat şi am bătut uşor.

– Alicia. Alicia, eşti bine?

Nu am primit răspuns, aşa că am încercat clanţa, dar uşa era încuiată. Am bătut iar şi am aşteptat. Din nou tăcere. Poate doar visase ceva, m-am gândit eu, şi m-am întors să mă culc.

A doua zi de dimineaţă, arăta altfel, mai degrabă ca în perioada de doliu. Nu a coborât la micul dejun decât după ce a plecat Malcolm şi a mâncat foarte puţin.

– Eşti bolnavă? am întrebat-o.

– Nu, a spus ea, şi nu a dat nici o altă explicaţie.

A continuat să ciugulească din mâncare, apoi a pus jos furculiţa.

– Chiar pari bolnavă. Şi, practic, abia dacă te-ai atins de mâncare.

– Nu sunt bolnavă, a repetat ea.

M-a privit cu ochii în lacrimi. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptându-mă să-mi dezvăluie vreun mare secret, dar doar şi-a muşcat buza şi s-a ridicat de la masă.

– Alicia, am strigat-o eu.

Nu s-a întors, ci s-a dus în camera ei, unde a rămas aproape toată ziua.

A mai fost în acea stare, uneori, în următoarele săptămâni. Alteori, era vorbăreaţă şi plină de energie şi mi se părea că e din nou ea însăşi, dar apoi redevenea ursuză, tăcută şi retrasă. Fie nu voia, fie nu putea explica de ce.

O săptămână mai târziu, am fost iar trezită de țipetele ei. De data asta erau ascuțite, dar scurte. Au încetat înainte să mă decid măcar să mă duc la ușa ei. A doua zi de dimineață, era abătută și obosită, și umbla ca prin vis. Eu și Malcolm terminaserăm micul dejun, așa că a mâncat singură. A petrecut toată după-amiaza singură în Camera Lebedei. În cele din urmă, mânată mai mult de curiozitate, nu din alt motiv, am urcat la ea.

Zăcea întinsă pe spate, complet îmbrăcată, cu ochii în tavan. Nu m-a auzit bătând sau deschizând ușa, nici că m-am apropiat de ea.

– Alicia, am zis eu. Ești bolnavă? E ceva ce nu-ți dă pace?

M-a privit ca și cum era obișnuită să apară oameni lângă ea în cameră. Chipul ei nu dezvăluia că ar fi surprinsă.

– Bolnavă?

– Din nou, abia dacă ai mâncat azi și nu ai stat deloc cu Christopher. Ești aici de ore în șir, zăcând așa îmbrăcată.

– Da, a spus ea, sunt bolnavă.

S-a întors cu spatele, dorind ca eu să plec, dar eram pornită să aflu ce se petrece.

– Ce e cu tine? Ai dureri? Te trezești de durere în fiecare noapte?

– Da, am dureri.

– Unde?

– La inimă, a spus ea.

– Aha. Am scuturat din cap și m-am uitat în jos la ea. Cred că așa va fi până vei părăsi casa asta, am spus.

Buzele au început să-i tremure și și-a dus mâinile la față.

– Plânsul nu va ajuta; nimic nu va ajuta, decât dacă faci ce spun eu. Dacă vrei să pleci, îl voi presa pe Malcolm să pună punct tergiversării ăsteia intenționate privind moștenirea ta. Sincer, cred că ar fi mai bine pentru toată lumea. Nu îți dai seama cât de deprimantă ești, și...

– Of, Olivia, a spus ea întorcându-se brusc spre mine, luându-și mâinile de pe față și părând mai disperată decât am văzut-o vreodată. Tu ești atât de inteligentă, atât de puternică. Nu știi ce se petrece? Sigur ți-ai dat seama.

Am privit-o fix, incapabilă să vorbesc pentru o clipă. Şi-a muşcat buza şi a dat din cap ca pentru a se împiedica să-mi spună mai multe.

– Ce? am întrebat-o. Spune-mi.

– Ai ştiut. Ai ştiut mereu. Te-ai aşteptat la asta. Am văzut pe chipul tău, dar mi-a fost teamă să-ţi spun ceva.

– Malcolm, am spus eu.

Am privit prin Camera Lebedei, înţelegând instinctiv că şi camera aceasta, patul acesta magnific, decorul senzual avuseseră partea lor de vină. De ce rămăsese ea acolo după moartea lui Garland?

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

A inspirat adânc şi şi-a şters lacrimile de pe obraji.

– A venit la mine noaptea şi m-a violat, a mărturisit ea, mai mult în şoaptă.

Mi-am înfipt unghiile în palme atât de tare încât mi-au străpuns pielea. Evident. În adâncul inimii mele, ştiusem ce urma să-mi spună. Venisem aici şi o forţasem să-mi mărturisească, în parte, ca să mă pedepsesc pe mine, în parte, ca s-o pedepsesc pe ea, forţând-o să-mi spună. Ceea ce fusese pe punctul să se întâmple la lac şi ceea ce Garland împiedicase prin moartea sa se întâmplase până la urmă. Din ziua când i-am stat alături lui Malcolm şi am văzut-o pentru prima oară coborând din maşina aia cu Garland, am ştiut că asta era inevitabil. Am înţeles asta din felul cum a privit-o Malcolm atunci şi din felul cum o privea ori de câte ori umbla prin casă, cu părul bogat, castaniu, căzându-i pe gât şi umeri, cu ochii plini de viaţă şi energie.

– De ce nu ţi-ai încuiat uşa?

– Am încuiat-o, dar avea o cheie. Mereu a avut o cheie. Nu a trebuit s-o folosească decât după moartea lui Garland. Nu ţi-am mai spus asta, dar chiar înainte să moară Garland, a venit aici într-o noapte. Ştia că las uşa descuiată pentru Garland. L-am auzit. Evident, iniţial am crezut că e Garland, dar când m-am uitat şi am văzut că e Malcolm, m-am prefăcut că dorm adânc. A venit pe partea mea de pat şi s-a uitat la mine

îndelung. Am crezut că dacă mă mişc, oricât de puţin, mă va... mă va ataca, aşa că am stat cât de nemişcată am putut. L-am simţit atingându-mi extrem de uşor părul şi l-am auzit oftând. Apoi s-a întors şi s-a strecurat afară din cameră la fel de încet cum a intrat.

– Dar nu i-ai spus nimic lui Garland?

– Nu, m-am temut de ce ar fi fost în stare, şi, după cum ai văzut, am avut dreptate. S-a ajuns la o tragedie. Of, Olivia, Olivia...

– Deci ţi-ai încuiat uşa, şi el a intrat. De ce l-ai lăsat de data asta? Garland era deja mort.

– M-a ameninţat că-i va face rău lui Christopher. Că va găsi o cale. I-ar fi uşor, a zis. Nimeni nu-i mai stă acum în cale, a spus ea. Şi a fost violent de câteva ori.

M-am aşezat lângă ea, cu inima bubuindu-mi. Mi-am amintit prima noapte când a venit Malcolm la mine, cât de brutal fusese. Alicia avea motive să se teamă că el avea să îi facă rău lui Christopher. Malcolm era capabil de violenţe grozave pentru a obţine ce voia.

– De când... de când vine la tine?

– Când şi când, de peste o lună.

– O lună?

Nu realizasem că asta se petrecea de atât timp. Cum putuse ţine asta în ea atât timp?

S-a ridicat în capul oaselor.

– Prima oară când a venit, am crezut că e un vis, un coşmar. Era noaptea târziu. A intrat atât de încet, încât nu l-am auzit decât în momentul când a fost chiar lângă mine în pat. M-am întors, şi era acolo, despuiat. M-a îmbrăţişat şi şi-a apăsat gura pe a mea înainte să pot scoate un cuvânt sau un strigăt, şi a rămas aşa atât de mult încât am crezut că mă sufoc.

– Şi apoi? am întrebat.

– M-a speriat, nu pentru că mă gândeam că-mi va face rău, ci din cauza felului cum se purta şi a lucrurilor pe care le zicea.

– Ce lucruri?

– Nu-mi spunea Alicia când îmi mângâia trupul şi îmi să-

O clipă, am simțit că nu mai pot respira. Mi-am apăsat palmele pe piept și am încercat să înghit. În sinea mea, știam ce urma să-mi spună, dar eram prea îngrozită de ceea ce aveam să aud.

– Îmi spunea Corrine. Am crezut că visează, că e somnambul, așa că am încercat să vorbesc cu el, să-i spun că nu sunt Corrine, că trebuie să se trezească și să se ducă înapoi în dormitorul lui, dar nu mă auzea. A continuat, nu brutal, ci insistent. Nu avea sens să încerc să mă lupt cu el; e prea puternic. Când totuși am vrut să opun rezistență, mi-a imobilizat brațele, și de câte ori țipam, își apăsa gura pe a mea atât de tare și de brutal, încât mă temeam pentru viața mea. A trebuit să-mi reprim țipetele și să-l las să facă ce vrea. A fost oribil, oribil, a spus Alicia, îngropându-și fața în palme.

– Ce s-a întâmplat când s-a terminat? Tot Corrine îți spunea?

A privit în sus și a negat scuturând din cap.

– Când s-a terminat și a fost epuizat, știa exact unde se află și cine sunt eu. Atunci, mi-a spus să nu pomenesc de asta, altminteri îi face rău lui Christopher. Am nădăjduit și m-am rugat să fie singura dată; dar a venit iar și iar. A fost aici azi-noapte, a adăugat ea și și-a dus iar mâinile la față.

– Am venit la ușa ta o dată, când ți-am auzit țipetele. Nu m-ai auzit că bat și te strig?

– Ba da, dar avea o mână pe gâtul meu și m-a strâns atât de tare, încât n-am mai putut respira. Apoi și-a apropiat fața de a mea și mi-a interzis să scot vreun sunet. Știam că altfel mă ucide.

– De ce n-ai venit la mine mai demult?

– Ți-am spus. M-am temut pentru Christopher. Malcolm pare să obțină întotdeauna ce vrea, într-un fel sau altul. Dacă l-ai împiedica, s-ar răzbuna, nu înțelegi? Îmi pare rău, Olivia. Știu că ar fi trebuit să-ți spun, dar mi-a fost frică. Te rog, iartă-mă.

N-o puteam învinovăți pentru că-i era frică. Uneori, și mie îmi era teamă de Malcolm.

Câteva clipe, am stat în tăcere, gândindu-mă la camera aceea, la ceea ce făcuse Malcolm. Era ca și cum spiritul mamei lui încă sălășluia acolo, chinuindu-l. Ca el să vină iar la Alicia,

după întâmplarea oribilă, fatală cu tatăl lui, era de necrezut. Știam că Alicia se simțise în siguranță, căci nu își închipuise că Malcolm mai putea face așa ceva după ce fusese răspunzător de moartea lui Garland.

– Mereu începe prin a-ți spune Corrine?

– Da.

– Și sfârșește prin a ști că ești Alicia?

– Nu întotdeauna. Uneori pleacă fără să-mi spună Alicia. Doar se ridică și iese ca un somnambul. O dată, a treia oară, m-a pus să fac ceva groaznic. E nebun.

– Ce te-a pus să faci?

– A luat una dintre cămășile vechi de noapte din dulap și m-a pus s-o îmbrac înainte să... să se urce în pat lângă mine. Mi-a pus peria ei în mână și a stat pe pat cât eu mi-am periat părul. M-a pus chiar să mă duc în baie și să ies de acolo ca și cum mă pregăteam de culcare. Mi s-a părut o nebunie, dar nu l-am putut refuza. A devenit și mai furios când am ezitat.

Cât de oribil! m-am gândit eu. Cât de pervers și de oribil! M-am răsucit și m-am uitat la peretele dintre Camera Lebedei și sala trofeelor. M-am întors spre ea furioasă.

– Ar fi trebuit să trimiți rochiile alea sus în mansardă când te-ai mutat aici, am spus eu.

Dar cum ar fi putut anticipa lucrurile la care avea să o silească Malcolm?

Și, totuși, nu puteam să n-o consider răspunzătoare pe ea, care fusese atât de încrezătoare și de naivă. Am privit-o. Fusese avertizată. Eu practic o implorasem să mă asculte, dar ea fusese necugetată și încăpățânată, insistând să se agațe de o iubire moartă.

Poate mă mințea. Poate că actele lui Malcolm îi provocaseră plăcere, și acum se simțea vinovată. Știam că Alicia e genul acela de femeie pentru care sexul e ca o lenjerie deocheată.

– Ai făcut ceva ca să-l atragi? L-ai invitat vreodată în camera asta?

– Nu. Vai, nu. Nu trebuie să crezi așa ceva, Olivia. Nu am făcut nimic, absolut nimic, a protestat ea. Ba încă o dată m-a

urmărit până la lac, când m-am dus să fac o baie, şi a încercat să mă convingă să mă culc cu el. Am fugit de el şi i-am spus că dacă nu încetează să-mi facă avansuri, îi spun lui Garland.

– De ce nu i-ai spus lui Garland înainte...?

– Nu voiam să se întâmple ce s-a întâmplat până la urmă. Crezi că sunt vinovată de moartea lui Garland, că dacă i-aş fi spus despre Malcolm mai devreme, aş fi putut s-o împiedic? Crezi asta, Olivia?

– Nu ştiu. Poate da. Poate nu. Poate ar fi murit mai repede. Am privit-o cu suspiciune. De ce mi-ai mărturisit în cele din urmă totul, dacă te temi că Malcolm i-ar putea face rău lui Christopher?

– Pentru că acum nu mai am încotro.

– De ce? Situaţia s-a schimbat acum?

– Of, Olivia, a ezitat ea. Am un mare necaz.

A început să plângă iar.

– Nu te pot ajuta dacă nu ştiu totul, am spus. În regulă, hai. Ce mare necaz ai?

– Am un mare necaz, fiindcă...

Am simţit toate tenebrele din conacul Foxworth adunându-se în jurul meu, să mă înece în bezna lor.

– ... fiindcă sunt gravidă cu copilul lui Malcolm.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. L-am văzut pe Olsen jos, tunzând gardurile vii, şi m-am gândit cum, iată, am toate acestea – tot acest domeniu, casa aceasta splendidă, doi băieţi frumoşi, bogăţii inimaginabile, şi, totuşi, sunt una dintre cele mai nefericite femei din lume. Nu era corect. Era o glumă crudă. Îmi doream să mă trezesc şi să văd că toate astea – căsătoria cu Malcolm, moartea tatălui meu şi cea a lui Garland, violul Aliciei – au fost doar un lung coşmar. Mă gândeam chiar că m-aş bucura să fiu înapoi în casa tatei, fără alt viitor decât acela de fată bătrână pentru tot restul vieţii.

– Te rog, nu mă urî, Olivia! m-a implorat Alicia.

Chiar o uram. Nu puteam să n-o urăsc. Mereu aveam s-o urăsc şi să urăsc femeile ca ea.

Am închis ochii, m-am îndreptat de spate și mi-am revenit în fire. Am jurat ca nimic din ce făcuse sau avea să facă vreodată Malcolm Neal Foxworth să nu mă transforme într-o ființă slabă, smiorcăită, cum era Alicia acum. M-am întors încet spre ea. A văzut hotărârea de pe chipul meu și s-a ridicat pe pat.

– Malcolm știe?

– Da. I-am spus azi-dimineață.

– Azi-dimineață? Când anume? A fost cu mine la micul dejun și a plecat înainte să cobori tu.

– N-am dormit toată noaptea. Am vrut să-i spun aseară, când a plecat din camera mea, dar era iar ca un somnambul și nu răspundea. Și-a lăsat privirea în jos. Așa că m-am dus în camera lui înainte să se trezească.

– Te-ai dus în camera lui?

După toate câte se întâmplaseră, asta n-ar fi trebuit să mi se pară important, dar în toți anii de căsnicie cu Malcolm, eu nu mersesem niciodată în dormitorul lui când era el acolo.

– Când încă dormea?

– Da. Am stat lângă patul lui și am așteptat să realizeze că sunt acolo. Când a deschis ochii, m-a privit de parcă eram o stafie. I-au trebuit câteva momente ca să-și dea seama că sunt eu. Întâi, a fost furios că intrasem în camera lui, dar trebuia să-i spun ce făcuse, înțelegi? a zis ea. I-am trântit-o înainte să apuce să spună ceva.

– Ce-a zis? am întrebat eu, amintindu-mi cât de calm, cât de firesc se comportase Malcolm la micul dejun.

Dar apoi mi-am dat seama că acela era stilul lui imperturbabil și controlat, care-i permitea să-i păcălească pe mulți în lumea afacerilor.

– Inițial, a zâmbit, a zis Alicia, dar atât de rece, încât m-au trecut fiorii. Apoi a spus multe lucruri oribile, făcând să pară că e numai vina mea. Mi-a venit să strig, să urlu, să plâng, dar m-am temut că trezesc toată casa, a zis ea. Mi-a dat un ultimatum. Nu știu ce să fac, a adăugat ea repede. Sunt sigură că va face ceea ce a promis dacă nu accept. Mă tem, mă tem pentru mine și pentru Christopher.

Acum, îmi dădeam seama că își tot făcuse curaj să vină la mine pentru ajutor. Zăcuse acolo toată ziua, încercând să găsească o modalitate de a veni la mine. Eu îi ușurasem situația venind la ea.

– Care e ultimatumul?

– Vrea să rămân aici și să nasc copilul în secret. Apoi, eu și Christopher va trebui să plecăm. Vom primi toți banii lăsați de Garland. A explicat că sunt investiți în acțiuni, dar ne va da lichidități atât cât avem nevoie ca să ne facem o viață altundeva, după care voi avea control deplin asupra finanțelor noastre.

– Dar de ce să naști în secret? Ce diferență ar fi dacă ai pleca acum să naști copilul undeva, unde nu te cunoaște nimeni?

A privit în jos. Mai avea ceva de adăugat, ceva teribil.

– Vrea el copilul, a spus.

– Ce?

– Copilul va fi al lui, al vostru. A vorbit foarte repede. A spus că dacă nu accept, mă va acuza că sunt o vânătoare de averi. A spus că, dat fiind că am rămas gravidă după moartea lui Garland, îi poate pune pe avocați să mă târască prin tribunale pentru a dovedi că sunt o femeie imorală, care s-a măritat cu un bătrân pentru avere, iar după ce el a murit, l-am sedus pe Malcolm, ca să îl șantajez pentru a obține și mai mulți bani. A spus că nu-i pasă ce fel de bârfe vor circula despre familia Foxworth. Bârfele nu-i pot face nici un rău lui, ci doar mie. A spus că mă va alunga de aici fără nici un ban și mă va târî într-un proces scandalos. Voi avea o reputație proastă, și nimeni nu se va mai afișa cu mine. Presa și bârfele i-ar fi fatale mamei, care, după cum știi, e deja grav bolnavă. Nici n-aș ști cum să lupt cu el. Nu am avocați, nici legături cu astfel de persoane. Garland se ocupa de toate astea, iar de când a murit el, Malcolm s-a ocupat de chestiunile legale care mă privesc. M-aș pomeni o văduvă cu un copil de trei ani, la mila oamenilor.

– Vrea copilul? am repetat eu.

– Da. A spus că știe că va fi fată. Va trebui să locuiesc în aripa de nord, izolată, până la naștere. Apoi voi fi liberă să plec cu Christopher și cu toți banii mei. Și-a frânt mâinile

şi m-a privit cu ochi rugători. Of, Olivia, ce mă fac? Trebuie să mă ajuţi să iau o decizie! Trebuie!

Am privit-o fix şi, preţ de câteva clipe lungi, m-am simţit neajutorată. Malcolm Neal Foxworth obţinea mereu ce voia, într-un fel sau altul. Îşi dorise o fiică. Acum urma să aibă o fiică. În sinea mea, nu aveam nici un dubiu că pruncul Aliciei era fată.

Toate astea se petrecuseră sub ochii mei. Simţisem şi bănuisem, dar refuzasem să cred, iar acum trebuia să accept crudul adevăr. Nu puteam închide uşa sau întoarce ochii. Eram şi eu implicată, fiindcă nu făcusem nimic ca să împiedic toate acestea. Eram ca o mamă care trebuie să-şi asume răspunderea pentru faptele copilului ei neştiutor. Malcolm se folosise şi abuzase de ea în cel mai rău mod în care un bărbat poate abuza de o femeie, iar ea fusese incapabilă să se apere.

Încă şi mai grav, acum era însărcinată cu un copil care trebuia să fi fost al meu. Dacă era să se nască o fiică în familia Foxworth, aceasta ar fi trebuit să fie a mea, nu a ei.

O invidiam, dar n-o respectam. În acea clipă, am simţit cum se risipeşte orice milă pentru ea.

– Olivia, a repetat ea, ce să fac?

– Ce să faci? am zis. Cred că ai făcut destule.

Am privit-o, şi ea şi-a ferit, vinovată, privirea. Ştia că n-ar fi trebuit să permită să se ajungă la asta; ştia asta acum, dar spera să găsesc eu vreo soluţie care s-o salveze.

Mi-am privit imaginea din oglinda măsuţei de toaletă şi am văzut trăsăturile pline de asprime care aveau să îşi pună amprenta asupra mea pentru tot restul vieţii. Mă uitam la mine însămi cu ochi gri ca de cremene. Buzele mele, lipite strâns, formau o linie ca o tăietură de cuţit, iar sânii mei păreau două coline de ciment.

– Olivia?

Vocea ei mă implora.

– Nu-ţi rămâne nimic de făcut, am zis eu, decât să te supui dorinţei lui Malcolm. Începe să-ţi aduni lucrurile. Trebuie făcute planuri şi pregătiri. Deocamdată, spune-le oamenilor că

intenționezi să părăsești conacul Foxworth, astfel ca, atunci când te vei ascunde, absența ta să nu trezească suspiciuni.

– Dar Christopher? Cineva sigur îl va vedea pe Christopher.

– Christopher nu va fi cu tine, am spus eu, venindu-mi ideile pe măsură ce vorbeam.

– Cum? Ce tot spui?

– Vei anunța că vei pleca într-o călătorie prelungită, răstimp în care Christopher va rămâne cu noi. După ce te vei întoarce, vei părăsi definitiv conacul Foxworth. „Călătoria" va avea drept scop pregătirile pentru noua voastră viață. Nimeni nu trebuie să știe detalii, cu atât mai puțin servitorii. Dacă trebuie, vom sugera că îți cauți un nou soț, am adăugat eu, mulțumită de acest detaliu.

Expresia de pe chipul ei era una de șoc și descurajare.

– Să mă închideți departe de copilul meu? Atâtea luni? Dar e doar un băiețel, are trei ani. Și-a pierdut deja tatăl. Are nevoie de mama lui. Știu că e apropiat de Mal și Joel și că îi place compania lor, dar...

– Nu vor avea voie în aripa de nord, am continuat eu, ignorând obiecțiile ei. Tu vei avea camera din fund, cea cu baie proprie. Aceea, am adăugat eu, care ți s-a părut fascinantă datorită ușii din debara care duce în mansardă.

– Dar e prăfuită și înghesuită, în mare parte. Nu e un loc în care să trăiesc.

– O să te descurci tu, am zis.

Trebuia s-o fac să priceapă că era în bună măsură vinovată și răspunzătoare pentru ceea ce se întâmpla cu ea și cu copilul ei.

– Dar lecțiile pentru Malcolm și Joel ținute în capătul celălalt? Domnul Chillingworth?

– Vor trebui întrerupte, nu-i așa? am zis, mulțumită că aveam un motiv pentru asta. Evident, Malcolm va trebui să fie de acord. Băieții vor trebui trimiși la școală. Va fi mai bine să stea departe de casă, oricum. Vor avea mai puține șanse să descopere ceva.

– Menajerele, servitorii, a continuat ea.

Se agăța de orice ar fi putut să-i schimbe soarta. Eram amuzată de întrebările ei disperate, de speranța ei de a găsi o rațiune pentru care planul lui Malcolm să nu poată fi pus în aplicare.

– Cei pe care-i avem acum vor fi cu toții concediați. Vor pleca, crezând că tu părăsești casa, chiar că eu sunt gravidă, am adăugat.

Nu puteam să nu mă bucur de faptul că aveau să creadă asta. Parcă și eram gravidă.

– Chiar și doamna Wilson?

– Toți. Poate nu Olsen. El nu prea dă prin casă și e oarecum mai încet la minte. Nu prea contează, și îmi place cum întreține grădinile.

– Dar o nouă menajeră tot va trebui să vină la mine, Olivia. Și va afla.

– Nu va veni nici o menajeră la tine. Voi veni eu.

– Tu?

– Îți voi aduce tot ce-ți trebuie, am zis.

Avea să fie complet dependentă de mine în toate privințele - hrană, îmbrăcăminte, săpun, până și periuță de dinți.

– Doctorul, a ciripit ea, crezând că găsise o scăpare.

– Nu vom avea nevoie de doctor. Ulterior, vom găsi o moașă. Ești tânără, sănătoasă. Nu vor fi probleme.

– Mi-e teamă, a spus ea.

– Ce alternativă ai? Cu fiecare cuvânt rostit, simțeam cum puterea mea crește, cum mintea îmi merge mai repede pentru a stabili fiecare detaliu. Pentru prima oară de când venisem la conacul Foxworth, mă simțeam la cârmă, la putere. Da, acum eu eram cu adevărat stăpâna. Ai dreptate să te temi că Malcolm își va pune amenințările în practică. Cum te-ai simți să ai în grijă copilul lui Malcolm, după câte ți-a făcut? N-ai putea să nu-ți verși frustrările și suferințele asupra bietului copil, am spus eu.

– N-aș face niciodată...

– O femeie fără un ban, cu doi copii în grijă, în loc de unul singur?

Nu știu dacă pot face ce vrea el. A privit în jos, la mâinile din poală, apoi în sus la mine, cu o expresie de resemnare. Doar dacă știu că ești acolo, ca să mă ajuți.

– Am spus ce voi face, dar nu voi petrece tot timpul în aripa de nord, să te dădăcesc, am adăugat. Nu trebuie să-ți faci iluzii în privința asta.

A încuviințat din cap, resemnată de-acum cu soarta ei. Tonul pe care i-am vorbit m-a făcut să mă simt încă și mai puternică. Nu puteam fi zveltă și frumoasă ca ea, dar în cele din urmă frumusețea ei s-a dovedit a fi o slăbiciune și un defect. O condusese pe un drum plin de suferință, pe care eu nu l-aș fi ales niciodată.

În mod straniu, m-am gândit la ea așa cum mă gândeam la păpușile miniaturale din casa în cutie de sticlă. Simțeam frustrare pentru că nu puteam să le manipulez efectiv. Doar îmi puteam imagina mișcările lor. Dar pe ea o puteam manipula. Puteam să-i aduc o grimasă sau un zâmbet pe față. O puteam face să plângă sau să râdă. În mâinile mele era la fel de neajutorată ca o păpușică.

– Voi vorbi cu Malcolm, am spus eu. Și voi cere să-mi explice și să-mi relateze totul, chiar și detaliile financiare.

M-a privit plină de speranță. Se întâmpla deja. Inima îi bătea cu speranță. Îi pusesem sângele în mișcare rostind o simplă frază.

– Poate îl faci să se răzgândească. Poate îl faci să înțeleagă că ar fi mai bine dacă aș pleca acum.

– Poate. Dar nu-ți face mari speranțe. Malcolm nu s-a răzgândit niciodată în vreo privință.

– Dar de tine ascultă.

– Când vrea; doar când vrea el, și doar dacă servește scopului său.

– Fără implicarea ta, planul n-ar merge. Ai putea refuza să accepți.

– Aș putea, dar alternativa nu e una bună pentru tine, nu-i așa, draga mea? am spus eu. Dacă exista ceva ce nu suportam acum, era ca ea să ia decizii pentru mine. Își va pune amenințările

în practică. Trebuie să priveşti lucrurile altfel acum. Fără mine, vei pleca din casa asta fără un şfanţ.

Zâmbetul de speranţă i-a dispărut. M-am simţit ca un păpuşar. Trăsesem o sfoară şi o făcusem să cadă din nou în depresie. Începând din această zi, nu avea să mai cânte şi să ţopăie prin conacul Foxworth decât dacă voiam eu. Nu avea să mai fie veselă şi plină de viaţă decât dacă voiam eu.

A căzut înapoi pe pat şi a început să plângă.

– Încetează şi cu asta, Alicia! Trebuie să rămâi puternică şi sănătoasă. Dacă treci prin toate astea şi se întâmplă ceva cu copilul...

– Ce?

Arăta îngrozită, cu ochii măriţi şi buzele strânse.

– Nu ştiu ce ar face Malcolm, dar ar crede că ai rănit sau ucis pruncul intenţionat.

– Nu aş face în vecii vecilor aşa ceva.

– Sigur că nu, dar Malcolm ar crede asta. Nu înţelegi? Va trebui să te hrăneşti bine şi să ai moralul ridicat.

– Dar, Olivia, o să mă simt... prizonieră.

– Da, am zis eu. Ştiu. Dar toţi suntem prizonieri într-un fel sau altul, Alicia. Ironia sorţii e că frumuseţea ta te-a făcut prizonieră.

Am pornit spre uşă.

– Dar într-o zi tot ea mă va elibera, a spus ea sfidător.

M-am întors spre ea, zâmbind.

– Sper că aşa va fi, draga mea Alicia. Dar, deocamdată, nu poţi decât s-o consideri lacătul şi cheia. Cine ştie ce va face Malcolm data viitoare când se va uita la tine? Ştim ce vede şi nu vrem să mai facă ce vrea cu tine. Când vei fi închisă în camera aia din aripa de nord, vei fi şi mai lipsită de apărare decât eşti acum, nu-i aşa? am gândit eu cu voce tare.

Conştientizând acest lucru, s-a îngrozit şi mai mult.

– Ce să fac? Nu-mi voi face cicatrice pe faţă. Nu pot deveni grasă şi urâtă peste noapte.

– Nu, nu poţi. Dar în locul tău, mi-aş tunde părul cât mai repede posibil.

– Părul meu! Şi-a dus mâinile la păr atât de repede, de parcă îi era deja tăiat. N-aş putea face asta. Garland adora părul meu. Petrecea ore în şir lângă mine, trecându-şi degetele prin el, mângâindu-l, mirosindu-l.

– Dar Garland e mort, Alicia. În plus, va creşte la loc. Nu?

Nu mi-a răspuns.

– Nu-i aşa? am insistat eu să-mi răspundă.

Mereu insist să mi se răspundă.

– Da, a spus ea aproape imperceptibil.

– După ce anunţăm că pleci şi te muţi în aripa de nord, voi aduce foarfeca. Ba chiar ţi-l voi tăia cu mâna mea.

A aprobat încet din cap, dar nu era suficient.

– Am spus că ţi-l voi tăia eu cu mâna mea.

A ridicat privirea.

– Mulţumesc, Olivia.

Am zâmbit.

– Voi face tot ce pot, am zis. Dar trebuie să ţii minte că şi eu sunt într-o situaţie ciudată şi incomodă.

– Ştiu. Îmi pare rău pentru asta. Crede-mă.

– Te cred, am zis. Acum culcă-te puţin şi mai târziu discutăm despre ce e de făcut.

S-a întins, şi eu am părăsit Camera Lebedei, închizând încet uşa după mine. Am urcat pe scara în spirală şi am privit în jos spre foaierul impozantei case. Mi-am amintit prima dimineaţă în care am stat acolo şi am început să cobor, simţindu-mă mai înaltă cu fiecare pas. Urma să fiu stăpâna acestui conac. Se întâmplaseră atâtea lucruri, din acea dimineaţă încoace, care îmi ameninţaseră poziţia şi autoritatea, dar ironia sorţii făcea ca acum, pe când începeam să cobor, să mă simt mai înaltă, mai puternică, mai înţeleaptă.

Doamna Steiner, venind dinspre dormitorul lui Malcolm, unde făcuse curăţenie, m-a speriat. Păşea atât de încet, încât aproape o suspectam că trăsese cu urechea la uşa Camerei Lebedei, cât îmi făcuse Alicia toate acele mărturisiri.

– Se simte rău doamna Foxworth? a întrebat ea.

Era mereu dificil pentru servitori să vorbească despre Alicia ca despre doamna Foxworth când mi se adresau. Știam că le stătea pe limbă să spună „doamna Foxworth cea tânără" sau chiar să folosească numele mic, fără a cere permisiunea. Am săgetat-o cu privirea și s-a tras înapoi.

– Adică... voiam să știu dacă să mă duc să-i aranjez camera.

– Nu-i aranjezi camera azi, am spus eu.

– Prea bine, doamnă, a zis ea.

A dat să treacă pe lângă mine.

– Are o migrenă, am adăugat, dar nu e nimic grav.

Doamna Steiner a încuviințat din cap. Am urmărit-o cum coboară scările repede, dornică să mărească distanța dintre noi. Chiar nu se va supăra că va fi concediată, m-am gândit eu. Deși e aici de atât timp și o plătim bine. Malcolm va avea grijă ca ea și toți ceilalți să primească un ultim salariu bun. Iar apoi îi voi spune câți servitori noi vreau. Desigur, vor primi ordine stricte să stea departe de aripa de nord.

Erau multe lucruri pe care trebuia să le facă el de-acum. În multe privințe, avea să fie nevoit să primească ordine de la mine. Abia așteptam explicațiile lui despre felul în care stăteau lucrurile, căci aveam să-i arunc în față mărturisirea Aliciei imediat ce se întorcea acasă. Eram sigură că-și alegea momentul și locul ca să-mi spună cum se petrecuseră lucrurile și ce urma. Dar eu aveam să îi dau planurile peste cap și să fac orice îmi stătea în putință ca să mă răzbun.

Toți aveau să depindă de mine, chiar și Malcolm, în moduri pe care nu le pricepea sau anticipa. Aveam să acționez cu mână de fier. Asta nu compensa câtuși de puțin pentru lucrurile de care eram privată, cele pe care visasem mereu să le am; dar n-o mințisem pe Alicia când îi spusesem că eram toți prizonieri, într-un fel sau altul. Ce hotărâsem după ce Alicia îmi relatase cele petrecute între ea și Malcolm era că aveam să-mi accept întemnițarea, și astfel aveam să devin stăpâna temniței mele.

Calea lui Malcolm, calea mea

Arogant ca întotdeauna, Malcolm nu a manifestat nici remuşcare, nici vină, nici ruşine. Când a sosit acasă, în seara aceea, l-am urmat în biroul lui, unde se retrăgea seară de seară, înainte de cină, unde îi era interzis oricui din casă să intre, în afară de Malcolm şi de menajera care făcea curat o dată pe săptămână. Când am deschis larg uşa lată de stejar, fără să bat, Malcolm m-a privit, tresărind furios.

– De ce eşti aici, Olivia? a întrebat sever.

Mi-am împietrit chipul şi am adoptat cel mai trufaş ton cu putinţă.

– Sunt aici ca să vorbim despre viitorul tău copil, am spus.

Apoi i-am trântit povestea Aliciei. Am scuipat fiecare detaliu printre dinţi, perorând împotriva poftelor lui trupeşti şi a îndrăznelii sale. Cerul era acoperit de o furtună de primăvară, furioasă şi întunecată, cu nori vineţii şi înverşunaţi profilaţi la geamul din spatele biroului lui Malcolm, ameninţând parcă să dea năvală şi să facă prăpăd. Dar acei nori nu erau la fel de vineţii şi înverşunaţi ca mine, iar dacă era să facă cineva prăpăd, aceea eram eu.

– Faci din ţânţar armăsar, Olivia, a spus Malcolm, aranjându-şi creioanele pe birou.

Pe când vorbea, veioza de birou arunca o umbră pe chipul lui, întunecându-i ochii. Furtuna afecta reţeaua electrică, făcând toate luminile să clipească. Ferestrele fiind închise bine,

ca să nu pătrundă ploaia aprigă, care acum bătea furios în geam, scrijelind sticla, păream prinşi împreună în capcană în biroul lui. Malcolm continua să se uite în jos la hârtiile de pe birou. Părea calm şi detaşat, chiar şi acum. Pe chip nu i se vedea nici o cută. Privea în jos la hârtii, prefăcându-se că era o situaţie cu totul lipsită de importanţă. Am aşteptat răbdătoare cât şi-a aranjat documentele în două teancuri.

Ştiam de ce mă ignoră. Era o înfruntare a voinţelor. Eu eram decisă să nu suspin, să nu ţip, să nu joc rolul soţiei înşelate, deşi acesta era rolul pe care mi-l rezervase. Istericalele doar m-ar fi făcut să par slabă şi să-mi pierd controlul şi demnitatea. În cele din urmă, şi-a ridicat privirea către mine.

– Olivia, mai voiam un copil, o fiică, iar acum voi avea, a spus el calm.

– Cu ce drept presupui că eu voi accepta în casa mea un copil născut dintr-un păcat atât de odios? Crezi că vei putea reuşi asta fără sprijinul mea? am întrebat, cu vocea încă joasă, cu braţele în faţa corpului, cu mâinile împreunate.

Nu lăsam ca postura mea să dezvăluie tensiunea care se acumula în mine. Învăţasem de la Malcolm să port şi eu propria mască.

– Aş fi zis că vei fi în favoarea acestui lucru, a spus el, cu o expresie falsă pe chip. S-a îndreptat în scaun, relaxat. Nu uita, Olivia, că atunci când ne-am înţeles să ne căsătorim, am presupus că îmi vei oferi o familie mare, ceea ce am afirmat răspicat că vreau. Aveam, şi am încă, idei clare despre felul în care trebuie să fie femeia Foxworth. Ştiai ce vreau, şi ai dat greş în această privinţă.

– E nedrept ce spui. Nu e ca şi cum n-am mai vrut eu copii, am spus înaintând, cu mâinile pe şolduri.

– Oricum ar fi, draga mea Olivia, realitatea este că n-ai mai făcut copii. Că n-ai vrut sau n-ai putut nu mai contează, a zis el.

– Şi de-aia ai violat-o pe soţia tatălui tău? am întrebat cu un zâmbet sarcastic.

A zâmbit la rândul lui, ca să-mi arate că nu poate fi intimidat. Cât ajunsesem să urăsc rânjetul acela rece şi calculat!

– Poți crede că așa a fost, dacă asta vrei.

– Cum adică, dacă asta vreau? Am auzit totul direct de la Alicia, am spus eu.

– Și ce te așteptai să spună? Olivia, ești de-a dreptul naivă uneori. Ce crezi că se petrecea, încă de când tatăl meu era în viață? Crezi că un bărbat de vârsta lui putea satisface apetitul unei astfel de fete? Curând, îmi făcea ochi dulci, găsea modalități de a da peste mine când eram singur prin casă, ispitindu-mă cu câte o mișcare a umerilor, cu un petic de piele dezgolit pe ici, pe colo. De câte ori n-a găsit pretexte să vină la mine în bibliotecă sau chiar... în dormitor? a spus el, ridicând din sprâncene.

– Inventezi toate astea doar ca să-ți justifici fapta respingătoare pe care ai comis-o.

– Oare? a rânjit el batjocoritor.

– Da. Știu că încerca să scape de tine, că o urmăreai încă de când trăia Garland.

A zâmbit iar. Tot aveam eu să-i șterg zâmbetul acela trufaș de pe chip. L-am sfredelit cu privirea.

– Am văzut cu ochii mei!

– Așa? Ce anume ai văzut cu ochii tăi?

Am văzut îngrijorarea din ochii lui, felul cum sprâncenele i s-au întors una spre alta, felul cum i s-a încrețit fruntea.

– Într-o după-amiază, la lac. Ai urmărit-o și ai încercat s-o forțezi, dar ea te-a refuzat. Eram în tufișuri; am văzut și am auzit tot.

Am aruncat fiecare cuvânt ca pe o piatră rece și grea, care să-i alunge calmul.

– Netrebnico! Furia i-a apărut pe față și i-a prefăcut trăsăturile în granit. Ai crezut că dacă mă spionezi vei afla adevărul. Ai aflat doar jumătate din el. Era ademenitoare, seducătoare. De ce crezi că am venit devreme în după-amiaza aia și m-am dus la lac? Îmi dăduse de înțeles prin tot felul de indicii că va fi acolo și va înota dezbrăcată. Voia să vin doar ca să mă chinuie. Asta îi face ei plăcere. Mai târziu, a continuat el, nu a mai fost așa de grăbită să refuze.

Prostii! În ziua aia, înainte să plece la lac, m-a rugat să merg cu ea.

L-am privit sigură pe mine; îl prinsesem cu o minciună sfruntată.

– Știind prea bine că nu vei merge. Era un mod de a se asigura că nu erai prin preajmă când apăream eu. N-a prevăzut însă că vei spiona, totuși, a spus el gânditor.

– Ești un mincinos!

Mi-am lovit propriul șold cu pumnul, pentru a spori efectul. El a tresărit, dar n-a cedat.

– Oare? De ce crezi că moartea lui Garland o chinuie atât? E mai vinovată pentru ea decât crezi. Ea m-a chemat în dormitorul ei în noaptea aia.

– Te-a chemat? Te-a chemat? I-am văzut cămașa de noapte ruptă; am văzut ce ai făcut. Ai violat-o!

Și-a păstrat zâmbetul rece, sigur pe el.

– Așa e stilul ei. Îi place brutalitatea. Lupta îi mai ușurează conștiința când, după aceea, cedează din toată inima.

– Ești nebun!

– Nu, Olivia, nici pe departe, tu ești nebună; tu știi prea puțin și înțelegi prea puțin ce e între femei și bărbați. Prea puțin, pentru că ești atât de puțin femeie tu însăți.

O, știa cum să mă rănească. Cum să dea vina pe mine pentru infidelitatea lui. Dar dacă păcatul și poftele carnale înseamnă cunoaștere... prefer să rămân ignorantă.

– Nu cred o vorbă din ce spui, am șuierat eu.

– Crezi ce vrei. Nu vrei să crezi, Olivia, pentru că nu vrei să înfrunți realitatea că ești o dezamăgire, în multe privințe, ca soție. În afară de faptul că nu-mi mai poți face copii, nu-mi poți oferi iubire, căldură, afecțiune. Nu-ți stă în fire; nu ți-a stat niciodată. Am acceptat asta atât timp cât am crezut că poți asigura celelalte necesități. Conduci bine casa; ai o imagine decentă în comunitate; dar nu-mi amintesc vreo ocazie în care să trec pe lângă dormitorul tău și să am chef să intru, a adăugat el.

N-am mai rezistat.

– Da, poate că firea mea e așa cum e, dar când ai intrat în dormitorul meu, nu ai găsit o femeie ca mama ta.

– Ești demnă de dispreț, a spus el.

– Eu sunt așa cum sunt, iar tu ești așa cum ești, am spus, preluând controlul. Amenințările nu mai înseamnă nimic. Zarurile au fost aruncate. În camera de la etaj, femeia aia e însărcinată cu copilul tău, care va fi copilul nostru în ochii lumii. Iată cum va fi: eu voi controla totul, voi decide cum se va derula fiecare detaliu al acestei batjocuri, am spus, savurându-mi puterea asupra lui.

– Adică?

– Adică? Vom respecta planul tău jalnic, dar eu îl voi duce la îndeplinire. Alicia se va ascunde în aripa de nord până va naște copilul. Și da, toată lumea va fi anunțată că pleacă într-o călătorie importantă de familie. Christopher va rămâne cu mine și îl vei trata ca pe unul dintre fiii mei. Când vom pune în scenă plecarea Aliciei, vreau să fii prezent, Malcolm. După aceea, voi concedia servitorii, mai puțin pe Olsen. Îi vei da fiecăruia, la plecare, salariul pe un an.

Știam că ochii mei cenușii erau reci, tăioși și-l străpungeau ca niște săgeți.

– Salariul pe un an!

– Nu... pe doi ani! Vreau ca toți să plece foarte, foarte mulțumiți. După ce Alicia se întoarce și e pe ascuns închisă în aripa de nord, vei angaja noi servitori care să se ocupe de treburile mărunte. Și te vei asigura că nici unul dintre noii servitori nu se va apropia vreodată de aripa de nord. Îl priveam cum fierbe. Mai mult decât atât, tu nu vei pune piciorul în aripa de nord cât timp ea rămâne acolo. Dacă faci asta, voi pune imediat capăt acestui circ și voi înfrunta mizeriile care vor rezulta din dezvăluire, indiferent care vor fi acestea. Vorbesc serios, Malcolm. S-a înțeles și s-a acceptat?

L-am fixat cu privirea. Știa că nu mă poate minți în față acum; știa că aveam să îi citesc totul în ochi.

– Nu mă interesează persoana ei în altă privință decât aceea de a naște un copil sănătos.

– Ne-am înţeles, deci? am insistat eu.

– Da, da.

Pentru prima oară, am văzut slăbiciune la Malcolm. Umerii i s-au lăsat. Chipul i-a părut rătăcit. Mi-am savurat noua putere, sorbind fiecare moment.

– Bun, am spus în cele din urmă. Mă voi ocupa întru totul de ea. Tu nu vei avea deloc de-a face cu ea. Te voi informa când vom avea nevoie de serviciile unei moaşe, tu vei găsi una şi o vei aduce aici.

– Asta voiam să propun şi eu, a zis el.

– Dar n-ai propus, nu, Malcolm? M-am gândit eu la toate singură, am spus, încântată de mine şi dornică să-i dezvălui restul planului meu complicat. După ce naşte copilul, va pleca imediat, cu situaţia financiară aşa cum a fost stabilită de Garland. Înţelegerea e înţelegere, am spus eu, pe un ton rece, în acord cu situaţia respectivă.

A arborat din nou acel zâmbet fals.

– Să laşi o asemenea avere pe mâinile unei copile...

– O copilă care va da naştere copilului tău, am răspuns.

Zâmbetul i-a pierit.

– Dacă e destul de mare ca să-ţi facă un copil, atunci poate primi şi o parte din averea ta.

– Sincer, Olivia, sunt uluit de grija ta maternă pentru ea, a spus el, încercând disperat să preia puterea, ascunzându-se în spatele sarcasmului.

Spera să mă domolească, aţâţându-mă împotriva Aliciei. Dar acum eu eram cea indiferentă şi puternică.

– Grija mea e pentru ceea ce este ea şi ce ai făcut din ea, am spus cât mai raţional cu putinţă.

– Şi ce este ea?

– O femeie, o chestie fără mare valoare în ochii tăi.

– Eşti nebună, cu ideile tale, a spus el.

A negat din cap, dar ştia că am dreptate.

Stăteam acolo, arogantă şi sigură pe mine, dominându-l cu statura mea. El era prăbuşit în scaunul de birou. Furtuna de afară începea să se domolească. Întrezăream chiar un petic

de apus printre norii cenuşii, la fel de cenuşii cum era faţa lui Malcolm în acel moment.

– Încă ceva, am spus eu. Lecţiile din mansardă pentru băieţi vor înceta.

– De ce? Vor fi suficient de departe de ea şi vor fi acolo sus doar o parte din zi, a spus el.

– Nu putem risca să descopere ceva domnul Chillingworth, iar băieţii nu trebuie să ştie că ea e acolo. Îţi dai seama ce-ar fi dacă Christopher ar descoperi că mama lui e închisă? Mal şi Joel trebuie să creadă că nou-născutul e fratele sau sora lor. Nu trebuie s-o descopere pe Alicia aşteptând să nască.

– Va fi fată, a spus el, şi va fi sora lor.

– Sora lor vitregă, l-am corectat eu. Dar ei vor crede că e sora lor bună. N-aş suporta ca fiii mei să ştie că tatăl lor a făcut un copil cu soţia tatălui său. Sunt păcate şi păcate. Nici măcar donaţiile tale generoase către biserică nu pot şterge răul pe care l-ai făcut.

Am scuturat degetul către el, ca o profesoară severă de la şcoala de duminică.

A negat din cap. Îl înfrângeam; remarcam asta şi mă făcea să mă simt mai puternică.

– Şi educaţia lor?

– Vor fi trimişi la şcoală, ca orice copii normali. Concediază-l de mâine pe domnul Chillingworth şi fă toate aranjamentele pentru a primi o educaţie normală, am spus, accentuând cuvântul „normală".

A făcut o grimasă şi m-a privit cu ură în ochi, dar cu cât mă ura mai mult, cu atât eram mai satisfăcută.

– Altceva? a întrebat ursuz.

– Vei transfera câte un milion de dolari într-un cont pentru fiecare din fiii noştri, până vor împlini optsprezece ani.

Aproape că a sărit din scaun.

– Ce? Eşti nebună. De ce să fac asta?

– Ca să aibă cât de cât control asupra propriilor vieţi şi să nu fie complet la mila ta, am explicat eu ceea ce era evident.

– Nu voi face asta. Ar însemna să arunc cu banii pe fereastră. Ce să știe băieții la vârsta aia despre gestionarea unei asemenea averi?

– Ba o vei face, și o vei face de îndată. Pune avocații la treabă imediat, și actele să fie gata la sfârșitul săptămânii. Mi le vei da mie, să le pun bine, am zis, schițând un gest, așa cum făcea el adesea, pentru a-i da de înțeles că nu mai accept discuții pe această temă.

– Un milion de dolari fiecare?

Era pus în fața unei situații din care nu avea scăpare.

– Consideră că e… o amendă, am zis eu.

M-a privit fix, nu neapărat cu ură, ci ca un om care a priceput, poate chiar pentru prima oară, că adversarul său e redutabil. Cred că, în felul lui ciudat, chiar mă respecta în acele momente, deși detesta tot ce-i ceream.

– Mai e ceva? a întrebat el, cu voce obosită și înfrântă.

– Deocamdată, nu. Avem amândoi destule de făcut. Eu zic să ne apucăm de treabă.

Nu voi uita niciodată ce am simțit când m-am întors pe călcâie și am pornit spre ușa bibliotecii. Era ca și cum îl lăsam în urma mea, în umbra pe care o aruncam. Pentru prima oară, înălțimea mea nu mă deranja, căci simțeam că mi se potrivește. Salvasem o situație care ar fi putut fi tristă și tragică pentru mine, și chiar avusesem de câștigat de pe urma ei. Malcolm, care obținea întotdeauna ce voia și avea de câștigat din orice făcea, trebuia să cedeze. Pierdea mai mult decât mine.

Am ieșit în foaier și am privit în sus, pe scara în spirală, spre Camera Lebedei, unde Alicia își aștepta sentința și soarta. Nu Malcolm urca să-i spună; ci eu. Eu eram cea care urca scara; eu eram cea care-i ducea veștile și poruncile. Eu eram cea care făcea lucrurile să se întâmple și oamenii să se schimbe. Eu eram cea care avea să manevreze umbrele și luminile din conacul Foxworth. Eu aveam să închid uși, să deschid ferestre, să aprind și să sting lumini. Eu aveam să decid când să intre lumina soarelui și când să fie trase obloanele. Eu aveam să împart

veselie şi plăcere, sau tristeţe şi durere, aşa cum servitoarea servea supă.

Am deschis uşa de la Camera Lebedei fără să bat. Astfel de gesturi aveau să mă caracterizeze de-acum ca să-mi impun voinţa. Alicia, care tocmai se îmbăiase şi îşi spălase superbul păr, s-a înfăşurat repede într-un prosop şi s-a întins după halat.

– Stai jos! i-am poruncit.

S-a dus spre pat şi s-a aşezat cuminte ca un copil. Am ezitat când s-a uitat la mine cu ochi mari, cu teamă şi speranţă pe chip. Fără grabă, am mers la geam şi am privit cerul alb-cenuşiu de crepuscul. Ploaia contenise, şi norii fugeau grăbiţi spre est. Priveliştea unui cer atât de schimbător mi-a dat energie. Mă simţeam ca şi cum natura îmi dădea din puterea ei. La fel ca ea, puteam trece de la o extremă la alta aproape instantaneu. Am păşit spre măsuţa de toaletă şi m-am uitat la pudrele şi parfumurile ei.

Aromele erau toate ispititoare şi feminine. Umpleau aerul cu promisiuni de iubire şi afecţiune. Parcă era o măsuţă de toaletă fermecată. Până şi răţuşca cea urâtă se putea aşeza aici şi în câteva clipe se transforma în cea mai atrăgătoare şi ademenitoare femeie, care putea frânge inimile bărbaţilor doar întorcându-le spatele sau refuzându-le zâmbetele. Cu siguranţă, de fiecare dată când Malcolm inspira acele arome florale, pe mintea lui puneau stăpânire gândurile amoroase şi imaginaţia nu mai putea fi ţinută în frâu. Miresmele persistau în aer mult după ce Alicia trecea de o cameră sau cobora scările. Căutând-o, Malcolm o lua pe urmele ei ca un câine ademenit de mirosul îmbietor al recompensei. Toate acestea trebuiau să ia sfârşit. M-am întors spre ea.

– Când te muţi în aripa de nord, am început eu, nu poţi lua cu tine nimic din lucrurile astea.

Era felul meu de a-i transmite că totul fusese decis în concordanţă cu dorinţa lui Malcolm.

– Deci, voi fi complet izolată până se naşte copilul? Nu l-ai putut determina să se răzgândească? a întrebat ea, cu vocea înfrântă şi resemnată.

– Nu, am zis eu. E unicul mod în care tu şi Christopher puteţi pleca de aici cu ceva. Va trebui să faci întocmai, aşa cum spun eu.

Şi-a dus mâinile la faţă, dar n-a plâns.

– Continuă să-ţi usuci părul, i-am spus. Să nu răceşti. Chiar şi o simplă răceală e cel mai rău lucru care se poate întâmpla.

A încuviinţat din cap, de parcă era în transă. Avea ochii goi, umerii lăsaţi. A privit în jos la mâinile ei mici, împreunate ca într-o rugăciune. Destinul trimisese asupra ei o osândă, dar n-am simţit nevoia să-i spun vorbe de alinare sau de speranţă.

Am dat să ies din cameră.

– Olivia, a strigat ea. S-a ridicat. Mi-e frică.

– După o vreme, i-am zis, nu-ţi va mai fi. Crede-mă, ştiu.

Am lăsat-o singură, părând mică, cu chipul palid, cu frumuseţea ei ingenuă adumbrită de griji.

Aşteptam nerăbdătoare să-mi pun planul în acţiune. Hotărâsem că izolarea Aliciei avea să înceapă doar după ce sarcina devenea vizibilă, pe la trei luni. Asta ne oferea mie şi Aliciei timp ca să pregătim băieţii pentru evenimentul ce avea să se petreacă. Într-o dimineaţă de mai, după ce i-am spus Aliciei tot ce trebuia să zică, am intrat în camera copiilor.

Camera era caldă şi însorită, cea mai caldă şi însorită cameră din casă. Mal era pe jos, înconjurat de cărţi pentru copii. Joel era în genunchi, jucându-se cu maşinile şi camioanele lui. Christopher şedea cu degetul în gură, privind la cei doi băieţi mai mari.

– Avem ceva să vă spunem, am început eu.

Alicia zăbovea în spatele meu, frângându-şi mâinile, tremurând ca o pasăre.

– Ce, mami, ce? a întrebat Mal.

– Mă tem că e ceva foarte trist.

Toţi trei au venit mai aproape şi s-au uitat cu ochi mari la Alicia, care de-acum era în pragul lacrimilor.

– Lasă-mă să le spun eu, Olivia, a şoptit ea.

– Nu, am zis eu. Eu decid aici.

Alicia s-a așezat în balansoarul din răchită, și tustrei băieții au fugit să i se îngrămădească în poală. I-a înconjurat cu brațele și i-a strâns la piept, iar Christopher a copleșit-o cu sărutări, ca și băieții mei.

– Alicia va pleca de la noi.

Ne-au privit fix, fără să spună un cuvânt. Nu păreau să înțeleagă.

– Alicia va pleca de la noi, am repetat eu.

– Nu te cred, a strigat Joel.

– Nici eu, a spus Christopher, uitându-se cu ochi mari la mama lui, care acum plângea.

– De ce? a întrebat Mal, cu durere în glas. Devenea un flăcău inteligent și sensibil. Era deja înaintea băieților de seama lui la citit și scris și cu aproape un cap mai înalt decât ei. Urma să crească la fel de înalt ca Malcolm. De ce? a reiterat el întrebarea. E supărată pe noi?

Christopher și-a îngropat capul între sânii ei, în timp ce Alicia a izbucnit în suspine. Joel și-a pus mâinile pe urechi și a spus:

– Alicia nu poate pleca, va cânta la pian cu mine azi.

Joel era încă un copilaș fragil, suferind de alergii. Un fir de praf îi putea provoca tuse și strănuturi ore în șir, ceea ce Malcolm nu suporta să vadă.

Mal a coborât de pe genunchii Aliciei și a venit în locul unde stăteam eu, ca un soldățel de plumb privind în sus la generalul lui.

– *De ce?* a strigat el cât l-a ținut vocea.

– Băieți, sunteți prea mici ca să înțelegeți, am spus eu, cu calm și compasiune în priviri și în voce. Când veți crește, aceste lucruri vor căpăta un sens. Dacă ar depinde de mine, Alicia ar putea sta aici pentru totdeauna. Dar tatăl vostru nu vrea asta.

Deodată, fețișoara lui Mal s-a schimonosit și lacrimile i-au șiroit pe obraji.

– Îl urăsc, a strigat el. Îl urăsc! Îl urăsc! Nu ne dă niciodată ceea ce vrem!

Joel era de-acum isteric. Tuşea necontrolat, iar Alicia a început să-l mângâie pe spate, încercând disperată să-l calmeze, pe când fiul ei rămânea ascuns la pieptul ei.

– Te rog, te rog, se îneca el, nu putem merge cu ea?

– Nu, am spus eu sever. Eu sunt mama voastră. Locul vostru e aici, cu mine.

– Dar Christopher? a întrebat Mal.

– Christopher va rămâne aici o vreme, cât Alicia se instalează în noua ei casă, am explicat eu.

Auzindu-şi numele, Christopher a privit brusc în sus spre mine şi imediat înapoi la mama lui.

– Mami, a urlat el, cu vocea sugrumată de groază, eu nu merg cu tine?

– Nu, scumpul meu, nu, a plâns Alicia. Dar mă voi întoarce curând după tine. Şi atunci vom rămâne împreună pentru totdeauna. Nu va dura mult, Christopher, dragul meu, băiatul meu. O vei avea pe Olivia, ca să se ocupe de tine. Şi pe Mal, şi pe Joel, ca să te joci cu ei. Apoi s-a întors spre băieţii mei. Vă rog, vă rog să ţineţi minte că vă iubesc pe toţi, şi vă voi iubi întotdeauna. Sufletul meu va fi mereu cu voi, vă voi urmări cum veţi exersa la pian, voi urmări cum desenaţi frumos, iar când veţi merge la culcare seara, vă voi săruta în visele mele.

A doua zi, le-am anunţat servitorilor plecarea Aliciei. Am văzut tristeţea de pe feţele lor când le-am dat vestea. În timp ce coboram scara, le-am auzit pe Mary Stuart şi pe doamna Steiner vorbind în sufragerie, pe când pregăteau masa pentru cină. Am rămas în dreptul uşii, ascultând.

– Lumina se stinge în casa asta, a spus doamna Steiner. Ascultă la mine.

– Îmi pare rău s-o văd că pleacă, a spus Mary. Ea avea mereu un zâmbet pentru noi, nu ca aia înaltă.

Deci, aşa ne diferenţiau, m-am gândit eu. „Aia înaltă."

– Dacă e să mă întrebi, aia înaltă a obţinut ce-a vrut. N-a vrut-o aici pe doamna Foxworth cea tânără de la bun început, şi probabil a uneltit ca să scape de ea din ziua când Garland

Foxworth a murit. N-o poţi condamna, de fapt. Eu n-aş vrea aşa o femeie tânără şi frumoasă, care să se vânture pe sub nasul soţului meu toată ziulica. Mai ales dacă aş arăta ca ea, a spus doamna Steiner, ridicând vocea ca să sublinieze ideea.

– Asta e sigur, a zis Mary.

Nu am nici o îndoială că zâmbea când a zis asta. Îi auzeam zâmbetul în tonul vocii.

Călătorie sprâncenată vă doresc tuturor, mi-am zis eu, şi am decis să le informez mai devreme că nu mai aveam nevoie de serviciile lor. I-am chemat într-o după-amiază în foaier: Mary, doamna Steiner, doamna Wilson şi Lucas. M-am aşezat într-unul din jilţurile înalte, sprijinindu-mi braţele de marginile lui, cu capul pe spătar, cu părul împletit strâns într-un coc în vârful capului, aproape ca o coroană. S-au adunat cu faţa la mine, cu teamă şi curiozitate în priviri. Eram ca o regină care se adresa supuşilor.

– Aşa cum ştiţi, am început eu, doamna Garland Foxworth va părăsi conacul Foxworth luna viitoare. Va fi plecată o vreme, şi se va întoarce aici doar ca să-şi ia fiul şi să plece iar. Definitiv, am adăugat. M-am gândit foarte bine la toate şi am decis că nu voi mai avea nevoie de serviciile voastre.

Doamna Wilson s-a albit la faţă. Doamna Steiner a încuviinţat din cap, cu ochii mici, ca şi cum se aşteptase la aşa ceva. Lucas şi Mary Stuart păreau speriaţi.

– Serviciile noastre? Adică ne concediaţi? a întrebat Mary neîncrezătoare.

– Da. În orice caz, eu am decis ca fiecare dintre voi să primească salariul pe doi ani drept compensaţie, am adăugat, asigurându-mă că au priceput că obţinuseră o asemenea bonificaţie graţie generozităţii mele.

– Când plecăm? a întrebat doamna Steiner.

Tonul ei a fost glacial.

– În aceeaşi zi când pleacă doamna Garland Foxworth.

Ultimele pregătiri au fost să o mutăm pe Alicia din Camera Lebedei şi să-i depozităm mărunţişurile şi garderoba de care

nu urma să mai aibă nevoie în timpul izolării ei. Am supravegheat organizarea bagajelor, dominând-o, aprobând și dezaprobând fiecare obiect, fiecare articol pe care dorea să-l ia cu ea în aripa de nord.

– Nu ai de ce să iei cu tine rochiile elegante, am spus când am văzut-o strângând la piept, în fața oglinzii, o rochie albastră învolănată. N-o să mergi la nici un bal o vreme și nu ți se vor spăla și călca hainele la fel de des ca acum. Va trebui să spăl eu ceea ce nu vei putea spăla tu în chiuvetă și în cadă, așadar, hai să nu luăm nici un obiect inutil.

A privit în jos la rochii cu tristețe. Nu-mi venea să cred câte haine avea. Frivolitatea cu care irosise banii lui Garland. Se crezuse vreo revistă de modă, care trebuia să aibă o nouă garderobă în fiecare sezon? Astfel de cheltuieli desfrânate și vanitatea o aduseseră pe Alicia în situația actuală.

– Dar mă simt bine când arăt bine, a spus Alicia.

– Oricum nu vei mai încăpea în astea curând, am adăugat.

– Dar nu mai am haine de gravidă, Olivia. Le-am dat pe toate de pomană după ce s-a născut Christopher. Ce haine voi purta cât sunt gravidă?

– Îți dau câteva dintre ale mele.

– Dar ale tale sunt atât de... mari, Olivia.

– Ce contează cum vei arăta în camera aia, Alicia? Doar eu te voi vedea. De-acum, nu te mai îmbraci ca să atragi atenția bărbaților, dragă. Tot ce contează e să te îmbraci călduros și comod.

Imaginea ei în hainele mele de gravidă prea mari mi-a adus brusc zâmbetul pe buze. Acum avea să știe și ea cum e să nu vezi nici un pic de frumusețe când te uiți în oglindă. Acum, și ea avea să fie ciudată și neatrăgătoare. Și ce putea fi mai potrivit decât să poarte hainele mele de gravidă, m-am gândit. La urma urmei, avea să nască ceea ce avea să fie copilul meu.

– Evident, am adăugat, voi purta și eu haine de gravidă.

A ridicat privirea la mine, ca și cum o șocasem. Oare nu-i trecuse prin cap asta? Crezuse că aveam să umblu așa în văzul tuturor, ca apoi să anunț subit că am născut un copil? Cât de

toantă și naivă putea fi! Nu exista în firea ei nici urmă de prefăcătorie sau de minciună, nici măcar când asta era necesar pentru propria supraviețuire.

– Oh, a spus ea, pricepând în cele din urmă.

S-a uitat din nou la rochiile, bluzele și fustele ei elegante. În final, am redus tot ce urma să ia cu sine în aripa de nord la ceea ce a încăput într-un cufăr de voiaj și două valize.

Tristețea a domnit în conacul Foxworth în ziua când Alicia și-a făcut falsa plecare. Era o zi cenușie, ploioasă, cerul plângând la unison cu copiii. Deși era prima zi de vară, un frig iernatic pătrundea în conacul Foxworth. A trebuit să aprindem luminile și să închidem bine ferestrele.

Servitorii, care-și împachetaseră și ei lucrurile, stăteau la parter când Alicia a coborât, urmată de mine, cărându-i valiza. N-o văzusem niciodată atât de mică și de cenușie, ca un șoricel trist. Insistasem ca băieții să rămână în camera lor. Nu voiam istericalele unei despărțiri prea sentimentale. Christopher era aproape de neconsolat de zile întregi, și băieții mei la fel, erau la capătul puterilor. Dar insistasem ca Malcolm să fie prezent la această mică scenetă dureroasă. Când am ajuns la baza scărilor, i-am dat lui Malcolm valiza și el a luat-o stângaci, iritat, dar temându-se să nu mă supere în acest moment. Ochii Aliciei s-au umplut de lacrimi când a văzut această adunare de rămas-bun, căci își lua cu adevărat adio de la toată lumea. A privit marele foaier ca un om care știa că nu avea să-l mai vadă foarte mult timp. Își juca rolul foarte convingător, pentru că, în parte, acesta era adevărul. Avea să-l revadă când revenea, dar doar pentru un scurt timp, înainte de a porni spre aripa de nord.

A dat s-o îmbrățișeze pe doamna Steiner, dar i-am apucat brațul și am îndrumat-o spre mașina care aștepta.

– Nu e timp de sentimentalisme, am spus.

Brusc, am simțit-o moale în brațele mele.

– Te rog, te implor, lasă-mă să-l mai sărut pe Christopher încă o dată! s-a rugat ea.

Malcolm mi-a șoptit la ureche:

– Chiar trebuie să stau şi să asist la istericalele astea?

– Urc-o în taxi, Malcolm, am poruncit eu.

Alicia a trebuit să fie pe jumătate dusă, pe jumătate târâtă la maşină. Imediat ce valiza a fost pusă în portbagaj, am bătut în geam şi i-am ordonat şoferului să pornească. Cauciucurile s-au învârtit în noroiul ud şi maşina s-a urnit. Din spatele meu am auzit uşa deschizându-se şi pe băieţi ţipând *„Stai, stai"*, în timp ce s-au năpustit pe trepte, smulgându-se din strânsoarea servitorilor. Mal era primul, cu Joel de o mână şi cu Christopher de cealaltă, practic târându-i. Au alergat după maşină o vreme, ţipând şi plângând.

– Adună-ţi fiii, Malcolm! am ordonat eu. Pe toţi.

Prizoniera și temnicerul

În aceeași seară, după ce toți servitorii au plecat, Alicia s-a întors.

Taxiul a descins în întuneric. Norii erau încă aninați pe cer, ascunzând luna și stelele. Era ca și cum lumina lumii se stinsese.

Eu și Malcolm așteptam în salonul din față, așa cum așteptasem să sosească tatăl lui în ziua când o adusese pe Alicia aici. Băieții adormiseră plângând, toți trei ghemuiți la un loc, triști din pricina plecării Aliciei. Voiam sincer să-i alin, să fiu ca o mamă pentru micul Chris, să-mi consolez fiii. Voiam să mă iubească toți așa cum o iubeau pe Alicia. O, știam că nu puteam fi volubilă și veselă ca ea; nu știam să mă prostesc, să țopăi și să mă pun la mintea lor. Dar îi iubeam mult, în felul meu, și voiam să-i ajut să devină bărbați puternici, cuviincioși. Când aveau să fie mari, aveau să aprecieze valorile pe care le insuflasem.

– Cât e ceasul? a întrebat Malcolm.

Am arătat spre partea cealaltă a camerei, fără un cuvânt. În casă era liniște, cu excepția ticăitului bătrânului pendul și a vântului de seară, care șuiera prin obloane și prin crăpăturile dintre ferestre. Malcolm a foșnit ziarul, împăturindu-l atent ca să verifice datele despre bursă.

Ședeam acolo de două ore, cufundați în propria noastră tăcere. Dacă unul din noi inspira adânc, celălalt ridica privirea surprins. De fapt, singurul comentariu al lui Malcolm din

ultima jumătate de oră fusese legat de unele dintre acțiunile sale, care se apreciaseră cu zece puncte. Bănuiesc că pomenise asta ca să sublinieze cât de bine ar fi administrat el banii mei, mult mai bine decât mine.

Apoi, am zărit farurile unui taxi prin întuneric, oprind în fața casei. Malcolm nu s-a clintit.

– S-a întors, am zis eu.

El a mormăit.

– Tu du-i cufărul sus.

M-a privit surprins.

– Păi cine credeai că-l cară? Lucas nu mai e aici. Sau poate ai uitat că am concediat servitorii azi și că noul șofer vine abia mâine?

M-am ridicat și m-am dus la ușa din față. Alicia a coborât din taxi încet, temătoare, știind ce-o aștepta la conacul Foxworth. O vedeam epuizată din cauza drumului și a tensiunii. Șoferul i-a scos cufărul și valizele.

– Lasă-le, i-am spus repede șoferului.

Era imposibil să stai afară prea mult.

– Soțul meu le va lua.

Malcolm a apărut în spatele meu pe trepte. Eu am luat valiza mai mică a Aliciei.

– Ce face Christopher al meu? a întrebat ea imediat ce a ieșit din mașină. Îi e dor de mine?

– Christopher e în grija mea acum, am spus scurt. E în pat, unde trebuie să fie. Am apucat-o de braț și am condus-o spre scările de la intrare. Du-te direct în aripa de nord, i-am spus, și să umbli cât mai încet posibil. Nu trebuie să-i trezești pe copii.

Nu mi-a răspuns. A pășit ca un condamnat la moarte, oprindu-se doar când a trecut pe lângă Malcolm, care se ducea să-l ia cufărul și valiza mai mare.

Pășind încet, am trecut amândouă, ca niște stafii, prin foaierul tăcut și slab luminat. Cel mai puternic sunet era foșnetul rochiei Aliciei când am cotit după rotondă și ne-am îndreptat repede spre aripa de nord, trecând pe coridoare și pe lângă numeroasele camere pustii și solitare din conacul Foxworth

Ea s-a oprit în ușa camerei din capătul coridorului. Am ajuns în spatele ei, nerăbdătoare. Credea oare că e singura tensionată și supărată?

– Dacă nu intri, și încă repede, am zis eu, îți va fi și mai dificil.

M-a privit cu ură, pentru prima dată. Desigur, nu avea să fie și ultima.

– Mă gândeam, pe drumul spre gară, în tren, și la întoarcere... a spus ea, mă gândeam că ție s-ar putea să-ți facă plăcere toate astea.

Ochii i s-au îngustat.

– Să-mi facă plăcere? Am pășit în dreapta, umbra mea învăluind-o în întuneric. S-a ferit, ca și cum mi-a simțit greutatea asupra ei. Să-mi facă plăcere să pretind că bebelușul tău e al meu? Să-mi facă plăcere că soțul meu mi-a fost necredincios, nu o dată, ci de multe ori? Să-mi facă plăcere să concediez servitori loiali și credincioși, pe care i-am instruit ani întregi? Să-mi facă plăcere să-mi mint băieții, și pe fiul tău, să-l văd cum își înghite lacrimile și tristețea până e epuizat și trebuie dus la culcare?

Vocea îmi era subțire, aproape isterică.

Ochii i s-au mărit și apoi fața i s-a schimonosit, iar buzele i-au tremurat.

– Îmi pare rău, a zis. Doar că...

– Nu putem sta la discuții aici, ținând valiza asta în mână, am spus. Malcolm trebuie să vină cu cufărul.

– Da, da, îmi pare rău, repeta ea, deschizând ușa.

Lăsasem o lampă aprinsă pe masa dintre cele două paturi. Aceasta arunca o lumină gălbuie asupra mobilierului greu și întunecat. Unica mea concesie făcută căldurii și frumuseții era covorul oriental roșu cu franjuri aurii. Avea să mai estompeze aspectul mohorât al camerei, care era mare, dar sufocantă din cauza atâtor obiecte de mobilier înghesuite înăuntru. Găsisem în mansardă două tablouri care mi s-au părut potrivite cu situația și le-am atârnat pe pereții tapetați în crem cu alb. Unul înfățișa niște demoni grotești, care alergau oameni despuiați prin caverne, iar celălalt, niște monștri din altă lume, care devorau

biete suflete în infern. Ambele tablouri aveau nuanțe aprinse de roșu.

Alicia s-a dus direct la pat și a început să-și scoată haina. Amândouă ne-am întors când Malcolm a trântit cufărul în dreapta ușii. S-a uitat la Alicia, apoi la mine. Privirea mea a fost suficientă ca să-l alunge.

– Aduc cealaltă valiză, a zis el.

Deși era un bărbat puternic, umilința de a căra bagajul sus, pe scara în spirală și pe coridoare, până în camera asta, îl doborâse. Respira greu și asudase.

– Mai repede, am zis eu, sporindu-i indignarea.

A plecat, mormăind.

– Cum voi mânca eu aici? a întrebat Alicia.

– Eu îți voi aduce mâncarea în fiecare zi, după ce mâncăm noi. Astfel, servitorii nu vor fi suspicioși.

– Dar bucătăreasa...

– Nu vom avea bucătăreasă până vei pleca. Eu voi găti.

A ridicat niște ochi măriți de uimire.

– Nu mă privi așa, am spus. Găteam tot timpul pentru tatăl meu.

– N-am vrut să insinuez că nu știi să gătești; doar m-am mirat că ești dispusă s-o faci.

Mi-am dat seama că, în tot timpul cât locuise aici, nu pomenise niciodată de abilitățile ei de gospodină. Probabil, mama ei o răsfățase, m-am gândit, nelăsând-o să robotească în bucătărie și să învețe ceva. Apoi a apărut Garland, cireașa de pe tort. N-a mai trebuit să ridice un deget ca să facă ceva singură.

– Nu prea avem de ales acum, nu?

Și-a ferit privirea.

– Nu? am repetat eu.

– Nu, cred că nu.

– Sigur, nu voi pregăti feluri speciale. Aici nu e vreunul dintre restaurantele elegante unde vă duceați mereu tu și Garland, am răbufnit eu.

M-am dus la cele două ferestre din față și am tras perdelele mai bine.

– Nu mă așteptam la feluri speciale, a replicat ea.

Începea deja: își pierdea blândețea, aspectul blajin, mantaua caldă a inocenței.

– Vor fi mâncăruri hrănitoare, dată fiind situația ta. Asta e cel mai important, nu?

A încuviințat repede din cap.

– Of, Olivia, ce voi face aici? a întrebat ea, privind în jur. Jur că mă voi plictisi de moarte.

– Îți voi aduce reviste. Servitorii nu vor ști sau nu le va păsa dacă sunt pentru mine sau nu, și voi încerca să te vizitez de câte ori pot.

M-a privit recunoscătoare.

– Mi-ar plăcea un radio sau un patefon.

– Nici vorbă. Un asemenea zgomot, chiar și de aici, ar putea fi auzit.

Am făcut ochii mari, pentru a sublinia această idee, de parcă vorbeam cu un copil.

– Dar dacă l-aș pune sus, în mansardă? a implorat ea.

M-am gândit mai bine.

– Da, cred că ar fi în regulă. O să-ți aduc un radio și un patefon. Discuri tale stau încă grămadă jos. Oricum, nimeni nu vrea să le asculte.

Nici lui Malcolm, nici mie nu ne plăcea noul stil de jazz pe care ea îl asculta la nesfârșit, și mi-a trecut prin cap că n-ar trebui să lăsăm discurile acolo, când i-am împachetat lucrurile. Din fericire, nici unul din foștii servitori nu remarcase asta, nici nu fusese interesat.

– Mulțumesc, Olivia, a spus Alicia.

Deja începuse să priceapă că eu îi puteam oferi micile plăceri și micile bucurii, și tot eu i le puteam lua.

Am ajutat-o să înceapă despachetatul și așezatul hainelor în șifonier. Malcolm s-a întors cu valiza cea mare. După ce a trântit-o pe podea, a rămas în ușă, uitându-se la noi.

– Asta e tot, Malcolm, am spus eu, alungându-l ca pe un servitor.

S-a albit la față și și-a mușcat buza de jos. I-am văzut furia în ochi și i-am simțit frustrarea. A ezitat.

– Vrei să spui ceva înainte să pleci? Vreo scuză, poate?

– Nu. Se pare că spui tu cam tot ce trebuie spus, a adăugat, s-a răsucit pe călcâie și s-a furișat afară din cameră.

I-am auzit pașii bubuind pe coridor pe când se îndepărta. Când m-am întors spre Alicia, mă privea fix.

– A fost deja informat cât se poate de clar că trebuie să stea departe de tine în perioada... șederii tale aici, i-am zis.

– Bine, a spus ea, cu o ușurare sinceră pe chip.

– Totuși, nu sunt atât de naivă încât să cred ce-mi spune el. Am văzut cum se uită la tine.

A privit spre ușă ca și cum Malcolm încă stătea acolo și ea putea verifica spusele mele.

– Dar unde să...

– Trebuie să înțelegi, draga mea, că ești vulnerabilă în camera asta, departe de toți: sunetele sunt înăbușite de grosimea pereților. Nu poți striga după ajutor; nu te poți arăta la față. Unde ai putea să fugi?

Am frecat mâinile și am mers de la un perete la altul.

– Sus în mansardă? Ar fi și mai rău.

– Dar tu ai ști dacă ceva...

– În timpul nopții, dacă eu adorm, el ar putea străbate holurile astea, umblând desculț pe podele, iar dacă ar veni aici, nu ai putea țipa ca să atragi atenția asupra ta. Închipuie-ți dacă Christopher ar descoperi că ești ascunsă aici... am spus.

– Voi încuia ușa, a spus ea repede.

– Ai încuiat ușa și înainte, draga mea. Ușile încuiate la conacul Foxworth nu-l țin afară pe Malcolm Neal Foxworth.

– Ce e de făcut?

Părea îngrozită.

– Așa cum ți-am spus când am discutat toate astea, trebuie să-ți schimbi înfățișarea, să devii neatrăgătoare pentru el, să nu-i amintești de nimeni, am zâmbit eu disprețuitor.

Alicia se holba la mine. I-am atins părul.

– Îmi pare rău, altă cale nu e.

– Eşti sigură? Sigură?

– Sunt sigură.

A început să plângă încet.

– Aşază-te la masă, i-am poruncit.

S-a holbat la scaun ca şi cum urma să păşească spre spânzurătoare, apoi a mers spre el şi s-a aşezat, cu mâinile în poală şi cu ochii plini de lacrimi.

Am scos foarfeca mare din buzunarul puloverului meu şi am mers în spatele ei. Mai întâi i-am desfăcut părul, eliberând şuviţele şi netezindu-le ca să se întindă. Într-adevăr, erau foarte mătăsoase şi plăcute la atingere. Mi-l imaginam pe Malcolm mângâindu-i părul ore în şir, căzut în reverie lângă ea. Părul meu, orice i-aş fi făcut, nu era aşa de plăcut la atingere, şi nici măcar o dată în timpul contactelor noastre sexuale – căci nu pot spune că făceam dragoste –, nu mi-l atinsese.

Am apucat o şuviţă în pumnul stâng şi am ridicat-o încordată. S-a schimonosit de brutalitatea gestului meu. Apoi am apropiat lamele foarfecii pe şuviţa ei şi am început să tund, tăind părul cât mai aproape de scalp posibil, intenţionat inegal, ca apoi să crească urât. În timp ce tăiam, lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu scotea nici un sunet. Am pus cu grijă şuviţele tăiate într-un şal de mătase, le-am înfăşurat şi am făcut un nod.

După ce am terminat, şi-a apăsat palmele pe scalp şi a scos un singur ţipăt de durere.

– Ştii că va creşte la loc, am spus, pe un ton cât mai înţelegător.

S-a întors şi s-a uitat în sus la mine cu acea ură în ochi, dar eu i-am zâmbit. Tunsoarea îi schimbase radical înfăţişarea. Părea un băieţandru acum: aura frumuseţii ei fusese îndepărtată. Era ca şi cum i-aş fi înăbuşit văpaia din privire.

– Dacă Malcolm te-ar privi acum, n-ar mai vedea acelaşi lucru, nu-i aşa?

Nu mi-a răspuns. Doar se privea lung în oglindă. După o clipă, a vorbit, mai mult cu propria-i imagine decât cu mine.

– Parcă totul e un vis urât, a spus. Mâine-dimineaţă mă voi trezi, şi Garland va fi alături de mine. E doar un vis. S-a răsucit,

cu un zâmbet sălbatic, nebun pe chip. Nu-i așa? Nu-i doar un vis, Olivia?

– Mă tem că nu, draga mea. Mai bine nu te prefaci. Mâine-dimineață te vei trezi în camera asta și vei înfrunta realitatea, așa cum e și cum va fi. Cei mai mulți dintre noi trebuie să facem asta în fiecare zi a vieții noastre. Cu cât ești mai puternic, cu atât ești mai puțin dependent de propriile fantezii.

A încuviințat din cap fără tragere de inimă, cu o expresie de înfrângere pe față. Aproape că-i puteam citi gândurile.

– Garland n-ar fi fericit că s-a ajuns la asta, știu sigur. Eu și Christopher eram lumina ochilor lui. Și când mă gândesc că fiul meu doarme în aceeași casă cu mine și nu trebuie să știe că sunt la doar câțiva pași de el... E prea crud, prea crud.

Lacrimile i-au țâșnit iar.

– Oricum, așa trebuie să fie. Acum plec, am zis. Mâine voi veni aici mai devreme decât de obicei, doar pentru că noii servitori sosesc abia târziu în cursul dimineții.

Am luat legătura cu părul ei și am dat să plec.

– Olivia, m-a strigat ea.

– Da, draga mea? m-am întors eu spre ea.

– Te rog, nu pot păstra o șuviță? Doar o șuviță din părul meu?

Binevoitoare, i-am înmânat o buclă de un castaniu-deschis.

– Nu mă urăști, m-a întrebat ea, nu-i așa?

Am sesizat teama în ochii ei.

– Sigur că nu te urăsc, Alicia. Urăsc doar ceea ce ai devenit, așa cum sunt sigură că urăști și tu.

Apoi am deschis ușa și am ieșit. Am închis-o încet în urma mea și am răsucit cheia în broască, zăvorând-o. Bocetele ei s-au înecat în bezna holului când am stins luminile. Umbrele ținute la distanță s-au năpustit, ridicând un zid negru între Alicia și copilul ei adormit, care avea s-o aștepte în lumea luminii, lipsită de viață.

Am mers repede pe coridor până am ajuns în rotondă. După zgomotele de jos, am știut că Malcolm era încă la parter, probabil în bibliotecă, la biroul lui. Mi l-am imaginat privind cu ură spre cadrul ușii, probabil așteptând apariția mea.

Dar nu mă mai interesa discuția cu el în seara aceasta. Totul se făcuse conform planului. Eram obosită și eu. Am pornit spre dormitorul meu, dar m-am oprit în ușa sălii trofeelor. Mi-a venit o idee, care mi s-a părut nespus de răzbunătoare și satisfăcătoare. Am deschis ușa, am aprins luminile și m-am dus la biroul la care el ședea adesea când venea aici ca să fie singur. Am pus șalul plin cu părul tăiat al Aliciei în centrul biroului și l-am desfăcut, astfel încât ghemul cu superbele șuvițe castanii era acum dezvelit și expus.

Apoi m-am întors, m-am dus la ușă, am privit în urmă la părul ei ciopârțit de pe birou, am zâmbit în sinea mea și am stins luminile. Am stat acolo câteva momente, ascultând zgomotele casei. În seara aceea, orice scârțâit părea mai puternic. Vântul se învârtejea în jurul marelui conac, șuierând turbat, legându-l cu o sfoară rece. Avea să dureze multe zile calde de vară pentru a dezgheța zidurile reci ale acestei case, m-am gândit. Și, toată vara, Alicia avea să stea în camera aceea întunecoasă și sufocantă de sub uriașa mansardă, așteptând nașterea unui copil pe care nu l-a dorit și a cărui mamă nu avea să fie. Își ispășea cu adevărat o sentință într-o temniță, iar eu eram un temnicer în toată legea.

Nu îmi plăcea acest rol, dar Malcolm mi-l dăduse, și știam că unicul mod de a-l înfrânge era să-l joc mult mai bine decât se așteptase el vreodată. Avea să regrete seara aceasta, mi-am zis eu, să regrete ce-mi făcuse și ce mă determinase să-i fac Aliciei.

M-am grăbit în dormitorul meu, ca să aștept să-mi vină somnul, care ajunsese să fie unica evadare din nebunia de la conacul Foxworth, ceea ce ironia sorții făcea să fie adevărat atât pentru Alicia, cât și pentru mine.

Săptămânile au trecut pentru Alicia așa cum prevăzusem: dureros de încet. În fiecare zi, în fiecare minut în care intram în camera ei, mă implora să i-l aduc pe Christopher.

– Dacă nu aici, se ruga ea, măcar lasă-l să stea în dreptul ferestrei mele, ca să-l văd un pic, să-l zăresc... nu mai suport...

– Christopher abia s-a obişnuit cu plecarea ta. De ce să-l necăjim iar acum? Dacă l-ai iubi cu adevărat, Alicia, ai lăsa lucrurile aşa cum sunt.

– Aşa cum sunt? Sunt mama lui. Mi se rupe inima. Zilele par din ce în ce mai lungi. O săptămână aici durează cât un an!

Dimineaţa se plângea de greţuri. După-amiaza plângea după Christopher. Era mereu obosită şi cel mai adesea o găseam zăcând în pat, cu ochii aţintiţi în tavan. Obrajii ei, cândva rozalii, păliseră, şi deşi insistam să mănânce tot ce-i duceam, era acum trasă la faţă. După două luni închisă în camera aceea, avea ochii încercănaţi.

De obicei, îşi punea un şal pe cap. După ce venisem de zeci de ori şi o tot găsisem purtându-l, am întrebat-o motivul pentru care făcea asta.

– Fiindcă nu suport imaginea mea cu părul ăsta ori de câte ori trec prin faţa oglinzii, mi-a spus.

– De ce nu acoperi oglinda? am zis eu.

Ştiam că orice femeie are o oarecare vanitate, dar ştiam că femeile ca ea au mult mai multă. În ciuda faptului că nu mai avea cosmetice şi că părul îi fusese ciopârţit, îmi închipuiam că încă stătea în faţa oglinzii, prefăcându-se că e în camera ei cea frumoasă şi se pregăteşte pentru o seară în oraş cu Garland, sau plănuind ce să facă atunci când avea să îi crească părul şi să scape din locul acesta.

Până la urmă, a fost receptivă la sugestia mea şi a pus un cearşaf peste oglindă. Ofilirea frumuseţii ei era o parte a realităţii dure pe care prefera s-o evite. Şi, totuşi, când am intrat cu tava cu mâncare şi am văzut cearşaful, n-am comentat.

M-a privit din patul ei, cu ochii sclipind de lacrimi de plictiseală şi mânie. Nu mai purta şalul; nu mai avea de ce, dat fiind că oglinda era acoperită.

– Am crezut că ai uitat de cina mea, a spus pe un ton acuzator.

Cuvintele ei erau tăioase. Furia o făcea să accentueze exagerat consoanele, şi vocea îi era mai scăzută, aproape masculină.

– Cina? Asta e prânzul tău, Alicia, i-am zis.

Conştientizând aceasta, oroarea şi surprinderea i-au reapărut pe chip.

- Abia prânzul? A privit la micul ceas închis ca într-un dom de fildeş de pe comodă. Abia prânzul?!

S-a ridicat încet în capul oaselor şi m-a privit cu nişte ochi albaştri terifiaţi, îngheţaţi. Ştiam că ajunsese să mă considere temnicerul ei. Oricând voia să facă ceva inedit, trebuia să-mi ceară permisiunea. Viaţa ei nu-i mai aparţinea.

– Ce face Christopher al meu? Îi e teribil de dor de mine? Întreabă de mine zilnic? s-a interesat ea, sorbindu-mi fiecare cuvânt.

– Uneori, am zis eu. Băieţii îi distrag atenţia.

A încuviinţat din cap, făcând sforţări disperate să-l vadă cu ochii minţii. M-am gândit şi eu la el, la frumosul şi bălaiul Christopher, chipul luminându-i-se din nou de voioşie după primele luni de tristeţe din pricina despărţirii de mama lui. Ochii îi străluceau iar când îi citeam povestea preferată seară de seară, înainte de culcare. Cu adevărat, începeam să mă gândesc la el ca la fiul meu. El şi băieţii mei se jucau foarte frumos împreună în camera copiilor. Mal şi Joel îl adorau. Părea să aibă toată strălucirea mamei lui din zilele ei fericite. Dar veselia lui luminoasă nu era seducătoare şi ispititoare, era deschisă, sinceră, plină de compasiune şi nevinovată. Era mai afectuos decât copiii mei. Uneori, mă speria asta, fiindcă Mal şi Joel aveau amândoi sângele lui Malcolm. În fiecare dimineaţă, venea în fugă la mine, strigând:

– Vreau sute de sărutări. Vreau sute de îmbrăţişări, i-ha!

Chiar cu o zi în urmă, când l-am culcat la amiază, superbii lui ochi albaştri s-au ridicat spre mine şi a întrebat:

– Pot să-ţi spun mami uneori?

Desigur, nu i-am spus Aliciei asta. În schimb, menţineam mereu conversaţia centrată asupra ei.

– Arăţi murdară azi, Alicia. Ar trebui să te îngrijeşti mai bine, am mustrat-o eu.

S-a întors brusc spre mine şi a vorbit printre dinţii încleştaţi.

– Sunt aşa pentru că trăiesc zi de zi în... debaraua asta.

– E mai mare decât o debara.

– Şi soare nu văd decât prin ferestrele de aici şi de sus. Ieri am stat sub razele lui până ce soarele s-a mutat şi am rămas în umbră. Mă simt ca o floare disperată după hrana solară, care se ofileşte într-un dulap. Curând, voi fi uscată şi moartă, şi mă vei putea presa între paginile unei cărţi, a zis ea, cu un amestec de furie şi autocompătimire în glas.

– Nu vei mai sta aici multă vreme, i-am zis. Nu-ţi face nici un bine să stai aici şi să te laşi măcinată de frustrări zi de zi, am adăugat pe un ton sec.

Asta a înfuriat-o şi mai mult.

– Poate ar trebui să ies la o scurtă plimbare în secret. Poţi lua băieţii de acasă, şi...

– Dar servitorii, Alicia... Ce le explic, dacă te văd? De unde să le spun că ai răsărit? Cine să le spun că eşti? Iar dacă băieţii ar afla... Nu pricepi? Ceea ce ceri e imposibil, pur şi simplu imposibil.

A scuturat din cap.

– Dar chiar mi-e milă de tine, i-am zis. Sper că înţelegi asta. Înţelegi?

M-a privit cu ochi cercetători şi a încuviinţat din cap.

– Nimeni nu se bucură de asta, eu cu atât mai puţin. Priveşte spre viitor şi vei supravieţui prezentului, am sfătuit-o eu.

Brusc, i-a venit o idee.

– Trimite de aici toţi servitorii, a zis ea, cu chipul plin de încântare pentru noua şi, credea ea, geniala idee. Dă-le liber, doar un weekend. Asta e tot ce mi-ar trebui, o zi sau două în aer curat. Te rog.

– Ideile tale sunt ridicole. Te sfătuiesc să-ţi vii în fire, i-am spus, mai hotărâtă. Îţi faci singură rău şi poţi pierde copilul. Acum, hrăneşte-te, pe tine şi copilul pe care-l porţi, am adăugat şi am părăsit camera înainte să mai poată zice ceva.

Când m-am întors la ea cu cina, părea schimbată. Se îmbăiase şi se îmbrăcase într-o cămaşă albastră frumoasă. Dar stătea în pat ca şi cum ar fi fost pe bancheta din spate a unei maşini, într-o călătorie.

– A, a spus ea când am intrat, iată-ne la restaurant. Ce să mâncăm?

Pretindea că e într-o mașină cu Christopher. Am fost uluită, dar n-am spus nimic.

M-a privit cu speranță, dorind să mă prind în fantezia ei. Am pus tava pe masă și am privit cum Alicia continua să creeze o situație imaginară pentru sine, depărtându-se și apropiindu-se de masă ca și cum era într-un restaurant. Dar părea mai veselă, mai fericită.

Alicia mi-a vorbit așa cum i-ar fi vorbit unei chelnerițe la restaurant. Brusc, mi-am dat seama că se petrecea ceva straniu. Nu se prefăcea doar ca să se amuze; chiar credea în această fantezie. Îi dădea înainte, de parcă eu nici nu eram acolo, sau de parcă eram o necunoscută. Nu mi-a plăcut, dar nu știam ce să fac.

M-a concediat, spunând „Poți strânge astea acum", referindu-se la vasele murdare.

A început să-i dea de mâncare unui Christopher imaginar, spunându-i că după ce părăseau restaurantul, mergeau până în parc, unde aveau să vadă animale și să se dea în călușei. Am înțeles că mansarda avea să joace rolul parcului. Purta cea mai frumoasă dintre rochiile pe care îi permisesem să le ia. Pântecul nu îi crescuse atât de mare ca să n-o poată purta, și rupsese o fâșie de material bej pe care o legase ca pe o panglică în părul ei scurt.

– Ești bine? am întrebat-o.

S-a întrerupt.

– Scuză-mă, Christopher, a spus ea către scaunul gol de lângă ea. Chelnerița vrea să întrebe ceva. Ce este? a intonat ea întrebarea.

Mi-am strâns buzele și m-am îndreptat de spate. Zâmbea ca o smintită. Credea că aveam să intru în jocul ei? Nu am repetat întrebarea. În schimb, m-am întors și am plecat cu tava de farfurii spre ușă.

– A spus că nu mai au îngheţată, i-a zis Alicia fiului ei imaginar. Dar nu-ţi face griji. Poate găsim vreun chioşc de îngheţată în parc, şi nu mai venim niciodată la restaurantul ăsta, bine?

Am auzit-o râzând pe când închideam uşa în urma mea. Nebunie, mi-am zis, şi pentru prima oară de când fusese adusă iar la conacul Foxworth, mi-am dorit să plece din nou, cât mai curând.

Jocul fanteziei a continuat. Camera din capătul aripii de nord a devenit lumea imaginară a Aliciei. Uneori, când intram, ea şi fiul ei închipuit erau în maşină; alteori, erau pe feribot. De câteva ori erau sus în mansardă. Asculta patefonul şi, chipurile, merseseră la teatrul de păpuşi. Confecţionase două marionete din şosetele ei şi folosea şifonierul pe post de scenă.

De fiecare dată când intram, mă lua drept altcineva. Ba eram chelneriţă, ba casieră la spectacolul de păpuşi, ba mecanic pe feribot... de toate; dar niciodată nu eram Olivia. Nu mai vedeam frică pe chipul ei când apăream. Mă privea cu un zâmbet plin de speranţă, aşteptând să vadă cum aveam să reacţionez la ceea ce mai inventase.

A tot continuat aşa, până într-o zi, când am intrat şi am remarcat că luase cearşaful de pe oglindă. N-o mai deranja să se vadă aşa cum ajunsese, fiindcă nu vedea adevărul. Vedea închipuirea ei. Cu o perie în mână, stătea în faţa oglinzii şi mângâia aerul, ca şi cum pe umeri i se revărsau şuviţe lungi.

Ironia era că tenul ei îşi recăpătase culoarea şi strălucirea. Ştiam că unele femei parcă înfloreau în timpul sarcinii. Eu nu fusesem una dintre ele, dar Alicia rămăsese superbă în timpul sarcinii cu Christopher. La fel era şi acum, la această sarcină, ajutată acum de fanteziile ei.

– Ce faci? am întrebat-o, iar ea s-a întors de la oglindă.

Nu mă auzise intrând.

– O, Olivia. Garland a spus că nici Afrodita însăşi nu putea avea păr mai frumos decât al meu. Nu e culmea? Bărbaţii pot fi atât de exageraţi cu linguşelile lor... Nu-şi dau seama ce efect

au asupra unei femei. L-am lăsat să-i dea înainte. De ce nu? Face vreun rău cuiva? Sigur nu Afroditei.

A râs, dar râsul ei era la fel de vesel şi sănătos ca atunci când Garland era în viaţă.

O ia razna, mi-am zis. Închisă aici şi însărcinată, începe să-şi piardă minţile. Dar nu e vina mea, am conchis eu. Era încă un păcat în cârca lui Malcolm. Poate el ştiuse că avea să se întâmple asta; poate se aşteptase. Ea avea să dea naştere copilului său, şi el urma să aibă încă un copil. Dar ea avea să fie atât de smintită, încât el nu avea să mai poată să-i dea o parte aşa de mare din avere. De fapt, avea să trebuiască să fie închisă într-un ospiciu. El urma să aibă totul: copilul, banii, şi adio, Alicia. Noi aveam să îl adoptăm pe Christopher.

Un astfel de scenariu mă înfuria. Din nou, Malcolm Neal Foxworth obţinea tot ce voia, învingând pe toată lumea, chiar şi pe mine. Nu puteam permite asta.

– Alicia, Garland a murit. N-avea cum să-ţi spună asta acum. Trebuie să încetezi asta, să încetezi toată plăsmuirea asta, până nu înnebuneşti. M-ai auzit? Înţelegi ce spun?

A rămas locului, cu acelaşi zâmbet. Auzea doar ce voia să audă.

– Nu există ceva să nu-mi cumpere, ceva să nu facă pentru mine, a zis ea. E groaznic, ştiu. Dar nu trebuie decât să pomenesc de un lucru pe care l-am văzut sau mi l-am dorit, şi a doua zi, chiar a doua zi, el va pune să-mi fie adus. Sunt tare răsfăţată, dar nu mă pot abţine.

– Oricum, a continuat ea, întorcându-se iar la oglindă şi plimbând peria prin aer, Garland spune că îi place să mă răsfeţe. Spune că-i face plăcere să mă răsfeţe, şi că nu am dreptul să-i refuz această plăcere. Nu-i aşa că e minunat?

– Ţi-am adus haine de gravidă, Alicia, i-am spus eu.

Mă gândeam că dacă o pun în faţa acestui fapt, reuşesc să o readuc rapid la realitate. Am pus mormanul de haine pe pat.

– Uită-te prin ele şi sortează-le. Nu mai poţi purta hainele alea de acum.

Nu s-a întors.

– Alicia!

– Seara trecută, Garland a spus, a spus... „Alicia, să nu-mi ceri luna de pe cer, că voi înnebuni încercând să ți-o dăruiesc." A râs. Să-i cer luna de pe cer, Olivia?

– Hainele de gravidă, Alicia, am repetat eu.

A continuat să mă ignore. În cele din urmă, am părăsit camera, gândindu-mă că avea să se ocupe singură de haine și să realizeze până la urmă ce e de făcut.

În seara aceea, totuși, stăteam întinsă pe pat și mă gândeam la vorbăria ei fără sens. Desigur, plăsmuirea ei se desfășoară la timpul prezent, mi-am zis; dar felul în care se referea la Garland era mai mult decât simplă nebunie, era ceva sinistru, ca și cum el chiar o vizitase noapte de noapte.

Brusc, m-a lovit un gând înfricoșător. Dacă Malcolm îmi nesocotise ordinele și o vizitase? Dacă ea îl văzuse și-i spunea Garland? Dacă profita de nebunia ei și se ducea la ea în toiul nopții, după ce eu mergeam la culcare? Ea n-ar fi realizat că bărbatul care o îmbrățișa nu era Garland, ci Malcolm. Gândul acesta m-a ținut trează.

La un moment dat, în timpul nopții, mi s-a părut că aud pași în hol. Până să mă uit afară, Malcolm putea foarte bine să fi cotit pe hol și să fi ajuns în aripa de nord. M-am întors la patul meu, mi-am pus halatul și papucii și am ieșit din cameră fără nici un zgomot. Aveam de gând să merg în aripa de nord și să deschid ușa de la camera ei, când mi-a venit o idee mai bună. Dacă el era acolo, nu voiam să-i dau ocazia să fugă din patul ei. Mă putea auzi venind pe hol sau se putea mișca rapid înainte să răsucesc eu cheia în broască.

M-am dus, în schimb, la intrarea din față, spre mansardă. Am aprins beculețul ce lumina scara, am închis încet ușa după mine, sigură că nici Malcolm, nici vreunul dintre servitori nu mă aude, și am pornit în sus pe scară. Intenția mea era să traversez mansarda și să ajung la scărița ce dădea în camera Aliciei. Aveam să-i privesc o vreme în pat și apoi să-i surprind.

Dar când am ajuns în mansarda slab luminată de becul mic de pe scară, acesta s-a stins pe neașteptate și eu am rămas în beznă.

Am ezitat, nesigură dacă să înaintez sau să mă retrag. Mânată de intenția inițială, am înaintat, orbecăind cu grijă prin mansardă.

Credeam că mi-o amintesc suficient de bine ca să mă deplasez pe întuneric. Apoi am auzit, în dreapta mea, zgomot de pași grăbiți. Am simțit cum mă cuprinde panica. Eram sigură că sunt șobolani, pe care mi-i imaginam trecând peste picioarele mele, făcându-mă să cad, alergând peste corpul și peste fața mea. Deodată, am simțit că leșin. Goana aceea părea să se învârtejească în capul meu. Trebuia să plec de acolo!

Brusc, m-am pomenit în fața unei persoane care stătea chiar acolo, în umbră! Abia mi-am înăbușit țipătul, când am recunoscut forma unei rochii vechi, dar sărisem înapoi atât de rapid, încât m-am împiedicat de un cufăr și am căzut peste un suport cu haine vechi, care s-a prăvălit la podea. Încercând să mă ridic, am întins mâinile spre podea. Am dat peste ceva cu blană! Un șobolan! Și mai panicată, m-am năpustit înainte, în patru labe, răsturnând un teanc de cărți vechi. Era atât de cald, că abia puteam respira.

M-am ridicat în picioare, dar eram complet dezorientată. Oriunde mă întorceam părea să ajung într-o fundătură. Întunericul se strângea în jurul meu, sufocându-mă, până ce n-am mai putut să mă mișc nici la dreapta, nici la stânga. Groaza m-a paralizat. Îmi simțeam picioarele de plumb și gambele legate. M-am forțat să mă mișc, dar nu puteam face nici măcar un singur pas. Am început să plâng în tăcere.

Șobolanii parcă înnebuniseră, alergau peste mobilă, în cufere și șifoniere. Întreaga mansardă părea luată în stăpânire de bestii hidoase. Mi-am imaginat formele fantomatice ale strămoșilor lui Malcolm croindu-și drum prin pereți, treziți de agitația stârnită de mine. Casa aceasta nu tolera nici o slăbiciune și nici o frică. Când te simțea astfel, încerca să te distrugă.

M-am dus la cel mai apropiat perete și am început să-l pipăi ca să merg în direcția în care speram că e scara din față. În agitația mea, mă loveam de mobile și de colivii vechi și mă împiedicam de cufere. Mâinile mele strângeau lucruri care se prefăceau în vietăți pulsând de viață, cu sânge cald, deși, cumva, știam că

ating doar nişte articole de îmbrăcăminte sau braţele unor fotolii vechi. Apoi părul mi s-a prins în uşiţa deschisă a unei colivii, şi colivia s-a prăvălit spre mine. Când i-am prins tija cu mâinile, mi s-a părut că e un şarpe lung şi negru. Totul aici era ceva sinistru, care prinsese viaţă.

Nu ştiu cât mi-a luat ca să găsesc scara. Mi-a trebuit toată stăpânirea de sine ca să mă calmez şi să continui, dar în cele din urmă am recunoscut capătul scării şi am coborât.

Imediat ce am deschis uşa şi am păşit din nou în hol, mi-a venit să plâng de fericire. M-am grăbit pe coridor până la aripa de sud şi în dormitorul meu. Când m-am privit în oglindă, arătam ca o nebună. Aveam părul vâlvoi şi halatul pătat. Până şi pe faţă eram pătată, iar mâinile îmi erau negre de praf şi mizerie. Ştiam că niciodată nu aveam să mai pot pune piciorul în mansarda aceea. Aveam să o străbat de multe ori în coşmarurile mele, dar numai gândul de a deschide uşa şi de a urca scările îmi provoca panică.

După ce m-am spălat, m-am întors în pat. Mult timp, am zăcut acolo, recunoscătoare pentru căldura şi confortul camerei mele. Apoi mi-am amintit ţelul meu iniţial. Nu mult după aceea, am fost sigură că aud iar paşi în hol. M-am ridicat repede şi m-am dus la uşă. Mi s-a părut că Malcolm tocmai intrase în dormitorul lui. Am aşteptat în zadar să aud zgomotul uşii lui.

Nu-l încolţisem, nici nu-l înfruntasem aşa cum sperasem. Îmi întinsesem singură o capcană, înfruntând străvechea şi sinistra mansardă, ce mustea de trecutul zbuciumat al familiei Foxworth. De-acum, avea să mă bântuie pentru totdeauna, mi-am zis.

Casa aceasta avea un fel de autoprotecţie. Îi camufla paşii lui Malcolm pe când se furişa pe holuri. Nu mă îndoiam de asta. Pereţii ştiau adevărul, doar că nu mi-l mărturiseau mie.

Am ezitat o clipă, apoi am închis uşa şi m-am întors în pat. Am adormit abia dimineaţă, când am fost trezită brusc de paşii zgomotoşi, trufaşi ai lui Malcolm, care cobora la micul dejun.

Când m-am dus şi eu, am încercat să-i desluşesc pe chip vreo expresie care să-mi sugereze dacă o vizitase sau nu pe

Alicia în acea noapte. În tot acel timp, se ținuse de cuvânt și nu mă întrebase nimic despre ea, prefăcându-se că îi e bine că ea nu mai e cu noi.

Ședea la capătul lui de masă, răsfoind ziarul de dimineață și ignorând prezența mea, ca de obicei. După ce servitoarea a turnat cafeaua, am vorbit cu el.

– Ai auzit ceva neobișnuit azi-noapte? l-am întrebat.

A pus jos ziarul, cu o expresie mirată.

– Neobișnuit? Ce înțelegi prin „neobișnuit"? a întrebat el, de parcă era un cuvânt străin.

– Cum ar fi zgomotul făcut de cineva care umbla prin aripa de nord? am zis.

M-a privit fix un moment, apoi, cu niște ochi de nepătruns, s-a aplecat în față ca să vorbească pe ton scăzut.

– Ușa e încuiată, nu? Nu poate ieși și umbla, nu-i așa?

– Sigur că nu. Dar asta nu înseamnă că cineva nu poate intra, nu? am replicat, pe o voce la fel de joasă, dar mai apăsată.

– Ce vrei să insinuezi? a întrebat el, îndreptându-se de spate.

– Ai încălcat înțelegerea noastră? l-am chestionat eu.

– Te asigur, nu intenționez să-mi pierd timpul furișându-mă prin casă. Sper că și tu ai altele de făcut decât să iscodești și să pândești prin toată casa vreo... încălcare, cum zici.

– Nu trebuie să iscodesc prin toată casa. Un singur loc din casă mă preocupă momentan, am zis, simțind cum fața mi se încordează.

Și-a îndepărtat privirea de la ochii mei sfredelitori și a negat din cap.

– Ți-a spus ea ceva? A născocit ceva? O femeie de teapa ei, închisă într-o cameră singură cuc, nu poate decât să aibă fantezii, a spus el, zâmbind disprețuitor.

Buzele i s-au arcuit atât de rău, încât semăna cu o pisică.

– De unde știi că are fantezii? am întrebat eu imediat.

– Te rog, Olivia, eforturile tale infantile de a face pe detectivul sunt mai penibile decât îți poți imagina. Nu vei găsi amprentele mele în camera zis,

A ridicat ziarul şi l-a foşnit, asigurându-se că-i văd zâmbetul batjocoritor înainte să-l ascundă în dosul paginilor.

– Aşa sper, am zis eu.

Dacă era îngrijorat, nu se vedea. S-a întors la ziarul lui, a terminat micul dejun repede ca de obicei şi a plecat la lucru, lăsându-mă să mă îngrijesc în continuare de nebunia pe care propria lui nebunie o crease.

Darul de Crăciun

Când frunzele verzi ale verii s-au uscat și au căzut, iar copacii și-au întins crengile tot mai goale spre cer, propria mea sarcină falsă a început să se vadă. Toată vara umblasem prin casă, încercând să adun perne de diferite mărimi și forme ca să afișez sarcina închipuită. Am găsit o pernă în salon și m-am gândit: „Da, asta e cam de luna a treia". Am mai găsit câteva sus în aripa de nord. Dar conacul Foxworth era atât de mohorât și lipsit de decorațiuni, încât în luna a șaptea, când sarcina chiar se vedea, a trebuit să merg în Camera Lebedei ca să găsesc o pernă suficient de pufoasă care să întruchipeze „copilul". Da, acceptasem să joc șarada în care eu urma să nasc în decembrie. Ce ironie a sorții, ca sorocul să pice în ziua de Crăciun!

Imediat ce „sarcina" mea a devenit vizibilă, am știut că e momentul să le explic copiilor viitoarea naștere. Mal și Joel, așa cum insistasem, mergeau deja la pension în Charleston, din septembrie. Christopher rămăsese acasă cu mine. Mi-era foarte dor de băieți când erau plecați, iar lui Christopher îi lipsea foarte mult mama lui, așa că am devenit cei mai buni prieteni, eram aproape ca mamă și fiu. Îl răsfățam toată ziua. A fost unica bucurie din viața mea în acele luni stranii și dificile. Ne jucam de-a vrăjitoarele, dar Christopher mereu insista să fiu eu vrăjitoarea cea bună. Și, într-adevăr, pe măsură ce fătul creștea, simțeam tot mai mult că acel copil avea să fie un dar de la Dumnezeu, așa cum știam că era Christopher. Am decis

că momentul cel mai potrivit pentru a le da vestea băieţilor era cina din Ziua Recunoştinţei, ca Malcolm să fie prezent pentru a împărtăşi bucuria anunţului. Aveam pentru ce să aducem mulţumiri de Ziua Recunoştinţei.

Pentru că acum aveam doar două servitoare, am fost ocupată toată dimineaţa cu pregătirile pentru o masă deosebit de specială. La prânz, când era momentul să ne aşezăm să mâncăm, eram epuizată, resimţind din plin „povara sarcinii". Când Malcolm tăia curcanul perfect rumenit, am ridicat cupa de cristal şi am lovit linguriţa de ea.

– Băieţi, băieţi, avem un anunţ special de făcut în această zi fericită. Poate aţi remarcat că silueta mea s-a schimbat în ultima vreme. Ei bine, iată care e secretul! Încă un copil se va naşte în casa noastră, un copil foarte special, care va veni exact în preajma Crăciunului. Cu adevărat, Dumnezeu ne face un cadou deosebit de Crăciun anul acesta.

Malcolm a aruncat cuţitul, s-a înroşit la faţă şi m-a privit cu furie.

– Olivia, eu trebuia să anunţ vestea asta! Cum îţi permiţi să-ţi arogi un asemenea rol!

Mi-am îngustat ochii, şi vocea mi-a devenit la fel de rece ca vântul de noiembrie care sufla frunzele uscate de afară.

– Aşa cum am discutat, Malcolm, nu uita că eu mă voi ocupa de toate detaliile privind naşterea viitorului nostru copil.

– Mamă, va fi băiat sau fată? a intervenit Joel.

– Nu fi prost, l-a admonestat Mal. Nu are nimeni de unde să ştie până nu se naşte.

Mal semăna tot mai mult cu Malcolm. Îi plăcea să fie el mai isteţ, mai serios, şi adesea făcea pe şeful cu Joel. Christopher doar a izbucnit în lacrimi.

– Te rog, nu lăsa să mai vină nimeni aici, Olivia! Nu vreau ca un bebeluş să-ţi ocupe tot timpul. Nu vreau să mai pierd o mămică, a suspinat el.

– Nu-ţi va lua nimeni locul, Christopher, nici un băieţel şi nici o fetiţă, l-am consolat eu.

– Va fi fată, a tunat Malcolm.

M-a săgetat cu privirea şi a continuat să taie curcanul, cu un fel de răutate concentrată asupra mea.

Furia lui Malcolm a făcut să se aştearnă tăcerea la masa noastră de Ziua Recunoştinţei. Băieţii păreau supuşi, Christopher se tot uita la mine, cerşind din ochi să fie încurajat. Malcolm corecta întruna felul în care ţineau băieţii noştri cuţitul şi furculiţa. Of, nu putea nicicum să-i lase în pace! L-a admonestat pe Joel că taie carnea ca o mimoză, iar când Mal i-a replicat „Păi, credeam că vrei o fată", Malcolm a scos un sunet de dezgust şi s-a întors la piurcul lui.

Am ajutat-o pe servitoare să strângă vasele. I-am remarcat privirile furişe, nedumerită că veştile mele nu înveseliseră masa mai mult. Dar mi-am oţelit privirea; tristeţea mea nu era pentru ochii servitorilor. Imediat ce băieţii erau în camera lor, pregătiţi de culcare, iar Malcolm, ca de obicei, era plecat cu „treburi în oraş", am pregătit un coş de picnic, plin cu mâncare de Ziua Recunoştinţei, pentru Alicia. De obicei, îi duceam cina înainte să mâncăm noi. Acum era ora opt seara. Ştiam că e lihnită.

Pe când coboram scara, pentru a mia oară parcă, am sprijinit coşul pe burta mea din pernă.

Prima dată când Alicia văzuse burta mea improvizată, râsese. Evident, ea purta hainele mele de gravidă, aşa că, dacă vreuna din noi arăta caraghios, ea era aceea.

Făcuse nişte tentative nereuşite de a scurta tivurile, dar cele mai multe fuste le târa pe podea. Corsetele îi atârnau pe pieptul mai mic decât al meu, iar braţele i se pierdeau în mâneci. Ca şi la sarcina ei anterioară, nu se îngrăşase. Mi se părea că arată ca o copilă în haine de adultă. Părul îi crescuse la loc, dar i-l scurtam cu constant, aşa că îi ajungea doar până la ceafă.

Am deschis uşa şi am arborat un zâmbet larg şi vesel.

– Ospăţul de Ziua Recunoştinţei, Alicia!

Alicia a atacat rapace coşul, fără ca măcar să mă salute când mi l-a smuls din mâini. A ridicat copanul, a muşcat din el şi a suspinat. Apoi, a luat delicat cu degetele din umplutură şi a lins şi ultima firimitură.

– N-ai remarcat că ai un apetit enorm acum? m-a întrebat ea.

vorbea emoționată, ca o școlăriță care compară notițe.

– Poftim?

Chiar nu înțelesesem întrebarea ei. Zâmbea printre îmbucături. N-o mai văzusem devorând mâncarea cu atâta poftă.

– Apetitul tău, a repetat ea. Nu e de-a dreptul enorm? Uneori, parcă aș putea mânca toată ziua și sunt tentată să mă duc la geam, să strig să-mi mai aduci de mâncare. Aș putea mânca orice, orice combinații, orice cantități, chiar și chestii crude. Azi-noapte, am visat friptură cu îngheţată și fursecuri. Tu nu ai asemenea pofte? m-a întrebat ea, dându-și capul pe spate și apăsându-și degetul arătător de la mâna dreaptă în obraz.

Se comportase mai normal în ultima vreme, și acum mă întrebam dacă nu cumva nebunia nu îi revenise.

– Nicidecum. De ce-aș avea? am întrebat eu, neștiind dacă să zâmbesc sau să mă înfurii.

N-a răspuns. A râs și s-a întors la mâncare. Mă tachina? Era oare vreo răzbunare de nebună asupra mea?

– Nu mănânc nici mai mult, nici mai puțin decât de obicei, m-am răstit eu și am lăsat-o.

Încă râdea când am închis și am încuiat ușa în urma mea.

Oricum, din acea zi, ori de câte ori mă duceam la ea să-i duc ceva, reușea să facă vreun comentariu referitor la sarcina mea, dar și la a ei. Ignora orice argument contrar al meu și se purta de parcă eu eram cea care înnebunea. În cele din urmă, am simțit nevoia să-i spun iar, răspicat, cum stau lucrurile.

– Înțelegi de ce fac asta, nu? am întrebat-o într-o zi, după ce stătusem în cameră o vreme.

Ea ședea la fereastră, tricotând la nesfârșit botoșei roz, făcând păturele și pânzeturi. Făcuse deja un morman întreg, suficient pentru șase bebeluși, dar ea tricota în continuare, fără oprire. Cel mai ciudat era că și ea părea convinsă că bebelușul avea să fie fetiță, de parcă odată cu sămânța Malcolm îi transmisese și obsesia lui. Soarele rece de iarnă intra pe ferestre, făcând camera mai luminoasă, dar fără a o încălzi vreun pic. Sigur, pernele de pe abdomenul meu îmi țineau mereu de cald.

M-am bătut peste burta falsă ca să înțeleagă exact ce voiam să spun prin „fac asta". M-a privit cu ochi sclipind de veselie.

– Faci asta, a spus ea, fiindcă Malcolm Neal Foxworth cere o familie mare, dar mai ales pentru că cere o fiică.

– Dar tu ești cea care va face copilul, Alicia. Toate simptomele reale sunt ale tale, nu ale mele.

Zâmbetul i-a pierit.

– N-ai vrea să fii și tu gravidă? m-a întrebat ea pe un ton aspru, tăios.

– Nu se mai pune problema despre asta de-acum, nu? am spus eu, cu intenția de a o intimida.

Dacă exista vreun motiv pentru care nu-i puteam tolera întrebările bizare, acela era că mă puneau pe mine în defensivă, nu pe ea. Eu eram cea nevinovată; ea era cea care păcătuise. Eu eram cea care urma să-i salveze copilul din păcat și să îl facă pur și neprihănit.

Expresia ei nu s-a schimbat. Ba chiar a devenit mai agresivă.

– Ba da, Olivia. Despre asta e vorba. Tu vei avea copilul acesta, tu ar trebui să-l simți. Pune mâna pe burtă și simte cum se mișcă în tine. Simte cum îți ia din putere. Mănâncă pentru el, dormi pentru el și roagă-te pentru el așa cum ai face pentru un copil din pântecul tău, a rostit ea cu mai multă hotărâre și înverșunare decât orice spusese în tot timpul de când era în acea cameră.

Avea ochii mici și buzele strânse.

M-am dat înapoi. Aerul mi s-a părut tot mai greu de respirat.

– De ce nu deschizi o fereastră?

Se ridicase și venea spre mine.

– E viață. Simte-o.

Mi-a luat mâna într-ale ei și mi-a pus palma pe burta ei. Pentru o clipă, am stat așa, privindu-ne în ochi. Mi-a susținut privirea atât de intens, încât nu mi-am putut feri ochii, apoi... Am simțit mișcarea din burta ei, și parcă chiar am simțit-o în a mea. Am început să-mi retrag mâna, dar ea mi-a ținut-o.

– Nu, s-o simți, s-o vrei, s-o știi. E a ta, a spus ea. A ta.

– Ești nebună! am zis în cele din urmă și am reușit să mă smulg de lângă ea. Fac asta doar ca să… să spăl păcatul tău și al lui Malcolm și ca să-i conving pe oameni că bebelușul e al meu. Și va fi al meu…

M-am retras cu spatele la ușă, am căutat clanța și m-am strecurat afară repede, dând zor să ajung în hol și să mă îndepărtez, urmărită de privirea nebună din ochii ei.

În seara aceea, când am intrat în dormitorul meu și am încuiat ușa după mine, nu mi-am desfăcut pernele de pe stomac. M-am întins pe pat cu mâinile pe burtă, gândindu-mă la felul cum Alicia îmi ținuse mâna pe pântecul ei. Era ca un curent electric care încă îmi furnica buricele degetelor și interiorul palmei. Ca și cum palma mea păstra încă amintirea mișcării pe care o simțisem la Alicia, am avut senzația acelei mișcări, doar că în pântecul meu fals. Era oare în mine vreun spirit pe care-l atingeam? Chiar alesese Dumnezeu acest rol pentru mine și spiritul lui sălășluia în mine? Brusc, m-am speriat că simțeam așa ceva, am sărit din pat și mi-am scos repede pernele.

Dar după ce am adormit în noaptea aceea, m-am trezit din nou cu senzația aceea stranie de mișcare în mine. E un vis, mi-am zis eu, doar un vis. Dar mi-a trebuit mult timp ca să adorm la loc. Chiar mi s-a năzărit că aud un plânset de copil.

Mal și Joel au rămas acasă tot weekendul de Ziua Recunoștinței, iar luni dimineață i-am trimis la școală. În următoarea lună, am așteptat tot mai dornică nașterea copilului meu, în timp ce Christopher era tot mai îngrijorat în această privință. Chiar devenise mai irascibil și mai capricios, atât de diferit de firea lui veselă și deschisă.

– Acum ești vrăjitoarea cea rea, Olivia. Și eu o să-ți mănânc bebelușul.

În ziua în care am adus acasă bradul de Crăciun, Aliciei i s-au declanșat durerile. Băieții nu veniseră în vacanță încă, iar eu și Christopher împodobeam pomul.

Chiar când agăţam un globuleţ de una dintre crengile de sus, am auzit un ţipăt îndepărtat. Am aruncat totul şi am alergat spre aripa de nord, lăsându-l pe Christopher în grija servitoarei.

– Alicia! am strigat eu, dând buzna în cameră. Ţi-am auzit strigătele din rotondă. Ce-i în capul tău?

– Olivia, a gemut ea, te rog, ajută-mă, se naşte copilul.

Deodată, a apărut lângă mine Malcolm.

– Olivia, de-acum mă ocup eu. Du-te imediat în camera ta, urmează să naşti, mi-a poruncit el.

Avea vocea atât de severă şi de fermă, încât m-am conformat imediat, pentru prima oară în luni de zile.

Timp de douăsprezece ore am stat în camera mea, urlând ca la durerile facerii, pentru urechile celor două servitoare care mai rămăseseră şi ale lui Christopher, pe când Alicia, cu Malcolm şi cu moaşa, pe care o chemase el, se chinuia în tăcere în aripa de nord. În zori, a doua zi, Malcolm a apărut la uşa mea cu o bocceluţă roz. A venit până la patul meu și a pus bebelușul lângă mine.

– E fată, a anunţat el cu o mândrie și o trufie fără margini în voce.

Am desfăcut bocceluţa şi am zărit cel mai frumos nou-născut pe care-l văzusem vreodată. Nu era pic de roşeaţă pe tenul său. Era ca şi cum fusese o imaculată concepţie şi se născuse fără chinurile facerii omeneşti. Bebeluşul acesta era atât de uşor de iubit, atât de frumos şi de dulce, că mi-a furat inima. Aveam s-o primesc ca pe fetiţa mea, avea să fie fetiţa mea. Şi avea să mă iubească.

– E cel mai frumos bebeluş din lume, nu-i aşa? Cu gropiţe la mânuţe și la picioruşe, perişor blond ondulat, cei mai albaştri ochi... Cu siguranţă, şi mama mea arăta aşa când era bebeluş, a gângurit Malcolm cu o blândeţe pe care nu i-o mai auzisem vreodată în glas. Corrine, fetiţa mea dulce şi frumoasă, Corrine!

– Corrine?! Eram şocată. Doar nu vrei să... cum poţi să botezi un bebeluş nevinovat după mama pe care zici c-o urăşti?

– Nu înţelegi. A scuturat din cap şi şi-a trecut mâna prin dreptul feţei, ca pentru a alunga nişte pânze de păianjen. Va fi

felul meu de a-mi aminti cât de înşelătoare şi de false sunt femeile frumoase, ca să nu-mi îngădui să mă încred în ea prea mult. Oricât de mult o iubesc deja, de câte ori buzele mele vor rosti numele Corrine, îmi voi aminti de trădarea mamei mele, care a promis să rămână şi să mă iubească până devin bărbat. Nu voi mai suferi atât de mult niciodată, a încheiat el, încuviinţând din cap cu aceeaşi convingere pe care o avea când făcea previziuni despre lumea afacerilor.

Gândirea lui ciudată mi-a dat fiori pe şira spinării. Cum punea impune un asemenea caracter acestui bebeluş atât de dulce şi angelic? Ce era în neregulă cu el? Nu avea să se schimbe niciodată? În clipa aceea, l-am urât pe Malcolm cu toată fiinţa mea şi mi-am făgăduit să fac tot ce-mi stă în puteri ca să feresc acel copilaş de perversitatea lui. Aveam să protejez şi să preţuiesc acea copilă ca şi cum ar fi a mea. Poate că moştenise genele Foxworth, nu şi pe ale mele, care să compenseze nebunia lor, dar aveam să o cresc conform caracterului meu, ca s-o împiedic să devină precum Alicia sau precum cea dintâi Corrine.

– Pleacă din camera mea, Malcolm! i-am poruncit cu răceală. Eşti bolnav şi nu vreau să te mai aud spunând vreodată astfel de lucruri despre fiica noastră!

Malcolm a plecat, iar eu am rămas fericită să cercetez trupuşorul perfect al nou-născutului meu, să mă cunoască şi s-o asigur de dragostea şi de grija mea. I-am numărat cele zece degeţele perfecte de la picioruşe, cele zece degeţele lungi şi delicate de la mânuţe. Da, ea avea să fie tot ceea ce n-am putut fi eu şi tot ceea ce eram. Prin această copilă deosebită, aveam să pot trăi viaţa aşa cum n-am trăit-o niciodată, căci avea să fie iubită de toţi cei care aveau să o cunoască. Am legănat-o ca să adoarmă, cântându-i „Taci, copilaşul meu, nu-ţi fie frică, tati îţi va cumpăra o păsărică..." Apoi am aţipit şi eu lângă ea. Fusese o zi lungă şi grea.

A doua zi, soarele de iarnă era la zenit când am tras perdelele din camera mea. Micuţa Corrine, un îngeraş de copil,

dormise șase ore în șir, spre deosebire de oricare alt bebeluș de care auzisem. Doica a venit să-i dea biberonul.

– Lasă-mă pe mine, am insistat.

Nu intenționam să țin doica prea mult timp. Voiam să cresc chiar eu acel copilaș. Apoi mi-am amintit de Christopher; trebuia să merg să-l văd și să i-o prezint pe Corrine. Probabil se simțea foarte singur și dezorientat. Doar îl abandonasem la bradul de Crăciun, fără nici o explicație! Fără tragere de inimă, i-am dat-o pe Corrine doicii și am fugit să-l caut pe Christopher.

Nu era în camera lui. Nu era nici în camera copiilor. Tot mai speriată, am fugit în aripa de nord. Am dat ușa de perete. Camera era goală, perfect curată și tăcută. Alicia dispăruse fără să fi lăsat vreo urmă a trecerii ei pe acolo.

– Christopher! am strigat eu, alergând în jos pe scări. Christopher! Unde ești? Te rog, Christopher, vino la Olivia ta!

Mi-am auzit ecoul pe holurile pustii, cufundate în tăcere. M-am așezat pe canapeaua din salon și am plâns cum nu mai plânsesem niciodată în viața mea. Alicia își ceruse fiul, iar Malcolm îi dusese de acolo fără să-mi spună măcar vreun cuvânt de rămas-bun. Am jurat atunci, pe loc, că nu aveam să îngădui vreodată să se întâmple așa ceva cu Corrine.

Acel Crăciun a fost pentru Mal și Joel unul cum nu mai pomeniseră, nici nu își imaginaseră. Malcolm plănuia cea mai amplă, grandioasă și extravagantă petrecere de Crăciun care s-a dat vreodată la conacul Foxworth. Cheltuise chiar mai mult decât Garland, pe care-l acuzase adesea că e mână spartă. Am învățat repede că, atunci când venea vorba de Corrine, zgârcenia tipică a lui Malcolm era repede dată uitării. Cumpătarea și moderația nu aveau nimic de-a face cu ceea ce avea să considere el necesar pentru ea.

În primul rând, lista de invitați era mult mai extinsă față de lista de la celelalte petreceri de Crăciun ale noastre. Aproape cinci sute de oameni au fost invitați, dintre care mulți abia dacă-l cunoșteau pe Malcolm. Aproape oricine avea o proprietate, o afacere sau o profesie, pe o rază de optzeci de kilometri,

a fost invitat. Pentru a arăta cât de importantă e Corrine, Malcolm a creat o invitație de Crăciun specială. „Corrine Foxworth are plăcerea să vă invite la prima ei petrecere de Crăciun la conacul Foxworth", scria cu litere aurite în partea de sus a invitației.

Am organizat barul în foaier și am comandat lăzi întregi de șampanie scumpă. Lichidul spumos alimenta patru fântâni uriașe de cristal, care îl împroșcau în niște boluri imense de argint. Șase chelneri umpleau cupele cu stemă sub lichidul sclipitor și le înmânau încontinuu oaspeților care soseau. Peste tot, oamenii erau întâmpinați de servitoare și valeți, în livrele alb cu negru, care intrau și ieșeau din sala de bal cu tăvi încărcate cu delicatese: bucățele de pâine cu caviar, fâșii de somon pe biscuiți și cei mai mari creveți pe care-i văzusem vreodată, înfipți în scobitori aurii.

Bradul de Crăciun fusese înlocuit cu unul înalt de șapte metri, încărcat de mii de ornamente și lumini sclipitoare. Steaua din vârful lui era din argint veritabil, iar Malcolm înconjurase baza bradului cu zeci de cadouri pentru Corrine, ambalate în hârtie strălucitoare. A trebuit să-i amintesc să pună și cadouri pentru Mal și Joel.

Malcolm a triplat numărul servitorilor pentru această ocazie. La distanță de un metru și jumătate stătea câte unul cu o tavă sau unul care aduna paharele și farfuriile. O masă de doisprezece metri fusese pusă la peretele îndepărtat, și pe ea erau curcani la cuptor, jamboane întregi, friptură de vită la cuptor, păsări umplute, bucăți de somon, boluri peste boluri cu caviar, platouri cu creveți și șiruri de cozi de homar. Totul era ostentativ ornat și așezat pe tăvi de argint. Erau flori în fiecare colțișor, și pe alocuri fuseseră aduse mese pe care să stea crăciunițe imense. Nu se zgârcise cu nimic.

A angajat o formație alcătuită din zece membri și a pus să fie construită o scenă temporară în colțul stâng al foaierului. Aveau chiar și o solistă care cânta cele mai la modă melodii, lucru pe care Malcolm rareori îl tolera. Plănuise acest bal ca pe

o afacere crucială, neavând încredere în mine în privința nici unui detaliu.

Parcă până și vremea o comandase anume pentru petrecerea noastră de Crăciun, căci afară ningea liniștit, și fulgii mari sporeau atmosfera festivă. Unul dintre vecinii noștri pusese un cal la o sanie și îi adusese pe unii dintre oaspeți sus, pe deal, înveliți în blănuri, sunând din zurgălăi și cântând colinde.

Valeții și servitoarele le luau hainele și pălăriile la intrare și erau direcționați numaidecât spre șampanie, ca să poată ciocni, în cinstea nașterii lui Corrine, cu Malcolm, care a băut mai mult decât cu oricare alt prilej.

Malcolm comandase, de asemenea, o sută de lumânări roșii, care pâlpâiau vesel în sfeșnicele de argint. Erau aprinse toate cele cinci rânduri ale celor trei candelabre uriașe de aur și cristal. Luminile sclipitoare creau o atmosferă de o frumusețe uluitoare, de la oglinzi la cristaluri și la bijuteriile femeilor.

Părea o scenă dintr-un film despre regii și reginele Europei. Opulența avea un efect magic. Aproape că te așteptai să apară Făt-Frumos cu Cenușăreasa la braț.

Oaspeții purtau cele mai scumpe haine pe care le aveau, cele mai costisitoare bijuterii și blănuri. Atmosfera era electrizantă grație entuziasmului lor, hohotelor de râs și discuțiilor înflăcărate pe care le purtau.

Pentru a sărbători nașterea lui Corrine, Malcolm angajase un fotograf profesionist care să o pozeze în pătuțul ei și în brațe la el. Fotografiile erau apoi mărite extrem de mult și puse în rame de aur, șase dintre ele fiind așezate pe niște trepiede la intrare, așa încât oamenii care veneau la petrecere s-o vadă în primul rând pe superba fetiță a lui Malcolm Foxworth. Fotograful îi surprinsese albastrul ochilor și bogăția de păr auriu. Nimeni nu putea trece pe lângă o fotografie fără să-i remarce tenul perfect și trăsăturile delicate.

De fapt, frumusețea lui Corrine a fost de la bun început subiect de discuție. Unii, precum Beneatha Thomas și Colleen Demerest, își exprimau opiniile destul de deschis, sau, mai exact, gelozia. Când m-am oprit să vorbesc cu ele și cu unele dintre

prietenele lor, am aflat că analizaseră în detaliu una dintre fotografiile lui Corrine.

Văd că seamănă mult cu Malcolm, a spus Beneatha, dar prea puțin cu tine.

Am văzut schimbul de zâmbete dintre celelalte femei și mi-am amintit prima mea petrecere cu lumea bună din Virginia, cât de stângace și stupidă mă făcuseră să mă simt. Eram decisă s-o protejez pe Corrine și să nu las vreodată să ajungă la urechile ei ce mi se întâmplase mie.

– Sunt sigură că va fi de o frumusețe răpitoare și înaltă, a spus Colleen, accentuând cuvântul „înaltă".

Câteva dintre femei s-au întors ca să-și ascundă expresiile batjocoritoare și zâmbetele, dar eu m-am îndreptat de spate, fermă, înaltă, lipsită de inhibiții. Ele nu aveau fiice precum Corrine. Aveam să le arătăm noi lor.

– Da, se vede deja că are firea mea, a venit replica mea plină de dispreț. Nu e plângăcioasă și smiorcăită, așa că nu va fi slabă și supusă ca atâtea femei din ziua de azi. Mă aștept să aibă concentrarea și curiozitatea mea intelectuală, iar când va fi de vârsta noastră, va avea subiecte mai serioase de discuție.

Le-am lăsat acolo, incapabile să mai rostească vreun cuvânt.

Cu toate acestea, și alții au făcut comentarii pe marginea trăsăturilor lui Corrine. Am auzit, fără să vreau, o serie de remarci despre ochii ei albaștri și părul auriu, despre faptul că arăta foarte mult ca o Foxworth. Eram în spatele Dorotheei Campden, al cărei soț era directorul unei mari fabrici de textile pentru care Malcolm era în negocieri ca s-o cumpere, și am auzit-o spunând cum Corrine era dovada că, adesea, copiii seamănă mai mult cu bunicii decât cu părinții.

– Iar în cazul acestei copile, e o binecuvântare, a conchis ea. Cel puțin în ceea ce privește latura maternă.

Toți cei din grupul ei au tresărit când am apărut lângă ei imediat după ce făcuse această remarcă.

– În ce fel e o binecuvântare, Dorothea? am întrebat eu.

Era o femeiușcă între două vârste, într-o continuă luptă cu vârsta, vopsindu-și părul, purtând haine potrivite unor femei

mai tinere, căutând creme de față cu așa-zise formule miraculoase pentru atenuarea ridurilor. Am privit-o de sus, și ea s-a făcut mică, ținând mâna la gât, de parcă amenințam s-o sugrum.

– Păi... Eu... Voiam doar să spun că seamănă foarte mult cu mama lui Malcolm.

– Nu știam că ești atât de în vârstă, Dorothea, încât să ți-o amintești pe mama lui.

– Ei bine, da, a spus ea, ochii ei aruncând săgeți când la o femeie, când la alta.

Căuta pe cineva care s-o scoată din încurcătură. Ce mi-a mai plăcut să le dau peste nas!

– Sigur, bebelușii se schimbă pe măsură ce cresc, nu? Păi, pe tine te-ar mai recunoaște cineva după fotografiile de când erai bebeluș? am întrebat eu. Apoi mi-am acoperit gura cu mâna, prefăcându-mă speriată, ca și cum comisesem o gafă de proporții. Vai de mine, scuză-mă, Dorothea! Existau aparate foto pe când erai tu copil, Dorothea?

– Poftim? Păi... Sigur, eu...

– Scuzați-mă, am spus eu. Tocmai au sosit soții Murphy, am adăugat și i-am întors repede spatele, lăsând-o să vorbească singură.

– Ce mojicie! a spus cineva din grupul ei, după care s-au adunat în jurul ei precum puii în jurul unei cloști rănite.

Umblam printre oaspeți, uneori întrerupând conversații similare, alteori simțind că am apărut exact când se spuneau lucruri jignitoare despre mine. Îmi plăcea să le momesc și să le atac pe aceste femei superficiale. Nu după mult timp, când mi-am rotit ochii prin sala de bal, mi s-a părut că multe dintre ele privesc înspre mine cu ură. Dar nu-mi mai păsa. Acum o aveam pe Corrine, și aveau să mă știe drept mama celui mai frumos copil din stat.

Cumva, ceea ce făceam a ajuns la urechile lui Malcolm, care m-a apucat de braț și m-a tras în bibliotecă după el. Mi-am amintit din nou primul bal și felul cum s-a retras în bibliotecă la braț cu fetișcana aceea. Mi-am amintit furia și durerea de atunci. Acum, nu aveam nici un chef de crizele lui.

– Ce e aşa urgent de nu poate aştepta? l-am chestionat.

– Tu şi ceea ce faci acolo, a spus el, cu nişte ochi măriţi şi puţin injectaţi.

Era efectul şampaniei.

– Ce fac acolo?

Ştiam la ce se referă, dar m-am prefăcut inocentă şi am adoptat o expresie nevinovată.

– Le insulţi pe femeile alea, le spui exact ceea ce crezi despre ele, chiar le ofensezi pe soţiile unor importanţi parteneri de afaceri, a adăugat el, de parcă aş fi proferat blasfemii în faţa unor clerici.

– Din punctul meu de vedere, am început eu, acele aşa-numite doamne din lumea bună sunt...

– Nu-mi pasă ce crezi tu, a izbucnit el. Nu e petrecerea ta, să-ţi baţi joc de ea. E a lui Corrine. Am dat-o în cinstea ei. Vrem să fie ea bine primită în lume, nu tu!

– Pentru Corrine? Eşti nebun? E şi fiica mea, şi e doar un bebeluş. Nu vreau să crească frivolă şi răsfăţată, ca femeile alea... ca mama ta. În plus, ea habar nu are ce facem, am zis. Atâta cheltuială pentru o copilă... indiferent cât de iubită şi minunată e... e o risipă.

– Nu e o risipă, a răspuns el, lovindu-şi pumnul în palmă.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de surescitat într-o ceartă

– E ceea ce merită.

– Merită? am început eu să râd.

– Eşti invidioasă, a spus el, arătând cu degetul spre mine Eşti invidioasă pe un bebeluş, eşti invidioasă pe Alicia că născut un copil atât de frumos, invidioasă pe ochii ei albaştr pe părul blond şi pe tenul perfect. Ei bine, n-am să permit aş ceva, îţi spun clar; nu permit!

Acum strânsese ambii pumni. M-am gândit că e destul furios şi de beat ca să mă lovească, dar nu aveam să-i perm să mă intimideze astfel.

– Nu, Malcolm, tu eşti cel invidios. Invidios pe mine şi fiica mea.

– Ce? Ideea aceasta a părut să-l deruteze. S-a dat înapoi ca și cum eu eram cea care urma să lovească. E fiica mea, nu a ta. Nu are nici un strop din sângele tău și nimic de la tine. Și mă bucură asta.

Avea o privire plină de ură și răutate, dar nu aveam să-l las să mă mai rănească.

– A, nu, Malcolm, aici te înșeli. Tu ai vrut să fiu mama acestui copil. Și voi fi. Și are ceva și de la mine, mă are pe mine din clipa când am acceptat să fiu părtașă la micul tău plan. Dar, acum, Malcolm, nu mai e planul tău, e viața ta și a mea, și a fiilor și a fiicei noastre. E familia noastră, și acum sunt o Foxworth la fel cum ești tu. Am trecut pe lângă el și am deschis ușa bibliotecii. Mă întorc la petrecere, am zis. Tu n-ai decât să rămâi aici și să continui cearta asta cu tine însuți, din partea mea.

Și-a venit în fire și mi s-a alăturat, aruncându-mi din când în când câte o privire amenințătoare. L-am ignorat. La ora douăsprezece, doica a adus-o jos pe Corrine. Îi ținusem pe băieți treji până atunci, deși erau extenuați, și toți cinci am stat în fața uriașului brad de Crăciun pentru o fotografie de familie.

Malcolm o ținea pe Corrine, iar cei doi băieți stăteau la dreapta și la stânga mea și mă țineau de mână. Blițurile au pornit, și mulțimea de oaspeți a aplaudat. Malcolm strălucea de mândrie, privind în jos la fiica lui. Ea era trează, dar nu plângea.

– Știe că e petrecerea ei! a anunțat el, aruncându-mi o privire tăioasă.

Mulțimea a râs la spiritul lui de glumă.

– Propun un toast, a intervenit Matthew Allen, unul dintre partenerii de afaceri ai lui Malcolm.

Era mai degrabă omul de paie al lui Malcolm, consideram eu. A ridicat cupa de șampanie, și valeții s-au grăbit să le ofere pahare oaspeților.

– Pentru familia Foxworth, a spus el, și mai ales pentru frumoasa fiică nou-născută, Corrine! Crăciun fericit și la mulți ani!

– Aşa să fie! au strigat toţi cei prezenţi, iar cupele au fost golite.

Formaţia a început un colind, şi Malcolm a trecut prin mulţime, prezentându-şi superba fiică.

Am luat băieţii cu mine.

– Tata o iubeşte mai mult decât ne iubeşte pe noi, a spus Mal.

Era foarte receptiv, ceea ce-mi dădea speranţă.

– Trebuie să înveţi să accepţi, Mal. Amândoi trebuie să învăţaţi asta, am spus.

Mi-am strâns băieţii la piept. Îi iubeam mult, iar iubirea şi grija mea erau suficient de mari pentru trei copii. Nici unul nu avea să fie privat de ele. I-am sărutat pe amândoi pe creştet şi i-am îmbrăţişat din nou, pe când toţi trei îl priveam pe Malcolm, în partea cealaltă a sălii, cum îşi ridică fiica blondă în aer, încât aproape că părea un heruvim care descinsese din bradul de Crăciun. O ţinea în aer şi zâmbea debordând de fericire.

Corrine

Începând din seara petrecerii de Crăciun, Malcolm nu a ezitat nici o clipă să arate că iubirea lui pentru Corrine nu avea limite. Băieţii ştiau asta şi sufereau, iar eu încercam în continuu să compensez asta, să-i asigur că toţi copiii sunt la fel de iubiţi de părinţii lor, că aveau să fie mereu adoraţi şi de mine, şi de Malcolm, chiar dacă lui nu-i era mereu uşor să-şi arate afecţiunea pentru băieţi. Cred că băieţii au fost chiar fericiţi să se întoarcă la şcoală după Anul Nou, atât de neglijaţi se simţeau după atenţia constantă pe care Malcolm i-o arăta lui Corrine. El petrecea acum mai toate serile acasă, pe când înainte ieşea aproape mereu. Îi gângurea şi îi cânta lui Corrine neîncetat, în schimb, pe Mal şi pe Joel îi tot critica şi disciplina peste măsură, ca de obicei. Mi se rupea inima pentru ei. Erau băieţi buni, adorabili şi iubitori, şi ştiu că se simţeau neglijaţi de Malcolm, care nu avea ochi decât pentru fiica lui. După ce ei au plecat, am simţit că pot să-i acord nestingherită atenţie lui Corrine.

Dar Malcolm a insistat ca doica, pe care o angajasem iniţial, să rămână. De câte ori mă duceam să-i dau lapte lui Corrine sau doar s-o iau în braţe, femeia aceea îmi stătea în coastă, încercând să se impună, încruntându-se dezaprobator la felul cum mă purtam cu fiica mea. Asta mă înfuria.

Într-o dimineaţă, în timp ce doamna Stratton îi dădea lui Corrine biberonul, am răbufnit.

– Ți-am spus de atâtea ori că doar eu îi voi da lapte lui Corrine. Cum îndrăznești să-mi nesocotești ordinele?

– Doamnă, mi-a replicat ea perfid, nu mi s-a spus nici o clipă că trebuie să urmez ordinele dumneavoastră. Dimpotrivă, domnul Foxworth mi-a explicat clar, în cele mai mici detalii, programul copilei, așa cum îl dorește dumnealui.

– Ce?

Eram șocată.

– Vreau să pleci din casa asta până diseară. Serviciile dumitale nu vor mai fi necesare.

– Mă tem că e o neînțelegere, doamnă Foxworth, a insistat doamna Stratton. Când m-a angajat domnul Foxworth, înțelegerea a fost ca fetița să fie în grija mea pe termen nelimitat.

Eram furioasă, dar n-am vrut ca mânia mea s-o afecteze pe scumpa mea fetiță nevinovată, așa că m-am întors repede și am ieșit din cameră. Toată dimineața, am umblat de colo colo pe holurile conacului Foxworth, foarte agitată și decisă încă o dată să preiau de la Malcolm controlul asupra situației.

După-amiază, am avut parte de o a doua surpriză: au sosit decoratorii. Era încă un lucru pe care Malcolm îl aranjase fără știrea mea. Au mers în camera lipită de a lui și au început să aranjeze o cameră de copil doar pentru Corrine. Malcolm decisese ca ea să nu stea în camera de copii a băieților. Fusese comandată mobilă nouă, și am înțeles, după zelul cu care lucrau decoratorii, că Malcolm ceruse ca totul să fie gata cât mai repede. Din nou, nici o cheltuială nu era prea mare pentru Corrine, iar eu nu aveam nici un cuvânt de spus în privința noului tapet, a covorașului sau a stilului de mobilier. Decoratorii abia dacă îmi dădeau atenție.

Am clocotit toată ziua. Am încercat să dau de Malcolm la biroul lui, dar el abia dacă vorbea cu mine la telefon vreodată. În primele săptămâni de viață ale lui Corrine, a sunat o singură dată să mă întrebe de ea, dar de obicei vorbea cu doamna Stratton. Dacă îl sunam vreodată, secretarele lui îmi spuneau că e în vreo ședință sau plecat din birou. Nu conta că lăsam mesaj ca el să mă sune înapoi. De fiecare dată când îl întrebam

despre asta, îmi spunea că fusese atât de ocupat că nu apucase să mă sune; așa că am renunțat să-l mai sun.

Îl așteptam în ușa bibliotecii când a ajuns acasă devreme, în seara aceea. Ar fi ajuns și mai devreme, dar trecuse pe la un magazin de hăinuțe pentru bebeluși și cumpărase cinci pijamăluțe noi pentru Corrine. Cu pachetele în mâini, radiind de încântare, a intrat în conacul Foxworth gata să fugă sus la fetiță.

Eram amuzată de felul cum îi vorbea când se ducea la ea. Era ca și cum se aștepta ca ea să înțeleagă cuvintele lui, promisiunile lui, planurile lui pentru educația și pregătirea ei. Uneori, când îl auzeam vorbind lângă Corrine, mă trecea un fior. Parcă avea impresia că mama lui băuse cupe pline de licoare fermecată la fântâna tinereții până revenise la stadiul de bebeluș. În mintea lui, era chiar ea, fetiță, dar înțelegea ca o femeie adultă lucrurile care i se spuneau, și mai ales lucrurile pe care i le spunea el.

– Malcolm! l-am strigat eu când a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre scara cea mare.

Alerga adesea în sus pe scări ca un băiețandru de șaisprezece ani, atras spre aripa de sud de o dragoste absolut magnetică și copleșitoare, mânat de adorația pentru copilul lui.

– Ce vrei? a întrebat, nerăbdător să scape de mine.

Oricum, luna trecută mă ignorase. Oricând era acasă, era cu Corrine; și când ea dormea, el era la birou. Uneori, când se uita la mine, privea prin mine, de parcă nici nu eram acolo.

– Vreau să discut cu tine imediat, am spus. Nu suportă amânare.

– Ce nu suportă amânare? a întrebat el cu o grimasă.

Cutiile de pe brațe stăteau într-un echilibru precar. Nici măcar nu-și scuturase zăpada de pe umeri și de pe spate. Fulgii albi i se topeau în părul blond, făcând șuvițele să strălucească. Dar nu părea să remarce sau să-i pese.

– Te rog să vii aici, am zis eu și m-am dat în spate.

L-am auzit mormăind nerăbdător, dar a intrat repede. A pus pachetele pe birou.

– Deci? Ce e așa urgent?

A scuturat din cap şi şi-a şters picăturile de la fulgii topiţi e pe umeri.

– Vreau ca doamna Stratton să fie concediată. Acum, Malcolm.

– Doamna Stratton e profesionistă. O profesionistă în îngrijirea bebeluşilor. Corrine va avea parte doar de ce e mai bun.

– Nu sunt eu ceea ce e mai bun? Sunt mama ei. Şi sunt, de asemenea, mama fiilor tăi!

– Cu băieţii e altceva, a spus el, privindu-mă de parcă eram o idioată care nu pricepe nimic.

– De ce? Cum aşa? am întrebat.

– Pur şi simplu e altceva!

Nu suporta să fie contrazis. Îmi imaginez că doar aici, în propria casă, era contrazis vreodată. Nici unul din angajaţii şi lingăii lui nu îndrăznea să facă asta. Fără îndoială că era o crudă ironie a sorţii pentru el ca propria soţie să îl înfrunte cel mai mult. Atitudinea lui Malcolm faţă de femei lăsa prea puţin loc pentru egalitate şi respect.

– E o extravaganţă costisitoare, am spus eu, dând dezaprobator din cap. Femeia aia se va plictisi aici, dacă e aşa o profesionistă cum spui. În cea mai mare parte a timpul, eu voi...

– Tu nu vei face nimic, a izbucnit el. Las-o pe Corrine cu totul în grija ei. Pentru asta o plătesc. I-am dat instrucţiuni; las-o să le urmeze.

– Am făcut eu vreo greşeală cu fiii tăi?

Nu aveam de gând să-l las să facă ce vrea. Dacă intenţiona să facă lucrurile dificile şi neplăcute pentru mine, aveam să i-o plătesc cu aceeaşi monedă.

A încercat să ignore întrebarea mea.

– Malcolm, am făcut vreo greşeală?

– Greşeală... mi-a răspuns el cu dispreţ. Păi, uită-te la băieţi

– Ce nu e în regulă cu ei?

– Dar ce e în regulă, asta ar trebui să întrebi. Au un caracte slab; sunt leneşi; nu au nici un interes pentru lumea afacerilo lumea care le-a oferit toate astea, a zis el, gesticulând. Le-otrăvit mintea ca să nu suporte prezenţa mea...

– Asta ai făcut tu singur, l-am întrerupt eu. Îi terorizezi.

– Doar pentru că am pretenții de la ei, a continuat el. Vreau să fie bărbați, nu flăcăii mamei. Mal încă se furișează la pian când nu sunt acasă. Nu nega, a adăugat el repede. Iar Joel... Joel e încă fragil și slab ca o fetiță.

– Dar asta n-are nici o legătură cu...

– Ajunge! a bătut el cu pumnul în birou. Ajunge! a reluat pe un ton mai scăzut, dar mult mai amenințător. Doamna Stratton va rămâne până voi vrea eu s-o concediez. Asta vreau eu; sunt banii mei. Nu te băga!

– Corrine e și copilul meu!

Un zâmbet fals i-a curbat buzele.

– Chiar așa, Olivia? Ai uitat? E fiica mea. Ai uitat? Are doar sângele Foxworth, a adăugat el, ca și cum, alungând-o pe Alicia, o văduvise pe Corrine până la ultimul strop de sângele matern. În mintea lui bolnavă, Corrine era numai și numai a lui. Merită ce e mai bun și va avea ce e mai bun de acum încolo. Tu nu poți înțelege asta, a adăugat el, scuturând din cap și uitându-se la mine ca la o persoană demnă de milă. Tatăl tău te-a crescut mai mult ca pe un fiu decât ca pe o fiică. Oricum, nu e treaba ta. Vezi-ți de ale tale și las-o pe doamna Stratton să-și facă meseria. Ocupă-te de băieți, a spus el. Sunt mai mult decât suficienți pentru tine, a adăugat el pe un ton plin de amărăciune.

Și-a luat iar pachetele.

Nu știam cum să câștig această ceartă. Momentan, eram redusă la tăcere.

Pornise spre ușa bibliotecii.

– Stai, l-am strigat. Ce e cu noua cameră pe care o faci pentru ea?

– Ce e cu ea?

– Trebuie să insist, am spus, să mă informezi despre aceste decizii înainte să le iei. Nu voi mai permite să fiu făcută de râs în felul ăsta.

S-a răsucit și m-a privit ca pe o insectă enervantă, care nu-i dă pace. A zâmbit în colțul gurii și a dat dezaprobator din cap.

– Când am acceptat planul tău cu acest copil, am stabilit că de acum eu voi conduce casa asta, și lucrurile se vor desfășura cum consider eu de cuviință. Și tu ai acceptat că acest copil va fi al meu, și chiar este și al meu. Doar Dumnezeu, nu tu, mi-l mai poate lua acum. Am făcut o pauză ca să-mi recapăt suflul și să-l sfredelesc cu privirea. Te voi lăsa să faci camera fetiței, Malcolm, dar cu o singură condiție. Mal și Joel vor primi și ei camere noi, fiecare câte una, unde să facă ce doresc când vin acasă de la școală. Și fiecare din camere va avea câte un pian cu coadă.

– Prea bine, a spus el cu o expresie de dispreț și dezgust suprem. Nu-mi mai pasă cum îți crești fiii. Sunt deja răzgâiați și stricați.

S-a strecurat afară din cameră și i-am auzit pașii pe scară, pe când sălta pe trepte în drum spre fiica sa.

Și eu eram nerăbdătoare zi de zi să ajung în camera lui Corrine. Pe zi ce trecea, Corrine era tot mai frumoasă, și inima mi se umplea tot mai mult cu dragoste pentru ea. Prima dată când buzele ei au zâmbit, se uita la mine, și am știut că simțea iubirea și grija mea pentru ea. Când părul ei auriu și mătăsos a fost destul de lung, i l-am prins cu panglici roz adorabile. Arăta ca o mică prințesă din basme. O, acum înțelegeam iubirea pe care părea să o simtă toată lumea pentru fetițele acelea delicate și drăguțe pe care le vedeam în copilăria mea. Frumusețea lor părea să atingă o coardă specială a inimii, făcând-o să răsune minunat, precum harpa unui înger.

În vara când Corrine avea aproape trei ani, Malcolm a făcut din nou ceva fără aprobarea mea. A înlocuit-o pe doamna Stratton cu o persoană pe care a adus-o din Anglia.

Doamna Worthington, căci despre ea este vorba, era o fată bătrână în vârstă de cincizeci și patru de ani, care, potrivit spuselor lui Malcolm, fusese guvernanta copiilor ducelui și ducesei de Devon. Încă de la început nu mi-a plăcut de acea femeie, și nici ei de mine. Malcolm îi explicase răspicat că eu nu aveam nici o importanță în privința deciziilor legate de Corrine. Femeia nu-mi acorda nici o atenție; încerca să preia

controlul asupra vieții lui Corrine de parcă eu eram moartă. Nu mă întreba niciodată înainte să facă ceva cu ea. I-a organizat un program copilei și îl respecta cu sfințenie.

În prima săptămână, Corrine s-a răzvrătit și m-a rugat să scap de doamna Worthington.

– Vreau să stau cu tine, mami, a plâns ea. Nu-mi place de doamna aia.

– Corrine, scumpo, știi că aș prefera să fim numai noi două. Dar tatăl tău insistă. Consideră că e important să ai guvernantă, și, deși eu nu sunt de aceeași părere, el nu cedează. Cel mai bine ar fi să asculți de doamna Worthington.

În ciuda antipatiei mele pentru doamna Worthington, am ajuns curând să-i admir talentele, și chiar voiam ca fetița să aibă toate acele daruri pe care eu nu le putusem avea. Programul doamnei Worthington includea lecții de maniere, de retorică și de dans. Și, culmea, Corrine urma să învețe să cânte la pian.

Doamna Worthington era o femeie sigură pe ea și oarecum arogantă, înaltă de aproape un metru șaptezeci. Deși hainele ei erau conservatoare și victoriene, avea și câteva haine foarte frumoase, rochii, bluze și fuste din materiale fine: bumbac, mătase și tafta. Nu o vedeam niciodată fără să aibă părul perfect prins. Se trezea foarte devreme dimineața și se pregătea în fiecare zi de parcă urma să meargă în audiență la regină.

Nu se machia și-și petrecea tot timpul liber fie citind în camera ei, fie făcând plimbări solitare prin grădinile conacului Foxworth. În afară de cazul când vremea era rea, se plimba zilnic, ca activitate fizică. Era foarte atentă la ceea ce mânca și-și menținea silueta destul de zveltă pentru vârsta ei.

De fapt, am devenit și eu într-un fel eleva ei, fiindcă tot ceea ce făcea constituia o lecție pentru Corrine, indiferent că era despre felul în care să ții furculița corect, cum apuci mâncarea, cum să mergi cu postura potrivită, cum să saluți oamenii – indiferent despre ce era vorba, se întorcea mereu spre Corrine și se asigura că fetița înțelege și reține acțiunile ei

Malcolm a decis că fetița – spre deosebire de băieți, cărora li s-a permis să mănânce cu noi la masă abia când au împlinit cinci ani – putea sta cu noi la masă, ca să învețe.

A fost motivul uneia dintre nenumăratele certuri pe care le-am avut cu Malcolm legate de educația lui Corrine. Prima oară când Corrine a fost adusă la masă de doamna Worthington, avea doar trei ani. Eu și băieții ne-am uitat cu surprindere cum doamna Worthington a apărut cu ea de mână. Malcolm radia și a arătat spre scaunul de lângă el. Corrine a dat să fugă spre el, dar doamna Worthington a oprit-o imediat.

– Corrine, a spus ea, și copila a ezitat.

M-a uluit asemenea supunere. Doamna Worthington era la noi doar de o săptămână, și în ciuda sentimentelor lui Malcolm pentru Corrine, observasem deja la ea o oarecare îndărătnicie. Era ca un pui de pasăre, trecând repede de la una la alta fără mare concentrare.

Mi se părea că ochii ei albaștri precum cerul erau foarte zburdalnici. Frumusețea ei avea ceva drăcesc, precum și felul în care învățase foarte devreme să-l învârtă pe Malcolm pe degete. El nu rezista la nici una din cererile ei. Uneori, era suficient ca ea să se uite spre ceva, ca el să-i și dea. De câte ori o lua la plimbare, Corrine se întorcea cu brațele pline de jucării sau păpuși noi. Alteori, era îmbrăcată în haine noi din cap până în picioare sau purta pantofi noi. Intra în casă țopăind, râsul ei răsunând prin tot foaierul. Malcolm insista ca părul ei auriu să fie periat de o sută de ori în fiecare zi, și, într-adevăr, avea o asemenea strălucire că-l făcea să pară angelic. Îi curgea în șuvițe lungi, care-i ajungeau mai jos de umeri. Nu și-a pierdut nicicând tenul perfect cu care se născuse. Din contră, a devenit mai frumos și mai atrăgător.

Eram fascinată de fiecare mișcare a ei, fie că era felul în care zburda prin toată casa, ca o păsărică, picioarele-i abia atingând covoarele, sau felul cum ducea mâncarea la buze, atingându-le extrem de delicat, purtându-se ca și cum știa că e aproape o prințesă.

Mi se părea foarte inteligentă, și a înțeles imediat că tatăl ei voia ca ea să asculte de doamna Worthington și că, dacă învăța perfect lecțiile doamnei Worthington, avea și mai multă putere asupra lui Malcolm. El îi pândea fiecare mișcare, și dacă ea făcea de față cu el ceva ce îi cerea doamna Worthington, el era tot numai un zâmbet.

Așa că, de la bun început, a fost mica elevă perfectă. S-a oprit și s-a uitat înapoi la doamna Worthington, care stătea robustă, corect, cu mâinile împreunate în față, așteptând ca fetița să se întoarcă la ușa sufrageriei, ceea ce a și făcut de îndată.

– Pășim spre masă, a spus ea, ca niște doamne. Și nu uita cum te așezi, a adăugat.

Corrine și-a corectat postura, ridicând capul cu aroganța tipică unui Foxworth. Eu și băieții priveam fascinați. Malcolm s-a ridicat și i-a tras scaunul, gest pe care nu-l făcuse niciodată pentru mine, nici măcar în prima săptămână de căsnicie. Corrine s-a întors repede spre doamna Worthington, care a încuviințat din cap, iar fetița a spus:

– Mulțumesc, tati.

A fost ca și cum se deschisese cerul și toată lumina și slava din rai se pogorâseră în această casă. Malcolm pur și simplu era beat de fericire. A privit la doamna Worthington cu recunoștință și respect. Corrine și-a ocupat locul la masă, și educația ei începuse.

După aceea, când toți copiii se culcaseră și doamna Worthington se retrăsese, am mers jos la bibliotecă și l-am întrerupt pe Malcolm.

Afară se dezlănțuise o furtună teribilă de vară. Picăturile de ploaie loveau ferestrele și tunetele zguduiau geamurile. Luminile pâlpâiau și vântul se strecura prin obloane și prin crăpăturile din ramele geamurilor, creând o simfonie discordantă. În spatele lui Malcolm, am văzut cerul plumburiu sfârâind de fulgere, dar el, ca întotdeauna, era indiferent la orice se petrecea în jur când lucra. Apariția mea l-a deranjat mai mult decât furtuna aprigă.

– Acum ce mai e? a întrebat el, ridicând ochii nerăbdător.

Fruntea i s-a încrețit din pricina iritării. Fără să-mi pierd curajul, am înaintat prin bibliotecă, spre biroul lui.

– Înțeleg ce încearcă doamna Worthington să facă, aducând-o pe Corrine la masă, ca să mănânce cu noi, dar cum poți permite asta după ce le-ai interzis băieților să mănânce cu noi până la vârsta de cinci ani? Să nu crezi că ei nu văd asta și n-o consideră un... favoritism nefiresc.

– Favoritism nefiresc? Ce tot spui? Chiar trebuie să te iei de orice fac? a întrebat el.

S-a rezemat de spătarul scaunului și a luat figura unui om demn și stăpânit, ca să mă facă pe mine să mă simt deplasată.

– De câte ori trebuie să-ți spun? Fetele trebuie crescute altfel decât băieții. Din punct de vedere social, așteptările din partea lor sunt mai mari. Doar fiindcă tu ai fost privată de astfel de oportunități nu înseamnă că și Corrine va fi. Nu le-am adus băieților un preceptor? a întrebat el repede, înainte să pot răspunde. Până ai încurcat tu lucrurile și a trebuit să-l concediez.

– Eu am încurcat... Abia puteam vorbi, atât de furioasă eram. Tu, făcând ceea ce ai făcut, ai stricat totul, iar mie nu mi-a plăcut oricum niciodată de omul ăla.

– Exact asta ziceam, a replicat el, ridicându-se repede. Ai uneltit împotriva lui până ai reușit să scapi de el. Tu le-ai refuzat băieților această oportunitate, nu eu, a insistat el. Ți-am mai spus și îți repet, când vine vorba de Corrine, fie că e educația sau îmbrăcămintea ei, orice, eu voi lua toate deciziile. Încetează să te mai bagi.

Am avut certuri similare când doamna Worthington a început educația muzicală a lui Corrine, dar oricât aș fi scos în evidență inegalitățile dintre felul cum o trata pe Corrine și cum îi trata pe băieți, el refuza să le recunoască. Reușea întotdeauna să încheie certurile acuzându-mă de gelozie.

Într-o anumită măsură, avea dreptate. Pe când vedeam cum Corrine se transformă într-o fată frumoasă, care se bucură de toate beneficiile și oportunitățile pe care i le oferea uriașa avere a lui Malcolm, nu puteam să nu o compar cu mine la vârsta ei. Desigur, vedeam în ea tot mai mult din Alicia, pe măsură ce

trecea timpul. Îmi închipui că şi Malcolm vedea asta, şi de câte ori se uita la ea, nu putea să nu se gândească la adoraţia lui pentru soţia tatălui său.

Când a împlinit zece ani, a suferit trimiţând-o la pension, pentru că asta însemna că ea nu avea să fie acasă când el se întorcea de la lucru. Şi, sinceră să fiu, şi eu suferearn la fel de mult. Când Corrine a plecat, a fost ca şi cum soarele a intrat pentru totdeauna în norul ce adumbrea conacul Foxworth. Mă simţeam mai singură ca niciodată. Malcolm nu stătea mai deloc pe-acasă, cu excepţia vacanţelor şcolare. Ieşea „cu treburi" cam în fiecare seară. O, ştiam ce fel de treburi are. Auzeam zvonurile care umblau prin oraş şi, deşi nu aveam cu adevărat prieteni (cum aş fi putut avea, când toată lumea ştia ce crede soţul meu despre mine şi cum mă trata?), mi-era ruşine cu Malcolm şi pentru Malcolm, şi eram decisă să-mi protejez copiii de ceea ce era mai rău în el.

Poate de aceea am găsit multă alinare la Dumnezeu, în Biblie şi, mai târziu, în biserică. Era unica mea alinare, tovarăşă şi chiar salvare. Vărul meu John Amos m-a călăuzit înapoi spre religie. Mama lui murise, iar el, ca şi mine, rămăsese singur pe lume. Venea în vizită şi mă încuraja să mă rog cu el, iar când meditam în tăcere în salonul pentru oaspeţi, chiar mă simţeam plină de harul divin, aşa cum mă asigurase John că avea să fie. A insistat să mă duc la biserică mai des şi, înainte să plece înapoi în nord, mi-a lăsat un program interesant de lecturi zilnice din Biblie. Refuzasem atât timp să mă supun voinţei lui Malcolm, încât a fost o uşurare şi o mulţumire să învăţ să mă supun voinţei Domnului.

Malcolm era tot mai iritat de evlavia mea. Îi era la fel de dor de Corrine cum îmi era şi mie, dar unica lui alinare erau vizitele pe care i le făcea la şcoală. Pe băieţi nu-i vizita niciodată la internate. Eu îi vizitam de câte ori puteam, iar ei îmi scriau scrisori lungi despre activităţile lor. Malcolm nu ştia, desigur, dar Mal învăţa să cânte la un instrument şi Joel intrase în orchestră.

Băieţii o adorau şi ei pe Corrine. Erau la fel de fascinaţi ca Malcolm de frumuseţea şi farmecul ei, dar nu puteau să nu fie invidioşi pe relaţia ei cu el. De-acum, era foarte răsfăţată, în timp ce băieţii, deşi trăiseră cu o asemenea avere, crescuseră oarecum insensibili la ea. Malcolm nu le făcuse niciodată daruri cu uşurinţa şi generozitatea cu care îi oferea daruri lui Corrine. Când au ajuns la vârsta adolescenţei, el a insistat ca băieţii să lucreze vara într-una din băncile lui, pe post de curieri şi îndeplinind diverse sarcini mărunte.

Şi, totuşi, deşi ar fi avut atâtea motive, băieţii nu aveau resentimente faţă de Corrine. Şi ei o răsfăţau, erau dornici să facă totul pentru ea şi să-i cumpere daruri. O duceau la iahting şi la echitaţie, iar când Mal s-a făcut destul de mare ca să conducă maşina, o ducea oriunde voia ea, oricând voia. Joel era mai cu seamă la dispoziţia ei ori de câte ori erau toţi trei acasă. Nu-i putea refuza nimic, iar ea ştia asta şi profita din plin.

Odată, de Ziua Recunoştinţei, când veniseră toţi acasă de la internat, i-am luat pe băieţi deoparte în salon şi am discutat despre asta cu ei. Malcolm o luase pe Corrine la cumpărături în Charlottesville, deoarece ea îi spusese că hainele ei s-au demodat, iar asta era important pentru ea, deşi avea doar unsprezece ani.

Mal şi pe Joel s-au aşezat pe o canapea, şi eu am rămas în picioare în faţa lor, precum unii dintre profesorii lor de la şcoală. Afară căzuse o ninsoare timpurie. Dar cerul rămăsese destul de senin. Reuşise să le dea tuturor sentimentul de vacanţă, anticipând sosirea Crăciunului. Băieţii şi Corrine începuseră să împodobească bradul nostru înalt de Crăciun, doar că ea petrecea mai tot timpul aşezată într-unul din jilţurile înalte franţuzeşti, dându-le indicaţii băieţilor, iar Joel grăbindu-se ca un sclav să se întindă după un ornament sau altul.

– Mal, am început eu, curând vei face optsprezece ani, şi aşa cum v-am spus amândurora cu ani în urmă, la optsprezece ani, fiecare din voi primeşte acces la un cont personal. Asta vă va oferi multă independenţă, dar independenţa înseamnă şi

simțul răspunderii, am spus eu și am făcut o pauză, să văd cât de atenți erau.

Mal, ca de obicei, mă privea direct, stând tăcut și nemișcat ca o statuie. Avea picioare foarte lungi și părea că stă incomod pe canapeaua moale de un albastru-deschis, dar nu s-a plâns. Joel, pe de altă parte, se foia, bătea cu degetele în brațul canapelei, își trecea mâna prin părul blond, rar, se apleca în față și apoi se lăsa pe spate.

– Știu, mamă, a spus Mal. Tata mi-a vorbit recent exact despre asta. Am avut o discuție chiar ieri, după ce am ajuns.

Avea vocea puternică și joasă a lui Malcolm.

– Ieri? Ce ți-a spus? am întrebat eu.

– Mi-a cerut să-i încredințez lui banii, ca să continue să-i investească bine.

– Ce spui? am întrebat repede.

Joel a încetat să se mai foiască și a ridicat privirea, cu o expresie de îngrijorare. Băieții erau întotdeauna foarte receptivi la sentimentele mele.

– I-am spus că voi discuta cu tine, a zis Mal și a zâmbit sec.

La înfățișare era leit Malcolm, dar caracterul era al meu. I-am zâmbit și eu, iar Joel a zâmbit și el larg.

– Bun. Bravo, Mal! N-ar trebui să-i dai niciodată banii înapoi tatălui tău. Ar fi în stare să-i cheltuie pe toți pentru Corrine, am zis eu.

Joel a început să râdă, dar privirea mea l-a făcut să se oprească.

– Nu-mi arde de glume, băieți. V-am chemat aici, deoarece cred că ar trebui să încetați s-o mai răsfățați pe sora voastră. Se folosește de voi, profită de voi. Și cred că nu apreciază ce faceți pentru ea. Tatăl vostru a răsfățat-o foarte rău. Vă spun asta atât pentru binele lui Corrine, cât și pentru al vostru. Tatăl vostru nu mai judecă rațional. E orbit când vine vorba de ea, dar voi puteți fi un ajutor neprețuit dacă nu veți mai fi atât de dornici să-i faceți pe plac.

Am început să umblu de colo colo.

– Nu e prea târziu ca s-o ajutăm. Vă dați seama ce fel de femeie va deveni dacă lucrurile continuă astfel. Nu are simțul banului și al valorii; crede că toată lumea există ca s-o slujească pe ea, și mai ales voi doi, iar mie nu-mi place cum profită de voi.

Am privit peste umăr, să văd cum percepeau ei micul meu discurs. Amândoi păreau serioși și gânditori, deși Joel părea mai degrabă trist.

– O iubesc pe sora voastră. Să nu mă înțelegeți greșit, le-am zis. Dar nu glumeam cu moștenirea voastră. Tatăl vostru e în stare să treacă totul pe numele ei, și să nu credeți vreo clipă că ea nu uneltește câtuși de puțin pentru asta. Știu că ia privirea aia inocentă, de copil, dar dincolo de ochii ăia, Corrine gândește ca o adevărată Foxworth.

Am tăcut și m-am uitat la ei. Mal a încuviințat din cap, și Joel s-a lăsat pe spate, cu brațele încrucișate pe pieptul îngust. Încă avea dificultăți în a lua în greutate și arăta slab și firav.

– Ce putem face? a întrebat Joel.

Avea vocea mai subțire, mai blândă, mai înaltă și mai feminină. Mă gândeam adesea că Joel ar fi fost o fetiță frumoasă, deși poate nu la fel de frumoasă precum Corrine.

– Fiți mai atenți la ceea ce vă roagă. Învățați-o câte ceva despre cumpătare și răbdare. Ajutați-o să devină o persoană mai bună, am adăugat eu.

Mal a aprobat din cap, la fel și Joel.

– Cât despre tatăl vostru și cererile lui legate de conturile voastre, continuați să-i spuneți că discutați cu mine. Lăsați-l să vină la mine, am zis eu.

– De ce ne-a dat banii ăia, dacă acum îi vrea înapoi? a întrebat Mal.

– Asta am decis amândoi cu mult timp în urmă, și unele decizii nu pot fi încălcate. Motivele nu contează acum. Dar rețineți că nu sunteți așa de lipsiți de apărare cum poate vă simțiți, atâta vreme cât sunt eu stăpână la conacul Foxworth, am adăugat.

Mal a aprobat din cap gânditor, dar Joel părea în continuare îngrijorat.

Din păcate, eram conștientă că puteam forma două tabere potrivnice la conacul Foxworth –Mal, Joel și cu mine împotriva lui Malcolm și a lui Corrine. Știam că e neplăcut pentru băieți, ca și pentru mine, așa că n-am mai insistat.

– Totul va fi bine, cu timpul, am conchis eu, zâmbind.

Desigur, știam că nu avea să fie așa.

Sărbătorile au continuat să fie ocazii festive pentru noi. Însemnau sosirea copiilor acasă, iar pentru Malcolm, venirea prințesei lui. În ciuda sentimentelor mele față de relația lui Malcolm cu fiica lui și față de relația dură cu fiii lui, și eu abia așteptam sosirea ei. Ea aducea lumină și viață la conacul Foxworth. Când a împlinit treisprezece ani, era deja o domnișoară, foarte îndrăgită printre fetele de seama ei. Îmi dădeam seama că toate prietenele ei se străduiau să-i intre în grații și să-i atragă atenția. Puține lucruri erau mai de preț decât o invitație de a petrece seara sau de a participa la un bal la conacul Foxworth.

Petrecerile noastre de Crăciun au continuat să fie opulente, doar că acum Corrine fiind o domnișoară, Malcolm le organiza pe fiecare așa cum ar organiza balul unei debutante în societate. În fiecare ajun de Crăciun, Corrine era prezentată lumii bune. Părinții tuturor prietenelor și fetelor de vârsta ei erau invitați. Ei îi cumpăra mereu o rochie scumpă pentru acea ocazie. Prietenele ei știau ce se aștepta de la ele. Toată lumea venea îmbrăcată elegant, tații în smoching, și mamele în rochii de bal. Era o etalare de lux și extravaganță. Femeile și adolescentele purtau bijuterii scumpe. Oamenii soseau în mașini scumpe, peste tot erau flori scumpe cultivate în sere, iar ospățul era la fel de variat și de bogat cum fusese la petrecerea din ajunul Crăciunului la care Malcolm o prezentase pe nou-născuta Corrine.

Malcolm îi alegea atent pe prietenii lui Corrine, invitându-i doar pe cei pe care-i considera „suficient de buni". Lista invitaților era selectată mai riguros cu fiecare Crăciun, până când Corrine a împlinit optsprezece ani, căci în anul acela s-au schimbat multe lucruri.

Dar până atunci, adorația lui Malcolm pentru frumoasa sa fiică a sporit cu fiecare zi. Nu numai că punea încontinuu să i se facă fotografii, dar ceruse să i se picteze și portretul, ceea ce pentru mine nu făcuse încă. Portretul cu Corrine a fost pus în sala trofeelor, pentru plăcerea lui personală. În ochii lui, ea întruchipa perfecțiunea.

Într-o seară, Malcolm și Corrine erau singuri la cină. Băieții nu veniseră încă de la școală. Corrine era acasă pentru că Malcolm se dusese special s-o ia. Ședea ca o domnișoară, o absolventă a școlii doamnei Worthington, și povestea ce se mai petrecuse pe la școala ei. Malcolm era vrăjit; își ținea bărbia în palmă, sprijinit în cot, cu un zâmbet constant pe chip. Era fermecat de ochii ei albaștri strălucitori și de râsul ei melodios. Îi priveam prin ușa crăpată. Mi se păreau atât de departe, mai departe decât erau în realitate. Păreau a fi într-o lume numai a lor. Invidiam felul cum Corrine îi acapara atenția lui Malcolm.

Când și-a încheiat relatarea, ea s-a întins în față, aproape instinctiv, și l-a sărutat pe frunte. A făcut-o atât de rapid și fără a-și da seama, încât a fost un gest divin.

El i-a prins mâna.

– Ții la tati al tău?

Întrebarea a fost rostită pe un ton serios, de parcă într-adevăr ar fi avut dubii.

– A, da, tati.

Și-a dezvelit încet dinții ca să-l tachineze cu zâmbetul ei.

– Atunci promite-mi că vei rămâne cu mine pentru totdeauna, și eu promit că toate acestea vor fi ale tale. A făcut un gest larg cu mâna, și Corrine a privit în sus, la plafonul înalt. A chicotit. Vorbesc serios, a spus el. Tot ce am îi va reveni prințesei mele. Vei rămâne cu mine pentru totdeauna?

– Sigur că da, tati, a spus ea, și el a sărutat-o pe obraz. Dar acum vei face și tu ceva pentru mine, tati?

– Orice, prințesă, orice îți poftește inimioara.

– Știi camera specială de la etaj, tati? Cea care e mereu încuiată? Vreau ca aia să fie camera mea. Poate să fie a mea?

Zi că da, și-mi voi muta toate lucrurile cu mâna mea, a spus ea, bătând din palme, rumenă la față de încântare.

– Care cameră? a întrebat Malcolm.

A privit în sus, cu un zâmbet slab, fără să anticipeze ce urma ea să spună.

– Camera cu patul-lebădă. O, cât de frumos este!

Malcolm s-a făcut livid, iar buzele i s-au albit.

– Nu, nu, a spus el printre dinții încleștați. Nu ai voie să intri în camera aia. Nu e o cameră care poate fi folosită.

– Dar de ce?

Chipul ei s-a schimonosit de dezamăgire, lucru cu care nu era obișnuită. Și-a strâns pumnișorii și s-a bătut cu ei peste șolduri. Mâinile lui Corrine îi trădau mereu emoțiile. Uneori păreau niște vietăți separate de trupul ei, care se mișcau și se răsuceau după propria voință.

– E o cameră rea, o cameră blestemată, a spus Malcolm, fără să-și dea seama că, spunând aceasta, avea să o ispitească și mai mult cu acea cameră.

– De ce? a întrebat Corrine.

– Fiindcă acolo bântuie stafia celei de-a doua soții a tatălui meu, a spus Malcolm, sperând că această mărturisire avea să o sperie.

Ea a făcut ochii mari și și-a împreunat mâinile, ca pentru rugăciune.

– Și nu era o femeie cumsecade.

– De ce nu era o femeie cumsecade? a întrebat ea aproape în șoaptă.

– Asta nu contează. Ești prea mică ca să știi anumite lucruri, a spus el.

– Dar, tati, sunt fată mare de-acum. Știm că stafiile nu există. Nu cred că acea cameră e bântuită de o stafie. Lasă-mă să mă mut acolo și, dacă te temi că e vreo stafie, prostuțule care ești, o gonesc eu pentru tine.

– Vreau să închidem acest subiect, Corrine. Vreau să-l închidem imediat, a strigat el.

– Dar eu vreau camera aia, a insistat ea. E cea mai frumoasă cameră din casă; vreau să fie a mea!

Şi a fugit de Malcolm, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii ei frumoşi.

De atunci încolo, ori de câte ori Malcolm era plecat, eu o lăsam pe Corrine în Camera Lebedei. Mi se părea fascinant interesul ei pentru acea cameră. Îi plăcea la nebunie stea la măsuţa lungă de toaletă şi să se joace de-a femeia în toată firea, stăpâna conacului Foxworth pregătindu-se pentru un bal extravagant.

Ştiam că face toate acestea, pentru că spionam prin gaura din spatele tabloului din sala trofeelor a lui Malcolm. Desigur, Corrine nu ştia asta. Stătea la măsuţa de toaletă, periindu-şi părul chiar cu peria Aliciei. Odată, după ce încuiase uşa în urma ei, s-a dezbrăcat de hainele ei şi şi-a pus una dintre cămăşile de noapte ale bunicii ei. A strâns bine de tot şireturile corsetului, pentru ca rochia să nu cadă. Vedeam câtă plăcere îi face atingerea aceea, cum îşi trecea palmele peste sânii abia înmuguriţi şi pe abdomenul micuţ. Închidea ochii şi avea o expresie de extaz care mi se părea că depăşeşte cu mult ceea ce credeam că poate simţi cineva de vârsta ei. Apoi se plimba ca prinţesa în care o transformase Malcolm şi se băga în patul-lebădă. Chiar a adormit acolo, îmbrăcată în cămaşa de noapte din mătase argintie.

I-am privit pieptul mic cum se ridică şi se lasă şi m-am gândit cum făcea Alicia amor cu Garland în acel pat. Poate că Malcolm avea dreptate; poate că bântuiau stafii acolo; poate că era ceva malefic ce o atrăgea pe micuţa Corrine.

Nu i-am interzis să se strecoare acolo; nu am împiedicat-o să folosească unele dintre lucrurile Aliciei şi pe unele dintre cele care fuseseră ale mamei lui Malcolm. În adâncul inimii, mă temeam că nu stafia Aliciei sau a lui Corrine bântuia camera aceea, ci însuşi diavolul, venit ca să corupă orice tânără nevinovată care locuia acolo.

Cea mai neagră zi

– Mamă, de-acum sunt femeie!

Eram afară în grădină și tăiam ultimele dintre crizantemele de vară târzie. Grădina mea prosperase în acel an, mi s-a părut, pentru că toți copiii veniseră acasă vara aceea și adesea lucram împreună acolo, udând, plivind și fertilizând. Anul acela, crizantemele mele erau înalte și semețe, unele de peste un metru cincizeci, în superbe nuanțe liliachii, sângerii și galbene. Mal mă tachina să particip la concursul sătesc.

– Vei fi regina crizantemelor, mamă, fii sigură.

Corrine mă presa și ea să particip cu florile mele, dar eu obiectam. Voiam ca florile din grădină să fie doar ale noastre, ale casei, să ne înveselească viețile, să oglindească fericirea copiilor mei, opusul tenebrelor din conacul Foxworth. Prea curând a venit septembrie și într-o săptămână copiii aveau să plece iar, Joel și Corrine la internatele lor, iar Mal la Yale, unde începea să materializeze ambițiile pe care i se insuflase Malcolm din ziua când se născuse. Tocmai tăiasem floarea cea mai mare de la crizantema mea sângerie, când am văzut-o pe Corrine agitată, alergând spre mine, cu părul auriu răsfirat în spatele ei, ca un șal făcut din razele soarelui.

– Mamă, de-acum sunt femeie!

– Scumpo, ce tot spui?

– Mamă, de-acum mă pot purta femeiește!

Inima mi-a stat în loc și m-am răsucit, șocată, tremurând.

– Mamă, mi-a venit...

Era roşie la faţă, avea ochii albaştri plini de uluire şi încântare, şi chicotea timid.

– Mamă, mi-a venit ciclul. De-acum chiar sunt femeie.

M-am întins şi i-am luat mâinile într-ale mele. Eram stupefiată. Corrine avea doar paisprezece ani; nici măcar nu ştia diferenţa dintre a fi femeie şi a te purta femeieşte. Dar era extrem de mândră şi de încântată că e acum femeie. Cât de sfâşietor de fericită m-am simţit pentru ea. Cât de diferit fusese pentru mine. Mie îmi venise ciclul abia la şaisprezece ani, iar atunci mama mea nu mai era, aşa că nu am avut cu cine să împărtăşesc secretul schimbării mele.

– Mamă, fă o ghirlandă pentru mine ca să sărbătoresc. Odinioară nu făceaţi aşa ca să serbaţi marile evenimente?

Corrine a început să adune florile pe care le tăiasem, împletind la un loc codiţele, îmbinând flori de toate culorile ca să-şi facă o coroniţă festivă. Am privit-o cu un amestec dulce-amar de invidie şi iubire. Căci în copilăria mea, singura coroniţă pe care mi-o adusese transformarea în femeie fusese o coroană aspră de spini. Chiar fusesem ruşinată de venirea ciclului, am vrut să-l ascund de tatăl meu şi de servitoare, fiind atât de jenată şi de stingherită că va afla cineva, încât în seara aceea la culcare mă rugasem ca Dumnezeu să mă lase să rămân fetiţă. Nu voisem să fiu femeie, şi pe drept cuvânt, căci ce-mi adusese asta în ce priveşte dragostea, în afară de copiii mei iubiţi, care toţi urmau acum să-şi vadă de vieţile lor de adulţi... Şi iat-o pe Corrine, deja genul de femeie care eu nu fusesem şi nu aveam să fiu niciodată.

Corrine s-a dus şi s-a aşezat pe bolovanul ca o corabie ce decora centrul grădinii.

– Nu-mi spui acum totul despre dragoste, mami? Nu sunt pregătită de-acum? Am atâta dor în mine încât simt că plesnesc.

– Despre dragoste, Corrine? Eşti doar o copilă.

– Dar, mamă, am o grămadă de întrebări. Sunt atât de...

Şi-a aplecat capul şi şi-a ridicat părul, prinzând flori de nu-mă-uita în buclele ei aurii.

– Sunt atât de curioasă să aflu totul.

– Corrine...

– Când te sărută un bărbat, mami, simţi că mori?

– Scumpo...

– Când te ia în braţe – şi şi-a trecut braţele pe lângă corp, sărind şi dansând în jurul florilor –, simţi că-ţi joacă pământul sub picioare? Mami, vreau să ştiu! O să mor dacă trebuie să-mi petrec tot restul vieţii la conacul Foxworth. Vreau să mă mărit. Vreau iubire. Vreau să merg să dansez în fiecare seară. Vreau să merg în croazieră spre tărâmuri exotice unde femeile nu poartă bluze şi bărbaţii bat tobele. Of, ştiu că tati nu va fi în veci de acord, că vrea să fiu pururi fetiţa lui, dar tu ştii că nu se poate asta. Trebuie să fi vrut şi tu cândva lucrurile astea, mami. Trebuie să fi vrut un bărbat care să te ia pe sus, care să-ţi promită să te iubească pururi, care făcea să ţi se cutremure pământul sub picioare de câte ori îţi atingea mâna. Aşa te-a făcut tati să te simţi?

– Tatăl tău...

– E atât de chipeş, încât pun pariu – şi Corrine şi-a petrecut braţele pe după talia mea, începând să valseze cu mine prin grădină –, pun pariu că erai nebună după el.

Eu am oprit-o din dansat şi m-am aşezat pe piatră, să-mi recapăt suflarea. Vedea Corrine durerea din privirea mea? Nebună după el? Da, fusesem nebună – nebună dintr-o dorinţă disperată după iubire. Dar ce primisem în schimb? Consumarea căsătoriei noastre, care trebuia să fie drăgăstoasă şi minunată, fusese efectiv un viol. Mă atacase pomenind numele mamei lui. Asta fusese iniţierea mea în dragoste. Nu primisem niciodată dragostea lui Malcolm.

Corrine se uita fix la mine, cu o sclipire ciudată în ochii ei albaştri ca cerul, în expectativă, aproape speriată.

– Mami, a spus ea, promite-mi că mă va iubi cineva, un bărbat minunat care-mi va cuceri inima. Promite-mi.

Brusc, un nor negru i-a întunecat ochii şi s-a chircit, chinuită de o crampă.

– Faptul de a fi femeie aduce și dureri alături de bucurii, și în fiecare lună îți vei aminti asta. Să știi, Corrine, relațiile dintre bărbați și femei sunt mult mai complicate decât îți poți imagina. Nu e totul cu floricele și curcubeie, oricât ne-am dori asta din toată inima. Așa cum ne tot spun poeții, dragostea seamănă mai mult cu un trandafir, cu spini tari și chinuitori sub floarea veselă și frumoasă. Pentru unii dintre noi, spinii abia dacă se simt, atât de dulce e parfumul trandafirului, dar pentru alții trandafirul e mic, se ofilește aproape înainte să fi înflorit și rămânem doar cu spinii, ca niște ace mici care-ți străpung inima...

– Dar, mami, durerea aproape a trecut. Știu că tu știi totul despre viață, mami, și știu că încerci să mă protejezi. Dar știu și ceva ce-mi spune inima, știu sigur că e adevărat. Știu că voi fi una din acele fete... adică femei foarte norocoase, care se bucură de o iubire aparte, pură și fericită, o dragoste adevărată care ține o viață. Și știu că atunci când va veni, voi fi gata și voi face totul, totul, *totul* ca să fie a mea. Of, mamă, îmi dau seama că lucrurile nu sunt mereu perfecte între tine și tati. Dar nu înseamnă că va fi și pentru mine la fel, nu-i așa?

Știam că va fi altfel pentru ea – așa cum fusese pentru Alicia și pentru Corrine înaintea ei. Cât o invidiam. Ce de vise aveam pentru ea.

– Nu-i așa, mami? Nu va fi altfel pentru mine?

M-am uitat la chipul ei, la gura ca o petală de trandafir deschisă în întrebare.

– Sigur, Corrine. Sigur că va fi altfel pentru tine. Pentru că tu ai darurile după care tânjesc toate femeile – frumusețe, drăgălășenie, inocență, o fire iubitoare...

Am strâns-o la piept ca să-mi ascund lacrimile ce-mi umpluseră ochii. Of, cât îmi doream să fie cu adevărat fetița mea. Dar chiar *era* a mea. Iubirea mea făcea să fie așa. În sfârșit, iubirea mea crease ceva frumos și fusesem răsplătită cu cea mai frumoasă floare din Virginia.

– Haide, draga mea, să intrăm. Te-ai ocupat de problemă?

– Vai, mami, sigur. Doamna Tethering mi-a dat cele necesare și evident, îți dai seama, mamă, la școală fetele numai despre

asta vorbesc. O, sunt atât de fericită că s-a întâmplat exact acum, înainte să mă întorc la școală. Am plecat de acolo fetiță, dar mă întorc femeie!

Corrine a țopăit înapoi spre casă, și exact când urcam treptele de la intrare, Mal a apărut în trombă pe alee, pe o motocicletă neagră și lucioasă. Ne-am oprit amândouă și ne-am holbat, cu gurile căscate. Malcolm îi interzisese în repetate rânduri lui Mal să-și ia motocicletă. Fusese motivul unor certuri aprige între ei doi, Malcolm încercând să-l forțeze pe Mal să se concentreze doar asupra lumii afacerilor, iar Mal insistând „să-și trăiască tinerețea". Am încercat să nu mă bag, deoarece într-adevăr mașinăriile acelea mă speriau și păreau foarte periculoase, dar Mal voia cu disperare una, și, până la urmă, își preluase banii pe care-l obligasem pe Malcolm să-i dea fiecărui băiat atunci când se născuse Corrine. Iar acum Mal își cumpărase motocicletă. În sinea mea am zâmbit, mulțumită cumva să știu că Malcolm nu reușise să înfrângă voința fiului meu așa cum mi-o frânsese pe a mea. O, eram mândră de fiul meu Mal, atât de inteligent și de chipeș, mai înțelept decât alții la vârsta lui, și știind și să se distreze. Am fost bucuroasă că și-a împlinit dorința. Arăta foarte chipeș pe când venea, iar Corrine practic sărea în sus și-n jos de încântare să-și vadă fratele mai mare pe o motocicletă.

– Corrine! Te iau la o plimbare?

A turat motorul. Trupul lui masculin și tânăr încălecase motocicleta uriașă. Avea bocanci de piele cu flecuri de metal și o frumoasă eșarfă de mătase albă, ca un pilot din războiul cel mare.

– O, mami, mami, mă lași?

– Corrine, ești fată. E prea periculos. Îți interzic...

– Mamă! a spus Mal. Doar facem un tur pe alee. Nu fi demodată.

– Mă lași? Te rog, mami?

– Chiar crezi că așa se comportă o domnișoară?

– Fratele lui Lucy McCarthy are motocicletă, uneori o aduce cu ea la școală, familia McCarthy e foarte bogată și cunoscută, chiar și tati zice asta...

Mal a turat iar motorul. Bubuitul a răsunat pe alee. Nu voiam ca Malcolm să vină și să vadă ce e zgomotul acela.

– Mamă, a spus Mal lovind țărâna cu bocancul de piele, doar un tur pe alee. O las pe Corrine la poartă și se poate întoarce pe jos. În plus, dacă nu mă lași s-o iau pe ea la plimbare, te pun pe tine să urci.

Cei doi copii ai mei au râs și au tot râs, iar eu, speriată cum eram, am zis:

– Doar pe alee.

– O, mulțumesc, mulțumesc, mami, a țipat Corrine și a urcat pe motocicleta uriașă, ținându-l pe Mal strâns de talie.

Trebuia să recunosc că arătau splendid împreună. Corrine cu părul ei auriu, ochii albaștri și brațele delicate în jurul fratelui ei, iar Mal, cu jacheta de piele, bocancii și eșarfa albă.

– Ai grijă cum mergi! am strigat, dar zgomotoasa mașinărie pornise deja, aruncând nisip și pietriș în urma ei.

Pe când îi priveam cum dispar dincolo de colină, am simțit o prezență rece în spate.

– Ce-a fost asta? a întrebat Malcolm cu vocea lui rece și furioasă.

M-am întors spre el să-l înfrunt. Furia lui se acumulase deja într-o forță explozivă, dar era reținută, vizibilă doar în tenul înroșit, ochii măriți și mânioși și pumnii strânși în dreptul șoldurilor. Părea o sobă încinsă peste măsură, gata să explodeze.

– Chiar era ceea ce cred eu că e? a întrebat el.

– Malcolm, am renunțat de mult să încerc să-mi dau seama ce ți s-a năzărit ție că ai văzut, i-am replicat.

Apoi m-am așezat pe balansoarul de pe verandă. Era atât de furios că părea o caricatură a lui însuși. N-am putut să nu-l zgândăresc.

– Ce crezi că ai văzut? am întrebat.

– Am văzut, a tunat el, o femeie stupidă între două vârste care şi-a lăsat fiica să urce pe o motocicletă cu idiotul de fiu mai mare. O motocicletă pe care am interzis-o în repetate rânduri! Şi, fiindcă ea nu s-a gândit la binele şi reputaţia copiilor ei, i-am văzut urcând pe maşinăria aia periculoasă şi plecând în trombă pe alee, ca golanii. Apoi am văzut aceeaşi femeie stupidă între două vârste cum zâmbeşte.

– Zâmbeam, am răspuns eu ridicându-mă cât eram de înaltă şi concentrându-mi în voce toată mândria faţă de copiii mei, fiindcă mă gândeam să dau şi eu o tură.

– Eşti chiar mai proastă decât credeam, Olivia. Ai fost o proastă când m-ai şantajat să le dau băieţilor conturi pe care să le preia la absurda vârstă de optsprezece ani. Vezi câtă răspundere bănească şi câtă înţelepciune au? Vorbim de un tânăr căruia ar trebui să-i dau conducerea unui imperiu de miliarde de dolari! Te-am prevenit; te-am prevenit: lasă-mă pe mine să mă ocup de bani, să controlez cheltuielile; dar nu, a trebuit să mă... şantajezi ca să le dau o mică avere, ca să aibă ce risipi. Şi exact asta a început să facă... s-o risipească. Insist, nu, îţi impun să-i ceri să vândă acea... acea chestie imediat şi să încerce să recupereze din cheltuială.

– Nu văd cum aş putea face asta, am spus, cu vocea calmă.

Cu cât vorbeam mai calm şi mai încet, cu atât eram mai furioasă.

– Ce? De ce nu?

– Banii sunt ai lui, poate face ce vrea cu ei. Nu poate să-mi ceară mie voie de câte ori vrea să cheltuiască din ei. Asta i-ar ştirbi independenţa, iar dobândirea independenţei e ceva foarte important în această etapă a vieţii sale, am spus. Tu te-ai bucurat de asta la vârsta lui.

– Eu aveam mai multă minte la vârsta lui!

M-a săgetat cu privirea.

– Îţi face plăcere, nu-i aşa? Ţi se pare un fel de răzbunare bolnavă împotriva mea, nu-i aşa?

– Sigur că nu, am zis eu, deşi era oarecum adevărat ce spunea.

– O să ai asta pe conștiință, m-a avertizat el, fluturând amenințător degetul arătător. Până la urmă vei regreta că nu m-ai ascultat, a adăugat el cu aroganța Foxworth pe care ajunsesem s-o urăsc.

Și-a îndepărtat privirea și a stat tăcut un moment. Eu n-am spus nimic. Apoi s-a întors spre mine. Am simțit că se străduise să se calmeze ca să poată face asta.

– Deci te aștepți să-mi trimit fiul cel mare înapoi la Yale călare pe o afurisită de motocicletă. Îmi subminezi puterea, Olivia. Știi ce planuri am pentru Mal. Nu pot permite să țopăie ca un golan pe cine știe ce mașinărie. Iar Joel... uite ce ai făcut din el, un muzician efeminat, deși te-am prevenit! Va sfârși prin a fi bun de nimic, de nimic, îți spun eu.

– Alicia chiar credea că Joel e genial, i-am amintit eu sec. Spunea că are geniu pentru muzică, și chiar are, Malcolm. Dacă ai fi destul de rațional ca să vezi că geniul poate lua multe forme, nu doar aceea în care te pricepi să faci bani.

Buzele i-au tremurat de sarcasm. Ochii îi erau ca niște cărbuni încinși, lucind pe măsură ce focul din spatele lor îi ațâța. Venele de la tâmple îi ieșeau în relief pe când își încleșta maxilarele. A înghițit în sec și a făcut un pas înainte, cu umerii ridicați, cu pieptul bombat.

– Te folosești de fiii mei ca să mă lovești. Nu nega asta. Îi miști așa cum ai mișca dintr-un bici pe spatele meu gol, simțind o satisfacție oribilă la fiecare lovitură. Dar ferește-te, m-a amenințat el. Răzbunarea se va întoarce împotriva ta.

– Nu încerca să arunci vina asupra mea, i-am răspuns eu repede.

Zilele când mă intimida trecuseră de mult.

– Nu am încurajat niciodată băieții să te sfideze. Ei sunt așa cum sunt din cauza ta, pentru că nu ai petrecut niciodată suficient timp cu ei ca să le fii un exemplu. De câte ori te-am rugat, nu, de fapt te-am implorat să te ocupi mai mult de ei, să te porți ca un tată cu ei? Dar nu, rămâi cu opinia ta inflexibilă despre cum trebuie să fie relația tată-fiu, și îi pedepsești din cauza relației pe care ai avut-o tu cu tatăl tău. Ei bine, acum ai

primit ce ai sădit. Tu ai plantat semințele, nu eu. Iar dacă recolta nu e pe placul tău, e vina ta, nu a mea.

– Poate că fiii mei sunt pierduți pentru mine, a tunat el. Dar o am pe fiica mea. Și e a mea, Olivia, *a mea*! *Mă auzi?* Și nu voi permite să se fâțâie de colo colo pe motociclete periculoase, ca o cocotă adolescentă. Nu te voi lăsa s-o întorci împotriva mea. Nu voi permite să-i pui viața în pericol umblând pe *chestia* aia!

– Uite-o că vine, Malcolm. Nu-i strica ziua cu furia ta idioată.

Corrine urca în fugă aleea lungă, făcând cu mâna spre Malcolm și spre mine. Era încă atât de departe încât am crezut că gesturile ei agitate se datorează încântării. Un nor negru a trecut pe lângă soare, și am văzut doar brațele ei albe, ca niște porumbițe, fluturând spre mine, și ochii albaștri, ca niște safire aprinse, pe chipul ei palid. Of, de-aș fi știut! De-aș fi știut ce tocmai văzuseră frumoșii ochi albaștri!

– Mami! Tati! *Mami! Tati!*

Am fugit spre ea. Am știut imediat că se întâmplase ceva groaznic.

– Malcolm, am țipat, *Malcolm, vino mai repede*!

Corrine a încremenit deodată și a căzut în genunchi, plângând.

– Corrine! a strigat Malcolm. Draga mea, ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? Dumnezeule!

– Tati, tati, e Mal. Mal a... O, Dumnezeule... O, Dumnezeule, a suspinat ea.

– Ești teafără, iubirea mea? a gemut Malcolm ținând-o în brațe.

– Ce s-a întâmplat cu Mal? Ce s-a întâmplat cu fiul meu? am urlat eu.

– El... noi... O, Doamne, mami, el mi-a zis să mă dau jos și apoi el... a pornit atât de repede... Of, mamă...

– *Unde e fiul meu?*

– Motocicleta a pornit bubuind, mami. Totul s-a întâmplat foarte repede. Mal a accelerat în jos pe șosea și apoi...

Ce?

Nu mi-am recunoscut propria voce. Parcă era sunetul unui animal.

– Apoi motocicleta a părut să decoleze, el parcă zbura și în clipa următoare a sărit în prăpastie și... O, Doamne, O, Doamne... A fost o explozie oribilă, s-a ridicat un nor de fum și am fugit acasă să-l chem pe tata.

Am luat-o la fugă, am fugit pe alee, am fugit în jos pe șosea.

– Mal, of, fiul meu, Mal al meu!

Vedeam fumul ridicându-se ca un nor mare și negru. Un foc, ca și cum soarele luase foc, ardea la baza prăpastiei. Am încercat să fug spre el, în el, dar brațele puternice ale lui Malcolm m-au oprit.

– Încetează, Olivia, nu-l mai poți ajuta.

Vocea lui Malcolm era rece și clară. I-am zgâriat brațele ca o nebună. Trebuia să ajung la Mal.

– *E fiul meu!* am urlat eu. Trebuie să-l salvez!

Malcolm mă zguduia, mă scutura, în timp ce privea fix fumul negru care se ridica din râpă. Apoi a privit în sus la cer, cerul care devenise rece și pustiu. M-a lăsat la pământ ca să se întindă spre Corrine, care plângea fără zgomot, privind cum fumul înnegrește cerul. Fumul a înnegrit toată ziua, a înnegrit toate zilele mele de atunci încolo. Mal. Primul meu născut. Prima mea iubire. Mal. Îmi venea să sfâșii pământul, să sfâșii totul până nu mai rămânea nimic. Malcolm și Corrine se holbau la mine, de parcă suferința mea era prea mult pentru ei.

– Trebuie să mă duc la el, am zis eu ridicându-mă, dar Corrine și-a aruncat brațele pe după talia mea, iar Malcolm m-a privit, ochii lui albaștri și reci transformându-mi sufletul în gheață.

– E prea târziu, Olivia. Lasă-ți fiul să plece. Mal a murit.

– Domnul a dat și Domnul a luat.

În ziua când l-am îngropat pe Mal, părea că tot universul plânge cu noi. Cerul era negru și furios, tunete se auzeau în depărtare, ca și cum Dumnezeu își puncta frazele amintindu-ne că furia sa e atotputernică și ne poate zdrobi pe noi, muritorii, ca niște insecte, cu o singură suflare. Erau sute de oameni la înmormântare – prieteni ai lui Mal, Joel și Corrine, numeroșii

cunoscuţi ai lui Malcolm din afaceri şi din societate. Un singur venit era de-al meu – John Amos, ultima mea rudă în viaţă, care luase un tren din Connecticut de cum primise telegrama mea. Ţinusem legătura prin corespondenţă de-a lungul anilor şi îl văzusem pe tânărul John Amos devenind un adevărat om al Domnului, predicator fără biserică, preot fără enoriaşi. În această zi avea enoriaşi, pentru că el ţinea slujba de înmormântare pentru scumpul meu Mal.

Urletul mut care-mi răsuna în cap de trei zile nu era alinat de cuvintele lui John Amos.

– Dragul nostru Mal a plecat într-un loc mai bun. Adevăratul său Tată l-a chemat în floarea vârstei la sânul său, iar acolo sufletul lui nevinovat va odihni în pace pentru eternitate. Tatăl l-a chemat la sine.

Malcolm a privit spre mine, parcă încercând să-mi străpungă vălul negru cu ochii albaştri şi reci. Stăteam de o parte a mormântului, cu Corrine şi Joel între noi. Joel strângea mâna mea, iar Corrine pe a tatălui ei. În cele două zile de la oribilul accident, Malcolm nu-mi adresase nici un cuvânt, dar vedeam în privirea lui că încearcă să mă blameze pentru moartea lui Mal, spunându-mi fără cuvinte că dacă nu i-aş fi nesocotit ordinele şi n-aş fi permis motocicleta, scumpul meu fiu ar fi fost cu mine încă. O, era atât de nedrept că Mal îmi fusese răpit. Îmi venea să-mi tai părul, mâinile, picioarele, să-l implor pe Dumnezeu să mă ia pe mine şi să mi-l dea înapoi pe Mal. Lumea era dată peste cap şi într-adevăr mă blamam şi eu. Era Malcolm atât de atotputernic încât putea cere ajutorul Domnului ca să-i pedepsească pe cei care-l sfidau? Mă închisesem în camera mea, Corrine şi Joel veniseră să încerce să mă consoleze, dar şi ei sufereau, sufereau cu adevărat. Dar eu cum puteam să-i consolez? Mal era mort. Mal, mort? Preferatul meu, mort? Cu ochii minţii îl vedeam stând în picioare în camera copiilor, privindu-mă cu ochii lui cercetători, cu chipul serios, cu spatele drept.

– Ne ia tata la plimbare cu maşina? întreba el. Aşa a promis.

– Nu ştiu, Mal. Face promisiuni şi apoi le uită.

– Atunci de ce nu şi le notează?

Avea o fire atât de raţională, încă de mic. Iar acum era mort.

Când a început să plouă, iar tunetul, tot mai aproape, a început să bubuie, scumpul meu Mal a fost coborât în groapă şi, unul câte unul, Malcolm, eu, Joel şi Corrine am luat câte un pumn de pământ şi l-am aruncat pe sicriul lui. Vălul îmi ascundea lacrimile, dar eram atât de slăbită că abia puteam merge. Tare mai voiam să sar in acel mormânt cu el, să fiu acoperită de pământ, să mă rup de toată lumea. Dar trebuia să merg înainte, să fiu puternică, aşa cum îmi spusese John Amos, pentru Corrine, pentru Joel. Malcolm era distant chiar şi faţă de Corrine, iar ea era descumpănită, derutată. Amândoi se întrebau dacă dragostea lui murise odată cu Mal.

Joel era cel mai neconsolat. N-a spus mai nimic, dar a rămas permanent lângă mine, atent la fiecare cuvânt şi gest al meu, de parcă ar fi crezut că pot eu schimba întâmplările şi aduce pe fratele lui înapoi. Fuseseră foarte apropiaţi, în ciuda diferenţelor de vârstă şi fire. Ştiam că Joel îl adoră şi admiră pe Mal. Mal era tamponul dintre el şi tatăl lor, tatăl de care era încă îngrozit. Era lesne de văzut; nu i-a spus nimic în tot acel timp, nu s-a dus la el cu vorbe sau gesturi de alinare.

Corrine îşi ieşise din fire de durere, blamându-se singură aşa cum eu mă blamam pe mine, dorind să întoarcă timpul în loc şi să-l aducă pe Mal înapoi. John Amos, nu Malcolm, a încercat s-o consoleze, să-i alunge vinovăţia, să-i aline durerea. Dintre toţi alde Foxworth, Malcolm stătea drept, demn şi singur cu suferinţa sa.

A doua zi, Malcolm s-a întors la afacerile lui. John Amos a rămas, să ne citească din Biblie, s-o ţină de mână pe Corrine când plângea, s-o mângâie, purtându-se ca tatăl iubitor care fusese mereu pentru ea Malcolm. John Amos devenise un bărbat înalt, deşirat, cu păr castaniu atât de rar că de fapt chelea prematur. Dar îi conferea demnitate şi maturitate. Avea chipul sever şi palid al unui preot, cu ochi de culoarea nucilor pecan şi o gură aspră, cu buzele atât de drepte că parcă erau desenate.

Părea mult mai vârstnic decât cei treizeci şi unu de ani ai săi, şi mult, mult mai înţelept.

Din scrisorile mele ştia cât de importanţi sunt băieţii pentru mine şi-şi făcuse o idee despre relaţia mea şi cea a lui Malcolm cu Corrine. Părerea mea despre Malcolm o ştia prea bine.

Părea să mă înţeleagă la un nivel profund, ce ţinea de rudenie; înţelegea că mă consider vinovată, aşa cum mă considera şi Malcolm, şi nu mă lăsa să duc vinovăţia singură.

– Olivia, a spus cu vocea lui caldă şi calmă, ca un balsam pentru sufletul meu, Domnul e cel care ne cheamă, Domnul e cel care împarte dreptatea. L-a luat la el pe fiul pe care Malcolm nu-l aprecia; poate că mesajul Lui era pentru Malcolm, să încerce să iubească ceea ce are, nu să insiste să se impună. Căci vezi dar unde duce manipularea. Nu te simţi vinovată, Olivia. Planurile Domnului sunt adesea de nepătruns, dar sunt mereu drepte.

Malcolm nu-l plăcea pe John Amos, dar asta conta prea puţin pentru mine. De fapt, antipatia lui Malcolm confirma valoarea şi importanţa lui pentru mine. De aceea, după înmormântare, la care John Amos s-a implicat atât de ferm în toate – m-a ajutat cu servitorii, a pregătit vizita celor îndoliaţi, a consolat membrii familiei –, am decis că vreau să locuiască cu noi la conacul Foxworth. Deja Corrine trebuia să se întoarcă la pension. Şi-mi dădeam seama că e gata să părăsească această întunecoasă şi sinistră casă îndoliată. Îl iubise pe Mal cât de mult poate o fetişcană să-şi iubească fratele, dar pentru cineva atât de plin de viaţă, de iubire şi de speranţă, umbra morţii nu zăboveşte la fel de mult ca pentru aceia dintre noi care au mai puţine speranţe şi vise. În ziua când am condus-o pe Corrine, i-am propus lui John Amos să rămână la noi. John a părut profund încântat de idee. Nu era mulţumit de munca pe care o făcea la acel moment. L-am invitat în salon.

– Aş vrea să rămâi aici, am început eu, să rămâi la conacul Foxworth şi să fii un fel de asistent al meu. Oficial vei fi majordomul nostru, dar tu şi cu mine vom şti mereu că eşti mai mult de-atât, am spus.

Durerea pe care o resimţeam atât de profund reuşea să mă facă slabă. Mă simţeam de parcă eram turnată într-o nouă formă şi îmi purtam trupul ca şi cum era o armură ce ascundea o inimă şi o voinţă devenite nevolnice şi neputincioase. Sincer, nu mai puteam îndura să locuiesc aici singură cu Malcolm. Nu mai suportam să mă opun zi de zi lui şi planurilor sale megalomane. Aveam nevoie de un aliat, de cineva care să-mi dea putere, să mă ajute, să-mi ia partea. Aveam nevoie de John Amos. Iar el era un om al Domnului, un om cuvios, cu teamă de Dumnezeu, care putea zădărnici şi respinge intenţiile malefice ale lui Malcolm. Nu aveam să-l las să-mi împingă şi celălalt fiu la moarte, nici nu aveam să permit să domine existenţa lui Corrine aşa cum avea de gând.

– Te rog, John Amos, poţi să rămâi? Eşti o mare alinare pentru mine. Simt că eşti ruda mea, singura pe care o mai am, şi am nevoie de credinţa ta puternică pentru îndrumare.

John a aprobat gânditor din cap.

– Mereu te-am admirat, Olivia, a spus el, te-am admirat pentru ţelurile solide, pentru hotărârea ta, dar mai ales pentru credinţa în Domnul şi în căile Sale. Chiar şi acum, în marea ta durere, nu-l huleşti pe Domnul pentru că a fost nemilos. Eşti un model. Femeile ar trebui să vrea să fie ca tine, a spus el, dând din cap ca şi cum a ajuns la o concluzie importantă.

Înţelegeam de ce Malcolm nu-l plăcea. Avea stilul lui Malcolm de a declara ceva cu siguranţă de sine, dar în timp ce Malcolm ajungea la concluziile sale prin aroganţa plină de sine, John Amos ajungea la ale lui printr-o credinţă puternică în Domnul şi în voia Domnului.

– Mulţumesc, John. Dar contrar opiniei tale, sunt o femeie care are şi slăbiciuni. Am nevoie de cineva alături care să mă ajute cu copiii şi să mă ajute să menţin casa asta în spiritul care se cuvine, am adăugat.

– Înţeleg, şi nu-mi pot închipui un ţel mai înalt. Acum multă vreme am înţeles că menirea mea e într-o direcţie în care alţii se temeau sau refuzau s-o apuce. Domnul are modul Lui de a-şi chema soldaţii, a spus el zâmbind.

– Cred, am zis eu privindu-l atent, că ai văzut azi unele din lucrurile pe care ți le-am descris în scrisorile mele. Probabil înțelegi de ce uneori mă simt singură aici, am adăugat.

– Da. Și îți ofer mai mult decât înțelegerea mea. Îți ofer simpatia și ajutorul meu.

Ochii lui căprui, deși nu erau nici strălucitori, nici calzi, au devenit transpuși. A făcut un pas înainte.

– Îți promit, Olivia, că atât timp cât îți voi fi alături, nu te vei mai simți singură.

Am zâmbit ușor și am ridicat mâna. El mi-a luat-o și prin acea strângere a făcut un legământ cu mine și cu Dumnezeu Atotputernicul. A fost cel mai liniștitor lucru care mi se întâmpla de ani de zile.

Când i-am dat vestea lui Malcolm, a avut reacția sa caracteristică. Se retrăsese în bibliotecă. Vălul de tăcere care se lăsase peste conacul Foxworth adăsta ca aerul umed și greu dinaintea unei ploi de vară. Luminile erau slabe, afară cerul era noros și fără stele. Vânturi nemiloase zguduiau ferestrele. Mie mi se păreau colții scrâșniți ai unei fiare rele și răzbunătoare.

Malcolm era cu spatele la ușă, cu mâinile împreunate la spate, privind la cărțile de pe un raft înalt. Nu s-a întors când am intrat, deși știam că-mi auzise pașii. Am așteptat o clipă.

– Am luat decizia, am zis în cele din urmă, să-l angajez pe vărul meu, John Amos, ca majordom.

Malcolm s-a răsucit. Expresia de pe chipul lui era aproape hidoasă, un amestec de suferință și furie care-i distorsiona trăsăturile. Niciodată nu avusese gura atât de strâmbă, ochii atât de reci.

– Ce majordom? Avem servitor.

Făcea cuvintele banale să sune ca niște sudălmi.

– Servitor care face și pe șoferul. Nu se cade și e o zgârcenie stupidă, nedemnă de o familie și de o casă atât de importantă ca a noastră, am răspuns sever.

– Acum ți-ai găsit să te gândești la servitori?

Părea atât amuzat, cât și supărat.

– Tu nu te-ai dus la birou azi și n-ai primit telefoane de afaceri? Nu le-ai dat subalternilor ordine de executat? Te-ai gândit exclusiv la Mal? am întrebat eu pe un ton acuzator.

A dat din cap, dar nu pentru a nega ce am spus, ci doar pentru a-și face dezgustul mai dramatic.

– Nu-mi place omul ăla. Pare prea... prea viclean pentru gustul meu.

– Oricum, l-am angajat. Gospodăria a fost și va fi mereu răspunderea mea. E necesar să avem un servitor cu atribuțiile unui majordom, iar John Amos are calități pentru o asemenea răspundere. E un om decent, cuvios, care înțelege necesitățile oamenilor de categoria noastră. A acceptat postul și va începe imediat.

– Va fi majordomul tău, al meu nu, a spus Malcolm sfidător.

– Cum dorești. Cu timpul sigur vei ajunge să-l apreciezi ca om, am adăugat calmă.

Mi-a întors spatele și s-a uitat iar în sus la cărți.

– Joel pleacă mâine dimineață, am zis eu.

Nu s-a întors.

– Asta e bine. Mai bine să se întoarcă la școală și să-și vadă de studii decât să se fâțâie pe aici. N-ar face decât să agraveze depresia, a spus Malcolm și a făcut un gest pieziș ca și cum puteam să plec.

Eu m-am îndreptat de spate.

– Nu se întoarce la școală, i-am zis.

Asta l-a făcut pe Malcolm să se întoarcă.

– Cum? Nu se întoarce la școală? Ce vrei să spui? Unde se duce?

– Înainte de moartea lui Mal, a dat probe pentru o orchestră și a impresionat cu talentul său. I s-a oferit un post în actualul turneu prin Europa. Va pleca direct în Elveția.

Malcolm a spumegat.

– Turneu! Orchestră! Elveția! a spus el, dând din brațe la fiecare cuvânt. Un Foxworth muzician de profesie, pe salariu de nimic, călătorind alături de amărâți... efeminați... artiști... Să nu aud așa ceva! Să nu aud, mă înțelegi?

– Oricum, el asta își dorește, am zis eu, din nou ațâțându-i furia cu calmul meu. Nu-mi voi forța și al doilea fiu până la limită, doar ca să demonstreze că poate să trăiască viața aleasă de el, nu cea dictată de tine.

Ochii lui Malcolm s-au îngustat și a rămas tăcut multe clipe.

– Să-i fie clar, a spus el, pronunțând fiecare cuvânt pe un ton plin de ură și răutate, că dacă părăsește casa asta cu un asemenea scop, nu va mai fi bine-venit înapoi.

– Mi-e clar, tată.

Ne-am întors amândoi și l-am văzut pe Joel în cadrul ușii.

Stătea acolo cu o valiză în fiecare mână. Eu nu știusem că intenționează să plece chiar din seara aceea.

– Veneam aici să-ți spun chiar eu asta, a zis el.

– Și am vorbit foarte serios, a spus Malcolm, amenințându-l cu degetul. Dacă renunți la toată educația ta pentru a pleca să-ți dai în petic prin Europa, te voi scoate din testamentul meu.

Câteva clipe lungi, Joel și Malcolm s-au privit unul pe altul. Era ca și cum tatăl și fiul se vedeau pentru prima oară și înțelegeau cu adevărat cine este celălalt. Dacă Joel avea vreo temere, chipul lui blând și ochii albaștri blajini nu au trădat nimic. Mai degrabă părea un martir care iartă tiranul crud și vicios ce-l condamnă la moarte. I-am zărit un zâmbet.

– Nu m-ai înțeles niciodată, tată, și nu l-ai înțeles nici pe Mal, a spus el fără ură în glas. Nici unul dintre noi nu a fost mânat de goana ta după atotputernicul dolar.

– Asta pentru că ați avut întotdeauna atât de mulți, a replicat Malcolm. Dacă ați fi fost săraci, n-ai sta acum acolo atât de trufaș și sfidător.

– Poate că nu, a spus Joel. Dar nu am fost sărac și sunt așa cum sunt.

S-a uitat la mine.

– Cu bine, mamă. Îmi va fi tare dor de tine. Te rog, condu-mă la ușă. Mă așteaptă o mașină.

– Tu vei permite așa ceva? a întrebat Malcolm.

Când mă uitam la Joel, vedeam atât de mult din mine pe chipul lui. Era ca și cum eu plecam, eu evadam, eu scăpam de

suferință și chinuri, scăpam de tenebrele reci care păreau instalate definitiv la conacul Foxworth.

– El asta vrea, am spus blând, privindu-l fix. E suficient de mare ca să poată decidă singur. Are dreptul să decidă singur.

– E o nebunie și e vina ta, a spus Malcolm, îndreptând spre mine un deget acuzator. Asta va îngreuna și mai mult conștiința ta.

– Ce? Am făcut câțiva pași spre el, fața arzându-mi de furie. Stai acolo și încerci să dai vina pe mine? Tu, care ai adus păcatul în casa asta, care l-a invitat ca pe un oaspete drag? Tu ai mâncat cu el, ai umblat cu el, ai dormit cu el, am adăugat eu. Tu ai atras furia Domnului asupra casei Foxworth, nu eu. Dacă are cineva vreo vină, acela ești tu, am răspuns, acuzându-l cu un deget.

El a privit spre Joel și apoi s-a întors.

M-am dus la Joel și amândoi am ieșit pe ușă la braț. John Amos, preluându-și deja sarcinile, dusese cufărul lui Joel la mașină. I-a luat valizele și le-a dus și pe ele.

Joel și cu mine am stat la impozanta intrare de la conacul Foxworth și am privit spre mașină și spre întunecimea ce ne înconjura.

– Îmi pare rău să te las în această perioadă de suferință, a spus el, dar mă tem că dacă nu plec acum, nu voi mai pleca în veci. Mal ar fi vrut să plec. Aproape că-l văd stând acolo lângă pian, zâmbind, încurajându-mă, a adăugat Joel, zâmbind acestei imagini.

– Da, așa cred, am spus eu.

Mi l-am închipuit și eu pe Mal, iar viziunea mi-a umplut inima cu o suferință grea. A dat naștere păsării cenușii a nervozității, care a dat nebunește din aripi în cușca coastelor mele, dar mi-am ascuns aceste sentimente de el.

– Ce dor o să-mi fie de tine, Joel, am spus eu, apucându-i mâinile și ducându-le la gură să i le sărut. Ești unicul meu fiu, iubitul meu Joel, doar pe tine te mai am. Te rog mergi cu Domnul și fii fericit.

– Mulțumesc, mamă.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. L-am ţinut în braţe un moment şi apoi s-a grăbit spre maşină. Mi-a făcut cu mâna şi apoi a urcat.

John Amos şi cu mine am rămas să privim maşina îndepărtându-se în noaptea rece de toamnă, lumina stopurilor pălind ca două mari stele roşii ce mureau în spaţiu.

Umbre şi lumini

Am jelit. Am jelit pentru pierderea lui Mal al meu; am jelit pentru vara însorită şi fericită când toţi copiii mei fuseseră alături de mine, veseli şi puternici – vară ce n-avea să mai vină niciodată. Unica lumină din acea lungă iarnă întunecată erau misivele de la Corrine, care abia dacă reuşise să-şi revină după moartea lui Mal, şi câte o scrisoare de la Joel al meu. Joel, băiatul cândva slăbuţ şi speriat, băiatul care în cele din urmă îşi înfruntase tatăl, se regăsise în Europa. *Signor Joel Foxworth*, scria ziarul italian pe care mi l-a trimis. *Tânărul pianist genial, domnul Foxworth*, scriau ziarele franţuzeşti, *un talent de urmărit pe viitor.* Mândria îmi umplea sufletul, mândria despre care John Amos continua să mă prevină: „Mândria stă întotdeauna înaintea decăderii, Olivia, ţine minte cuvintele Domnului şi lasă-le să te călăuzească". Mândria mea, însă, nu era trufie, ci mândria pentru unicul fiu pe care mi-l lăsase Dumnezeu.

Îmi plăcea la nebunie să etalez recenziile excelente despre talentul lui Joel pe sub nasul lui Malcolm.

– Credeai că fiul tău e un ratat, Malcolm, rânjeam eu. Dar iată cum îl adoră lumea!

Apoi într-o zi, prima zi a primăverii, tocmai când lumea, şi eu odată cu ea, începea să revină la viaţă, a sosit o telegramă. Nu primisem niciodată vreo veste bună prin telegrame, aşa că am stat şi m-am holbat la plicul galben, tremurând, temându-mă să-l deschid.

– Joel, am șoptit fără să vreau, căci pe undeva, chiar înainte s-o deschid, știam ce conține.

HERR MALCOLM FOXWORTH STOP
CU PROFUNDE PĂRERI DE RĂU VĂ INFORMEZ
CĂ FIUL DUMNEAVOASTRĂ JOEL
S-A PIERDUT ÎNTR-O AVALANȘĂ STOP
NU AM REUȘIT SĂ-I RECUPERĂM TRUPUL ȘI PE CELE
ALE CELOR CINCI TOVARĂȘI AI SĂI STOP
SINCERE CONDOLEANȚE

Am mototolit telegrama și am privit afară pe fereastră. N-am plâns sau gemut; pentru acest fiu, al doilea meu fiu, nu mai aveam lacrimi. Curseseră iar și iar pentru Mal, iar acum inima mi-era uscată și seacă. Am jelit cum jelește un deșert; un deșert ce nu lasă nimic să crească, deșert unde unica mișcare e trecerea nisipului, învăluind tot ce e viu. Din nou, lumea mea devenise cenușie, complet și irevocabil.

Malcolm s-a purtat și el ciudat. Întâi a refuzat să creadă că Joel a murit. I-am arătat telegrama mototolită de cum s-a întors dintr-o călătorie de afaceri. N-am spus nimic. Doar i-am înmânat-o ca s-o citească imediat ce a intrat pe ușa casei.

– Ce mai e și asta? a spus el. Pierdut într-o avalanșă?

Mi-a înapoiat telegrama de parcă respingea o propunere de afaceri, apoi s-a dus să se îngroape în hârtii în bibliotecă.

Dar când au sosit actele oficiale, raportul poliției, nici el și nici eu nu am mai putut nega evidența. Atunci am plâns; atunci mi s-a sfâșiat inima; atunci am găsit un izvor de lacrimi ascuns adânc în sufletul meu pârjolit. Amintirile m-au năpădit și tot ce puteam vedea prin casă erau Joel și Mal, stând sau plimbându-se împreună, jucându-se sau mâncând împreună. Uneori o umbră cădea în așa fel încât mi se părea că le văd chipurile în beznă. Uneori vizitam pe ascuns camera copiilor și aproape că-i vedeam pe ei trei, Christopher, Mal și Joel, Mal jucându-se de-a profesorul, iar Joel și Christopher privind la el atenți.

Ridicam jucăriile lor vechi și le strângeam la piept, fără să mă pot opri din plâns.

Malcolm s-a închis în bibliotecă. Eu eram incapabilă să pregătesc singură slujba pentru Joel, așa că dacă n-ar fi fost John Amos, Joel, iubitul meu mezin, sensibilul meu băiat, n-ar fi avut parte de slujba cuvenită ca să intre în casa Domnului. John Amos mi-a fost de mare ajutor, chiar s-a dus până la școala lui Corrine pentru a-i da personal tragica veste și pentru a o aduce acasă la conacul Foxworth. În dimineața slujbei, Corrine și cu mine ne-am pus aceleași rochii negre purtate la înmormântarea lui Mal și am rătăcit ca două năluci în jos pe scări până în rotondă. O trăsură învelită în negru, închiriată de John Amos, ne aștepta în fața ușii. John aștepta stoic la ușa trăsurii.

– Mă tem că Malcolm nu va participa la slujbă, a anunțat el. M-a rugat să vă conduc eu acolo.

Mi-am ridicat vălul și am privit în jur. Servitorii așteptau, îmbrăcați toți în negru, gata să meargă la slujba pentru adorabilul băiețel pe care-l văzuseră crescând și devenind bărbat. Dar tatăl băiatului nu era nicăieri. Am dat buzna la Malcolm în bibliotecă. Era așezat la birou, dar stătea cu spatele la el. Se întorsese cu scaunul și privea spre fereastra din spatele lui.

Cerul era de un gri palid și aerul era destul de rece pentru o zi de martie. Era o zi fără nici o speranță de soare, oglindind perfect viața mea.

– Cum îndrăznești să nu mergi la slujba pentru fiul tău? am strigat eu.

Nu s-a clintit și nu a dat nici un semn că știe de prezența mea. Dintr-odată mi s-a făcut teamă pentru el. Era oare milă ceea ce simțeam? Milă pentru bărbatul care încercase să strivească spiritul fiilor mei? Milă pentru Malcolm Foxworth? Părea atât de mic și de rătăcit, înconjurat de toate lucrurile sale, trofeele de vânătoare, registrele de afaceri, prețioasele obiecte de artă, fantomele tuturor femeilor pe care le sedusese în biroul lui. M-am aplecat spre el și l-am atins ușor pe spate.

– Malcolm, am spus încet, e slujba pentru fiul nostru, fiul tău.

Şi-a ridicat mâna încet şi apoi a lăsat-o înapoi pe braţul fotoliului.

– Cum să nu vii?

– E anormal, a spus în cele din urmă.

Vocea lui mi s-a părut că sună straniu, ca un ecou îndepărtat şi găunos.

– O înmormântare fără cadavru. Ce îngropăm? s-a bâlbâit el.

– E o slujbă pentru veşnica lui pomenire, pentru sufletul lui, Malcolm, am spus, apropiindu-se mai mult, până ce am fost aproape în faţa lui.

Tot nu s-a întors spre mine. A negat din cap.

– Şi dacă îl găsesc viu după ce ţinem asemenea ceremonie? Nu vreau să particip la această farsă. Nu voi fi părtaş, a spus el, cu vocea sleită de puteri, cu chipul neschimbat.

– Dar ai văzut raportul poliţiei. Ai citit detaliile. E un document oficial, am zis.

Ce sens avea să refuze realitatea acum? De ce, dintre toţi oamenii, tocmai Malcolm încerca asta?

Probabil se gândea că poate amâna inevitabilul, că poate amâna dureroasa senzaţie de vină. Probabil credea că dacă participă la slujba funerară, nu va mai putea evita adevărul.

– Du-te, a spus el. Lasă-mă în pace.

– Malcolm, am început eu, dacă tu...

S-a răsucit cu scaunul, cu ochii injectaţi, cu chipul atât de schimonosit de furie şi de durere încât abia dacă l-am recunoscut. Chiar am făcut un pas în spate. Parcă era posedat de o fiinţă tenebroasă, poate de însuşi diavolul.

– Pleacă! mi-a ordonat. Lasă-mă în pace.

Apoi s-a întors iar.

Am rămas acolo, uitându-mă la el, câteva clipe lungi, apoi l-am lăsat singur în tenebre, privindu-şi propriile gânduri.

Majoritatea celor care fuseseră la înmormântarea lui Mal au venit şi la slujba pentru Joel. Nimeni nu a venit la mine să mă întrebe direct unde e Malcolm, dar am auzit şoaptele în jurul meu şi am văzut oamenii chestionându-l pe John Amos.

Corrine a stat lângă mine, dar părea pierdută şi nefericită fără sprijinul lui Malcolm.

După aceea, Malcolm s-a închis în bibliotecă zile în şir şi, în mod ciudat, îi permitea numai lui John Amos să-i aducă de mâncare şi de băut. De câte ori intram să vorbesc cu el, îl găseam aşezat în întuneric, privind în gol pe fereastră. Abia dacă-mi răspundea. Abia ulterior mi-a spus John Amos că Malcolm trecea printr-o metamorfoză religioasă.

Într-o noapte, spre sfârşitul săptămânii, eram singură cu John la cină. Corrine nu avea poftă de mâncare. Se dusese să stea de vorbă cu Malcolm, sperând să-l înveselească şi să alunge norii negri care zăboveau la conacul Foxworth. Îşi iubise mult fratele; dar era tânără şi avea toată viaţa înainte, voia să reînceapă să trăiască.

A ieşit brusc din biroul lui Malcolm.

– Nici o şansă, a anunţat ea, tati nu vrea să termine cu jelitul! Nimeni nu vrea! Şi eu i-am iubit pe Joel şi pe Mal, dar vreau să trăiesc, vreau să pot zâmbi şi râde iar. Trebuie!

John citea din Psalmi. Stăteam adesea împreună astfel şi citeam din Biblie. Vorbeam despre scripturi şi John găsea paralele cu vieţile noastre.

– Mami, a implorat Corrine, e atât de greşit că vreau să trăiesc şi să fiu fericită iar? E greşit că vreau să merg iar la petreceri, să îmbrac iar haine frumoase, să-mi văd iar prietenii?

John Amos a ridicat ochii din Biblie, dar nu s-a oprit din citit. Corrine a stat acolo nerăbdătoare până ce el a ajuns la capătul paragrafului şi a făcut o pauză.

– Nu-l pot face pe tati să-mi vorbească, a spus ea. Nici măcar nu vine la uşă.

S-a uitat de la mine la John Amos, care a pus Biblia în poală şi s-a sprijinit de spătar. Uneori, când o privea, mi se părea un bărbat care studiază o nestemată superbă, răsucind-o iar şi iar între degetele sale ca să vadă felul cum reflectă lumina.

– Tatăl tău meditează profund deocamdată, a spus el. Chiar n-ar trebui să-l deranjezi.

Dar cât va mai dura meditația asta profundă a lui? Nu ia masa cu noi; nu doarme în dormitorul lui, iar acum nici nu mai vorbește cu mine, a protestat ea.

– Tocmai tu ar trebui să ai milă pentru el, i-am spus eu, luându-mi o mină severă. Și să înțelegi prin ce trece.

– Dar înțeleg. De aceea vreau să iasă de acolo, dar nici nu vine la ușă când bat și îl strig. Nu mai suport această... această tristețe groaznică.

– În această perioadă atât de tristă, a început John Amos, n-ar trebui să ne gândim numai la greutățile noastre. E foarte egoist să faci asta. Ar trebui să te gândești la fratele tău care nu mai este, a adăugat el blajin, dar ferm.

– M-am gândit și tot gândit la el. Dar el e mort și îngropat. Nu mai pot face nimic ca să-l aduc înapoi! a exclamat ea, cu ochii mari, cu chipul chinuit de energia adunată.

– Te poți ruga pentru el, a spus blând John Amos.

Vedeam cum tonul lui calm și pios adâncea dezamăgirea ei.

– Dar m-am rugat. Cât să mă mai rog?

S-a întors spre mine.

– Te rogi până încetezi să te mai gândești în primul rând la tine și te gândești la el. Nu mă miră că ești astfel. Tatăl tău te-a răsfățat și te-a făcut să fii egoistă, i-am spus eu.

S-a bosumflat. Știam cât de frustrată este. Corrine nu suporta refuzurile, iar acestea erau acum peste tot în jurul ei.

– Alătură-te nouă în rugăciune, a spus John, făcând un gest spre scaunul ei gol.

– Mă duc înapoi la tati, să încerc să-l conving să-mi vorbească, a spus ea și ne-a întors repede spatele.

– Corrine! am strigat eu.

– Nu-i nimic, a spus John. Las-o să plece deocamdată. Voi vorbi eu cu ea mai târziu.

S-a întors la Biblie.

Am stat cu John, m-am rugat, am citit Biblia și am așteptat. Luminile erau difuze, peste tot ardeau lumânări. Conacul Foxworth devenise un cavou. Prin tăcerea impusă, și cei mai ușori pași aveau ecou. Jalea nu doar se agăța de pereții de la conacul

Foxworth, făcând totul cenuşiu şi trist; se agăţa de copaci, acoperea lumea cu voalul nefericirii. Ploaia pornea şi se oprea, zile în şir, stropii răpăind pe ferestre şi acoperiş, punctând suferinţa.

John Amos a fost o mare alinare în acele zile. Îmbrăcat în negru, cu chipul palid şi ascetic, trecea prin încăperi cu graţia şi liniştea unui călugăr. Poruncea servitorilor cu un gest, cu o privire. Nimeni nu ridica vocea, de teamă să nu risipească aerul solemn pe care-l aducea el de câte ori intra într-o cameră. Părea să planeze peste podea, să iasă din pereţi şi din unghere. Uneori pur şi simplu se materializa într-o cameră. Chiar şi servitoarele care aduceau farfuriile şi paharele se străduiau să păstreze cea mai adâncă tăcere, privindu-l cu coada ochiului ca să fie sigure că pe chipul lui nu se citeşte dezaprobarea.

Într-o seară, după ce mâncasem, John mi-a adus cafeaua. A pus jos farfuriuţa şi ceşcuţa de cafea de parcă erau făcute din aer, apoi a făcut un pas înapoi. Eu am privit spre capătul mesei lungi şi m-am gândit la refuzul lui Malcolm de a ieşi din biroul său.

– Cât mai intenţionează să rămână acolo? am întrebat.

Începeam să simt o nerăbdare asemănătoare celei a lui Corrine.

– A devenit Iov, a răspuns John Amos cu o voce răsunătoare.

Suna ca un profet din Vechiul Testament ce prezicea destinul lui Malcolm. Nu s-a uitat direct la mine când a vorbit. Era ca şi cum vorbea cu o congregaţie întreagă de enoriaşi.

– Doar acum, când întreabă de ce l-a părăsit Domnul, ştie răspunsul. Domnul i-a prăpădit cei doi fii, i-a luat cele două progenituri de sex bărbătesc, urmaşii săi Foxworth, ceea ce preţuia aproape la fel de mult ca viaţa însăşi.

– Ai vorbit personal cu el despre asta? am întrebat, fascinată de orice schimbare la Malcolm.

Îl considerasem mereu atât de rigid ca structură, încât cea mai mică modificare l-ar putea fisura şi spulbera.

– Am îngenuncheat împreună pe podeaua bibliotecii acum o oră, a spus John. Eu am recitat rugăciunile. I-am spus că Domnul a fost mânios şi răzbunător şi că nu putea decât să spere

într-o acalmie al furiei Lui. Știind ce știu despre viața lui, i-am vorbit despre regele David și seducerea Batșebei, despre cum David i-a întors spatele Domnului său și cum Domnul a pogorât răzbunarea Sa asupra casei lui. Malcolm a înțeles. Nu te mai blamează pe tine sau pe băieți pentru ce li s-a întâmplat; se simte el vinovat și încearcă să depășească asta. Înțelege că poate reuși asta doar oferindu-se pe sine lui Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, a spus John și ochii i s-au ridicat spre cer. Să ne rugăm unul pentru celălalt, a adăugat.

Ne-am coborât amândoi capetele, el alături de mine și eu stând la masă.

– O, Doamne, ajută-ne să-Ți înțelegem căile și ajută-ne să ne ajutăm unul pe altul. Iartă-ne slăbiciunile noastre și ajută-ne să devenim mai puternici după chinul nostru.

– Amin, am spus eu.

Atmosfera din casă s-a schimbat când în cele din urmă Malcolm a ieșit din exilul său voluntar. Era într-adevăr alt om. Din punct de vedere fizic, părea mai slăbit și mai bătrân și în multe privințe îmi amintea de Garland în ultimul său an de viață. Nu mai stătea la fel de drept și nu pășea cu obișnuita sa siguranță de sine și aroganță. Când vorbea cu mine sau cu servitorii, vocea îi era joasă și adesea privea în altă parte, ca și cum dacă ar fi privit direct pe cineva, vinovăția i-ar fi fost prea vizibilă.

Tenul lui nu și-a mai recăpătat aspectul sănătos și viril; ochii lui albaștri erau stinși ca becurile slăbite. Umbla prin conacul Foxworth ca o fantomă, învăluit de un aer funebru, își petrecea mai tot timpul citind Biblia și discutând cu John Amos. Uneori toți trei stăteam la un loc și citeam Scriptura. John citea mai tot și tot el explica multe.

Simțeam că Dumnezeu l-a trimis la noi pe John Amos, că scrisorile lui John către mine și sosirea lui la înmormântarea lui Mal făceau parte din planul Lui pentru mine și Malcolm.

Pe Corrine o considera John cea mai mare provocare. Era răzvrătită. Ea spunea:

– Dacă Dumnezeu e un Dumnezeu bun, nu ne-ar cere să renunțăm la toate plăcerile pe care le are lumea asta de oferit.

– Cine zice că Dumnezeu e bun? a întrebat John Amos.

Dar Corrine doar chicotea și ridica din umeri.

– Cred că Dumnezeu ne-a făcut ca să ne găsim fericirea pe Pământ, spunea ea, dând capul pe spate.

Uneori chiar îl atingea pe John Amos sub bărbie și îl admonesta să se mai înveselească.

– Dumnezeu a zis „Să fie lumină".

Am remarcat că ea nu mai putea intra într-o cameră fără ca el să o privească, să-i vorbească și să o facă să discute cu el. Părea s-o răsfețe la fel cum făcuse Malcolm. Nu se dădea în lături de la a-i duce lucruri în camera ei. Dar curând ea s-a întors la pension și am rămas iar fără copii.

– E tare bine să te avem aici cu noi, i-am spus lui John, în această perioadă atât de grea pentru noi. Chiar și Malcolm a ajuns să-și dea seama de asta și sunt recunoscătoare.

– Mă bucur să fiu aici, Olivia.

În vara aceea, Corrine s-a transformat într-o tânără superbă. Pe zi ce trecea semăna mai mult cu Alicia. Trăsăturile Foxworth moștenite doar completau trăsăturile delicate ale mamei ei. Părul îi devenea mai auriu pe măsură ce trecea vara, ochii îi căpătau nuanța adâncă a cerului de vară, iar tenul ei era fin ca un nor de vară. Era ca și cum un artist cu inspirație divină o plăsmuise. Corrine știa cât de frumoasă este. Vedeam cum îi sporesc încrederea și orgoliul. Se vedea asta în mersul ei, în felul cum își ținea umerii în spate și capul sus. Și știa ce putere are asemenea frumusețe. Vedeam felul cum se uită la bărbați, cum flirta din ochi și prin râs, mergând până la a-și folosi cochetăria asupra lui John Amos. Era deja important pentru ea ca atunci când apărea într-o cameră, toți ochii să fie asupra ei.

Având acum frumusețea verii înăuntrul și în afara casei noastre, simțeam din nou optimism și speranță. Datorită noii noastre credințe în Dumnezeu, Malcolm și cu mine aveam o relație mai plăcută și mai cordială. Credința și devoțiunea noastră

Aşa că atunci când a sosit scrisoarea de la Alicia, am simţit că e noul plan al lui Dumnezeu pentru noi. Am recunoscut imediat scrisul. Scrisoarea îi era adresată lui Malcolm, iar când am văzut adresa expeditorului, am fost încântată. Treptat, prin transformarea lui Corrine din copil în femeie, era ca şi cum Alicia se întorcea la noi. Acum, când semăna atât de mult cu mama ei şi când mă gândeam adesea la Alicia, sosise scrisoarea de la ea. După numele pe care-l trecuse, am bănuit imediat că s-a recăsătorit.

Am ţinut câteva clipe lungi scrisoarea în mână, gândindu-mă care ar fi reacţia lui Malcolm când va afla că am deschis-o şi am citit-o. Dar când m-am gândit mai bine, după ce se întâmplase şi după ce făcusem, orice era legat de Alicia mă privea acum şi pe mine. El nu avea dreptul la intimităţi când era vorba de ea. Am deschis plicul şi am scos colile roz parfumate.

Dragă Malcolm,

Când vei fi primit această scrisoare, eu voi fi mult mai aproape de sfârşitul a ceea ce a devenit o existenţă tristă şi dezamăgitoare. Dar fii sigur că nu încerc să cerşesc milă. Sunt mai presus de asta şi am ajuns să înţeleg şi să accept inevitabilul morţii mele iminente. Ştiind aprecierea ta pentru detalii, îţi pot spune că am fost diagnosticată cu cancer la sân, cancer ce se răspândeşte prea repede ca să existe şanse de tratament. Nici un tânăr medic chipeş şi genial nu mă va lua pe sus până în cabinetul lui, să facă minuni. Gheara morţii e prea strânsă. Doamna cu Coasa, cum spunea Garland, şi-a pus ferm mâna pe gâtlejul meu. Dar de-ajuns despre mine.

M-am recăsătorit curând după ce am plecat de la conacul Foxworth pentru a mă întoarce în Richmond. M-am măritat cu un doctor, dar unul generalist, de orăşel, ai cărui pacienţi îl plăteau adesea cu borcane de gem sau murături. În ciuda averii mele, am dus o viaţă simplă în casa lui modestă. De fapt, el nici n-a vrut să ştie de banii mei. Era mereu un motiv de mândrie pentru noul meu soţ devotat că îşi poate întreţine soţia.

Aşa că ţi-am urmat sfatul şi am investit toată averea la bursă, dar, din păcate, nefiind prea pricepută în aceste chestiuni, nu

mi-am retras-o la timp pentru a evita Lunca Neagră. Pur și simplu, am pierdut toată averea în Marele Crah. Desigur, soțul meu, fiind un om simplu, nu a deplâns această pierdere.

Curând după aceea, el a murit de o boală cronică ce s-a agravat subit. Fiindcă așa era el, a păstrat gravitatea bolii sale cronice secretă față de mine, până când nu a mai reușit să o ascundă.

Oricum, toate acestea mi-au adus o altă mare dezamăgire profundă și tragică – imposibilitatea de a-l trimite pe Christopher să facă medicina.

Christopher a devenit un tânăr minunat, la fel de chipeș ca tatăl său. E foarte inteligent și e printre cei mai buni din clasa lui de liceu. Toți profesorii îl încurajează să-și împlinească visul de a deveni medic.

Acum, când viața mea se apropie de tragicul sfârșit, cu averea pierdută, cu cel de-al doilea soț nemaiputându-mă ajuta, nu am la cine să apelez decât la tine. Te implor, ține cont de rugămintea mea, dacă nu pentru Christopher, atunci pentru Garland.

Fă-i un loc în inima ta. Ia-l la tine și trimite-l să facă medicina. Îți va da numai motive de mândrie.

Desigur, nu știe nimic de Corrine sau de evenimentele ce au condus la plecarea mea de la conacul Foxworth. Știe că e fiul lui Garland Foxworth și că are un frate vitreg, dar în afară de asta nu știe mai nimic despre familia tatălui său. Las la latitudinea ta să-i spui ce vei dori.

Știu că Olivia îl va iubi și că el o va iubi pe ea. Țin minte cât de frumos s-a purtat cu el cât eu am stat în aripa de nord. E un tânăr bine-crescut și politicos care vă va aduce amândurora numai bucurii și fericire.

Malcolm, te implor de pe patul meu de moarte să te lase inima să împlinești această dorință. Uită orice resentimente ai avea pentru mine și pentru tristețea prin care am trecut cu toții, și gândește-te doar că e fiul tatălui tău, un băiat care visează să fie medic, și ajută-l să-și atingă acest țel.

Știu că Dumnezeu te va binecuvânta pentru asta.

Cu speranță,

Alicia

Am pus jos scrisoarea şi am oftat. Amintirile mele cu micul Christopher au dat năvală. Cu siguranţă, întoarcerea acelui copilaş bălai era iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. El îi luase pe Mal şi pe Joel, dar acum ni-l dădea pe Christopher.

Chiar şi sfârşitul trist al Aliciei făcea parte din planul Domnului. Din câte spunea în scrisoarea ei, nu puteam să nu bănuiesc că Malcolm investise banii ei în acţiuni proaste, ca un fel de răzbunare. Era obligat să îndrepte acest rău. Eram decisă să-l conving. Înainte de a face asta, am discutat opiniile mele cu John Amos şi el a fost perfect de acord.

L-am aşteptat pe Malcolm în salonul din faţă, gata să discut chestiunea. El s-a întors de la muncă ceva mai devreme, părând epuizat.

– Malcolm, trebuie să vorbesc cu tine, am spus.

Fără un cuvânt, m-a urmat în salon şi s-a aşezat pe sofaua de catifea albastră. Eu am rămas în picioare, cu scrisoarea Aliciei în mână.

– A sosit o scrisoare azi, de la Alicia, am zis eu şi pentru prima oară după multe săptămâni, ochii i s-au luminat şi pe chip i s-a văzut interesul.

– De la Alicia? Ce vrea?

Pentru o clipă, această revigorare şi evidentă încântare m-au deranjat. L-am făcut să aştepte. M-am dus la fotoliul din faţa lui, m-am gândit să mă aşez, apoi m-am întors spre el. Stătea practic pe marginea canapelei.

– Ţi-a scris ţie? a întrebat, cu vocea plină de curiozitate.

– Nu. Scrisoarea îţi era adresată ţie. Dar imediat ce am văzut de la cine e, am deschis-o. Am tot dreptul, am adăugat eu repede.

– Ce vrea? a întrebat el.

– E pe moarte, moare de cancer; şi e falită. Îţi voi da scrisoarea să citeşti toate detaliile, dar cel mai important acum e Christopher.

– Christopher? De ce?

– Are şaptesprezece ani, a absolvit liceul şi vrea să se facă medic. Se pare că e foarte potrivit pentru asta, dar ea nu mai

are bani. Vrea să-l luăm la noi şi să-l trimitem la facultatea de medicină, am spus eu şi i-am băgat scrisoarea sub ochi.

El a luat-o dornic şi a trecut repede prin conţinutul ei, cu chipul schimbându-şi expresia, până ce a revenit la cea caracteristică, severă.

– Îmi pare rău de ea, dar băiatul ar trebui să se descurce singur în lume, a spus el.

– Eu nu cred asta, şi nici John Amos. Amândoi credem că asta e voia Domnului, am adăugat repede.

– Voia Domnului? Cum e asta voia Domnului? Să luăm la noi orice copil vagabond? a întrebat, făcând un gest spre intrare de parcă zeci de mii de orfani aşteptau să intre.

– Nu se poate spune că fiul tatălui tău e un vagabond, Malcolm. Şi ţi-e frate vitreg, am zis, strângând din buze.

– Doar pentru că ea şi-a risipit averea...

– Averea pe care i-ai investit-o tu şi nu ai sfătuit-o cum trebuie, am spus eu repede. Malcolm, oricare au fost atunci motivele tale, nu mai contează acum. Avem ocazia de a îndrepta greşelile trecutului. Noi vom irosi ocazia dacă nu profităm de ea ca să facem ceea ce e drept şi corect. Tu trebuie să faci pace cu sufletul tău chinuit, iar având grijă de fiul tatălui tău, un tânăr promiţător care are acum mari necazuri, va ajuta mult în acest sens. Alicia e pe moarte. Nu-i putem întoarce spatele de data asta, am zis eu.

M-a privit fix câteva clipe lungi, apoi s-a uitat iar la scrisoare.

– Ce fel de soţ şi-a găsit după ce a plecat de aici, dacă bărbatul, doctor, nu a lăsat nimic pentru Christopher? a întrebat el, privind în jos la scrisoare ca şi cum o putea vedea şi chestiona pe Alicia prin ea.

– Nu despre asta e vorba. Oricum, Christopher nu era fiul soţului ei. Nu era sânge din sângele lui; e din al tău. Avem cu atât mai mult motive să-l ajutăm. Malcolm, am repetat eu, e voia Domnului.

După o clipă, a încuviinţat lent din cap.

– Prea bine, a zis el și s-a rezemat de spătar. Scrie-i și așa să fie.

L-am lăsat în salon, cu scrisoarea în mână, cu ochii pierduți într-o vedenie a trecutului. Nu am vrut să întreb ce vedea. În loc de asta, i-am transmis decizia lui John, m-am ocupat de corespondență și am făcut aranjamentele pentru sosirea lui Christopher.

Unica doleanță a lui Malcolm a fost ca eu să-i explic lui Corrine situația. Știam că el nu se simte în stare să facă asta. Am chemat-o în dormitorul meu, ceea ce făceam rar, și i-am zis să ia loc și să mă asculte. A fost intrigată din clipa când am început. A ridicat privirea la mine, așteptând, cu ochii strălucind de curiozitate. Am stat în fața ei, cu mâinile la spate, pentru o clipă, alegându-mi cu grijă cuvintele înainte să vorbesc.

– După cum știi, tatăl tatălui tău s-a recăsătorit când era destul de înaintat în vârstă, și s-a însurat cu o femeie mult mai tânără decât el.

– Da, cu Alicia, a spus ea repede, care dormea în Camera Lebedei.

– Alicia și Garland, bunicul tău, au avut un copil, un fiu pe nume Christopher. Știu că Mal și Joel vorbeau adesea despre el.

A încuviințat din cap.

– Tatăl tău n-a plăcut-o niciodată pe Alicia, și nici nu i-a convenit căsătoria tatălui său. Când bunicul tău a murit, tatăl tău a insistat ca Alicia să părăsească conacul Foxworth cu fiul ei. Așa că asta a făcut. S-a întors la casa ei din Richmond, unde până la urmă s-a căsătorit cu un bărbat care, din păcate, a avut o boală grea și a murit și el.

– Ce groaznic, a spus Corrine.

– Da. Și mai groaznic, probabil, e că ea și-a pierdut toți banii în Marele Crah și a sărăcit. Acum am aflat de la Alicia însăși că are cancer și e pe moarte. Fiul ei are șaptesprezece ani și e foarte inteligent. Ea ne-a scris să ne roage să-l primim pe Christopher la noi și să-i asigurăm educația, ca să devină doctor. Tatăl tău și cu mine am acceptat, iar Christopher va sosi curând aici la

conacul Foxworth. Va merge la Yale, facultatea tatălui tău, dar acesta va fi căminul lui până va absolvi și va avea cabinetul lui.

S-a uitat fix la mine ca să fie sigură că am încheiat.

– Ce minunat! a spus în cele din urmă. Și ce generos.

– E voia Domnului, am zis eu.

Corrine a aprobat din cap.

– Mă aştept de la tine să te porţi cum se cuvine când soseşte. Să se simtă ca acasă. Ţine minte că, deşi diferenţa de vârstă dintre voi e de doar trei ani, ţi-e unchi vitreg și trebuie să te gândeşti la el astfel.

– Va fi grozav să am în casă pe cineva cu care să pot vorbi, a spus ea. Adică cineva care nu e încă adult, a adăugat repede.

Ştiam ce vrea să spună – cineva care vorbeşte și de alte lucruri decât Dumnezeu și nefericire.

– Oricum, e ca și adult. Nu-l distrage de la țelurile sale.

Apoi am zâmbit.

– Christopher era un băiețel adorabil. Sunt sigură că a devenit un tânăr minunat. Cred că voi doi vă veţi înţelege foarte bine.

Am sărutat-o pe frunte. N-o blamam pentru entuziasmul ei. Conacul Foxworth devenise o uriaşă casă pustie pentru ea după moartea lui Mal și cea a lui Joel. Sosirea lui Christopher aducea cu ea promisiunea unei noi vieţi, nu doar pentru ea, ci și pentru mine. Nu puteam să nu-mi amintesc ce copil dulce era, cât de politicos, afectuos şi atent era. Ca şi Corrine, aveam numai aşteptări bune.

Christopher a sosit într-o zi însorită de vară şi părea că soarele l-a urmat în casă. Alicia murise cu doar o lună înainte. John Amos plecase în numele nostru şi se ocupase de înmormântare, iar după o perioadă de doliu, îl adusese pe Christopher înapoi cu el.

Mi-l aminteam pe Christopher doar ca băieţel, alături de Mal şi Joel, dar în clipa când a intrat în conacul Foxworth, am văzut că trăsăturile masculine moştenite de la Garland şi cele frumoase moştenite de la Alicia fuseseră dezvoltate şi accentuate.

Am văzut la el ceva din Mal și ceva din Joel, iar asta mi l-a făcut drag.

Devenise un tânăr înalt și chipeș. Când l-am văzut acolo, în lumina soarelui, a fost ca și cum părul lui auriu era o aură de lumină. Am simțit la el un temperament blajin și plăcut. Emana o pace interioară care mi-a încălzit inima.

A rămas acolo cu ochii mari, evident neamintindu-și mare lucru de la conacul Foxworth. Din câte îmi spusese John Amos, venea dintr-o căsuță cu patru camere în acest uriaș conac impunător, care-l năucea. S-a uitat la Malcolm și la mine cu asemenea recunoștință încât m-am simțit de-a dreptul jenată. Nu știa că jumătate din acest domeniu, de fapt și jumătate din afacerea lui Malcolm, îi revenea de drept.

Apoi mi-a fost milă de el, cum stătea acolo cu cele două valize ale lui, cu ochii mari. Avea pantofi vechi și haine ce păreau uzate. Voiam să-i cer lui John să-i ducă lucrurile sus în cameră, când Corrine a apărut pe scară.

Coborâse în fugă prima jumătate a scării, apoi s-a oprit brusc la mijloc. Christopher a ridicat privirea spre ea. Se îmbrăcase cu cea mai frumoasă rochie a ei, din bumbac bleu. Părul auriu îi era spălat și buclat, așa că lucea bogat.

Am văzut cum ochii lui Christopher sclipesc de surprindere și curiozitate. Inima mi-a stat în loc. Aveau să simtă ce sunt de fapt unul pentru altul? Era ceva în sângele lor ce le spunea adevărata legătură dintre ei? Aveau amândoi acel păr des și bălai, ochii de un albastru azuriu și tenul ca de piersică. Am privit repede spre Malcolm ca să-i văd reacția față de fratele său vitreg. Am văzut pe fața lui plăcere pe când distingea trăsăturile sale proprii, dar și pe ale Aliciei în chipul lui Christopher. Evident era mulțumit de tânărul din fața lui.

Eu n-am mai ezitat.

– Christopher, ești bine-venit, am spus eu făcând un pas spre el. Tristețea și necazul te-au adus aici, dar sper că vei găsi veselie și fericire alături de noi, aici, la conacul Foxworth.

Am vrut să-l îmbrățișez ca atunci când era băiețel. Dar m-am oprit. La urma urmelor, era acum bărbat adult și eu eram practic o străină.

– Vă mulţumesc…

Vedeam că se chinuie să găsească un apelativ pentru mine. Pentru el eram totuşi o cumnată.

– …Olivia, a spus el în cele din urmă şi a privit în sus la Corrine.

– Ea e Corrine, fiica noastră. Corrine, coboară şi salută-l cum se cuvine pe unchiul tău, am spus eu, accentuând cuvântul „unchiul".

Ea şi-a dat pe spate o şuviţă de păr auriu, şi-a dus mâna la piept şi a coborât scara cu un zâmbet radios.

– Îmi pare bine, a spus Christopher şi a întins mâna.

Corrine a luat-o şi m-a privit repede. Am aprobat din cap, ea l-a salutat şi a dat repede drumul degetelor lui. Apoi toţi am privit spre Malcolm.

– Christopher, a început el, John Amos îţi va duce lucrurile în camera ta şi-ţi va arăta care e aceasta. După ce termini de despachetat, aş vrea să vii jos în bibliotecă, unde noi doi vom discuta şederea ta aici şi studiile la facultate, a spus Malcolm pe un ton foarte formal şi rece.

Asta nu a părut, totuşi, să-l descurajeze pe Christopher. A avut iar acel zâmbet al său blajin, frumos, încrezător, şi i-a mulţumit lui Malcolm. Apoi l-a lăsat pe John Amos să-l conducă până la camera lui din aripa de nord.

A făcut o pauză la mijlocul scării, de parcă tocmai îşi amintise ceva important, şi s-a întors să se uite la Corrine, care îl privea fix de jos. I-a zâmbit şi şi-a văzut de drum. Malcolm plecase deja în bibliotecă.

Am aşteptat o clipă şi apoi m-am întors spre Corrine.

– Nu uita ce am discutat, am zis, ascunzându-mi nervozitatea sub masca severităţii. Ţi-e unchi, am adăugat, simţind nevoia să subliniez minciuna. Nu uita asta.

M-a privit cu o expresie ciudată.

– Păi sigur că n-am să uit. Cât de tare semănăm! a adăugat ea pe o voce veselă, şi s-a grăbit în sus pe scări după ei.

Christopher Garland Foxworth

Christopher a adus iar în viața noastră o rază de lumină. Corrine, John Amos, Malcolm și cu mine eram atrași de el ca moliile, de auriul părului său, de zâmbetul său radios.

– Bună dimineața, Olivia, zicea el alăturându-mi-se la micul dejun, arăți minunat în dimineața asta.

– Nu tachina și flata o femeie bătrână, insistam eu.

– Tachinez și flatez? spunea el și ochii i se umpleau cu cea mai pură lumină, ca o lumină albastră, cum vezi în cele mai curate lacuri de munte. Am spus-o din adâncul inimii.

Apoi, cu un zâmbet de băiețel și un apetit sănătos, își punea unt pe clătitele cu afine și spunea:

– Mic fiind, Olivia, țin minte că găteai cel mai bine. Făceai mereu fursecuri, din cele cu stafide. Erai mereu tare bună cu mine.

Inima mi se umplea de o fericire care uitasem că poate exista în viața aceasta lumească.

Cu Malcolm, Christopher putea discuta cele mai complicate planuri de afaceri.

– Nu sunt sigur că investițiile în căile ferate publice sunt ceva de viitor, spunea Christopher. Cred că e timpul să privim spre cer, domnule. Cred că aviația va fi mijlocul de transport al viitorului.

– Spui deci că omul de rând va ajunge să zboare peste măreața noastră țară... Mi se pare greu de crezut, tinere.

– Deja e posibil, domnule. Păi uitați-vă ce de companii își scot acțiunile la bursă.

Iar Christopher deschidea *The Wall Street Journal* și le vedeam capetele bălaie deasupra paginilor, în timp ce citeau despre acțiuni.

– Ei, fiule, cred că s-ar putea să ai dreptate, accepta în cele din urmă Malcolm. Ai o minte bună pentru afaceri. Sigur vrei s-o irosești făcând medicina?

– Domnule, spunea Christopher, vreau să ajut oamenii, la fel ca tatăl meu vitreg.

Chiar și John Amos era impresionat de cunoștințele despre scripturi ale băiatului. Până târziu în noapte citeau pasaje și discutau diverse interpretări. Christopher spunea mereu că Dumnezeu e iertător, pe când John insista că e și răzbunător.

Dar Corrine era cea mai fascinată de acest tânăr chipeș. Căuta mereu ocazii de a fi lângă el. Doar când intram în cameră și îi vedeam stând alături pe canapea, șoptind și râzând, își amintea Corrine să se îndepărteze, să lase mâna lui Christopher și să ia aminte la avertizarea de a-l trata ca pe un unchi. Dar mă bucura să-i văd pe cei doi copii radioși, copii care aduceau atâta bucurie în sumbrul conac Foxworth, și le făceam un ceai și fursecuri, amintindu-mi mereu să pun stafide în ele. Mi se părea că Christopher are o răbdare nesfârșită pentru întrebările interminabile ale lui Corrine despre trecutul lui, chiar și când întreba lucruri care îi puteau trezi amintiri dureroase. El părea incapabil să-și iasă din fire. Era plin de iertare și înțelegere, de căldură și empatie.

La o cină, Corrine l-a întrebat pe Christopher despre Alicia. Malcolm era la locul lui obișnuit din capul mesei, iar eu la al meu, în celălalt capăt. Corrine stătea în fața lui Christopher, care stătea în locul care fusese al lui Mal. Ea aproape că întârziase la cină, atât de mult îi luase să se decidă ce să îmbrace și cum să-și aranjeze părul.

Era una din cele mai călduroase zile de vară, dar Malcolm tot purta sacou și cravată, la fel și Christopher. Malcolm n-ar fi recunoscut că-l jenează vreun pic. Păstra o aparență calmă, relaxată, aproape ordonându-i trupului să se supună. Deși

Christopher se simțea incomodat, nu spunea un cuvânt. Nu era pic de vânt afară, așa că nu intra nimic pe geamurile deschise. Tot aerul venea de la ventilatoarele din plafon.

Corrine a început prin a-l tachina pe Malcolm pentru cravata strânsă bine.

– De ce nu vă desfaceți voi cravatele și nu vă dați jos sacourile? a spus ea. Cred că ar fi romantic.

Și-a dat ochii peste cap și a oftat. Îi spusesem lui Malcolm că fata citește cam prea des revistele de modă și cele despre viețile vedetelor de cinema. Tot mai des se comporta ca și cum conacul Foxworth era un decor de la Hollywood.

– Nu suntem pe scenă, a replicat Malcolm, amintindu-și vorbele mele.

Eu am aprobat din cap.

– Suntem la cină. Eu zic să te preocupi de alte maniere decât felul cum se îmbracă bărbații în casa asta, Corrine.

– Tati e uneori tare plicticos, a zâmbit ea spre Christopher, nedescurajată.

El nu i-a întors zâmbetul, știind bine cum ar fi reacționat Malcolm. Știam că ea face pe nebuna pentru Christopher. Deși el avea o privire amuzată, își păstra solemnitatea.

– Era plicticos și la cinele de la tine de-acasă, Chris?

Am ridicat din sprâncene. „Chris"? Ea mi-a surprins privirea mustrătoare. Nu scurtezi prenumele persoanelor mai în vârstă decât tine, îi spusesem eu.

– Tata voia să ne îmbrăcăm cum se cuvine la cină, a spus el. N-aș zice că era plicticos, și n-aș zice nici că tatăl tău e plicticos, a răspuns Christopher diplomat.

Malcolm n-a avut nici o reacție, dar știam că e mulțumit.

– Dar mama ta? Știu prea puține despre ea. A plecat cu tine la puțin timp după ce m-am născut eu, a întrebat Corrine.

De câte ori era pomenit numele Aliciei, Malcolm și cu mine deveneam țepeni. Of, mă temeam că într-un fel sau altul adevărul va ieși la iveală, că voi pierde definitiv iubirea și afecțiunea acestor doi tineri, care nu ne-ar ierta niciodată pentru minciuna în care o obligasem pe Corrine să trăiască. Dar așa

era mai bine, mă consolam eu, și nu aveau cum să ghicească vreodată: căci cine ar putea ghici asemenea înșelătorie?

– Nu cred că ar trebui să discutăm la cină despre mama lui Christopher, am spus eu repede. Nu poate fi un subiect plăcut pentru el, având în vedere tragedia, am adăugat.

Corrine a roșit.

– Ah, iartă-mă, nu mi-am...

– Nu-i nimic. Dar Olivia are dreptate, a spus Christopher.

I-a pus repede o întrebare lui Malcolm despre una din fabricile lui și subiectul a fost uitat, dar în aer a rămas o tensiune între Corrine și mine pentru tot restul cinei. Detesta modul cum am făcut-o să pară crudă față de Christopher, dar fusese cea mai rapidă soluție pe care o găsisem pentru a închide subiectul. Eram la fel de jenată ca Malcolm să discut despre Alicia de față cu Corrine. Ulterior l-am auzit pe Christopher asigurând-o că nu l-a supărat. Stăteau de vorbă în holul care ducea spre grădina dinspre est. Nu știa că sunt destul de aproape ca să le aud conversația.

– Mama mea poate fi foarte rece uneori, i-a spus ea. Exasperantă, a adăugat, bătând din gene.

Christopher a râs.

– Nu-ți judeca mama prea aspru, Corrine, i-a zis el. A spus ce a spus doar ca să mă protejeze pe mine. A vrut să-mi menajeze sentimentele, a adăugat el pe un ton ce sugera o relație ca între profesor și elev.

Mi s-a părut că se descurcă de minune în a o pune pe Corrine la locul ei și am fost mândră de el pentru asta.

A doua zi de dimineață, Christopher a venit la mine tot în grădina dinspre est. Mă bucuram de ziua umedă și înnorată, pentru că era o briză plăcută. Cum pășea spre mine, i-am văzut expresia serioasă ce-i încrețea fruntea, deși era zâmbitor și m-a salutat cu căldură.

– Bună dimineața, Olivia, pot să mă așez aici?

Mi-am pus jos broderia și s-a așezat lângă mine. Știam că-l preocupă ceva, și pentru o clipă am înghețat de spaimă, îngrozită că îmi va pune întrebări interminabile despre Alicia și de

ce a plecat ea de aici. Detestam să-l mint pe Christopher, mi se părea foarte nedrept; și, totuși, ce-ar fi crezut despre mine, despre Malcolm, despre Alicia și chiar despre sine, dacă ar fi știut adevărul?

– Parc că te preocupă ceva, Christopher, am spus temătoare. Ce e?

– Olivia, a început Christopher, și blândețea i s-a văzut pe chip. Simt că am găsit aici un al doilea cămin – și atât de repede după ce mi-am pierdut mama... Și îți mulțumesc că ai înțeles cât de greu mi-e să vorbesc despre ea. Aseară la cină mi s-a părut că mă înțelegi atât de bine, iar mai târziu, când m-am gândit la asta, mi-am dat seama de ce. Fiindcă și tu ai suferit o pierdere, poate chiar mai mare decât a mea. Știu, copiii se așteaptă ca părinții lor să moară; dar nici nu-mi pot închipui cât de groaznic e să-ți pierzi ambii fii.

S-a întins și mi-a luat mâna.

– Am ezitat să vorbesc despre Mal și Joel, pentru că știu cât de dureros e pentru tine. Dar simt că putem duce împreună durerea. Of, îl țin minte pe Mal, atât de serios și de matur. Țin minte când eram aici cu ei și mă tratau ca pe un frate. Și, cu adevărat, când mama mea a fost plecată toate acele luni, tu mi-ai fost ca o mamă și te iubeam tare mult. N-am uitat niciodată asta. Iar acum eu mi-am pierdut mama și tu ți-ai pierdut fiii. Dar acum ne avem unul pe celălalt, nu? Adică nu e ca și cum eu mi-am găsit o mamă și tu ți-ai găsit un fiu? Nu putem fi așa, Olivia? Mereu am vrut frați și surori și mă plângeam mamei pentru asta. Dar de câte ori îi ceream asta, părea tare supărată și începea să-și frângă mâinile. Nu știu de ce, nu mi-a explicat niciodată. Dar simt că mi-am găsit o a doua familie. Și o ador pe Corrine, cu siguranță va fi o femeie superbă! Ai crescut-o atât de bine – e dulce și fermecătoare, o plăcere să-i fii în preajmă. Să știi, nu mă deranjează deloc felul cum tot vine la mine. E măgulitor. Nimic nu m-ar onora mai mult decât să fiu un frate adevărat pentru Corrine, iar dacă mă lași, voi fi un fiu pentru tine.

Simţeam căldură şi respect în ochii lui. Of, acest tânăr mă induioşa mai mult decât îi puteam spune. Cât de straniu era, straniu şi neobişnuit că-i pierdusem pe copiii mei, dar îi primisem pe ai Aliciei. Şi am jurat că voi avea grijă de ei şi-i voi proteja. Deşi de-acum erau aproape adulţi, eram cu adevărat o familie, exact familia la care visasem – cu copii frumoşi şi iubitori, cu tot viitorul înaintea lor.

– Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te consideri fiul meu, Christopher. Sunt onorată, sincer.

Christopher a zâmbit şi chipul lui frumos s-a umplut de afecţiune şi curiozitate.

– Aş vrea ca mama să nu fi plecat niciodată de la conacul Foxworth. Aş vrea să am de o mie de ori mai multe amintiri cu Mal şi Joel. Aş vrea să-i fi cunoscut pe când creşteam toţi, dar realizez că toate astea sunt în trecut şi nu are sens să-l înviem. Mama mi-a spus prea puţin despre viaţa noastră aici. Dar acum ne putem face noi amintiri, nu, Olivia?

Christopher a privit în jos, apoi în sus la mine, cu ochii aceia albaştri tipic Foxworth, ai lui fiind mai calzi, mai profunzi, mai intenşi.

– Vei fi tare mândră de mine, Olivia.

Candoarea lui, iubirea lui erau atât de înduioşătoare încât mi-au adus lacrimi în ochi. Mă bucurasem de foarte puţină iubire în viaţa mea, dar credeam cu adevărat că Christopher mă iubeşte ca şi cum aş fi mama lui. Aveam un nod în gât şi vedeam că Christopher realizează cât de profund mă mişcase. Am zâmbit şi l-am bătut uşor pe mână.

– Christopher, am început eu, dacă realizezi ceea ce ţi-ai propus, îmi vei oferi mândria şi fericirea pe care doar o mamă le poate simţi pentru un fiu. Mă simt onorată că ai aceste sentimente.

Mi-am mutat privirea, pentru că inima îmi bătea repede şi simţeam că îmi dau lacrimile.

Nu puteam să nu mă gândesc la Mal şi Joel şi la discuţiile ca între mamă şi fiu pe care le aveam. Toate acestea îmi fuseseră răpite, dar acum, deodată, ceva mi se dăduse înapoi. Ca pentru

a mă alina, briza caldă mi-a mângâiat faţa şi norul lung ce acoperise soarele s-a îndepărtat. Era căldură peste tot în jurul meu, dar, cel mai important, era căldură în inima mea.

– Voi face totul pentru asta, a spus Christopher.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Căldura buzelor lui pe obrazul meu a rămas şi după ce a plecat. Mi-am potolit pornirea de a plânge şi m-am întors spre el doar când a început să se îndepărteze. L-am privit cum intră în casă, apoi m-am uitat în sus şi l-am văzut pe John Amos la o fereastră de la etaj, privind în jos la noi. Avea mâinile la spate şi trupul lui părea să arunce o umbră adâncă şi grea.

Am început să remarc cum John Amos îl urmărea pe Christopher. Apărea de nu se ştie unde, zăbovea în uşă, ieşea din umbre. Părea să-l studieze, căutând ceva anume la Christopher. Cu ochii lui ca nişte bisturie pătrunzătoare, căuta să smulgă un semn, un indiciu, o dovadă. De câte ori Malcolm şi Christopher purtau o conversaţie şi John Amos era în preajmă, îl studia pe Christopher ca un spion trimis din vreun tărâm îndepărtat plin de suspiciuni. O vreme n-a spus nimic despre el, dar apoi într-o zi, cam la o săptămână după discuţia mea cu Christopher în grădină, a apărut în uşa salonului din faţă, unde eu citeam.

– Trebuie să-ţi vorbesc despre Christopher, a spus el.

Eu am încuviinţat din cap şi i-am făcut semn să intre. Nu s-a aşezat, aşa că am ştiut că îl frământă ceva. A stat câteva clipe lungi cu mâinile la spate, apoi s-a întors spre mine.

– Pericol în paradis, a început el.

– Ce te supără, John? am întrebat nerăbdătoare. Nu eram mulţumită că venise la mine să-l critice pe Christopher. Ce a făcut? l-am chestionat.

– Nu a făcut nimic anume, dar sunt un om prudent şi vreau să fii şi tu prudentă. Mă îngrijorează că toată lumea s-a ataşat de el atât de repede. Chiar şi Malcolm pare să-şi fi pierdut ochiul sceptic şi stilul prudent. Doar tu, Olivia, ai intuiţia pentru a percepe ceea ce spun, a zis el şi şi-a ridicat buza de jos peste cea de sus, micşorând ochii.

A dat uşor din cap, ca pentru a-şi confirma propriile afirmaţii.

M-am gândit la ceea ce a spus.

– Dar nu ai remarcat nimic...

– L-am văzut cu Corrine. Petrec mult timp plimbându-se prin grădină, la leagăne, vorbind, râzând, a spus el de parcă toate acele fapte ar fi fost nişte păcate.

– Dar e ceva nevinovat. Ea îl urmează peste tot ca un căţel cuminte. N-ai observat nici o indiscreţie, nu? am întrebat repede.

– Nu, şi totuşi... cum am zis, mă îngrijorează. Corrine petrece mult mai mult timp şi acordă mult mai mult interes aspectului ei. Stă în faţa oglinzii de toaletă şi-şi perie părul de o sută de ori înainte să iasă din camera ei, a spus el repede.

Eu m-am rezemat de spătar.

– O vezi cum îşi perie părul? Nu înţeleg, am spus eu.

Brusc, a devenit congestionat. Faţa i s-a înroşit, a deschis şi a închis gura fără să scoată un sunet.

– De ce o urmăreşti aşa îndeaproape? am întrebat eu. Şi cum o urmăreşti atât de îndeaproape?

– Uneori îşi lasă uşa întredeschisă şi eu... eu fac tot ce pot ca să... ca să previn orice necazuri ar putea apărea, Olivia, a spus el repede. Ştii bine că doar asta vreau.

Am analizat ce-mi spusese.

– Ai mai văzut ceva ce crezi că ar trebui să ştiu? am întrebat eu, realizând că John spionase mai mult decât îmi puteam eu închipui.

– Da. Trebuie să mărturisesc că i-am urmărit ieri, fiindcă am simţit ceva.

– Ce? am întrebat eu.

Eram tot mai furioasă pentru suspiciunile lui John Amos despre cei doi tineri frumoşi şi nevinovaţi. Încerca să distrugă liniştea şi fericirea pe care o găsisem în sfârşit la conacul Foxworth?

– Ce ai simţit, John Amos?

– I-am urmărit până la lac. Chicoteau și se stropeau cu apă. M-am uitat cum se joacă și am fost foarte șocat când au ieșit din apă. Înotaseră în lenjeria intimă! Olivia, e o nerușinare! Se vedea tot! Era obscen!

Trebuie să recunosc că am fost șocată când am auzit asta. O educasem pe Corrine să fie o tânără pudică și nu aprobam ce făcusem. Dar le găseam scuze – la urma urmei, erau tineri, iar vara aceea era caniculară și sufocantă. Eram sigură că exuberanța firii lor fusese de vină.

– John Amos, am spus eu sever. Nu-mi place mintea ta bănuitoare. La urma urmei, sunt membri ai aceleiași familii, și în astfel de situații oamenii mai renunță la pudibonderie. Îi cunosc pe amândoi și sunt doar niște copii, am auzit că adesea frații și verișorii se simt în largul lor atât de deschiși și fără jenă unul față de altul. Hai să nu facem din țânțar armăsar.

Prima vară cu Christopher la noi se apropia de sfârșit. Christopher a plecat la Yale. Corrine, acum în clasa a zecea, a fost înscrisă la cel mai bun pension de fete din Noua Anglie. Am vrut să intre în contact cu tradițiile străvechi ale Coastei de Est. Am vrut să învețe și altceva decât despre balurile sudiste și derbiul din Kentucky. Am vrut să studieze latină, Grecia antică, să devină mai mult decât una din acele cucoane drăguțe, dar fără nimic în cap, care conduc domeniile de prin Virginia. Și, ca o coincidență fericită, școala ei era în Massachusetts, la doar o oră de New Haven. Eram liniștită cu gândul că un membru al familiei era aproape, dacă ar avea Corrine nevoie de ceva.

Îmi părea rău să-i văd plecând. Au părăsit conacul Foxworth în aceeași zi – luau trenul împreună –, iar Christopher se oferise să o ajute pe Corrine să se instaleze la noua școală înainte să se ducă el la Yale. Era adorabil să vezi cât de repede deveniseră fratele și sora care chiar erau, de fapt. Doar că ei nu știau.

Casa cea mare părea pustie fără ei și rutina noastră plictisitoare s-a instalat iar; Malcolm era mereu la lucru, John Amos coordona servitorii și citea Biblia cu mine. Dar eu eram alinată de copiii mei. Într-adevăr, mă gândeam la ei ca și cum erau ai mei.

Așa cum promisese, Christopher mi-a scris săptămânal. Îmi scria lungi scrisori captivante, descriind tot ce făcea, cât de dor îi era de conacul Foxworth și de zilele fericite din a doua jumătate a verii. Și Corrine trimitea mesaje drăguțe, descriind noua școală și noile prietene. Se cam plângea că nu sunt băieți, și eu mi-am făcut griji că va deveni obsedată de băieți și va intra în vreo belea, dar m-am consolat că o educasem cum se cuvine. Trebuia să am încredere în roadele educației pe care o aplicasem. Eram convinsă că oblăduirea mea va înăbuși orice tendințe ar fi moștenit de la mama ei.

Toți abia așteptam sărbătorile, când Christopher și Corrine aveau să revină. Ziua Recunoștinței era o sărbătoare prea scurtă ca să se întoarcă tocmai în Virginia, dar unul din profesorii lui Christopher i-a invitat pe amândoi la el acasă la cină. M-a consolat gândul că măcar erau împreună. Toți abia așteptam Crăciunul. Iar cei doi au sosit împreună, îmbujorați și fericiți, veseli și nerăbdători ca doi copilași care-l așteaptă pe Moș Crăciun. Petrecerea noastră de Crăciun din anul acela a fost spectaculoasă.

Bradul de Crăciun avea doisprezece metri înălțime și ajungea până în vârful rotondei. Christopher și Corrine l-au împodobit, petrecând aproape două zile întregi, cu Christopher sus pe scară și Corrine înmânându-i globurile colorate și vesele. Au înșirat chiar floricele de porumb și merișor, metri întregi de ghirlande vesele în roșu și alb înfășurate în jurul bradului, ca niște dansatori în jurul Armindenului. În seara petrecerii, Corrine nu mai putea de nerăbdare. Malcolm îi cumpărase o excentrică rochie roșie, și-și prinsese părul în vârful capului, de unde cădeau bucle. Îi dădusem voie să se machieze puțin, cu rimel și ruj. Era ravisantă, trebuie să recunosc. Arăta ca o prințesă, ca o vedetă, ca o regină.

Christopher, Malcolm, John Amos și cu mine, dar și servitorii ne-am adunat toți când a coborât ea scara. Of, cât de mândri eram; Malcolm radia din cale-afară, iar pe Christopher l-am auzit scoțând un oftat de surprindere când Corrine a ajuns la noi, spunând veselă „Crăciun fericit, tati", și și-a aruncat

brațele pe după Malcolm, pentru ca apoi, în timp ce îl îmbrățișa, să-i facă cu ochiul lui Christopher. Doar John Amos privea cu o expresie rigidă. Și, brusc, mi-am dat seama, pe când vedeam cum se uită la ea. Deci John Amos era gelos pe Christopher! Asta era sursa tuturor suspiciunilor sale. I-am luat brațul și l-am luat în sala cea mare.

– Vino, John Amos, hai să ne asigurăm că pregătirile sunt perfecte. Oaspeții vor sosi dintr-o clipă în alta.

Petrecerea a fost un mare succes. Corrine, deja o tânără sofisticată și expertă în etichetă, a fost gazdă mai mult decât mine. Vedeam cât de mândru e Malcolm de ea, cum stătea mai în spate sau deoparte și o privea trecând prin marele foaier, întâmpinând oamenii, râzând cu unul sau altul, spunând exact ce trebuia, fermecând vârstnicii, dar și tinerii. Le vedeam zâmbetele pe chip și încântarea în ochi când îi saluta ea. Și nici măcar nu-mi mai păsa că față de mine nu reacționaseră niciodată astfel. Eu nu eram genul acela de femeie. Dar Corrine a mea era, și succesul prin intermediul ei era cu siguranță mai plăcut decât nici un fel de succes.

Era la brațul lui Christopher, prezentându-l drept unchiul recent regăsit, care avea să devină medic faimos, și spunându-le cât de mândră este de el. Era absolut radioasă pe când treceau de la o persoană la alta, ca un vârtej sclipitor ce aducea veselia Crăciunului peste orice atingea.

Christopher era, ca întotdeauna, absolut șarmant, complimentând femeile, făcându-le să se simtă frumoase și atrăgătoare. Avea o vorbă bună pentru fiecare, și mereu suna sincer, nu fals. Căuta și găsea în fiecare persoană pe care o cunoștea cea mai mare calitate, apoi o punea în evidență. Unde mă întorceam, oaspeții vorbeau de el și de Corrine, de cât de impresionați erau de amândoi.

Chiar am auzit-o pe doamna Bromley spunând într-un grup de femei că îi e greu să creadă că o fată atât de vioaie și fermecătoare cum e Corrine poate fi fiica mea.

Dar de data asta nu am simțit nevoia să mă bag și să i-o retez, cum am făcut la alte petreceri. Știam că vorbește așa din

gelozie şi m-am simţit mândră. Nu existau tânăr mai chipeş sau tânără mai frumoasă în societatea noastră. Reuşisem în cele din urmă în rolul meu ca soţie a lui Malcolm.

Supravieţuisem nenorocirilor şi tragediilor şi, ca şi marea casă, stăteam acum în vârful ierarhiei. Eram oamenii admiraţi şi invidiaţi.

Când formaţia a început muzica de dans, Christopher a condus-o pe Corrine pe ring. Era un vals, iar dansul lor îţi tăia respiraţia. Christopher a rotit-o pe Corrine pe ring de parcă se născuseră dansând împreună. Toată lumea se întorsese să privească, nimeni nu mai voia să danseze, mulţumindu-se să urmărească superbul cuplu cum luneca pe ring, ca nişte fulgi veseli într-un vânt jucăuş. Apoi Malcolm, înalt şi demn, i-a întrerupt. Corrine i-a zâmbit lui Christopher, care şi-a luat locul în cercul din jurul ringului în aplauzele oaspeţilor, iar Malcolm a dansat cu Corrine. Dar cumva el rupsese vraja şi amândoi păreau rigizi şi lejer incomodaţi; era ca şi cum Malcolm încerca să concureze cu Christopher şi să demonstreze că e un dansator la fel de bun – dar nu era. La un moment dat mi-am dat cu adevărat seama cât de mult îmbătrânise Malcolm. Vigoarea sa tinerească dispăruse; dansând cu Corrine, părea doar un bătrânel penibil.

Christopher a venit la mine zâmbind.

– Să îndrăznesc să întrerup, Olivia? Malcolm pare să obosească.

Am surâs şi l-am bătut uşor pe mână.

– Aşa să faci, Christopher, l-am încurajat eu.

Christopher a păşit pe ring şi a bătut pe umărul lui Malcolm, iar Corrine a plutit până în braţele sale şi oaspeţii au aplaudat iar.

Atunci am văzut că John Amos se uită la mine, se uita ca şi cum era un zeu mânios care încearcă să se răzbune pentru fericirea mea atât de târziu găsită. A privit la Christopher şi Corrine cum dansau şi a ridicat o sprânceană, a alarmă şi suspiciune.

– Cei mai orbi sunt cei ce refuză să vadă, a scandat el.

De ce trebuia el să facă frumuseţea să pară sordidă? Ce avea cu Christopher? Credea că de vreme ce e un membru al familiei

ar trebui să se bucure de aceleași beneficii ca Christopher și să nu fie un simplu majordom? Am alungat acest gând. Era cel mai grozav bal de Crăciun pe care-l dădusem vreodată, și mă simțeam de minune, bucurându-mă de copiii mei. Nu voiam să las suspiciunile lui John Amos să-mi distrugă fericirea.

În al doilea an al său la Yale, Christopher a făcut mai mult decât să se afirme drept un student promițător. Profesorii îi considerau lucrările extraordinare. În anul doi făcea deja lucrări de anul patru. Notele sale erau maxime; iar Malcolm și cu mine am primit scrisoarea în care anunța încântat că va termina colegiul în trei ani în loc de patru. Facultatea de medicină era iminentă.

Am fost încântată să aflu că el și Corrine păstrau legătura. Christopher chiar mersese o dată sau de două ori la pensionul ei ca s-o viziteze. Corrine trebuie să fi fost tare mândră să-și prezinte chipeșul unchi prietenelor ei. Mi-o închipuiam stând pe patul din căminul ei, cu celelalte fete în jur ca să asculte descrierile ei cu Christopher, cu petrecerile de Crăciun și cu conacul Foxworth. Eram sigură că le făcea pe toate invidioase, promițând uneia sau alteia că le prezintă lui Christopher. Când el a sosit, probabil l-a etalat ca pe o piatră prețioasă.

John Amos însă nu a încetat deloc cu suspiciunile și gelozia față de Christopher.

– E nefiresc, Olivia, nici frații și surorile nu sunt așa de apropiați la vârsta lor.

– Zău, John, spunea Malcolm, las-o pe Corrine în pace.

El continua să fie nebun după ea.

Când a împlinit șaptesprezece ani, Corrine era o fată uluitor de frumoasă. Părul ei auriu nu avusese niciodată mai multă strălucire și moliciune. Ochii ei erau mai luminoși și de un albastru mai profund, albastrul azuriu al ochilor lui Christopher. Avea silueta zveltă și foarte feminină a Aliciei, gât grațios, umeri mici și rotunzi, bust ferm și plin, talie mică și șolduri înguste. Avea picioare lungi și umbla cu o grație sigură pe ea care ar face și îngerii invidioși.

Acum, la douăzeci şi unu de ani, şi Christopher se formase. Umerii i-au devenit mai laţi şi mai musculoşi de la activităţile sportive de la Yale. Era cel mai bun vâslaş din echipa sa de caiac-canoe. Era cu cel puţin doi centimetri şi jumătate mai înalt decât atunci când sosise la conacul Foxworth, şi mi se părea că maturitatea îl face şi mai chipeş. Vedeam la el mult din Garland. Îl auzeam în râsul lui şi îl vedeam în pasul lui vesel.

Era o bucurie să-i vezi pe tineri prin casa cea mare, trecând de la o activitate la alta. Într-o după-amiază au plecat cu barca pe micul lac, în altă după-amiază au pornit să caute flori sălbatice sau să spioneze albinele, ca Olsen să le poată fura mierea. La cină pălăvrăgeau fără răgaz despre viaţa la şcoală.

Malcolm se uita de la unul la altul, răsfăţând-o, bineînţeles, pe Corrine. Ceva se întâmpla cu chipul lui ca de granit. Începea să se crape treptat, până ce nu mai arăta ca şi cum purta pe umeri un bust de piatră. Din când în când chiar izbucnea în râs la masă, când Corrine povestea vreo prostioară pe care o făcuse sau spusese.

Christopher avea şi el o grămadă de poveşti despre ea, plăcându-i să repete lucruri pe care ea le spusese sau le făcuse când o vizitase la pension. Deveniseră atât de apropiaţi încât în cele din urmă am început să mă îngrijorez. Într-o după-amiază, când se întorceau de la iahting, am realizat ce mă deranja la relaţia lor.

Braţul lui Corrine era trecut pe sub cel al lui Christopher, iar părul îi flutura încet pe umeri pe când cei doi traversau peluza spre patio, unde eu stăteam şi priveam spre munţii Blue Ridge.

Arătau atât de mult a frate şi soră încât acum eram aproape sigură că simţeau şi ei asta. Pentru câteva clipe m-am afundat în amintirea celor doi fii ai mei, şi mi-am închipuit că dacă ar fi fost Mal sau Joel viu, mergând alături de Corrine, ar fi arătat la fel de minunat. Atât de mare era puterea frumuseţii ei, că orice bărbat atins de ea devenea şi el mai frumos, aşa cum mâinile unei femei pot fi înfrumuseţate de inele, iar mâna şi gâtul ei de brăţări şi coliere.

Le-am auzit întâi râsetele. Vocile, încă prea departe, nu le distingeam. Când s-au apropiat suficient ca să mă vadă, s-au oprit și s-au privit ca și cum fuseseră surprinși făcând ceva interzis. Am simțit cum mă încordez toată. O clipă mai târziu veneau spre mine, mergând mai repede și nu la fel de apropiați unul de celălalt, deși Corrine încă avea brațul pe după al lui.

– Nu-i așa că e o zi superbă, Olivia? a zis Christopher. A fost o briză numai bună ca să ne împingă micul velier, a adăugat el. Mi-ar plăcea să mă lași să te iau la o plimbare cu barca într-o zi ca asta.

Corrine m-a privit cu o expresie de tachinare; nu prea mă vedea pe un velier.

– Am fost pe veliere de multe ori, am spus eu. Când locuiam în New London, iahtingul era la fel de banal ca mersul pe jos.

– Serios? a făcut Christopher. Am fost în New London, e frumos portul de acolo.

– Da, a zis Corrine. Chiar e.

– Ai fost tu în New London? am întrebat-o eu imediat.

Ea s-a uitat pe sub gene la Christopher și a dat din cap că da.

– Am luat-o de la școală și am dus-o la plimbare într-o sâmbătă, a mărturisit el. Știam că e locul tău natal și voiam să-l vedem.

– E un loc tare drăguț, a zis Corrine.

Apoi Corrine și Christopher s-au privit în ochi într-un fel care excludea tot restul lumii. Iar eu am simțit gheara groazei cum îmi strânge inima. Era ca și cum ei doi trăiau sub un văl, un văl care nu lăsa nimic și pe nimeni în lumea lor secretă.

Următorul an a trecut repede și curând era iar vară. De data asta Malcolm și cu mine am mers în Noua Anglie, mai întâi ca să participăm la absolvirea lui Corrine de la liceu, apoi ca să participăm la absolvirea lui Christopher de la Yale. Christopher era șef de promoție. Oamenii aproape că au plâns la emoționantul său discurs. A vorbit elocvent despre ideea că exact atunci când crezi că ai pierdut ceva – o speranță, un vis sau pe cineva drag –, îți poți păstra visele și le poți împlini iar. Știam

în sinea mea că vorbește despre familia noastră, cu nenorocirile ei, pierderea Aliciei pentru el și apoi găsirea unei familii la conacul Foxworth. Când a coborât de pe podium, până și Malcolm era emoționat și ne-am repezit spre el, cu brațele întinse. Corrine a alergat prima la el și l-a îmbrățișat lung. Malcolm și cu mine, un pic nerăbdători, ne-am așteptat rândul. Dar când în cele din urmă ne-a luat în brațe, strângându-ne pe amândoi la el, am plâns cu lacrimi arzătoare de fericire. Apoi toți împreună i-am atins tichia și ca familie i-am aruncat-o în aer. Cerul aproape s-a înnegrit de tichii de absolvire care se roteau tot mai sus. Uralele a o mie de voci tinere au umplut văzduhul.

Am mers spre casă în mașina pe care Malcolm i-a dăruit-o lui Corrine la absolvire. Era un Cadillac decapotabil de culoarea untului. Am condus cu rândul, uneori Malcolm conducând cu mine alături de el în față, Christopher și Corrine fiind în spate. Sau Christopher trecea la volan, apoi Corrine. Pentru niște tineri care abia absolviseră, atât Christopher, cât și Corrine erau neobișnuit de calmi pe lungul drum de două zile până în Virginia. Am poposit pentru noapte în Atlantic City, New Jersey, iar Malcolm a vrut să ne scoată pe toți în oraș.

– Am multe locuri să vă arăt, copii, a anunțat Malcolm. E aici o sală de bal care are aur în podele. Până și conacul Foxworth pălește pe lângă ea!

– Of, tati, e tare drăguț din partea ta, a oftat Corrine. Dar sunt epuizată. După toată agitația asta cu absolvirea mea și a lui Chris, simt că aș putea dormi un an întreg.

– Doamne, știu ce zici, a confirmat Christopher. Discursul ăla de ieri m-a terminat.

– Ei, dacă voi copiii nu vreți să ieșim să sărbătorim, atunci petrecem o seară liniștită la hotel.

– A, nu, nu, tati, a insistat Corrine. Ar trebui s-o iei pe mama în oraș. Ce-ar fi să vă prefaceți că sunteți tineri absolvenți, iar noi vom sta acasă și vom aștepta să ajungeți acasă la o oră decentă. Și va fi vai de voi dacă veniți târziu! ne-a tachinat Corrine.

Am înţeles că sunt obosiţi şi am insistat ca Malcolm să mă ia pe mine în turul prin oraş. La urma urmei, nu meritam şi eu să serbăm cât de bine îi crescusem pe copilul său şi pe copilul tatălui său? I-am lăsat pe Christopher şi pe Corrine fiecare în camera lui, ne-am pus cele mai bune haine şi am ieşit la restaurantul cu vedere la ocean. Era plin de cupluri proaspăt căsătorite şi de tinerei care mergeau la balurile de absolvire. Ne-am simţit incomod şi jenaţi înconjuraţi de atâţia tineri. Abia ne-am atins de şampania scumpă pe care Malcolm a insistat s-o comandăm.

– Să toastăm, Olivia, a spus el, străduindu-se să înveselească cina noastră destul de tăcută. Pentru minunata noastră fiică, întoarsă acasă, ca să rămână definitiv cu noi.

I-am aruncat o privire severă. Chiar credea că Corrine nu-l va părăsi niciodată? Trebuia s-o lase să-şi vadă de viaţa ei, să cunoască un tânăr cumsecade, să se mărite şi să aibă familia ei. Asta voia orice fată, iar eu nu voiam ca Malcolm s-o tot facă pe Corrine să se simtă vinovată pentru visurile şi dorinţele ei absolut normale.

– Să toastăm ca fiica noastră să găsească tot ceea ce-şi doreşte în viaţă şi în dragoste, l-am corectat eu.

Ne-am întors la conacul Foxworth a doua zi, târziu. Am lăsat copiii să doarmă cât de târziu voiau în dimineaţa următoare; la urma urmei, în toamnă amândoi vor trebui să preia responsabilităţi de adulţi. Christopher încă aştepta să afle la care facultate de medicină va fi admis. Era pe lista de aşteptare la câteva facultăţi din Ivy League şi fusese deja admis la facultatea tatălui său vitreg din Georgia. Corrine voia să studieze la Brynn Mawr, dar eu insistasem să dea şi la Vassar şi Facultatea din Connecticut pentru Femei, în oraşul meu natal New London. Fusese admisă la ambele, dar nu se decisese încă pe care o preferă.

Dimineaţa, după ce am discutat cu John Amos şi cu bucătăreasa, am mers în camera mea şi m-am aşezat la birou să sortez corespondenţa. Era un plic mare cafeniu adresat lui Christopher Foxworth Jr., iar adresa expeditorului era Facultatea de Medicină Harvard! Am fost atât de încântată s-o văd şi

știam că nu se cade s-o deschid eu, dar pur și simplu trebuia să știu. Mi-am spus că trebuia să-l pot ajuta pe Christopher să facă față la orice vești ar fi conținut plicul, bune sau rele, dar în inima mea știam că veștile vor fi bune. Cum ar fi putut o facultate de prestigiu să-l respingă pe Christopher? Mi-au tremurat degetele în timp ce deschideam plicul.

Dragă domnule Foxworth,

Am marea plăcere să vă anunț admiterea la Facultatea de Medicină Harvard. Ca decan, sunt fericit să...

N-am putut citi mai departe. Lacrimi de fericire mi-au umplut ochii și scrisoarea a devenit neclară în fața mea. Strângând-o la piept, am alergat pe scări în sus ca o tinerică și am bătut la ușa lui Christopher. Nu era acolo. Am încercat apoi ușa lui Corrine, gândindu-mă că poate ea știe unde e el. Dar nici ea nu era în camera ei. Deodată am auzit un zgomot înăbușit. Nu-mi dădea seama de unde poate veni. Am pornit în direcția zgomotului. O clipă inima mi-a bătut atât de tare încât nu mai auzeam nimic altceva. Zgomotul s-a auzit mai tare. Părea un râset, dar un râset foarte straniu, ca și cum ar fi fost înăbușit cu o pernă. Se vedea o lumină în capătul coridorului și am început să mă furișez spre ea.

– Corrine, am auzit o șoaptă, ce m-aș fi făcut dacă nu te-aș fi găsit pe tine? Cum aș fi trăit? Tu ești viața mea. Ești singura mea rațiune de-a fi. Ești...

– Șștt, a făcut Corrine, ne poate auzi cineva.

– Nu-mi pasă dacă ne aud. Te iubesc. Vreau să știe întreaga lume.

Lumina ieșea de sub ușile duble ale Camerei Lebedei. Strângând tare scrisoarea pentru Christopher de la Harvard, am împins ușa ca să se deschidă câțiva centimetri. Întinși pe patul-lebădă, pe jumătate dezbrăcați, cu membrele înlănțuite, strângându-se și zgâriindu-se pasional, erau Christopher și Corrine. Capul ei era dat pe spate, buzele roșii ca sângele îi erau întredeschise, și Christopher îi săruta sânii goi.

Fără să mă gândesc, am închis uşa trântind-o. Mintea mi-o luase razna de furie şi groază. Inima mi se agita în piept ca o pasăre în faţa unei vulpi. Christopher şi Corrine! Erau amanţi! Amanţi! Dumnezeule, dar erau frate şi soră! O, Doamne, ce făcusem? Ce făcusem noi toţi? M-am prăbuşit la podea, capul mi se învârtea, şi parcă toată viaţa din mine se prefăcuse în otravă. Mintea mea căuta disperată o soluţie. Să-i confrunt? Să le spun adevărul? Îi va trăsni Dumnezeu pentru ce făcuseră?

Exact atunci am simţit o umbră întunecată deasupra mea. Am privit în sus şi era John Amos, care se uita de sus la mine cu un dispreţ rece.

– Olivia, ce cauţi prăvălită aşa pe jos, ca o cerşetoare? Ce se petrece aici?

Apoi ochii săi lucioşi s-au întors spre uşa Camerei Lebedei. Am auzit foşnet înăuntru. Imediat, John Amos a apucat clanţa şi a deschis larg uşa, iar înăuntru, în toată goliciunea lor, erau Christopher şi Corrine, pe patul-lebădă. El era deasupra ei. Erau înlănţuiţi în împreunarea care ar trebui să existe doar între doi soţi.

John Amos a părut să întruchipeze toată furia Domnului şi cum stătea acolo uitându-se fix la ei, a părut să devină mai înalt şi mai sumbru. Părea un înger răzbunător coborât din ceruri.

– *Păcătoşi!* Preacurvie! a tunat el. Cum îndrăzniţi să dezonoraţi casa asta? Veţi atrage asupra voastră furia lui Dumnezeu. Este un incest, incest din cele mai păcătoase pofte. Fie ca Domnul să vă condamne sufletele la iadul veşnic!

Am încercat să mă ridic, să-l trag pe John Amos din prag şi să închid uşa peste ruşinea lor, dar el m-a împins fără milă.

– Femeie proastă, a rânjit el, eu ţi-am spus, ţi-am spus ce se petrece chiar sub nasul tău, dar tu n-ai ascultat. Ai primit diavolul în casa ta, femeie, mă auzi? L-ai invitat aici, l-ai hrănit şi l-ai răsfăţat, iar acum a venit după sufletul tău!

Prețul păcatului

Am fost cufundată într-un abis de derută și groază. M-am simțit trădată și furioasă, rănită și lovită. Și, totuși, simțeam atâta dragoste – ah, dar era o dragoste păcătoasă, fără de Dumnezeu. Cine provocase asta? Era vina mea? Sau era a lui Malcolm și a familiei sale păcătoase, ajunsă la acest deznodământ? O clipă eram copleșită de furie, următoarea eram plină de milă pentru ei. Știam că trebuie să-i spun lui Malcolm. A fost nevoie de toată puterea mea ca să mă ridic în picioare și să-i spun lui John Amos să plece. Apoi, încet, ținându-mă de ușă ca să mă sprijin, am intrat în Camera Lebedei și, cu o voce atât de bizară și firavă încât abia dacă mi-o recunoșteam, le-am spus lui Christopher și Corrine să coboare în biblioteca lui Malcolm în cincisprezece minute. Corrine își ascundea goliciunea în spatele lui Christopher, care se înfășurase într-un cearșaf. Amândoi aveau ochii roșii de plâns. Apoi am închis încet ușa în urma mea și, nesigură pe picioare, am pornit să-l caut pe Malcolm.

– Vreau să te pregătești, am zis eu când am deschis ușa bibliotecii lui, s-a întâmplat... s-a întâmplat ceva groaznic.

– Copiii? Doamne, nu din nou! a sărit Malcolm.

– Fiul tatălui tău ne-a sedus fiica, l-am anunțat eu.

Cuvintele nu pot descrie chinul ce a schimonosit chipul lui Malcolm. În timp ce îl priveam, mi se părea că văd oglindite propriile mele sentimente, și, totuși, pe când furia, amărăciunea, ura și dragostea pentru fiica noastră se băteau să domine, una

dintre ele s-a dovedit mai puternică și le-a strivit pe celelalte. Furia. O furie cum nu mai văzusem niciodată.

– Așadar, Malcolm, am avertizat eu, lipsa lui de control ajutându-mă să mi-l găsesc pe al meu, trebuie să rămânem calmi. Trebuie să decidem cum e mai bine să procedăm. Sunt prea multe în joc, tu știi asta și o știu și eu. Vor veni aici, în bibliotecă, imediat. Te rog, Malcolm, te rog, găsește-ți puterea ca să punem capăt acestei abjecții.

Chiar atunci am auzit amândoi cum se întredeschide ușa și Christopher, cu un braț protector în jurul lui Corrine, a apărut în bibliotecă. Avuseseră doar câteva minute ca să pună niște haine pe ei și aveau unii nasturi descheiați. Christopher purta pantofii fără șosete. În spatele lor l-am văzut pe John Amos în capătul scărilor, privind în jos spre noi cu chipul răzbunător. Părea să se facă tot mai mare cu fiecare clipă de tăcere, căci el știa, știuse de la început; iar eu refuzasem să cred. Îi auzeam în amintire cuvintele profetice. „Cei mai orbi sunt cei ce refuză să vadă."

Și știam că furia Domnului căzuse năprasnic și deplin asupra casei Foxworth. Fiecare umbră, fiecare stafie a înaintașilor mărăia pe holuri. Nu mai lipsea decât să auzim cuvintele. Malcolm a pășit înainte și a trântit ușile în spatele lor.

– Tati, a început Corrine, strângând mâna lui Christopher în timp ce au pășit spre Malcolm. Ne iubim. Ne iubim de mult timp. Ne vom căsători.

S-a uitat la Christopher ca să capete curaj. El a zâmbit cu zâmbetul lui dulce și blajin care fermecase pe toată lumea de la conacul Foxworth în ultimii trei ani.

– Christopher și cu mine plănuim asta cam din ziua când ne-am cunoscut prima oară, așteptând să împlinim optsprezece ani. Ne gândeam să fugim de acasă; nu știam dacă veți fi de acord. Dar ne-ar plăcea să ne căsătorim la biserică, ca să fie binecuvântată dragostea noastră.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea Corrine înfigea cuțitul și mai adânc în inima mea. Spusese exact lucrurile de care mă temusem mai mult. Malcolm arăta de parcă nu auzea nimic. Se holba la Corrine într-un mod foarte ciudat. Era ca și cum

n-o vedea pe ea, ci pe Alicia, sau poate chiar pe propria lui mamă. Apoi chipul lui s-a schimonosit într-un fel pe care nu-l mai văzusem niciodată. Furia care se adunase în el i-a buhăit fața, i-a umflat obrajii și i-a înălțat umerii până ce a părut gigantic.

Am pășit repede înainte ca să mă alătur lui.

– Speram că vă veți bucura pentru noi, a spus Corrine, vocea începând să-i tremure, și să ne dați binecuvântarea voastră. Sigur, dacă vreți să ne oferiți o nuntă mare, să invitați sute de oaspeți și să dați o mare petrecere aici la conacul Foxworth, am fi încântați. Vrem să fiți la fel de fericiți ca și noi, a adăugat ea.

– Fericiți? a făcut Malcolm, pronunțând cuvântul de parcă era cel mai bizar pe care-l auzise vreodată. Fericiți, a repetat el și apoi a scos un râset găunos, malefic.

Deodată a pășit înainte, cu brațul drept întins și țeapăn, cu arătătorul înainte, arătând acuzator.

– Fericiți? Voi doi ați comis cel mai oribil păcat. Cum să fie cineva fericit? Știi bine că el e unchiul tău și el știe că ești nepoata lui. Ce ați făcut voi e incest. Nu vă voi da în veci binecuvântarea mea, și nici Dumnezeu. Vă bateți joc de ideea de căsătorie, a tunat el, agitând arătătorul în aer ca și cum anula dragostea lor acolo pe loc.

– Nu e incest, a spus Corrine încet. Iubirea noastră e prea pură și bună ca să fie incestuoasă. Acestea de care pomenești nu sunt legile Domnului, ci ale omului. În multe societăți, căsătoriile între veri și rude apropiate sunt chiar de așteptat. De ce...

– *Incest!* a urlat Malcolm, cu brațul încă întins.

Întreg trupul lui s-a zguduit de efort și sângele i-a urcat la cap.

– *Păcat! Spurcat! Necurat!* a urlat el, lovind aerul cu brațul după fiecare acuzație. *M-ați trădat, e trădare!*

– Te rog, ascultă, Malcolm, a început Christopher, Corrine și cu mine simțim asta unul pentru altul din prima zi când am pus piciorul în conacul Foxworth. Cu siguranță așa era scris să fie.

– *Iudă!* a replicat Malcolm, întorcându-se spre el. Ți-am dat viață; ți-am dat speranță și șanse. Am cheltuit bani pentru tine,

mi-am pus încrederea şi convingerea în tine. Te-am primit în casa mea şi tu-mi seduci fiica.

– Nu m-a sedus, a spus Corrine, sărind repede în apărarea lui Christopher. L-a tras şi mai aproape de ea. Ce s-a întâmplat între noi... mi-am dorit la fel de mult ca şi el, a spus ea. De fapt, eu l-am urmat de colo colo; eu m-am ţinut după el şi l-am implorat să se uite la mine ca la o femeie. I-am umplut fiecare clipă liberă cu prezenţa mea, cu pălăvrăgeala mea, cu râsul meu şi iubirea mea. El a fost mereu un gentleman, a pomenit mereu de ceea ce vreţi tu şi cu mama. M-am temut întâi că nu veţi înţelege, aşa că am aşteptat să împlinesc optsprezece ani. Nu te-am trădat. Tot te iubesc şi vreau să locuiesc aici cu Christopher. Vom avea copii aici şi...

– Copii? a repetat Malcolm de parcă l-ar fi lovit ceva.

Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării.

– Dacă m-ai asculta... a spus Corrine.

– Nu am ce să ascult, a spus Malcolm. Pomeneşti de copii. Copiii voştri se vor naşte cu coarne, cu spinări cocoşate, cu cozi ascuţite, cu copite despicate; vor fi creaturi diforme, a pronunţat el răspicat, cu ochii plini de ură.

Atât Corrine, cât şi Christopher s-au tras în spate la asemenea cuvinte acuzatoare. Corrine a părut îngrozită şi s-a agăţat mai tare de braţul lui Christopher.

– Nu, a spus Corrine, scuturând din cap. Nu e adevărat; nu se va întâmpla aşa.

– Seducătoareo, a spus Malcolm. Dalila, înşelătoare, păcătoasă creatură, viclean de frumoasă şi malefică, a continuat el, făcând-o să se dea tot mai în spate cu fiecare cuvânt. Vreau să plecaţi amândoi din casa mea, din viaţa mea şi din amintirea mea, a spus el. Dispăreţi din casa asta, a zis el arătând spre uşă, şi nu mai călcaţi aici din această zi înainte. Sunteţi morţi pentru mine, la fel de morţi ca...

Malcolm s-a uitat la mine, dar privirea mea l-a împiedicat să spună mai multe.

– Nu se poate să vorbeşti serios, a plâns Corrine, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi bărbia tremurându-i.

Christopher a privit spre mine pentru ajutor, dar eu mi-am ferit ochii. Mă simţeam aproape la fel de trădată ca Malcolm. Îl iubisem ca pe copilul meu, iar acum mă trădase. Anii cei fericiţi în care crezusem că devotamentul şi afecţiunea lui sunt pentru mine... nu erau deloc pentru mine, ci pentru Corrine. Ah, era adevărat, bărbaţii sunt toţi la fel. I-am întors privirea cu atâta răceală încât speram că-i îngheţ inima. Atunci pe loc am vrut să-i distrug cu adevărul, dar noua răceală şi claritate pe care le-am simţit mi-au spus că nu m-aş distruge decât pe mine însămi.

– Vorbesc serios, a răspuns în cele din urmă Malcolm, cu vocea seacă, rece, la fel de tăioasă ca gheaţa. Plecaţi din casa asta şi să ştiţi că sunteţi dezmoşteniţi. Nici tu, nici Iuda al tău nu veţi vedea vreun ban de la mine. Te blestem; vă blestem pe amândoi şi vă condamn la o viaţă de păcat şi orori.

– Nu ne vom lăsa blestemaţi, s-a îndreptat Christopher de spate ca să-l sfideze pe Malcolm. Vom pleca din casa ta, dar nu vom lua cu noi blesteme. Le vom lăsa la uşă.

Pe când vorbea aşa, semăna mai mult cu Malcolm decât Malcolm însuşi.

– Astea nu sunt blestemele lui Malcolm, am rostit eu în cele din urmă. Sunt blestemele lăsate de Dumnezeu însuşi asupra voastră pentru ce aţi făcut. E incest şi veţi naşte doar orori, am prezis eu.

Christopher m-a privit cu o mare durere în ochi. Acum el era cel care simţea că m-a trădat.

– Atunci vom pleca, a spus Christopher.

A luat-o pe Corrine şi amândoi au ieşit pe uşa din faţă. El a privit încă o dată în urmă, sfidător. Corrine, încă plângând, părea pierdută şi înspăimântată.

După o clipă, plecaseră.

Furia lui Malcolm a izbucnit. Şi-a ridicat braţele spre cer şi a dat drumul unui urlet izvorât din cele mai mari adâncimi ale fiinţei sale. Era urletul unei fiare în agonia cea din urmă, un urlet care a zguduit conacul Foxworth, care a avut ecou pe coridoare şi prin tenebre, părând să ia în volum şi intensitate pe parcurs.

Poate că stafiile tuturor înaintașilor lui au urlat cu el. Pentru o clipă a fost un cor al durerilor și al chinurilor familiei lui Malcolm.

Strigătul pe care-l scosese subit a murit repede. Malcolm s-a întors spre mine, cu ochii holbați, și s-a agățat de aer, scurmând ca pentru a aduce oxigen aproape de fața sa. S-a ținut de piept și picioarele i s-au strâmbat. În timp ce cădea la podea, l-am auzit pe John Amos în spatele meu.

– Mânia Domnului a sosit astăzi asupra acestei case, a mormăit el.

Apoi mi s-a alăturat lângă Malcolm.

Malcolm era lățit pe burtă, cu brațul drept sub cap. John l-a întors și i-am văzut gura strâmbată. Partea dreaptă a feței îi era complet căzută. Colțul gurii era în jos, dezvelind dinții încleștați. Ochii îi erau îndreptați în sus, de parcă încerca să se uite în propriul lui cap. S-a chinuit să vorbească, dar nu s-a auzit și nu s-a înțeles nimic.

– Chemați doctorul, am strigat eu.

Medicul a insistat ca Malcolm să fie dus la spital. Am văzut refuzul în ochii lui; a dat din cap a „nu" și m-a implorat mutește să mă opun recomandărilor doctorului.

– Sigur, doctore, am zis eu. Vreau cea mai bună îngrijire pentru soțul meu. Chemați ambulanța.

Ulterior am aflat că doctorul a spus că sunt una din cele mai puternice femei pe care le-a cunoscut vreodată în situații de criză.

Infirmierii de la ambulanță au venit și l-au luat pe Malcolm, grăbindu-se cu el la spital, unde a rămas aproape o lună într-o rezervă, cu asistente personale non-stop. De fiecare dată când îl vizitam cu John Amos, ne implora să-l luăm acasă. Întâi ne putea implora doar din priviri, pentru că suferise un atac cerebral și totodată un atac de cord, și toată partea dreaptă a corpului îi era paralizată.

Până l-am adus iar acasă, își recăpătase o parte din controlu asupra mușchilor și putea scoate sunete distorsionate ce sunau a cuvinte. Uneori mi se părea că-l aud chemând-o pe Corrine

Zilele treceau monoton. Era ca și cum timpul însuși era slăbit și abia se putea mișca de la o oră la alta. Malcolm rămânea imobilizat în scaun cu rotile și nu se putea duce la birou. Toată munca lui a căzut în sarcina mea. Și am fost recunoscătoare pentru ea, pentru că aveam cu ce să-mi ocup mintea ca să nu rătăcesc prin conacul Foxworth, chinuită de amintiri, tot întrebându-mă cum aș fi putut face ca lucrurile să aibă alt deznodământ.

Casa părea un uriaș mormânt. Pașii noștri își găseau ecou în pustietatea ei. Zăngănitul vaselor și tacâmurilor se putea auzi din bucătărie până dincolo de marele foaier.

Servitorii făceau schimb de informații pe măsură ce fiecare mai afla un detaliu, șoptind, ascultând. Nici unul din ei n-ar fi întrebat deschis despre Corrine sau Christopher, dar știam că John Amos le dă suficiente informații ca să le ațâțe curiozitatea.

Cinele noastre au devenit pantomime. Din clipa când Malcolm era adus în scaunul cu rotile la masă, nu se scotea nici un cuvânt. Mânca mecanic, cu ochii înainte, privind prin mine, văzând, eram sigură, imagini în mintea lui. Visele sale cu ochii deschiși erau ca niște pânze de păianjen, ușor de rupt pe măsură ce se târa printre amintirile lui, căutând un mod de a înțelege trădarea lui Corrine.

Zile întregi n-a pomenit numele ei, și nici altcineva în prezența lui. Dacă spunea el ceva, era mereu precedat de „Când toate astea vor trece..." Îmi imaginam coșmarurile lui, care-i umbreau zilele. Chipul chinuitor de frumos al lui Corrine îl obsedase și îl târâse în visele nesfârșite de pierdere și înfrângere. Au adăstat pe suprafața pielii lui până ce a devenit o fantomă a celui ce era.

John Amos și cu mine scoteam Biblia și o puneam pe pieptul lui Malcolm, deschisă la paginile pe care voia să le citească. Eu, ca și Malcolm înaintea mea, trecusem printr-o transformare cu ajutorul lui John Amos. Acum știam că pot avea încredere deplină în legătura lui cu Domnul, căci, fără ca măcar să știe adevărul despre cine era Corrine de fapt, văzuse realitatea și încercase să mi-o arate înainte să fie prea târziu. Dar eu,

ntr-adevăr, fusesem prea orbită ca să văd. Eram hotărâtă să nu mai fiu niciodată orbită.

– Olivia, mă alina John Amos, misterioase sunt căile Domnului și întotdeauna drepte, știu că El îți va da ocazia de a răscumpăra oribilul păcat al fiicei tale și al unchiului ei.

Cuvintele lui mi-au înghețat inima.

– Adevărul se găsește întotdeauna la Domnul, a continuat el. Îngenunchează, femeie, și mântuiește-ți sufletul.

– Nu pot îngenunchea, căci n-am fost sinceră cu Domnul. Nu știi întreg adevărul.

– Haide, Olivia, mărturisește tot.

Am îngenuncheat alături de el.

– Of, John, e mai rău decât îți poți imagina.

Am simțit că diavolul mă strânge de gât, dar am forțat cuvintele să treacă de strânsoarea lui malefică.

– Christopher nu e doar unchiul vitreg al lui Corrine. Îi e și frate vitreg.

– Ce? Dumnezeule, femeie, cum s-a putut întâmpla așa ceva?

– Vezi tu, John Amos, Malcolm era îndrăgostit de Alicia și a lăsat-o gravidă după ce Garland a murit, și a obligat-o să ne-o lase nouă pe Corrine. Apoi ea a plecat. Și nimeni n-a știut că eu nu sunt de fapt mama lui Corrine.

Am privit în podea, cu fața plină de rușine, prea multă rușine pentru a-l înfrunta pe John Amos.

– Ridică-te, femeie, mi-a poruncit el. Tu știi greutatea păcatului tău – căci nu atât tu ai păcătuit, cât au păcătuit alții împotriva ta, iar Dumnezeu a coborât deja spada sa asupra soțului tău. Va face la fel cu copiii lui, te asigur, va face la fel. Acum trebuie să-l veghem pe Malcolm, Olivia, să vedem de afacerile lui, să preluăm controlul asupra imperiului său păgân și să-l aducem iar la Domnul. Să ne rugăm, Olivia. Tatăl nostru care ești în Ceruri...

Ca și cum spovedania mea a adus speranța înapoi la conacul Foxworth, vorbirea lui Malcolm s-a ameliorat. Medicul ne-a explicat că, deși se va mai ameliora încă, nu va mai vorbi niciodată normal. Din cauza felului cum căzuseră mușchii lui faciali,

părea că are un perpetuu zâmbet de fericire. Într-un mod straniu, aproape sinistru, acel zâmbet schimonosit amintea de șarmul și frumusețea de care se bucurase cândva, ca bărbat tânăr. Era ca și cum o mască a celui ce fusese era făcută din ceramică și fixată pentru totdeauna pe chipul lui.

Când m-am simțit mai miloasă, am permis să fie adus în scaunul cu rotile la biroul său, ca să se uite peste actele și afacerile de care mă ocupasem. Întâi pur și simplu urmasem ordinea stabilită a lucrurilor, studiind ce făcuse Malcolm și luând decizii similare. Dar după o vreme, când m-am simțit suficient de sigură pe mine, am luat decizii în întregime ale mele. Am mutat sume la bursă, am schimbat procedurile la unele filaturi, am cumpărat și am vândut imobiliare.

Întâi a fost șocat de activitatea mea independentă. A cerut să revin la orânduirea anterioară, dar i-am ignorat cererile.

Am asigurat de asemenea un salariu anual mare pentru John Amos, transferând regulat sume în conturile lui personale. În ciuda bolii lui Malcolm, i-au trebuit doar câteva clipe ca să-și dea seama. A ridicat extrasul de cont.

– Malcolm, trebuie să înțelegi că lucrurile nu mai sunt cum au fost. Ar trebui să fii recunoscător pentru ce ți-a mai rămas, având în vedere toate câte ți-ai făcut cu mâna ta. Și ar trebui să fii recunoscător că ne ai pe mine și pe John Amos alături de tine. Îți poți închipui o femeie ca Alicia, sau chiar una ca fiica ta, ocupându-se de toate astea? Ar fi în stare să-și asume aceste răspunderi de afaceri? Ar merge lucrurile la fel de lin? Ar putea oare măcar să te privească, așa diform cum ești? am întrebat eu cu amărăciune. Ceea ce ar face ar fi să fugă cu banii tăi; asta ar face, am adăugat furioasă.

M-am dus la birou și i-am smuls extrasul de cont din mâini.

Într-o zi, la aproape doi ani după atacul cerebral, Malcolm a ridicat ochii din scaunul lui cu rotile, în timp ce lucram la biroul lui. Ceream să fie adus în bibliotecă uneori, când lucram, și-i citeam deciziile pe care le luasem și unele rezultate. Știam că nu vrea să fie acolo și mai ales nu voia să audă despre

ce fac; dar îmi aducea oarecare plăcere, aşa că puneam să fie adus şi-i ceream asistentei să plece.

În acea zi, o zi de primăvară timpurie, când lumina soarelui intra pe fereastră şi-mi încălzea spatele, l-am văzut pe Malcolm cu o expresie inedită pe chip. Era mai blândă decât de obicei. Ochii îi erau blajini, iar albastrul lor aproape cald. Ştiam că se gândeşte la ceva ce-i aduce amintiri plăcute. M-am întrerupt din lucru şi l-am privit, aşteptând.

– Olivia, a spus el, trebuie să ştiu ceva; trebuie să aflu ceva. Te rog, a implorat el. Ştiu că ai resentimente faţă de mine, dar fii miloasă şi îndeplineşte-mi această unică cerere.

Mi-a amintit de acel Malcolm care venise prima oară la New London, cel care-mi umpluse inima de atâtea speranţe şi promisiuni, cel care se plimbase cu mine la ocean şi mă făcuse să cred că aş putea fi alintată şi iubită ca orice altă femeie.

– Ce cerere? am întrebat, sprijinindu-mă de spătar.

El s-a aplecat în faţă, plin de speranţă.

– Angajează nişte detectivi să afle ce s-a întâmplat cu Corrine şi Christopher. Unde s-au dus? Ce fac? Şi... şi...

– Şi dacă au copii diformi? am întrebat eu cu răceală.

El a negat din cap.

– Te rog, a implorat el, aplecându-se cât putea de mult în scaunul cu rotile.

Atâtea nopţi stătusem trează, gândindu-mă la Christopher şi Corrine, încercând să-i alung din inima mea, dar într-un ungher pe care poate nici Dumnezeu nu-l vedea, tot îi iubeam.

– I-ai spus că e moartă pentru tine din ziua când şi-a dezvăluit iubirea pentru Christopher. Dacă o învii acum, nu-ţi va aduce decât durere şi agonie.

– Ştiu, dar nu pot suporta faptul că voi muri fără să ştiu întreaga amploare a... a ceea ce am provocat. Te rog, îndeplineşte-mi dorinţa asta. Te implor. Promit să nu te mai rog niciodată nimic, să nu cer nimic, să trec pe numele tău tot ce vrei, orice, a spus el.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, era un simptom al stării lui. Adesea plângea la cel mai mic stimul, dar doctorul îmi spusese că el nici nu-și dă seama de asta.

Mi se părea demn de milă.

Brusc, m-a copleșit un sentiment de eșec deplin, pe când mă uitam la bărbatul distrus și schimonosit din scaunul cu rotile. Pentru prima oară, am realizat că ceva din mine fusese strivit. Cândva avusesem un soț puternic, influent, un om respectat și temut în comunitate și în afaceri. În ciuda relației noastre, fusesem totuși Olivia Foxworth, soția lui Malcolm Foxworth, un om important. Acum rămăsese un invalid amărât, o umbră a celui ce fusese.

De fapt, Corrine și Christopher ne făcuseră asta. Unde erau ei acum? Cât de bine o duceau? Dumnezeul care adusese asemenea nenorocire și răzbunare asupra casei Foxworth îi urmărise și pe ei?

– Prea bine, am zis. O să mă ocup imediat.

– Ah, mulțumesc, Olivia, fii binecuvântată.

– E timpul să te duci înapoi în camera ta ca să te odihnești, i-am spus eu.

– Da, da. Cum zici tu, Olivia.

S-a răsucit, făcând un efort penibil de a-și deplasa singur scaunul cu rotile. Am chemat asistenta și ea l-a împins până în camera lui. În tot acest timp, el a mormăit „Mulțumesc, Olivia, mulțumesc".

Am trimis imediat după John Amos.

– Vreau să te duci la Charlottesville, am spus imediat ce a intrat în bibliotecă, și să angajezi cei mai buni detectivi care există, ca să afle unde sunt Corrine și Christopher. Vreau să știu totul despre ei, orice mic detaliu care poate fi aflat.

John s-a încruntat.

– Ce motiv ai ca să faci asta? a întrebat el. Apoi a văzut furia apărând pe fața mea. Desigur, dacă asta vrei.

– Asta vreau, am spus răspicat.

A încuviințat repede din cap.

– Plec imediat.

O lună și ceva mai târziu, am primit primul raport detaliat. John Amos l-a adus pe detectiv în bibliotecă. Malcolm era încă în camera lui. N-aveam de gând să-i spun lui nimic până nu aflam eu totul.

Detectivul era un omuleț șters ce părea mai degrabă casier. Ulterior aveam să aflu că asta îl avantaja. Nimeni nu-l băga în seamă. Numele lui era Cruthers și avea ochelari cu lentile groase, care nu stăteau bine și-i alunecau de pe nas când vorbea. Nu prea aveam răbdare cu el, dar m-am forțat să-l ascult.

– Trăiesc sub numele de Dollanganger, a început el. De aceea mi-a luat ceva să-i găsesc.

– Nu mă interesează detaliile eforturilor dumneavoastră, domnule Cruthers. Dați-mi datele pe care le-ați aflat, am cerut eu sever.

– Da, doamnă Foxworth. Christopher Dollanganger lucrează ca director de relații cu publicul la o companie mare din Gladstone, Pennsylvania. Din câte am înțeles, e foarte îndrăgit, a adăugat.

– Relații cu publicul? am făcut eu.

– Evident, după ce tu și Malcolm v-ați retras sprijinul financiar pentru Christopher, n-a putut continua studiile de medicină, a spus John Amos și a zâmbit.

Cruthers l-a privit fix.

– Continuați cu raportul, domnule Cruthers, am cerut eu.

– Doamna Dollanganger e considerată o frumusețe și o bună soție și mamă.

– Mamă? am zis eu repede.

– Au actualmente un fiu, un băiețel de aproape doi ani. Numele lui e Christopher.

– Ce știți despre el? am întrebat eu încet.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept.

– Un copil superb, a spus el. L-am văzut. Are păr bălai, ochi albaștri. Pare să fie tare isteț.

– Nu se poate, am zis eu. M-am lăsat pe spătar. Nu sunt aceiași oameni. Poate sunt alți Christopher și Corrine. Da, am

spus eu, convinsă de varianta asta. Ați dat de alt cuplu decât trebuia.

– A, mă scuzați, doamnă Foxworth, dar nu. Nu, nu există îndoială cine sunt. Aveam fotografii, nu uitați. I-am văzut pe amândoi de aproape. Sunt Christopher și Corrine ai dumneavoastră.

– Nu sunt ai mei, am insistat eu.

El s-a uitat la John Amos și am rămas toți tăcuți.

– Ce altceva știți despre ei? am întrebat.

– Ei bine, doamna Dollanganger e însărcinată din nou, a spus el șovăitor.

– Însărcinată?

Am privit spre John Amos. Avea iar un zâmbet sec pe chip. A confirmat din cap.

– De data asta copilul va ieși altfel, am șoptit eu.

– Ce spuneți, doamnă Foxworth? a întrebat Cruthers.

– Nimic. Vreau să continuați să vă ocupați și să raportați aici când naște doamna Dollanganger. Vreau să știu totul despre nou-născut. Înțelegeți?

– Da, doamnă Foxworth. Voi continua să mă ocup. Va naște curând.

– Bine, am zis eu. Veți primi un cec prin poștă mâine.

Am făcut un gest ca John Amos să-l conducă afară pe detectiv.

O vreme am stat acolo, analizând informația. Apoi m-am ridicat și am pornit spre ușa lui Malcolm. Am ezitat înainte s-o deschid.

Nu, mi-am zis. Nu încă. Nu până nu știm de nou-născut.

Capăt de linie

Zilele, lunile, anii au trecut, curgând ca firele de nisip printr-o clepsidră infinită. Găseam alinare doar în rugăciune și în muncă. Cruthers a mai venit de două ori la conacul Foxworth, prima dată pentru a anunța nașterea unei fetițe sănătoase, pe nume Cathy; a doua oară, opt ani mai târziu, pentru a anunța ceva și mai uluitor: nașterea unor gemeni, băiat și fată, de asemenea sănătoși și perfecți. Părea că familia lui Christopher și a lui Corrine era fericită și frumoasă; de altfel, a raportat domnul Cruthers, erau cunoscuți în oraș drept Păpușile din Dresda, datorită părului lor bălai, ochilor albaștri și tenului perfect.

Nu i-am spus nimic lui Malcolm în legătură cu vizitele lui Cruthers. Atacul cerebral îl îmbătrânise rapid, deși părea să fi atins un punct din care starea nu se putea deteriora mai mult.

Desigur, temperamentul i s-a schimbat. La început, imediat după atac și infarct, rămăsese vlagă în el; nu-și acceptase starea ca definitivă. Dar când stătea acum în scaunul cu rotile, nu mai avea nerăbdarea și postura țeapănă, arogantă, care dovedea lupta care se dădea în el. Sfidarea care se citea cândva în ochii lui albaștri a dispărut treptat. Ochii i se stingeau ca lumânările în noapte, flăcările lor cândva strălucitoare erau acum tot mai mici, pe când pierdeau energia ce le hrănea.

Iar umbrele au început să mișune în jurul lui. Adesea îl găseam dornic să stea în cel mai întunecos ungher al dormitorului sau al foaierului. Bărbatul acesta, care odinioară se

deplasa cu atâta energie și forță încât părea să emane propria lumină, acum se învăluia în întuneric. Lent, cu hotărâre neabătută, tenebrele conacului Foxworth puneau mâna pe el.

Deși vorbirea i s-a ameliorat într-atât încât putea fi înțeles ușor de oricine, începuse să se abțină de la conversații. Asistentele lui, și avusese aproape o duzină de-a lungul anilor, învățaseră să-i descifreze gesturile și știau ce vrea când dădea din mână sau smucea din cap. Singurele dăți când i se auzea vocea era când ni se alătura mie și lui John Amos la rugăciune.

Știam că efortul lui de a supraviețui și de a îndura durerea și umilința vârstei și bolii izvora din marea lui dorință de a vedea și de a crede în propria mântuire. Am cerut Domnului să se folosească de noi pentru bine și am cerut iertarea Lui.

Eu treceam de la lumea religioasă la cea a afacerilor, de fiecare dată afundându-mă în efortul și necesitățile fiecăreia dintre ele, căci atât timp cât eram ocupată eram în largul meu și calmă. Am ajuns să disprețuiesc acele momente de liniște când mi se oferea relaxarea. Relaxarea însemna înfruntarea amintirilor, amintiri care planau în jurul meu, bâzâind în capul meu ca un roi de insecte nebune, căutând o ocazie de a străpunge fortăreața mea de relativă liniște. Voci de demult își găseau ecoul; umbrele și stafiile alunecau pe holuri, înviate la vederea vechilor jucării ale lui Mal sau Joel, la vederea pianului, acum pururi amuțit în salon, la vederea camerei lui Corrine.

Am încercat să evit părți întregi ale casei, ținându-mă departe de aripa de nord. Țineam încuiate ușile Camerei Lebedei și ușa sălii cu trofeele lui Malcolm. Am pus să se ducă sus, în pod, piese de mobilier, cufere, picturi și îmbrăcăminte. Am făcut ce am putut ca să țin la distanță trecutul, să-l îndepărtez în spatele unui dig protector de timp și spațiu; dar găsea el o cale să se strecoare înapoi.

Amintirile și timpul și-au lăsat amprenta și asupra mea. Din nou viața mea era cenușie, așa cum fusese înainte să ajung la conacul Foxworth, așa cum mă temusem mereu că va fi. Era singura culoare pe care o purtam, era culoarea părului meu,

culoarea ochilor mei, culoarea speranțelor mele, culoarea zilelor mele.

Asta fusesem; asta devenisem. Rugăciunea și munca m-au împietrit până am devenit o statuie a persoanei mele. Dar eram convinsă că asta voia Domnul; că ăsta era planul Domnului.

O scrisoare, o scrisoare roz și parfumată, a schimbat toate astea. Într-o după-amiază, când sortam corespondența, am dat de un plic roz pal, foarte nepotrivit printre scrisorile albe și formale de afaceri. Era adresat domnului și doamnei Malcolm Neal Foxworth. Am recunoscut imediat scrisul. Încă avea înfloriturile infantile, dar literele erau curios de tremurate. Am stat minute în șir să mă holbez la plicul nedesfăcut. Ce mai putea dori Corrine acum? Nu făcuse destul? Și totuși... și totuși inima mi-a tresăltat de bucurie când i-am recunoscut scrisul de fetiță. Cât îmi lipsiseră veselia și afecțiunea pe care le aducea ea la conacul Foxworth! Singura bucurie din viața mea dispăruse odată cu Corrine și Christopher. Îi era dor de noi la fel de mult cum ne era nouă de ea? Trebuia să aflu. Am deschis plicul cu degete tremurânde.

În mâna mea, scrisoarea a părut atât de caldă și de moale, de parcă ar fi fost chiar pielea ei. Inima care-mi bătea pulsa prin vine, până am simțit-o în vârful degetelor. Când am început să citesc, i-am auzit vocea și i-am văzut ochii albaștri rugători.

Dragă tată și dragă mamă,

Știu cât de straniu trebuie să fie pentru voi să primiți o scrisoare de la mine după atâția ani. Din păcate, prima scrisoare pe care v-o trimit e plină de vești tragice. Christopher al meu, Christopher al nostru, frumosul și minunatul Christopher, pe care știu că-l iubiți în ciuda a tot ce-a fost, a murit.

Da, a murit. A fost ucis de un șofer beat. Și tocmai în ziua când împlinea treizeci și șase de ani!

Dar sunt și vești bune. Am fost binecuvântați cu patru copii frumoși, toți cu păr auriu și ochi albaștri, cu trăsături perfecte, copii isteți și cuminți, copii pe care v-ar face plăcere să-i numiți

nepoți. Avem un fiu, Christopher, de paisprezece ani; o fiică, Cathy, de doisprezece ani; și gemenii, Cory și Carrie, de patru ani. Ce i mai iubea Christopher, și ce-l mai iubeau și ei!

Iar Christopher se descurca atât de bine. Nu a putut să se facă doctor. A fost un mare sacrificiu, dar unul pe care a fost dispus să l facă în numele iubirii. A fost dureros să-l văd cum renunță la studiile de medicină pentru altă profesie, ca să ne putem crește copiii în confort și siguranță. Dar nu dau vina pe nimeni, absolut pe nimeni; și nici el. Nu a încetat să vă iubească și să spună tot ce ați făcut pentru el. Trebuie să credeți ce spun, căci e adevărat. Vă rog, vă rog să mă credeți. Cu siguranță vi-l amintiți, vă amintiți cum era și știți că avea să fie așa până la ultima sa suflare.

Vă scriu acum pentru că moartea lui Christopher ne-a lăsat aproape pe drumuri. Vând tot ce am de valoare ca să avem ce mânca și ce îmbrăca. Știu că e vina mea că nu mi-am format aptitudini pe care să le pot folosi acum. Îmi asum răspunderea pentru asta. Mama a fost cu siguranță un model de urmat, dar nu puteam spera să am forța și tăria ei.

Vă implor să vă gândiți la nenorocirea noastră și să ne priviți cu ochi iertători. Știu că sunt multe de făcut pentru a vă recâștiga afecțiunea, dar sunt dispusă să fac orice, absolut orice, pentru a o recâștiga. Vă rog luați în considerare să ne primiți la conacul Foxworth, ca micuții mei să crească având parte de lucruri bune și de lucruri frumoase. Vă rog să ne salvați.

Promit că vom fi fără de reproș; vom respecta orice poruncă. Copiii mei sunt bine-crescuți și inteligenți și vor înțelege ce li se cere. Vă cerem doar șansa de a încerca.

Vă rog, fie-vă milă de noi și amintiți-vă că micuții mei sunt și ei Foxworth, deși ni s-a părut mai bine să ne luăm numele Dollanganger, după un înaintaș Foxworth.

Aștept cu nerăbdare răspunsul vostru. Sunt o femeie distrusă, rătăcită și teribil de speriată.

Cu drag,

Corrine

Chiar erau lacrimi în partea de jos a paginii. Nu ştiam dacă erau ale mele sau ale ei. Christopher murise! Indiferent cât de grav consideram că greşiseră ei, că iubirea lor era păcătoasă, nu le-aş fi dorit niciodată asta. Dumnezeu era cu adevărat răzbunător. Am încercat să mă ridic, dar camera părea să se învârtă cu mine, umbrele şi stafiile veneau şi plecau, iar gurile lor sinistre râdeau, batjocorindu-mă. Ce făcusem? Ce făcusem? Înţelesese Dumnezeu greşit rugăciunile mele? Nu puteam îndura acel gând. Mintea mea căuta disperată, până m-am gândit la John Amos. El sigur va şti ce trebuie făcut.

– Dumnezeu şi-a trimis mesajul, a scandat el, mototolind delicata scrisoare rozacee în mâna lui osoasă.

– Mesajul, John Amos? Ce Dumnezeu i-ar face asta lui Christopher?

– Un Dumnezeu care detestă păcatul. Iar tu, Olivia, ai mărturisit cât de oribil este de fapt păcatul. Dumnezeu readuce ordinea în universul său. Şi ţi-a oferit acum o şansă să-L ajuţi. Copiii aceia sunt vlăstarele diavolului, născuţi dintr-o unire abominabilă în ochii Domnului.

– Ce vrei să spui, John Amos? Ce aşteaptă Dumnezeu de la mine acum?

A privit spre ceruri, ca şi cum comunica fără zgomot cu Domnul. A întins braţele. Părea să îmbrăţişeze o putere nevăzută. Apoi, strângând pumnii, a înşfăcat acea putere şi s-a lovit în piept.

– Fie ca Corrine şi copiii ei să vină, a declamat el. Dar ascunde pentru totdeauna acei copii de ochii lumii. Să punem capăt păcatului. Nu-i lăsa să rămână în lumea unde pot infecta pe alţii.

L-am lăsat pe John Amos şi am petrecut restul zilei singură în camera mea, rugându-mă lui Dumnezeu să mă călăuzească. Căci deşi înţelegeam interpretarea lui John Amos, nu o puteam accepta. Dumnezeu să mă ierte, încă o iubeam pe Corrine; dar ce-mi făcuse? Mă obligase să devin temnicerul copiilor ei. Mă obligase să devin unealta răzbunătoare a Domnului. M-a obligat să fiu femeia cenuşie şi rece care voiam atât de mult să nu fiu. Voiam să fiu bunică, să am nepoţi pe care să-i iubesc şi să-i

răsfăț, care să se uite la mine cu afecțiune în priviri. Iar ea ce-mi adusese? Vlăstarele diavolului. De-acum, de fiecare dată când le voi vedea chipurile, voi vedea diavolul; de câte ori mă vor atinge mâinile lor, voi fi atinsă de diavol; de câte ori mă vor striga vocile lor, voi fi strigată de diavol. Mi-am închipuit fețele lor adorabile, părul bălai mătăsos, strălucitorii ochi albaștri. Of, va trebui să devin de piatră ca să nu-i iubesc. Căci diavolul mereu îi preferă pe cei care îi fac lucrarea cu șarm și ademeniri. Va trebui să devin o fortăreață de piatră ca acele farmece să nu-mi pătrundă în inimă și să nu mă atragă de partea diavolului.

În noaptea aceea, ultimii stropi de iubire s-au scurs din inima mea și am devenit doar unealta Domnului. Am visat în noaptea aceea o casă de păpuși, o casă de păpuși plină cu atâta păcat încât emana ca pucioasa. Vocea Domnului mi-a vorbit. Olivia, bubuia El, te-am lăsat pe Pământ ca să lupți cu pucioasa. Am turnat apă peste acel foc, dar tot a ars. Am încercat să-l sting cu suflarea mea, dar tot a ars. Atunci am făcut pereți de sticlă în jurul lui, și încet-încet focul s-a înăbușit până au rămas doar tăciunii.

A doua zi de dimineață eram decisă să aplic planul lui John Amos. Știam clar că trebuie să vorbesc cu Malcolm. Era în scaunul lui cu rotile, privind pe fereastra salonului la veselele flori de vară ce-și băteau joc de iarna nesfârșită din conacul Foxworth.

– Corrine vine acasă, l-am anunțat eu.

– Corrine? a șoptit el. Corrine?

– Da, Malcolm, ieri am primit o scrisoare de la ea. Christopher a murit într-un accident de mașină, iar Corrine ne-a implorat s-o primim iar aici. Și așa vom face.

Mă chinuisem multe ore să decid ce să-i spun lui Malcolm, și hotărâsem că el nu trebuie să știe în veci de copiii lui Corrine. Malcolm o iubea atât de mult pe Corrine, așa cum o iubise înainte pe mama lui, așa cum o iubise și pe Alicia, încât știam că imediat ce ar afla că are copii, mai ales fete, inima lui va fi captivă din nou. Nu, de data asta trebuie să iau situația în mâinile mele; John Amos era singurul în care mă puteam încrede. Va fi ușor să ascund copiii de Malcolm. Aveam să-i ascund în

aripa de nord, așa cum o ascunsese el pe Alicia, adevărata lor bunică. El era foarte slăbit, și știam că va fi atât de bulversat de întoarcerea lui Corrine, încât nu va bănui nimic.

– Mă duc acum să-i scriu o scrisoare lui Corrine, cum că e bine-venită înapoi la conacul Foxworth.

Malcolm tot nu-și întorsese chipul de la fereastră. M-am dus la el și mi-am pus mâna pe umărul lui slab și lăsat. L-am simțit tremurând și am tras cu ochiul să-i văd lacrimile curgând pe obraji.

Dragă Corrine,

Ești bine-venită să te întorci la conacul Foxworth. Cu toate astea, nu i-am arătat tatălui tău scrisoarea ta. Dacă ar afla că ai copii cu Christopher, nimic, absolut nimic nu l-ar convinge să te primească înapoi. Cu ajutorul lui John Amos, a găsit întru Domnul o alinare în suferința sa, dar n-ar putea în veci accepta copiii născuți dintr-o legătură necurată și incestuoasă.

Ceea ce nu știi e că tatăl tău a suferit un atac cerebral și un infarct, grave, în ziua când ai plecat. Faptele tale au redus acel bărbat puternic și vioi la o umbră a celui ce a fost.

Cu toate astea, m-am gândit la necazul tău și m-am rugat pentru îndrumare. Aceasta este decizia mea: îți poți aduce copiii la conacul Foxworth, dar tatăl tău nu va ști în veci de existența lor. Medicii îmi spun că Malcolm nu mai are mult de trăit. Până ce Domnul îl cheamă la El, copiii tăi vor sta în aripa de nord, ascunși de privirile lui. Voi avea grijă să fie bine îmbrăcați și hrăniți.

Bănuiesc că vei dori să te reabilitezi și să încerci să repari cumva durerea pe care ne-ai provocat-o mie și tatălui tău.

Trebuie să înțelegi că de tine depinde să-i pregătești pe copii, și să te asiguri că vor sta ascunși și cuminți. Dacă nu ascultă, dacă într-un fel sau altul se arată, va trebui să plecați de la conacul Foxworth la fel de săraci cum ați venit.

Anunță-mă cât mai repede de decizia ta.

Cu credință în Dumnezeu,

Mama ta

Ochii ce văd tot

Într-o noapte foarte asemănătoare cu cea în care am sosit eu pentru prima oară la conacul Foxworth, acum mulți, mulți ani, au sosit ei. O instruisem pe Corrine să ia trenul de noapte, ca sosirea ei să fie ascunsă de întuneric. Era ora trei dimineața când trenul a tras în halta pustie, care stătea singuratică lângă calea ferată, o platformă goală în noaptea neagră. Era sigură că cei patru copii adormiți vor crede că au fost părăsiți departe de lume, înconjurați doar de câmpuri și pajiști, cu munții violeți profilați la orizont ca niște uriași ai nopții.

Nu am trimis mașină pentru ei. Deși era un drum lung de la haltă, nu puteam să risc să afle cineva, un servitor sau un străin, de existența copiilor lui Corrine. Trebuiau să se poticnească prin întuneric pe drumul lung și pustiu. Fiecare copac, fiecare umbră, fiecare sunet avea să-i îngrozească. Inimile aveau să le tremure de groază.

Deodată, conacul Foxworth avea să apară în fața lor, ca un castel al vrăjitoarei din basmele pe care mama lor sigur li le-a citit. Ferestrele sale negre vor părea niște ochi morți și acoperișul uriaș o pată de cerneală pe cer. Nu va avea nimic îmbietor în aspectul său. Vor privi toți patru în sus la el, amuțiți de teamă, cu inimile bubuind.

Voiam să fiu singură cu Corrine și copiii ei când soseau. Voiam să nu vadă pe nimeni în afară de mine. Era momentul meu, și insistasem, în ciuda obedienței mele față de planurile

lui John Amos și în ciuda protestelor sale, să se retragă în camera lui de cu seară.

Pe Malcolm îl trimisesem la culcare pe la ora zece.

Te rog, Olivia, implorase el. Știu că e noaptea când vine Corrine și aș vrea să fiu treaz ca s-o primesc.

Iubirea îi strălucea în ochi și vedeam că nici după atâția ani slăbiciunea lui pentru Corrine nu murise. Ah, da, avusesem dreptate să nu-i spun de existența copiilor. Ar fi căzut sub vraja lor, așa cum căzuse mereu sub vraja frumuseții.

– Malcolm, Corrine va fi cu siguranță extenuată când sosește. Dacă stai până târziu, vei fi și tu. Dar așa, mâine dimineață vei fi odihnit și gata s-o întâmpini cu tot entuziasmul.

Acum îmi mai rămăsese doar să aștept. Pregătisem deja camera din aripa de nord pentru sosirea lor. Curățasem, ștersesem praful și mutasem cele două paturi duble chiar eu, căci nu puteam permite ca vreun servitor să bănuiască planul. În timp ce mutam paturile, am dat de peria Aliciei, încă plină de firele ei de păr. De-a lungul anilor, firele aurii și fine se adunaseră într-un ghem prăfuit și mucegăit. Am pus peria pe birou fără a îndepărta un singur fir. Acum nepoții Aliciei aveau să locuiască aici, exact ca ea. Și știam, știam sigur, că nepoatele ei vor folosi peria. Of, da, vor fi genul de fete care vor insista să-și perie părul de o sută sau poate chiar de cinci sute de ori pe zi.

Am așteptat ore în șir sosirea lor, bătând coridoarele lungi și întunecoase din conacul Foxworth. Din când în când mă duceam la fereastra de lângă intrarea servitorilor și priveam afară în noapte. Începuse să cadă o ninsoare ușoară. Cum mergeam de colo colo, am auzit deodată o creangă ruptă și am fugit la fereastră. Iată-i, ca hoții în noapte, patru copii înfofoliți și mama lor în pelerină. Am deschis ușa și le-am făcut semn să intre. Fără un cuvânt, i-am mânat în sus pe scara îngustă și abruptă din spate. Corrine știa că nu are voie să vorbească. Știa că orice șoaptă, orice mișcare stângace ar reverbera pe holurile lungi și goale ale copilăriei ei și ar trezi servitorii.

I-am condus direct la camera îndepărtată din aripa de nord Am smucit uşa şi i-am împins în cameră, aşa cum un temnice blajin ar împinge un condamnat în ultima celulă în care urmea ză să stea. Când au fost toţi înăuntru, am închis uşa încet.

Apoi am aprins lampa. În faţa mea erau patru copii superbi Băiatul, aproape bărbat, era copia fidelă a lui Christopher, cu acelaşi păr bălai, aceiaşi ochi albaştri, aceeaşi expresie blândă şi inteligentă. Of, cât îmi doream să-l îmbrăţişez. Dar m-am abţinut, amintindu-mi tot ce ştiam, tot ce aflasem. Fata era leită mama ei la aceeaşi vârstă şi un şuvoi de amintiri ameninţa să mă năpădească şi să-mi spulbere hotărârea. Mi-am mutat repede privirea şi i-am studiat pe gemeni. Doi îngeraşi se uitau în sus la mine, cu ochi albaştri şi speriaţi. Când am privit în jos la ei, s-au strâns unul în altul, încercând parcă să devină o singură făptură.

– Aşa cum ai spus, Corrine, sunt frumoşi copiii tăi. Dar, am adăugat eu, sigur sunt şi inteligenţi? Au vreun defect invizibil, ascuns vederii?

– Nici unul, a plâns Corrine. Copiii mei sunt perfecţi, după cum vezi, fizic şi mintal!

M-a săgetat cu privirea şi a început să dezbrace fetiţa, care dormea pe ea. Săritoare, fata mai mare a început să-l dezbrace pe băieţel, pe când sosia lui Christopher a ridicat una din valizele mari pe pat. A deschis-o şi a scos două mici pijamale galbene.

Corrine i-a pus pe gemeni într-un pat şi i-a sărutat pe obrajii îmbujoraţi, mâna tremurându-i când a dat la o parte cârlionţii ce le cădeau pe frunte, şi le-a tras păturile până sub bărbii.

– Noapte bună, scumpii mei, a şoptit ea.

Nu-mi venea să cred că mama lor avea să lase adolescenţii de sexe diferite să doarmă împreună în celălalt pat. Of, cât de repede se adeverea ce prezisese John Amos! M-am încruntat la Corrine.

– Copiii tăi cei mari nu pot dormi în acelaşi pat.

A părut surprinsă.

– Sunt doar copii, m-a repezit ea. Mamă, nu te-ai schimbat deloc, nu-i așa? Ai aceeași minte urâcioasă și suspicioasă! Christopher și Cathy sunt nevinovați.

– Nevinovați? am sărit eu. Exact asta am crezut mereu eu și tatăl tău despre tine și unchiul tău vitreg.

Corrine a albit.

– Dacă așa gândești, atunci dă-le camere separate și paturi separate! Dumnezeu știe, sunt destule în casa asta!

– Asta e imposibil, am spus eu cât de rece am putut. Acesta e unicul dormitor care are baia lui și unde soțul meu nu-i va auzi vorbind sau trăgând apa. Dacă îi separ, se vor împrăștia peste tot la etaj, iar el sau vreunul din servitori le va auzi vocile sau zgomotele. M-am gândit mult la acest aranjament. Asta e singura cameră sigură. Pune fetele într-un pat și băieții în altul, i-am ordonat eu.

Corrine a refuzat să mă privească, dar s-a întins peste pat și a dus băiețelul în patul gol. Cei doi copii mai mari mă priveau fix în timp ce am continuat să explic regulile pe care trebuiau să le respecte locuind în acea cameră.

După ce am terminat, Corrine i-a tras pe cei doi copii mari la ea. Mâinile ei i-au mângâiat pe păr și pe spate.

– Totul e bine, am auzit-o șoptind. Aveți încredere în mine.

Apoi s-a întors spre mine o clipă și chipul ei s-a strâmbat cu cea mai feroce expresie pe care o văzusem vreodată la ea.

– Mamă, ai puțină milă și compasiune pentru copiii mei. Sunt totuși sânge din sângele tău. Nu uita asta.

Pe când a continuat să le înșire calitățile și atuurile, eu am refuzat să ascult. Căci nu erau sânge din sângele meu, și nici ea nu era. Oricât de mult o iubeam, pentru mântuirea sufletului meu nu puteam permite să ascult. Eram ispitită de rugămințile ei, de candoarea copiilor ei, dar inima mi se împietrise.

Când Corrine a văzut că vorbele ei nu reușesc să mă înduplece, s-a întors spre copiii ei și le-a urat noapte bună.

Am așteptat lângă ușă în timp ce Corrine se despărțea încet de copiii ei. În cele din urmă am tras-o de braț și, imediat înainte să închid ușa în urma noastră, am privit în spate, la copii

Gemenii dormeau adânc. Cei doi copii mari stăteau unul lângă altul, băiatul ţinând mâna fetei, aşa cum Christopher ţinuse cândva mâna lui Corrine. L-am văzut privind-o în ochi şi l-am zărit zâmbind, cu un zâmbet care mi-a dat un fior pe şira spinării. Fiindcă era un zâmbet pe care-l mai văzusem, era zâmbetul lui Christopher pentru Corrine, zâmbetul pe care fusesem prea oarbă ca să-l înţeleg. Dar acum orbirea mea trecuse.

Am încuiat uşa în urma mea.